

MARCEL GOBINEAU

TIỂU THUYẾT TÌNH CẢM - PHIÊU LƯU

VÌ EM YÊU ANH

1001

STEPHANIE
PHÂN
MÁ HỒNG

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

MARCEL GOBINEAU

Stéphanie

puisque je t'aime - I

Thông tin ebook

Tên truyện: Phận Má Hồng 2 - Vì Em Yêu Anh

Nguyên tác: Stephanie 2 - Puisque Je T'aime

Tác giả: Marcel Gobineau

Dịch giả: Vũ Đình Phòng

Thể loại: Văn học nước ngoài

Nhà xuất bản: Hội Nhà Văn

Ngày xuất bản: Tháng 11/2004

Số trang: 440

Kích thước: 14,5 x 20,5 cm

Trọng lượng: 330 g

Số quyển / 1 bộ: 4

Hình thức bìa: Bìa mềm

Giá bìa: 45.000 VNĐ

Đánh máy (TVE): Lucy Mac

Chuyển sang ebook (TVE): santseiya

Ngày hoàn thành: 19/11/2009

Nơi hoàn thành: Hà Nội

<http://www.thuvien-ebook.com>

Mục Lục

- 1 - STEPHENIE TRỞ LẠI PARIS
- 2 - STEPHANIE VÀ GIA ĐÌNH NÀNG
- 3 - STEPHANIE VÀ RENÉ
- 4 - DẠ HỘI TẠI LÂU ĐÀI VAUDIERES
- 5 - MICHEL VÀ HYPPOLYTE
- 6 - VỤ MƯU SÁT ORSINI
- 7 - SỰ KIỆN ITALIA
- 8 - STEPHANIE VÀ CÔNG TƯỚNG MORNÝ
- 9 - ỦY BAN GUINCHAMP
- 10 - ĐÈO TRÊN NÚI MONT - CENIS
- 11 - ĐƯỜNG RA TRẬN
- 12 - TRONG GIAN NHÀ KHO CỦA TUBOISQUOI
- 13 - ANDRÉ DE BOURDELLES
- 14 - GẶP LẠI CÔNG TƯỚNG MORNÝ
- 15 - STEPHANIE ĐẾN GUERNESEY
- 16 - STEPHANIE VÀ VICTOR HUGO
- 17 - ANDRÉ VÀ STEPHANIE
- 18 - RENÉ ĐAU KHỔ
- 19 - CHIẾN TRANH MEXICO
- 20 - COMPIÈGNE
- 21 - PHÁI BỘ SAILLARD
- 22 - CUỘC SỐNG TIẾP TỤC
- 23 - CUỘC TRIỂN LÃM NĂM 1867
- 24 - VƯƠNG QUYỀN CHUYÊN CHẾ
- 25 - THÔNG DIỆP EMS
- 26 - SỰ SỤP ĐỔ CỦA VƯƠNG TRIỀU
- 27 - PARIS BỊ PHONG TỎA
- 28 - ĐÌNH CHIẾN
- 29 - CÔNG XÃ
- 30 - VERSAILLES CHỐNG LẠI PARIS
- 31 - TẬN THẾ

STEPHENIE TRỞ LẠI PARIS

Vậy là Stephanie đã trở về nhà bếp của trường quân chính, nơi ngày nào nàng đã rời đây để cùng với Pompette lên đường ra trận, cốt đuổi theo René. Bây giờ nàn cũng sắp phải rời bỏ nơi này để trở thành phu nhân Dytteville, trở về thành phố Paris với các con, với gia đình của nàng, lấy lại vị trí của nàng trong gia đình cũng như trong xã hội thượng lưu và trong công việc kinh doanh.

Nghĩ tới việc lại phải tiếp xúc với "giới dân sự" Stephanie hoang mang vô cùng, không phải chỉ bây giờ vì nàng phải bắt đầu mọi thứ từ đầu vì nàng đã bị mang cái tiếng là "làm cấp dưỡng" trong trung đoàn lính Bắc Phi. Trong đáy thâm tâm, Stephanie coi đó là vinh dự, một thứ đáng để nàng tự hào. Nhưng mọi người xung quanh nàng lại không nghĩ như thế. Stephanie sẽ phải "đương đầu" với họ. Tuy nhiên nàng thầm nghĩ, bất cứ trước mặt ai, dù vị trí là thế nào đi nữa, nàng sẽ không bao giờ từ chối việc nàng đã tham gia chiến trường Crimée, bên cạnh Pompette, trong trung đoàn lính Bắc Phi số 3.

Hôm qua Stephanie đã may một tấm áo dài, một chiếc mũ, đôi giày, chiếc xắc, bởi nàng không thể mặc đồng phục cấp dưỡng quân đội để đến nhà Amélie. Chỉ chị là người có thể khuyên bảo nàng đôi điều cần thiết. Hôm nay, trước lúc đi, Stephanie ngập ngừng đôi chút rồi cuối cùng nàng quyết định cởi áo dài ra, mặc lại bộ đồng phục cấp dưỡng quân đội vào người. Nàng thầm tự nhủ:

- Để mai... mai mình hãy đi.

Để lấy lại can đảm, Stephanie nhớ lại câu Amélie đã nói với nàng một lần. Hôm đó phu nhân Resmont bảo nàng:

- Tôi quý chị hơn chị tưởng đấy, Stephanie. Tôi muốn nói với chị rằng bao giờ chị cũng có thể coi tôi là người bạn tin cậy, tận tụy và thông cảm với chị.

Hai chữ "bao giờ" của Amélie nói ra hàm nghĩa "bất kể hoàn cảnh nào". Nhưng Stephanie đã không viết lá thư nào trả lời bạn. Nàng chỉ đọc ba lá thư của Amélie nàng nhận được đầu tiên. Từ lá thư thứ tư cho đến tất cả các lá tiếp theo, Stephanie đều xé vứt đi, mặc dù Amélie gửi thư rất đều đặn cho nàng.

Do đó Stephanie hoàn toàn không biết tin tức gì ở nhà, bây giờ trở về gia đình nhà chồng, nàng chưa biết, sau khi nhận được tin nàng tử trận, ông bà Dytteville liệu có còn giữ lại căn hộ của nàng không. Suốt thời gian nàng ở ngoài mặt trận, bà Francoise Dytteville không hề viết thư cho con dâu, vì Amélie đã nói với bà rằng Stephanie không muốn nhận thư ai, ngoài thư của chị. Và mẹ chồng nàng đã tôn trọng ý muốn ấy của Stephanie.

Nhưng rất có thể Amélie đã báo tin của nàng cho hai ông bà Dytteville. Vậy thì nàng phải gặp Amélie đã. Nhưng liền sau đó Stephanie lại chợt nghĩ "Bố mẹ chồng ta không thể không nhận ta. Ta là mẹ của hai cháu nội họ: Armand và Charles. Và là con dâu, ta vẫn là một cổ đông của công ty". Cho dù bố mẹ chồng tiếp đón nàng ra sao, Stephanie quyết định không làm điều gì ảnh hưởng xấu đến hai con nàng.

Stephanie kết luận, người duy nhất nàng có thể hoàn toàn tin cậy là Amélie. Chắc chắn khi nghe tin cuộc chiến tranh Crimée kết thúc, chị đã nóng lòng mong gặp mặt bạn. Vấn đề chỉ còn là Stephanie không đến một mình mà có thêm con chó Cesar. Thôi được, nàng sẽ đến gặp Amélie trước.

8 giờ sáng hôm sau, tay dắt con chó, Stephanie bước ra khỏi cổng trường quân chính, nàng rất khó chịu trong tám áo bó chặt trên ngực, dưới lại xòe rộng với khung lồng bên trong vương vãi. Thêm nữa, đôi giày chật, bó đã lâu nàng không dùng, bây giờ khiến nàng bước đi rất khó khăn. Stephanie quen ở mặt trận, mặc áo quần rộng rãi, thoải mái, đi giày quân nhân mềm mại.

Dọc đường nàng đi ngang qua một cửa hàng đồ chơi thấy có dòng chữ rất to làm nàng ngạc nhiên vô cùng "Cuộc phong tỏa Sebastopol - Trò chơi lý thú cho mọi lứa tuổi, giá thấp nhất: 6 franc!" Thì ra cuộc chiến tranh đẫm máu đã được dân chúng Paris khai thác thành trò chơi. Stephanie nhìn vào tủ kính thấy bày đầy các kiểu hộp carton to nhỏ màu sắc sặc sỡ với các hình thành lũy, pháo đài, quân Đồng minh đang tấn công, cũng như quân đội Nga đang tự vệ...

Stephanie muốn văng ra một câu chửi tục tĩu của binh lính Bắc Phi, nhất là của bác Tubosiquoi. Nhưng nàng cố gắng ghìm lại, cay đắng và nhẫn nhục đi tiếp về phía biệt thự của gia đình Resmont.

Một gia nhân nàng không biết tên ra mở cổng.

- Bác vào báo Phu nhân Resmont tôi là phu nhân Dyttville đến thăm.

- Bà chủ tôi sáng nay không tiếp khách.

- Chính vì vậy mà tôi đến gặp phu nhân.

- Nhưng hôm nay không phải là ngày tiếp khách của bà chủ tôi.

- Tôi cũng hy vọng như thế.

- Tôi không biết bà chủ tôi có...

-... có tiếp tôi không chứ gì? Bác cứ nói tên tôi với bà chủ bác sẽ thấy. Tôi là phu nhân Dyttville.

Con chó Cesar của Stephanie nhảy bổ đến bác gia nhân, nhưng bị sợi dây níu lại nên nó chỉ sủa vang giậm dừ. Bác gia nhân tỏ vẻ khó chịu, đưa mắt lườm "mụ khách" và con chó hung dữ, rồi bực dọc khép cánh cổng, đi vào trong.

Stephanie đứng đợi bên cạnh một cửa sổ. Nàng đang ngắm vườn hoa, sân trời, chuồng ngựa và cố không nghĩ đến điều gì làm nhụt ý chí. Tiếng một cánh cửa trên gác đóng lại, tiếng sột soạt váy áo trên cầu thang làm Stephanie quay đầu lại.

- Stephanie! Stephanie! Ôi, mình mừng quá!

Con chó Cesar gầm gừ.

- Im, Cesar!

Amélie lao đến ôm chầm lấy Stephanie, hôn vào má bạn. Con chó Cesar vẫn còn gầm gừ nhưng lúc này không còn nhe răng hung dữ nữa. Nó đã cảm nhận người lạ kia là bạn thân của chủ nó.

- Vào đây, bạn thân mến! Vào đây!

Amélie mừng rỡ đến mức Stephanie phải xúc động. Chị định kéo nàng vào phòng khách, nhưng Stephanie ngăn lại, trở con chó:

- Tôi còn con chó này.

- Ôi, chó của chị đấy à, Stephanie? Chị đem nó ở mặt trận về sao? Ôi, trông nó có vẻ quý chị lắm nhỉ? Thì có sao đâu, dắt cả nó vào! Đi!

Amélie bao giờ cũng nói những câu đáng nói. Stephanie thấy nhẹ cả người. Bao nhiêu căng thẳng, bao nhiêu chua chát, bao nhiêu tự ái về cách người dân Paris coi thường những anh hùng từ chiến trận trở về đột nhiên tan biến hết. Đối với Amélie mọi thứ trở nên đơn giản lạ thường. Chị tiếp bạn mới như hôm qua hai người vẫn còn gặp nhau.

Con chó Cesar đã thôi không gầm gừ nữa. Nó như lắng nghe người phụ nữ lạ kia cầm tay trò chuyện huyền thuyên với chủ nó. Dường như nó đã thấu hiểu tính tình hiền hậu và tốt bụng của bà ta còn hơn cả Stephanie. Amélie đã tước đi mọi thứ vũ khí phòng ngự nàng chuẩn bị sẵn để đối phó. Amélie không đòi hỏi gì ở nàng. Chị kể mới tối hôm qua hai vợ chồng chị còn nhắc đến Stephanie. Achilles đã hoàn toàn bình phục những vết thương ngoài chiến trường. Đứa con trai của chị là niềm vui khôn tả của hai vợ chồng chị.

Amélie kể hai con Stephanie là Armand và Charles đều khỏe mạnh, ngoan ngoãn và bà Dytteville, mẹ chồng nàng, thường xuyên đưa hai cháu nội đến đây. Chị cho biết hai ông bà Dytteville hiện ở lâu đài tại nông thôn, nơi có các khu rừng vẫn đẹp tuyệt vời và chắc chắn mọi người đều rất mong Stephanie về.

- Nhưng chị phải ở lại đây với hai vợ chồng tôi vài ngày. Ôi, anh Achilles và tôi mong chị vô cùng. Bao giờ chị thuê được đầy tớ, sắm được xe, tậu được ngựa, chị hãy về nhà.

- Nhà tôi ấy à? Amélie?

- Chứ còn gì nữa? Nhà chị vẫn y nguyên như cũ, chỉ có mấy bức rèm hơi bạc màu đôi chút. Chị thấy chưa nhỉ? Rèm ở nhà tôi, tôi đã phải thay rồi đấy.

Stephanie lúc này mới kịp nhìn những tấm rèm cửa sổ của Amélie.

- Đẹp quá! - Nàng khẽ nói.

Trong những câu nói của Amélie, Stephanie không hề thấy một lời trách móc, một câu hỏi nào, chứng tỏ chị biết rõ tất cả mọi chuyện liên quan đến nàng. Tất nhiên Amélie cũng muốn hỏi bạn thêm chi tiết, nhưng chị nghĩ hãy đợi đến lúc Stephanie ổn định cuộc sống mới, hòa nhập được vào xã hội Paris đã.

Sau khi huyền thuyên cho bạn biết những chi tiết chủ yếu tại đây và thấy Stephanie đã trở lại thoải mái, Amélie mới khẽ rụt rè câu hỏi đầu tiên:

- Ôi, nhưng bây giờ chị kể đi, Stephanie. Chị nói về chị đi, Stephanie thân yêu.

- Tôi đã về. Chiến tranh đã kết thúc, có vậy thôi.

- Tôi biết ngoài mặt trận chị được mọi người rất quý. Achille đã kể tôi nghe rồi. Chị biết tính Achille không bao giờ nói dối. Tuy nhiên tôi cảm thấy anh ấy chưa kể hết. Bây giờ gặp chị tôi muốn nghe chị kể về chiến trường, những gian nan, thiếu thốn mà tôi biết là rất ghê gớm. Chị là người chứng kiến và bản thân chịu đựng tất cả những thứ đó. Tôi muốn nghe chính miệng chị kể.

- Ôi, tất cả những thứ đó đã lùi vào dĩ vãng rồi - Stephanie khẽ đáp, trùi mền đặt tay lên đầu con Cesar.

- Tôi không muốn làm chị buồn, Stephanie thân mến. Tôi chỉ muốn để chị thấy là vẫn theo dõi chị, vẫn là bạn tận tụy và quý mến chị. Chị có thể thổ lộ nỗi lòng tất cả chuyện gì, bất cứ lúc nào. Tôi sẵn sàng nghe và chia sẻ với chị mọi kỷ niệm vui buồn.

- Ôi, chị tốt quá, Amélie.

Stephanie thờ dài, cúi đầu trầm nghĩ "Vậy là Amélie mạnh hơn mình. Chị ấy đã chinh phục được mình".

Amélie im lặng, tôn trọng dòng suy nghĩ trầm kín của bạn.

Đột nhiên Stephanie ngẩng đầu, nói rành rọt:

- Tôi muốn biết tại sao anh ấy cưới Agnès.

- Nhiều nguyên nhân thúc đẩy lắm, Stephanie thân mến ạ - Amélie bình thản đáp, dường như chị đã đoán trước được Stephanie thế nào cũng sẽ hỏi câu đó - Lúc ở ngoài chiến trường trở về, René rất yếu. Vết thương ở chân mãi không lành. Chỗ xương gãy mãi vẫn chưa lành lại bình thường. Phải mổ đi mổ lại bao nhiêu lần. Thế là phu nhân Lomanais mời anh ấy về nhà họ để chăm sóc. Tôi đã viết trong thư kể chị biết rồi đấy.

- Chị có viết à, Amélie? Tôi không nhận được lá thư đó.

- Tôi biết. Thư bị trả lại cho người gửi với dòng chữ "Người nhận mất tích". Ít lâu sau tôi nhận được bản danh sách chính thức do René đưa xem. Chẳng là hôm ấy tôi đến biệt thự gia đình Lomanais thăm René và anh ấy thấy vẻ mặt tôi buồn bã đã đưa tôi xem. Anh ấy rất đau khổ vì cho rằng chị bị thiệt mạng là do lỗi của anh ấy. Achille và tôi đã tưởng René không sống nổi. Bệnh tình anh ấy kéo dài quá lâu và anh ấy dường như tuyệt vọng. Hôm đầu tiên anh ấy dậy được và tập đi, tiểu thư Agnès Lomanais đã dìu anh ấy và sau đó...

- Tôi hiểu. Từ bước thứ nhất đến bước thứ hai! Chuyện ấy là tất nhiên rồi. Duy có điều anh ấy biết rằng tôi còn sống, sao anh ấy không...

- Lúc ấy René đã đính hôn với Agnès rồi. Đính hôn chính thức! Lợi dụng lúc René đang yếu, đang cần chăm sóc, bà mẹ Agnès, phu nhân Lomanais đã...

- Ôi, bà ấy là người nào tôi biết rồi!

- Trong khi đó phu nhân Guichamp khánh kiệt, bán đến cả chiếc trâm cuối cùng...

- Tôi biết đấy là kỷ vật duy nhất còn lại của bà Guinchamp.
- Bà ta phải bán để sắm nhẫn cưới cho con dâu... một cái nhẫn rất đẹp, rất sang.
- Xứng đáng với cô ta! - Stephanie chua chát nói.
- René cảm động trước sự hy sinh của mẹ, không nỡ thoái hôn. Sau khi René và Agnès cưới nhau được vài tháng thì phu nhân Guinchamp qua đời.
- Bà ấy đã hoàn thành sứ mạng.
- Kìa, Stephanie! - Amélie kêu lên.
- Bà ta, phu nhân Guinchamp, đã làm tròn công việc là gây đau khổ cho con trai và cho tôi, vậy mà chị muốn tôi đền ơn bà ta chẳng? Chị còn muốn tôi cầu nguyện cho linh hồn bà ta được yên ổn dưới suối vàng hay sao?
- René đã viết thư báo tin đó cho chị, Stephanie. Anh ấy có đưa tôi nhờ tôi gửi, bởi anh ấy chưa đi ra khỏi nhà được. Chính tôi đã gửi bưu điện lá thư đó cho chị. Nhưng chị không hề viết thư trả lời, cho tôi cũng như cho René.

Stephanie nhắm nghiền mắt lại. Nàng dường như còn nghe rõ tiếng giấy bị nàng xé hôm đó và nàng còn nhìn thấy tất cả những mảnh giấy bay lả tả theo chiều gió. Hôm đó nàng đã xé cùng với lá thư, cả số phận cuộc đời nàng. Lúc đó Stephanie bị ma quỷ nào xui khiến, nàng đã đập một đòn tan tành mọi thứ.

Nàng thầm nghĩ "Làm sao chàng thay đổi được? Cũng như mình, làm sao mình thay đổi tính nết được? Tính tình bao giờ cũng vẫn thế: sôi nổi, mãnh liệt, trong khi René bao giờ cũng vậy: hời hợt, nông cạn và nhu nhược. Trong khi mình vẫn say mê chàng thì chàng lại tin là mình đã chết, dựa ngay vào hai mẹ con Agnès. Có gì lạ đâu? Cả ta lẫn chàng đều 'trung thành' với bản chất của mình".

Đột nhiên Stephanie thấy mệt mỏi vô cùng. Toàn thân nàng rã rời, nàng chán chường đến mức không còn muốn cưỡng lại gì nữa. Lúc này nàng chỉ ao ước một điều là trốn biệt đi đâu đó, lánh xa tất cả mọi người ở đây, chui vào một xó xỉnh nào để được một mình. Hoặc là quay về nhà bếp của trường quân chính, đấy mới thực sự là "nhà" của nàng, là "gia đình" của nàng.

Stephanie lẩm bẩm một lời cáo lỗi rất khê:

- Amélie, tôi phải về thôi. Mai tôi lại đến thăm chị, có lẽ thế.
- Tôi hiểu, Stephanie. Nhưng... Achilles sẽ buồn lắm đấy. Anh ấy rất mong gặp chị. Tôi đã tưởng có thể giữ chị lại ăn bữa trưa với vợ chồng tôi.
- Tôi ở lại thế nào được, tôi phải về nấu ăn cho mọi người.

Amélie không nản nì. Chị chỉ thờ dài thông cảm:

- Achille sẽ trách tôi ghê gớm là không giữ chị ở lại. Nhưng chị nói đúng, bao nhiêu người ở đó đang chờ chị. Không có ai ở đó có thể thay chị được.

- Chúng tôi có hai người, Amélie. Ngoài tôi còn có cô Marinet. Nếu tôi không về, cô ấy sẽ "quán xuyến" mọi công việc. Lúc đi tôi có dặn cô ấy là có thể tôi đi xa và không về kịp.

- Tuỳ chị, Stephanie. Chị ở lại với chúng tôi thì Achille và tôi sẽ rất mừng.

Khoảng một tiếng đồng hồ sau, Achille bước vào phòng khách. Anh sững người lại khi nhìn thấy Stephanie. Sau đó anh reo lên và chạy đến bên nàng:

- Stephanie! Sao mà tuyệt vời thế này! Từ hôm được tin cô bình yên, ngày nào vợ chồng tôi cũng nhắc đến cô và mong gặp cô. Đúng thế không em, Amélie?

Amélie gật đầu, mỉm cười nhìn chồng và bạn bắt tay nhau mạnh mẽ như hai quân nhân bắt tay nhau ngoài chiến trường.

- Ôi, tôi sung sướng vô cùng được gặp lại cô, Stephanie! Hay quá, vậy là cô đã trở về!

- Và chúng ta phải giữ chị ấy ở lại đây. Đúng không anh? Stephanie sẽ ở lại nhà mình.

- Đúng quá đi rồi. Bé Quille đâu? - Achille quay sang hỏi vợ.

- Sao lúc nào anh cũng hoảng hốt như vậy? Anh yên tâm, nó hoàn toàn khỏe mạnh - Amélie âu yếm đáp.

- Quille là con trai chúng tôi - Achille nói rồi nhìn con chó - Còn bạn này tên là gì?

- Cesar - Stephanie đáp.

Nghe đến tên mình, con chó sủa lên vài tiếng.

- Im nào, Cesar.

- Vậy là một tù binh chó được cô đem về Paris? - Achille vui vẻ nói.

- Nó đã cứu sống tôi đấy, Achille!

- Ôi, nếu vậy thì nó đáng được tất cả chúng ta trân trọng.

Stephanie bật cười. Câu của Achille hàm ý "Nhờ nó mà chúng tôi được hưởng niềm hạnh phúc gặp cô hôm nay".

- À, nhưng cô thấy bé Quille của chúng tôi chưa?

Amélie vội đáp thay bạn:

- Ôi, em mừng quá đâm quên bég đi mất, chưa đem con ra cho Stephanie xem mặt.

Nói xong, Amélie chạy ra ngoài và quay vào liền, bế trên tay một đứa bé xinh xắn, đang nép đầu vào cổ mẹ nó.

Stephanie bỗng nhói đau trong lồng ngực. Nàng chợt nhớ đến hai con và muốn bay đến đó gặp chúng ngay. Nhưng không được. Đành phải chờ. Phải để Amélie tiến hành các bước đi cần thiết. Achille xuất hiện làm đảo lộn mọi ý nghĩ của Stephanie. Nàng nhớ đến vết thương của anh nhưng không dám hỏi thăm, không biết vết thương đó có làm cho Achille đau đớn không? Mọi chuyện đều phải gác lại đã. Nàng nhớ lần cuối cùng nàng gặp Achille. Hôm đó anh bị nhát kiếm chém suốt từ bả vai đến háng, người đầy máu, nằm giữa những xác chết, những thương binh rên rỉ. Rồi nàng nhớ lại Achille trong bộ quân phục sĩ quan hồi chưa xảy ra chiến tranh và bỗng thấy bãi chiến trường Crimée xa vời vợi. Bây giờ Achille đã trở lại hình dạng của anh xưa kia, điều đó gợi lên trong lòng Stephanie bao ý nghĩ quay cuồng.

Sự xuất hiện của Achille gợi lên trong lòng Stephanie cảm giác nàng sắp phải trở lại cuộc sống ngày xưa. Nàng cảm thấy mình như con cá đang chui vào rọ và sẽ không bao giờ thoát ra được nữa. Mọi người xung quanh đã chuẩn bị để đưa nàng vào tròng. Cả Achille và Amélie cũng đang đan những mắc rọ để nhốt nàng vào trong. Họ đan một cách lặng lẽ, không phải chỉ vì tình bạn mà phải nhận đó là tình yêu, lòng quý mến tận tình. Stephanie vừa hồng sợ, vừa xúc động.

Nàng thầm nghĩ "Họ đang trói buộc ta chính vì họ yêu ta. Ta chẳng nên làm họ thất vọng. Ta là ai? Chỉ là một kẻ bị ruồng bỏ, một nữ cấp dưỡng. Họ bắn khoản cho ta trong khi ta chẳng hề bắn khoản chút nào! Sẽ không bao giờ ta từ bỏ cô cấp dưỡng Phanie, Phanie Murlon, từ bỏ Pompet, Tuboisquoi cũng như các đồng đội Bắc Phi. Nhưng ta lại là phu nhân Dytteville. Bao nhiêu người mong đợi ta. Rồi hai đứa con yêu quý của ta, chúng cũng mong mẹ chúng trở về. Vì các con, vì gia đình, ta đành phải chui vào cái rọ ấy. Không còn cách nào khác".

Stephanie quay nhìn Achille và đứa con trai xinh xắn đang đứng nhìn nàng như chờ đợi điều gì đó.

- Cô cầm lấy quả bóng đánh ki này, Stephanie. Rồi lăn bóng đến cho cháu.

Stephanie đỡ quả bóng nhỏ trong tay Achille, liệng nhẹ trên sân nhà về phía đứa trẻ. Khi quả bóng lăn đến gần chân nó, thằng bé reo lên mừng rỡ.

- Đánh ki! Đánh ki! - Vừa hét nó vừa vỗ tay đôm đốp.

Bây giờ Stephanie mới hiểu tại sao hai vợ chồng Achille và Amélie gọi con trai họ là Quille: Môn đánh ki!

- Cô thấy chưa, Stephanie? Từ hôm đi chơi trên đại lộ Champs Elysees thấy người ta đánh ki, thằng bé không thích chơi gì khác ngoài môn này. Cô liệng tiếp quả bóng cho nó và nó yêu cô ngay đấy. Bây giờ mọi người đều quen gọi nó là thằng Quille.

- Cesar! - Stephanie sai con chó - Ra cầm bóng về đây. Nhẹ nhàng thôi... Nhẹ nhàng thôi.

Cesar quay đầu nhìn quả bóng, rồi như thể do dự, bước tới cầm quả bóng về đặt dưới chân cô chủ, rồi ngẩng đầu nhìn nàng vẻ chờ đợi.

- Con chó của cô khôn quá - Achille lẩm bẩm nói.

- Đúng thế. Vài hôm nữa, khi nó đã quen với bé Quille, tôi sẽ bảo nó trông nom bé và không ai trêu chọc gì được bé nữa đâu. Hồi ở chiến trường, nó canh cỗ xe cấp dưỡng cho tôi rất chu đáo. Nó chỉ có một khuyết tật là rất ghét ngựa. Cứ chơi kiểu này thì chẳng mấy chốc con Cesar sẽ quen với bé Quille và bé cũng sẽ quen với con chó.

- Có nghĩa, cô đến đây bao giờ cũng phải dắt theo con Cesar?

- Đúng thế.

- Tốt thôi, nhưng lúc nào cũng phải buộc dây cẩn thận đấy.

Stephanie bật cười, tiếp tục chơi bóng với đứa bé. Con Cesar chừng như hiểu biết, mỗi lần đến gần đứa bé nó đều tỏ vẻ hết sức hiền lành để khỏi làm đứa bé sợ. Thấy vậy, Achille dần dần cũng mến con chó và thấy nó không xấu xí như lúc đầu anh nhìn thấy nữa.

Stephanie thấy rõ Achille muốn chiều chuộng nàng. Suốt bữa ăn, anh ta luôn miệng kể đủ thứ chuyện về thành phố Paris, coi như nàng chưa hề rời khỏi đây một ngày nào. Khi nói đến những bạn bè của nàng, Achille nói như kiểu nàng vẫn thường gặp họ trong những ngày qua.

Lúc ngồi ăn tráng miệng và uống cafe sau bữa ăn, Stephanie nói:

- Sau đây tôi phải về trường quân chính. Bởi tôi đã xuất ngũ đâu? Tôi vẫn còn ở trong quân đội kia mà.

- Ôi, chuyện ấy chẳng khó khăn gì hết. Chị cứ yên tâm, Stephanie - Achille nói - Tôi sẽ đến đó và nếu cần, cha tôi can thiệp thêm nữa.

- Tôi sẽ trao cho anh giấy tờ nhập ngũ của tôi - Stephanie nói, tay nhắc chiếc xắc - Nếu cần tôi phải làm chứng trong nửa tháng, một tháng, tôi xin sẵn sàng. Tôi cần có giấy tờ hợp pháp, đầy đủ mọi văn bản chứng nhận, nhưng anh đừng quên, tên tôi ở quân đội là Stephanie Murlon đấy nhé.

Amélie hiểu rằng việc chị và Achille bảo trợ cho Stephanie cần được sự đồng ý của gia đình nhà chồng nàng. Chị bèn thảo một bức thư gửi Dyteville, mẹ chồng Stephanie, báo tin con dâu bà đã trở về, khỏe mạnh và hai vợ chồng xin phép bà để Stephanie sống tạm với họ, trong khi chờ đợi sửa sang ngôi nhà của nàng.

Ngay sau đấy Amélie cho người đem thư đến bà Dyteville và mời bà ngày mai đến gặp hai vợ chồng chị.

2 STEPHANIE VÀ GIA ĐÌNH NÀNG

Khi gặp con dâu, bà Francoise Dytteville ôm hôn nàng, cố ghìm cơn xúc động. Mặc dù bà luôn gọi nàng là "con của mẹ" nhưng bà vẫn thận trọng cân nhắc từng lời ăn tiếng nói để khỏi làm tổn thương lòng tự trọng của con dâu. Cố tránh không nhắc đến chuyện Stephanie "ra đi" rồi "trở về", bà chỉ nói đến chuyện nhà cửa. Stephanie rất hiểu sự tế nhị đó của mẹ chồng. Nàng xúc động nói:

- Thưa mẹ, con hết lòng biết ơn mẹ. Con rất sung sướng được trở về gia đình.
- Cùng trong một gia đình, đâu cần đến sự biết ơn, Stephanie! Con là con của mẹ và mẹ yêu con vô bờ. Con ở đây tức là ở trong nhà của con.
- Hệt như trước lúc con rời khỏi nhà ra đi, thưa mẹ.
- Đúng thế, mọi thứ vẫn y nguyên như mọi khi. Con thấy đấy, mẹ đã sai đem hoa đến, bởi mẹ biết con thích hoa.

Stephanie hỏi thăm tất cả mọi người trong nhà: bố chồng, em gái chồng, nhưng nàng không dám nhắc đến hai đứa con nàng. Đột nhiên nàng thấy mình có lỗi với chúng, mặc dù chúng là hai con người mà nàng không cần phải sợ. Sắp tới hai đứa con nàng sẽ phải làm quen với một phụ nữ lạ lẫm mà chúng gọi là "mẹ" nhưng cũng không hề làm thay đổi cuộc sống của chúng.

Biết tâm sự thầm kín của con dâu, bà Francoise Dytteville vẫn chủ động báo nàng biết mặc dù nàng không hỏi.

- Các cháu đều khỏe mạnh, ngoan ngoãn, Stephanie. Cả hai đứa đều đáng yêu vô cùng. Mẹ đã dạy cho chúng... mẹ đã cho chúng xem ảnh cũ của con và của bố chúng... cả hai đứa đều thuộc mặt và luôn mồm hỏi bao giờ mẹ chúng về.

Stephanie thầm nghĩ, hai đứa con nàng sinh vào tháng chạp năm 1853 và khi nàng đi chúng chỉ được vài tháng tuổi: Đến 21 tháng chạp năm 1856 này chúng sẽ tròn 3 tuổi. Nghĩ đến hai đứa con, Stephanie trào nước mắt. Nàng không lau mà cứ để cho dòng nước mắt chảy xuống trên hai gò má. Lúc trước Emelie đã tước vũ khí của nàng, bây giờ mẹ chồng nàng lại chỉ nói đúng những lời cần nói. Stephanie không thể nghi ngờ về chuyện mọi người quý mến nàng, thật vui mừng thấy nàng trở về. Hôm trước Stephanie đã hỏi hộp chuẩn bị tinh thần đối phó, nhưng đến giờ nàng thấy mọi sự chuẩn bị đó đều không cần thiết. Nàng dụi dàng nói:

- Thưa mẹ, con sẽ hàng ngày đến thăm hai cháu, giống như trước khi chiến tranh nổ ra. Con muốn hai cháu không thấy có gì khác ngày trước.
- Thì bố mẹ cũng vậy, bố mẹ cũng như em Alida không thấy có gì khác trước, Stephanie ạ!
- Cô Alida sắp lấy chồng rồi phải không, thưa mẹ? - Stephanie hỏi.
- Đúng, nó sắp lấy cậu Erwan, dòng họ Monteuil. Cậu ta ít nói nhưng tính tình dễ mến lắm.

Achille không muốn câu chuyện dừng đến Erwan bởi qua vợ, anh biết Erwan có ý nghĩ không tốt về Stephanie. Achille bèn lái câu chuyện sang những thành tích chiến đấu của Stephanie ngoài mặt trận, mọi sĩ quan cũng như binh lính đã yêu quý nàng ra sao. Achille còn kể ngoài mặt trận Stephanie đã trở thành một anh hùng huyền thoại, khiến các tướng lĩnh cũng biết đến và khâm phục nàng.

Stephanie nhận thấy mẹ chồng nàng có vẻ ngạc nhiên, tại sao Achille Resmont lại ca ngợi con dâu bà đến như thế và hình như bà cũng tin vào lời anh.

Lát sau bà Dytteville đứng dậy cáo từ. Bà mở xác lấy một gói thư, chìa cho Stephanie:

- Thư gửi cho con mẹ cất cẩn thận để cho con đây.

Stephanie bần rùn cả người nhìn thấy chiếc phong bì ngoài cùng nét chữ của René. Nàng cảm thấy như vừa bị một ngọn roi quất trúng vào giữa đỉnh đầu và nàng cố lấy hết nghị lực để khỏi khụy ngã. Nàng thấy không đủ sức đỡ tập thư kia, nhưng nàng không thể chối từ. Nàng cố nở một nụ cười cảm ơn vì cố hòng nàng tắc lại, không thể thốt ra một lời nào.

Phải cố gắng lắm Stephanie mới giữ được vẻ ngoài bình tĩnh vui tươi tiễn mẹ chồng ra cửa. Bà đi rồi, nàng vội chạy vào nhà, lên phòng riêng đóng cửa lại, ngồi phịch xuống ghế. Ôi, những lá thư của chàng. Những lá thư tình, tình yêu bất diệt! Ôi! René! Em đã theo anh ra tận chiến trường, đã ân ái với nhau bao nhiêu ngày ngoài đó, vậy mà bây giờ anh bỏ em, lấy cô gái Agnès xấu xí và đần độn kia!

Nhưng theo lời kể của Ameli, Stephanie thấy phải tha thứ cho René. Dù sao nàng cũng có phần lỗi. Nàng đã không đọc những lá thư từ Paris gửi đến Hắc Hải cho nàng. Tại sao nàng xé hết mà không đọc? Biết bản chất René nhu nhược, không có nghị lực, tại sao nàng không về Paris để giành giật lấy chàng? Nếu nàng có mặt ở Paris thời gian qua, chắc chắn René không bị rơi vào tay hai mẹ con bà Lomanais như thế này.

Trong những lá thư có một lá viết từ khi còn ở Paris. René kể rằng chàng đã chờ Stephanie mà không thấy nàng đến trong lần hẹn hò cuối cùng trước khi chàng ra trận. Hôm đó nàng đang hành quân cùng với đơn vị binh sĩ Bắc Phi rời khỏi kinh thành Paris. Rồi những lá thư René viết ở Marseille, cả ở Gallipoli... Và lá thư nào René cũng lặp lại những câu:

Anh yêu em vô cùng, Stephanie. Hãy chờ anh. Đừng quên anh. Anh mong từng lá thư của em. Hãy chăm chỉ viết thư cho anh, em yêu quý. Viết cho anh. Viết cho anh...

Stephanie đã làm còn hơn thế. Nàng đuổi theo chàng ra tận chiến trường. Vậy mà bây giờ nàng ngồi đây, trong tòa nhà của hai vợ chồng Amélie, trái tim tan nát. Tuy nhiên khoảnh khắc đau đớn đến tuyệt vọng không kéo dài. Stephanie đã trấn tĩnh lại được. Xưa nay nàng vẫn là người có nghị lực lớn. Bây giờ nàng vẫn thế. Nàng không bao giờ chịu đầu hàng số phận.

Trong khi nước mắt chảy ròng ròng trên gò má, Stephanie vẫn cắn răng chịu đựng, vò từng lá thư, quăng vào lò sưởi đang cháy. Mặc dù bàn tay run rẩy, nàng không chừa lại lá thư nào, của cả René. Nàng nghiền răng nhìn những phong bì, những trang giấy chỉ chút chữ bên lửa, quăn lại rồi bùng cháy, lát sau biến thành tro tàn. Nàng lấy que cời đập nhẹ cho những tờ giấy thành than ấy nát vụn, không để lại gì hết.

Xong xuôi, nàng ra khỏi phòng, xuống nhà.

Nhìn thấy Stephanie, Amélie không ghìm được nỗi hoảng hốt. Stephanie như kẻ mất hồn. Giọng nàng thán thốt như kẻ mất trí:

- Khủng khiếp! Trong ngần ấy lá thư, lá nào anh cũng bảo tôi hãy ráng chờ, rằng anh ta... Tôi đã quẳng hết chúng vào lửa. Thế là xong. Tôi biết chị sẽ nói gì, Amélie, nhưng đừng! Chị đừng nói gì hết. Cái gì đã qua hãy cho nó qua! Tôi phải tìm một người khác để yêu, để quên anh ta đi.

- Ngày mai, Stephanie ạ...

- Vâng, ngày mai tôi sẽ gặp lại hai đứa con. Tôi sẽ tập để chơi đùa với chúng. Tôi phải dành lấy tình yêu của húng. Tôi phải thật sự là người mẹ. Nhưng tôi vẫn lo lắng, Amélie! Tôi lo sợ chúng không gần được tôi, không chịu cho tôi yêu chúng.

Lúc bước vào biệt thự của bố mẹ chồng, Stephanie đã thở phào nhẹ nhõm trước sự đón tiếp nồng nhiệt của mọi người nhà chồng. Bà Francoise Dytteville đón con dâu như thể thời gian qua nàng vẫn hàng ngày đến đây thăm con. Chị hầu phòng cũng chào niềm nở:

- Chào phu nhân Armand!

Chị ta cũng không lộ một vẻ nào khác so với "ngày xưa". Các đầy tớ khác cũng vậy, từ bà quản gia cho đến người làm, ai cũng niềm nở chào Stephanie, không ai tỏ ra chút ngạc nhiên nào là đã lâu không gặp nàng và biết tin tức gì về nàng. Mọi người giản dị, chân thành và tự nhiên đến mức Stephanie thấy nhẹ hẫng trong lòng.

Nàng vào phòng trẻ. Chị trông trẻ mỉm cười với nàng:

- Chào phu nhân!

Stephanie tưởng như suốt mấy năm qua ở đây hoàn toàn không có gì thay đổi. Nhưng kia rồi, hai con nàng. Nàng không nhận ra đứa nào là Armand, đứa nào là Charles. Cả hai giống hệt nhau và đều có làn tóc của cha chúng ngày xưa. Cặp mắt nữa, y hệt cặp mắt của Armand, người chồng xấu số của nàng. Cả hai đều có cái miệng tươi tắn và cái cằm bướng bỉnh của mẹ chúng.

Chúng chăm chú nhìn Amélie lúc này đứng sau lưng mẹ chúng. Stephanie chưa biết nên tỏ thái độ như thế nào, nên nói câu gì. Nàng chỉ sợ lỡ làm cử chỉ hay nói câu nào làm hai đứa con nàng sững sốt. Nhưng tim nàng đập rất mạnh: nàng thấy hai con nàng chưa nhận ra mẹ chúng.

- Kìa, hai cháu của bà? - Mẹ chồng nàng khẽ nhắc.

Lập tức hai đứa trẻ quay đầu nhìn bà nội và cùng ủa chạy đến với bà.

- Không! - Bà Dytteville khẽ giơ một ngón tay lên đe.

Một đứa bé hỏi:

- Mẹ cháu đấy ạ? Bà khách kia là mẹ cháu thật không?

Stephanie như hột hơi. Nàng thì thảo rất khê:

- Mẹ đây... Mẹ các con đây.

Nàng cúi xuống. Hai đứa trẻ từ từ bước đến, cặp mắt vẫn còn vẻ ngạc nhiên, như thể chúng vừa khám phá ra thứ gì mới mẻ, lạ lẫm. Stephanie nhẹ nhàng hai tay ôm cả hai đứa vào lòng, không ghìm được dòng nước mắt. Nàng không dám ôm chặt, sợ chúng hoảng sợ.

Một đứa con nàng nói:

- Mẹ khóc!

- Đúng thế... Bởi mẹ sung sướng quá... Mẹ lại được về với hai con của mẹ.

- Mai mẹ có đến nữa không?

- Có, cả ngày kia, ngày kia. Ngày nào mẹ cũng sẽ đến với hai con.

Đứa trẻ từ nãy giờ không nói gì, bây giờ mới lên tiếng:

- Vậy thì tốt.

Nó nói bằng thứ giọng giống hệt em sinh đôi của nó. Hai đứa giống hệt nhau, chỉ khác nhau chút ít về mặt, một đứa hơi nghiêm nghị hơn và mắt cũng ít đen hơn đôi chút. Tuy vậy sự khác biệt đó quá nhỏ, khó nhận ra.

- Mẹ về, các con có mừng không? - Stephanie lúng túng hỏi.

Đứa anh khê đáp:

- Có.

Rồi nó đưa hai cánh tay ôm cổ nàng.

- Cháu còn đợi gì nữa, Armand? - Bà nội chúng nhắc.

Đứa em bắt chuốc anh cũng ôm cổ Stephanie, hôn vào má nàng. Stephanie thầm nghĩ:

"Vậy đứa có cặp mắt ít đen hơn là Charles! Mình phải nhớ để còn phân biệt. Mình cần phải giành lấy tình cảm của chúng. Vậy là xong một bước đầu tiên. Nghĩa là mình đã trở về và cuộc sống lại tiếp tục dòng chảy ngày xưa".

Stephanie cố ghìm lại để nín khóc và nở một nụ cười.

- Rồi có lúc ba cũng về như mẹ hôm nay chứ?

Đứa hỏi câu đó là Charles.

Stephanie cắn chặt môi đến suýt bật máu. Nàng từ từ gỡ cánh tay đứa con ra khỏi cổ rồi đứng dậy, kéo Amélie ra ngoài. Sau khi khép cửa lại, nàng dựa lưng vào tường, nước mắt đầm đìa. Bao hình ảnh xa xôi vụt trở về: Armand trong ngày hôn lễ, buổi chàng ra đi rồi hôm tin chàng mất tích đưa đến nhà...

- Ôi, khủng khiếp quá, Amélie!

- Mình rất hiểu bạn, Stephanie thân mến. Mình không biết làm cách nào giúp đỡ được bạn đây. Amélie xót xa nói:

- Ôi, Amélie! Nguyên việc bạn cùng đi với mình và có mặt bên cạnh mình cũng đã là một sự giúp đỡ to lớn vô cùng rồi. Không có bạn, chưa biết mình sẽ ra sao đây, thằng Charles đột nhiên bỗng hỏi về ba nó...

Amélie thương xót khẽ ôm hai vai bạn. Stephanie đã bình tĩnh trở lại và bây giờ dắt con chó Cesar quay vào phòng trẻ. Hai đứa con nàng ngơ ngác nhìn con chó. Nhà này không có chó và chúng chưa hề được chơi với chó bao giờ. Stephanie hướng dẫn con Cesar làm thân với hai đứa trẻ và chỉ một lát sau, Armand và Charles đã quen với con chó to lớn và xấu xí nhưng cực kỳ khôn ngoan và chúng quỳ xuống hai bên, vuốt ve lưng nó.

Hippolite bước vào. Stephanie thấy cậu em trai của chồng thay đổi quá nhiều. Có gì lạ đâu, năm nay Hippolite đã 20 tuổi và cậu ta nhìn chị dâu không chớp mắt. Chắc cậu không ngờ bà chị dâu mình sau một thời gian đi vắng, bây giờ trở về lại xinh đẹp, kiều diễm đến mức kia. Cậu nhìn Stephanie như cậu học trò trung học nhìn một nữ anh hùng huyền thoại đã từng bôn ba đất Thổ Nhĩ Kỳ, bán đảo Crimée, Hắc Hải và thành phố Sebastopol xa xôi...

Còn cô Alida em chồng Stephanie thì tuy vẫn tươi tắn, yêu kiều như trước nhưng hơi lộ một chút gì đó mà Stephanie chưa nghĩ ra. Và nàng cũng chưa kịp nghĩ thì bố chồng nàng, ông Dytteville bước vào. Như thường lệ, việc đầu tiên là ông hôn hai đứa cháu nội, sau đấy mới quay sang nhìn nàng rất lâu.

- Chào cha ạ - Stephanie lễ phép nói, bước đến gần bố chồng.

- Chào con, Stephanie. Ôi, văn phòng ở phố Vivienne đang cần con lắm đấy. Công việc kinh doanh hồi này mở mang rất lớn. Sau chiến tranh, mọi công việc đều phát triển ghê gớm. Bao giờ con đến văn phòng làm việc được nào?

Stephanie ngạc nhiên:

- Tùy cha, bao giờ cũng được ạ - Nàng khẽ đáp.

- Sáng mai được không?

Bà Françoise Dytteville vội nói ngay:

- Ông để con nó nghỉ ngơi vài ngày đã.

- Không, mẹ ạ. Mai con bắt đầu đi làm.

Ông Dytteville mỉm cười thích thú:

- Tính con dâu tôi chẳng khác gì trước. Thế là tốt! 2 giờ chiều nay cha sẽ đến nhà băng Vaudrieses. Việc đang rất chạy, con dâu của cha ạ. Bao nhiêu công việc đang bắt đầu tiến hành ở khu vực Saint Lazarre. Người ta quyết định xây ở đó một nhà ga hết sức lớn. Một ga xe lửa lớn đến mức chưa từng thấy. Công việc đang chạy... đang rất sôi động... Nghe đâu chính phủ sắp xây một đại lộ chạy từ cung điện Palais Royal đến tận quảng trường nhà hát Opera mới. Ông Hausmann đang vẽ mẫu thiết kế để trình đức vua. Hoàng thượng giới thiệu cha đến nhà băng Vaudrieres để vay tiền! Sắp tới sẽ xuất hiện hàng loạt đại lộ rất rộng. Nhà cửa lên giá mạnh. Mỗi tấc đất bây giờ trị giá thành vàng hết. Mà hăng ta đã tậu được khá nhiều. Số vốn của con đã tăng gấp 100 lần.

- Cha bảo 100 lần?

- Và còn tăng nữa, chưa hết đâu. Sáng mai đến văn phòng con xem sổ sách sẽ thấy.

Chưa bao giờ Stephanie thấy bố chồng nói nhiều như thế. Ông đang phấn khởi trước bao nhiêu đề án và việc tiến hành thi công những đề án ấy. "Công việc đang chạy" như ông nói. Và tình hình của Stephanie cũng "đang chạy". Lúc này trong lòng đã trở lại thanh thản, nàng chợt nghĩ, có được sự vui vẻ ngày hôm nay chủ yếu nhờ ai? Nhờ mẹ chồng nàng phúc hậu, tế nhị hay vì Amélie thật sự yêu quý nàng nên đã tận tình giúp đỡ?

Dù sao thì cả hai người phụ nữ đều chuẩn bị sẵn miếng đất cho nàng, tạo mọi điều kiện thuận lợi cho nàng dễ dàng và mau chóng "hòa nhập" vào cuộc sống "dân sự" ở kinh thành Paris này. Nhờ họ mà phu nhân Dytteville, tức Stephanie bây giờ, chỉ thấy xung quanh toàn những nụ cười và bộ mặt niềm nở với nàng.

Họ thống nhất ngày hai gia đình sẽ cùng đến nhà Amélie ăn tiệc vào tuần sau.

Tối hôm đó mọi người đông đủ quanh bàn tiệc của gia đình Resmont. Mọi thứ đều được chuẩn bị và bố trí cốt để đề cao Stephanie. Cậu Erwan, hôn phu của Alida, cùng ới cô chỉ ngồi trố mắt thán phục nàng. Chuyện chiến trận và sự vắng mặt của Stephanie hôm nay được đề cập một cách minh bạch, công khai. Tuy không ai rõ động cơ thúc đẩy nàng tự nguyện xông pha ra chiến trường, nhưng người ta đều phỏng đoán là do nhiệt tình yêu nước lúc đó thúc đẩy, đồng thời còn bởi tâm trạng tuyệt vọng do chồng chết tạo nên đã đẩy người vợ góa trẻ tuổi lao ra nơi mũi gươm hòn đạn để quên đi nỗi đau thương. Tiếp đến vai trò của tính cách gan góc, hoàn cảnh chiến trường, dịch tả và các trận giáp chiến dữ dội đã tạo nên các chiến tích của nàng.

- Chị phục vụ trong bệnh viện quân y à, Stephanie? - Erwan hỏi.

- Không, tôi làm cấp dưỡng - Nàng đáp và nhìn thẳng vào mắt cậu ta - Phục vụ trong các trạm quân y tiền phương chỉ là những soeur ở tu viện Saint Vincent de Paul. Còn tôi thì theo binh sĩ ra chiến trường. Ngoài việc nấu nướng cho họ, tôi làm cả việc cứu chữa thương binh, an ủi động viên họ, hỗ trợ về mặt tinh thần cho những binh sĩ hấp hối...

- Xin lỗi Stephanie - Achille đỡ lời, vì thấy Stephanie đang đi vào khu vực nguy hiểm - Tôi xin bổ sung để các vị biết cho chính xác. Ngoài mặt trận, từ tướng Saint Arnaud Tổng Tư lệnh đến người lính trơn, ai

cũng yêu mến, khâm phục Stephanie. Những chiến tích của cô ấy được truyền tụng, làm cho mọi người ngạc nhiên, một phụ nữ kiêu dũng, yếu đuối lại có thể xông pha đến như vậy vì các chiến sĩ, vì quyền lợi của Tổ quốc.

Stephanie khẽ nói:

- Ôi, Achille, xin anh để tôi nói thêm - Nàng khiêm tốn nói - Các vị đều biết, khi đã đứng trên bãi chiến trường thì ai cũng bị một bầu máu nóng thôi thúc. Không khí xung quanh cuốn hút, lôi họ đi và lúc đó mọi người không còn nghĩ đến tính mệnh bản thân, đến bất cứ thứ gì khác, ngoài nhiệm vụ người lính. Cho nên, thưa ông - Stephanie quay sang vị hôn phu của Alida - Nếu ông tiếp xúc nhiều hơn với ông Achille, ông sẽ thấy Achille Resmont dễ bị bốc và đôi khi nói hơi quá. Khi quá mến ai, ông Achille dễ cường điệu thêm những ưu điểm của người đó. Xin ông cho phép tôi nói rằng ông có một cái tên thánh nghe rất hay và lại khác người.

- Bà định nói cái tên "Erwan" phải không? Đây là cái tên thánh tương đương với tên thánh "Yves" của Pháp. Gia đình tôi luôn có những tên thánh rất đặc trưng cho ngôn ngữ vùng Bretagne. Chẳng hạn tên thánh của cha tôi là Yann, anh cả tôi cũng vậy, em út tôi tên là Guenole, mẹ tôi là Corentine còn em gái tôi tên là Gwenaëlle.

- Ông vừa giới thiệu toàn bộ gia đình ông với chúng tôi.

- Bà Stephanie, tôi rất mong được hân hạnh đón bà đến thăm quê hương tôi. Miền đất Bretagne là miền đất tuyệt vời, nơi nào cũng đầy thần tiên và truyền thuyết cổ xưa.

Stephanie thầm nghĩ, vậy là anh chàng kiêu căng róm này cũng đã bị Achille xỏ mũi. Nghe đâu trước đây cậu ta khinh bỉ mình, một cấp dưỡng xoàng của trung đoàn lính Bắc Phi. Vậy mà bây giờ do Achille lái, cậu ta lại đề cao mình lên tận mây xanh. Achille quả là giỏi và quá tốt với mình nữa chứ. Chắc phần nào do tác dụng của vợ, Amélie.

Rõ ràng cả hai vợ chồng nhà Resmont đều quá tốt với Stephanie. Achille thì sôi nổi đưa câu chuyện quanh bàn tiệc vào thành một bản tuyên dương công trạng của nàng, còn Amélie thì hưởng ứng một cách trầm tĩnh, nhưng chân thành và đầy sức thuyết phục.

Sau cuộc mở đầu tốt đẹp, Achille tạo cho Stephanie để bước vào xã hội dân sự Paris, vợ anh, Amélie tiếp tục đẩy thêm. Chị dẫn nàng đến mọi nơi, ca tụng chiến công của nàng ngoài mặt trận Crimée và chẳng bao lâu Stephanie trở thành "phu nhân Dytteville quang vinh" trước cặp mắt mọi người. Nhất là sau ngày hội từ thiện hàng năm của Quỹ Từ thiện Sacre - Coeur, Amélie ngồi sau quầy quỳn tiền với Stephanie, cánh cửa mọi gia đình thượng lưu đều rộng mở đối với nàng.

Chỉ trừ cánh cửa nhà ông Faverolle. Ông cậu nàng kiên quyết không chịu tiếp cháu. Ông nói:

- Nếu con cấp dưỡng lính tráng ấy dám cả gan đến nhà tôi, tôi sẽ mời nó xuống bếp, đãi nó một ly vang rồi bố thí cho vài xu tiền thưởng.

Chiều ý bố chồng, sáng nào Stephanie cũng đến văn phòng hăng ở phố Vivienne. Mỗi ngày nàng lại thấy thêm cuộc sống kinh thành Paris đang phồn vinh rực rỡ dưới triều đại hoàng đế Napoleon III. Không khí ở đây sôi động, náo nức chẳng khác gì ngoài chiến trường. Cả Paris như đang trong một trận đánh. Mọi

người mở miệng là bàn về kinh doanh, tiền bạc. Họ lao vào các ngành kinh tế để kiếm tiền: hỏa xa, khí đốt, khai mỏ, tậu đất, xây cất nhà cửa.

Kinh thành Paris cũng được mở mang. Người ta xây xong đại lộ rất lớn tiếp nối với đại lộ Strasbourg và được đặt tên là đại lộ Sebastopol để kỷ niệm chiến tranh Crimée. Đại lộ này cắt ngang đại lộ Riboli kéo dài cho đến phố Saint Antoine. Mặt đường ngày trước lát đá, bây giờ được thay bằng trải nhựa. Người ta trồng cây và dựng cột đèn dọc theo các đường phố, tạo màu xanh đồng thời tạo ánh sáng cho các đại lộ.

Stephanie không ngờ hăng của gia đình nàng lắm tiền đến thế. Cổ phần của Công ty Dytteville tăng giá liên tục và cha mẹ chồng nàng bằng cách mua bán, thầu các công trình, thu tiền như nước. Stephanie vẫn sống cùng với Amélie tại biệt thự của gia đình Resmont. Nhưng tính chuyện sẽ đi nơi khác. Nàng viết thư báo hai vợ chồng bác Suzanne và Ergene lên Paris gặp nàng cho nàng biết tình hình dinh cơ Vendee của nàng ở quê. Đồng thời nàng cũng yêu cầu Suzanne kiếm cho nàng một cô gái ngoan ngoãn, tháo vát rồi huấn luyện để sau này sẽ thay thế bác ta phục vụ nàng.

- Amélie này - Stephanie một hôm chìa lá thư của hai vợ chồng Suzanne nói - Chỉ tám hôm nữa vợ chồng Suzanne sẽ lên đây gặp tôi. Chị ta đã tìm được một cô gái nào đấy. Sau đây ít lâu tôi sẽ về nhà tôi. Chị biết đấy, bà mẹ chồng tôi rất chu đáo, cho sửa sang căn hộ tôi rất đầy đủ tiện nghi và hôm nào ở đó cũng có hoa tươi. Chị có thấy bà Francoise tuyệt vời chưa?

- Ôi, chị xứng đáng được như thế, Stephanie. Tất cả mọi người đều quý chị như vàng, cứ gì bà Francoise Dytteville.

- Tôi thì đến nay vẫn còn bàng hoàng. Chị và Achille đối xử với tôi quá tốt, trong khi thật ra tôi chỉ là một đứa con gái tầm thường, một cấp dưỡng quên trong quân đội, đúng như ông Faverolle, cậu tôi nói. Vậy mà chị và anh Achille biến tôi thành một nữ anh hùng...

- Chị nhầm rồi, Stephanie! Chị là một phụ nữ nghị lực, tài ba. Quả Achille và tôi có giúp chị mau chóng chiếm lĩnh vị trí trong xã hội Paris, nhưng nếu không có chúng tôi, rồi chị cũng chiếm được vị trí đó. Chị là một phụ nữ mạnh mẽ.

- Vậy mà tôi lại cảm thấy tôi là một đứa không ra gì. Cuộc sống của tôi đã chấm dứt. Trước mắt tôi không còn thấy triển vọng gì hết. Tôi chưa trở về nhà tôi chỉ vì lẽ đơn giản là tôi sợ sự cô đơn. Lúc này tôi rất mong Suzanne bởi chị ta sẽ kiếm cho tôi một cô gái giúp việc, bầu bạn với tôi. Còn hiện nay tôi cảm thấy tôi chỉ được sống trong những giờ khắc khi tôi ngồi làm việc ở trụ sở công ty trên đường phố Vivienne. Tại đây tôi lao đầu vào làm tất cả những công việc bố chồng tôi giao cho và tôi làm miệt mài để quên đi mọi thứ.

- Thời gian sẽ làm dịu đi những nỗi đau khổ của chị, Stephanie!

- Tất nhiên tôi sẽ quen dần, nhưng quen thì không bao giờ. Tôi ở đây với hai anh chị còn làm phiền thêm hai anh chị một điểm. Do tôi ở đây cho nên một trong số bạn thân nhất của Achille và chị tránh không đến thăm hai anh chị; đó là René de Guinchamp. Tôi nghĩ ngày mai hai anh chị nên mời hai vợ chồng René đến đây dự bữa tiệc khách hàng tuần của hai anh chị. Và tôi cũng thấy cần phải gặp họ.

- Tôi cũng đang định nói với chị về chuyện đó, Stephanie...

- Trong bữa tiệc ngày mai của chị, chắc sẽ chỉ có vợ anh ta đến thôi, tiểu thư Agnès. René chắc sẽ bận công việc ở Bộ Tổng Tham mưu. Và lại anh ấy rất hèn, luôn ở thế bị động, chắc chắn anh ta không dám đến. Anh ta sợ gặp tôi.

- Sao lại sợ?

- Bởi vì tôi luôn bám riết anh ta, gây rắc rối cho anh ta. Ôi, vậy mà sao trước kia tôi lại điên rồ đến thế? Tôi yêu René. Đến nay vẫn còn yêu. Khổ không, Amélie thân mến, đến bây giờ tôi vẫn không sao quên được René, quên những giây phút được anh ấy ôm ấp, quên cảm giác kỳ diệu khi thân thể René đè lên thân thể tôi, lúc anh ấy chiếm đoạt thân thể tôi. Amélie, chị có biết không? Đêm nào tôi cũng mơ thấy đang ân ái với René.

- Tội nghiệp Stephanie! Tôi hiểu chứ và tôi rất thông cảm với chị - Amélie nói giọng thương xót.

- Thân thể tôi nhất định không chịu quên René. Tôi đã hy vọng trở về Paris sẽ lấy anh ấy và chung thủy với anh ấy suốt đời. Vậy mà bây giờ tôi lại cô đơn như thế này. Tôi cần có đàn ông bên cạnh, vậy mà bây giờ tôi không có ai hết. Tất nhiên rồi tôi sẽ phải đi bước nữa, phải có chồng...

- Tất nhiên rồi.

- Khốn nỗi, tôi không thể lấy người đàn ông nào tôi không yêu. Để xoa dịu nhu cầu xác thịt bức bối, tôi đành phải ngủ với người đàn ông nào đó, mỗi người trong một thời gian ngắn, nhưng không thể sống cùng nhà với họ. Tôi có thể lấy chồng cốt để có người thỏa mãn xác thịt, chị hiểu chứ, Amélie? Chị tha lỗi tôi nói những lời lẽ trắng trợn, sỗ sàng, nhưng sự thật là như thế. Những mối tình "dan díu" nhất thời như vậy đều sẽ ngăn ngui và tuyệt đối bí mật. Tôi đã quen với sự tự do và tôi muốn tiếp tục cách sống tự do. Tôi rất tin cậy chị và không muốn lên mặt đạo đức giả với chị chút nào. Chị nghĩ sao, Amélie?

Amélie im lặng một lát rồi nói rất khẽ, như thể phải cố gắng lắm mới thốt lên được:

- Chị thành thật với tôi, tôi rất biết ơn và tôi cũng phải thành thật đáp lại. Yêu đến mức giả sử Achille có bị sao và tôi không được hưởng "thứ ấy" của Achille, tôi tin rằng tôi sẽ quen dần và không đòi hỏi "thứ ấy" nữa. Nhu cầu đó của tôi không đến nỗi bức bối như chị. Nhưng đấy chỉ là khí chất của tôi hơi khác chị mà thôi.

- Không chỉ khí chất, Amélie, mà còn là sự thẳng băng nữa.

- Tôi phải nói thật với chị, Stephanie thân mến. Sẽ có rất nhiều đàn ông khao khát chị và chị sẽ không chịu thiếu thốn xác thịt đâu. Dù sao tôi vẫn mong chị sẽ gặp một người khiến chị yêu và có thể chung sống lâu dài, có thể thành hôn...

- Tôi đã từng có chồng, Armand là người chồng tuyệt vời! Tôi lại đã có một người tình mà tôi yêu say đắm, nhưng bây giờ anh ấy đã thuộc về một người phụ nữ khác. Tôi không còn có thể yêu ai khác được nữa.

Hôm sau, trong buổi tiếp khách ở nhà Resmont, Stephanie đứng đón khách cùng với Amélie, chào hỏi từng người. Sau đấy nàng đi lần lượt từng bàn, mời họ uống và ăn, trò chuyện đôi ba câu. Lúc nàng quay lưng ra phía cửa, đang nghe phu nhân Horseille phàn nàn về chuyện cuộc sống bây giờ sôi động quá mà các con bà

vẫn cứ sống theo tốc độ chậm rãi ngày xưa, thì gia nhân đứng đón khách ngoài cửa hô to:

- Phu nhân de Guinchamp! Phu nhân de Guinchamp!

Tên người khách mới đến làm tim Stephanie đập rất mạnh và nàng tưởng mình sắp xỉu đi. Phu nhân Guinchamp! Cái tên dòng họ này suýt nữa đã gắn vào tên nàng. Lẽ ra lúc này nàng phải là vợ của René và trở thành phu nhân Guinchamp! Nàng không quay lại, chưa nhìn thấy vị khách mới đến, chính là tiểu thư Agnès ngày nào. Nhưng nàng nghe thấy tiếng "cô ta" nói ngay bên cạnh. Agnès đã đứng sau lưng nàng, đang nghe phu nhân Herseille nói về các con bà.

Rồi tiếng Amélie nói dịu dàng:

- Agnès thân mến, tôi xin giới thiệu với chị bạn thân của tôi, phu nhân Dytteville.

Stephanie quay đầu lại. Nàng thấy nước da mai má, làn tóc vàng quá nhạt gần như trắng và cặp mắt thật thà, nhút nhát của Agnès. Cặp mắt cô ta hiền lành, không có chút gì thâm hiểm. Cặp môi phẳng không một chút đậm đục. Cô ta nói nhạt nhẽo:

- Tôi đã có hân hạnh được gặp phu nhân Dytteville từ trước khi... - Cô nói giọng chia buồn - Trước cuộc hôn nhân và tiếp sau đó là nỗi đau buồn của phu nhân.

Vốn định ninh rằng René không thể yêu được một cô gái nhạt nhẽo đến như thế này, Stephanie vẫn phải mất mấy giây đồng hồ mới hiểu ra Agnès nói đến cái chết bi thảm của chồng nàng, Armand. Nàng mím một nụ cười buồn bã:

- Tôi rất nhớ buổi gặp gỡ với phu nhân hôm đó, thưa phu nhân thân mến.

Agnès quay sang Amelia:

- Chồng tôi rất tiếc là không thể đến dự buổi tiếp khách của chị hôm nay. René bận làm việc ở cung điện Tuileries. Hoàng thượng ưu ái anh ấy và muốn lúc nào anh ấy cũng có mặt bên cạnh.

- Quý hóa quá rồi còn gì - Amélie nói, khoác tay Agnès dẫn đi - Tôi biết ở trong triều...

Đột nhiên Stephanie rất muốn nghe kể về chàng, thậm chí do miệng vợ chàng cũng được, mặc dù nàng bị "cô ta" cướp mất chàng.

- Hình như chồng phu nhân bị thương nặng ngoài mặt trận?

Amélie hoảng hốt chứng người lại. Chị biết xử sự cách nào bây giờ. Chị rất bối rối. Chị biết không thể ngăn Stephanie. Mỗi khi Stephanie nói bằng cái giọng ấy, họa chăng chỉ có Achille là chặn nàng lại được. Amélie thì chịu.

Agnès đáp:

- Vâng. Chồng tôi không kể ra bao giờ nhưng tôi biết anh ấy rất đau đớn. Do tình trạng sức khỏe, anh ấy không thể trở ra mặt trận. Tôi biết René rất đau lòng không được ra đó gặp lại đồng đội.

Agnès lộ vẻ thích thú khi kể về chồng. Giọng cô ta trở nên đầm ấm và nét mặt tươi lên. Stephanie thấy rõ là Agnès rất yêu chồng, yêu say đắm.

- Tôi cũng đã có mặt ngoài chiến trường Crimée - Stephanie trở ghế bành, mời Agnès ngồi xuống rồi ngồi ngay ghế bên cạnh - Ai từ ngoài đó về cũng mang theo bao nhiêu kỷ niệm đau lòng, những kỷ niệm không bao giờ quên được.

Agnès không dám cưỡng lại người phụ nữ đầy nghị lực và nổi tiếng đã từng là chiến binh gan dạ ngoài chiến trường, đành phải ngồi. Amélie lảng đi nơi khác.

- Chồng phu nhân tham dự tất cả các trận đánh phải không?

-Ồ, không - Agnès sôi nổi đáp - Chồng tôi bị thương ngay lúc đầu, trên cao nguyên Inkermann, trong cái trận người ta gọi là gì ấy nhỉ? À, phải rồi trận bao cát.

- Trận bao cát là trận pháo binh ta nã đạn vào trận địa địch.

- Hình như thế. Chồng tôi là người nhạy cảm, dễ xúc động cho nên sau trận đó anh ấy cố quên đi những kỷ niệm khủng khiếp diễn ra xung quanh. René cấm tôi không bao giờ được nhắc đến chiến tranh Crimée. Nhiều lúc tôi thấy chồng tôi đột nhiên trầm tư. Tôi biết những lúc ấy René đang nghĩ đến các bạn bè tử trận. Mỗi khi anh ấy như thế, tôi chỉ im lặng. Hình như chiến trường khủng khiếp lắm phải không, thưa phu nhân?

- Đúng thế. Thậm chí sự thật còn khủng khiếp hơn người ta tưởng. Ai đã nếm trải thực tế mới thấy hết được nỗi khủng khiếp ngoài đó. Bọn tôi đều đã nếm trải và đều biết rõ. À, chồng phu nhân thuộc binh chủng nào?

- Kỵ binh.

- Còn tôi phục vụ ở trung đoàn lính Bắc Phi.

- Trung đoàn Bắc Phi? - Agnès sững sốt kêu lên.

Và thế là Agnès vừa sợ hãi vừa bị lôi cuốn theo câu chuyện kể khá tỉ mỉ của Stephanie. Nàng thuật lại mọi thứ bằng giọng nói xa xôi và sôi nổi. Agnès không hề biết gì về chiến trận. Stephanie vừa kể, theo dõi phản ứng của cô gái chân thật, quá hiền lành kia, vừa thầm nghĩ: "Chiến trường Crimée ở Hắc Hải chính là ta, là tình yêu của ta, là điều bí mật của ta. René không thể quên ta. Chính miệng vợ chàng cho ta biết chàng vẫn còn yêu ta. Nhiều lúc chàng trầm tư. Tất nhiên những lúc đó chàng nhớ đến ta, đến những kỷ niệm tuyệt vời giữa ta với chàng".

Agnès thật thà đâu có biết các câu Stephanie hỏi là đều có mục đích, nhằm tìm hiểu xem René hiện ra sao, còn yêu nàng không. Và cô ta cứ cặn kẽ trả lời, không hề nghi ngờ gì hết.

Lúc chia tay, Agnès, tức phu nhân de Guinchamp, rất đôn hậu và chân thật ngỏ lời mời hai vợ chồng Amélie cùng phu nhân Dytteville đến nhà cô ăn một bữa tối.

3 STEPHANIE VÀ RENÉ

Hai vợ chồng bác gia nhân Suzanne đã đến Paris được hai ngày. Stephanie ngồi nhà nghe chồng bác ta là viên quản lý Eugene trình với chủ tình hình kinh doanh rủng rú và đất đai của nàng. Nói chung, nàng thừa nhận bác ta làm ăn chu đáo, mặc dù nàng cũng cố moi vài chỗ ra chê để tỏ uy quyền của chủ nhân. Đồng thời Stephanie cũng chấp nhận cô gái mới được hai vợ chồng bác quản lý lấy vào làm. Tên cô gái là Noémie, 16 tuổi, mập mạp, da nâu, tóc đen, trán dô.

Stephanie không ngờ mình lại thấy vui như vậy, khi nàng nhớ lại quá khứ và chuẩn bị cho tương lai. Công việc ở văn phòng công ty tại phố Vivienne tạo cho nàng một niềm vui sống. Bây giờ lại thêm tình hình trang ấp của nàng ở quê dưới bàn tay quản lý của Eugene và Suzanne càng làm nàng thêm vui. Tuy nhiên cuộc gặp gỡ Agnès đã làm cho nàng choáng váng.

Ngay hôm sau, nhằm xuất hiện trước mắt René sao cho rực rỡ nhất, Stephanie đã đến hiệu Palmyre. Nhà may nổi tiếng này khuyên nàng chọn y phục cho buổi tối nên dùng loại satin dày màu xanh da trời nhạt và làm nổi thêm bằng rất nhiều mảng kim tuyến. Nếu mặc vào buổi chiều, Stephanie chọn loại hàng vân óng ánh màu vàng nhạt. Nếu để cưỡi ngựa đi chơi thì nàng chọn bộ màu beige. Nếu để đi thăm hỏi nàng sẽ dùng màu cẩm chướng có ánh đỏ và nâu. Stephanie chọn thêm một tấm manteau màu vỏ bánh mì và một chiếc khác màu sặc sỡ.

- Đây mới chỉ là bước đầu - Nàng nói với Amélie.

Stephanie đã dọn về nhà riêng và tổ chức liên tiếp những buổi tiệc lớn nhỏ mời khách. Nàng mời khách đến và người ta lại mời nàng. Stephanie chìm ngập vào một sinh hoạt tưng bừng rộn rã. Nàng trang hoàng lại nhà cửa, lắp hệ thống đèn chùm và nhiều trang bị sang trọng khác.

Những sản phẩm mới nhất mọi người còn lạ lẫm và chưa tiện thay những sản phẩm cũ thì Stephanie không ngần ngại sử dụng ngay. Nàng là người đầu tiên trong gia đình sử dụng hầu như tất cả những trang bị thấp gas mới nhất.

Stephanie đang chuẩn bị đóng một cỗ xe ngựa thật sang và xây chuồng ngựa để nhốt con ngựa của nàng hiện vẫn nhốt ở biệt thự nhà chồng thì nàng nhận một lá thư xót xa tuyệt vọng của Aimé Becave. Anh ta viết:

"... Tôi ngập ngừng mãi mới quyết định viết cho bà chủ lá thư này. Tôi biết bây giờ tôi không có quyền hy vọng gì ở trang ấp của bà chủ nữa. Mọi người đều nhìn vào cánh tay cụt và tôi biết người ta cho rằng tôi là kẻ tàn tật, bỏ đi. Tôi tin rằng nỗi đau khổ nay của tôi sẽ được bà chủ thông cảm, do kỷ niệm về ông Charles, người đã rất quý mến tôi. Tôi không thể tiếp tục sống ở đây được nữa. Tôi muốn đến một nơi nào khác để những người ở đó chấp nhận tôi như tình trạng của tôi hiện giờ và không tỏ vẻ thương hại tôi. Một lần nữa, tôi cầu cứu bà chủ, người đã một lần cứu sống tôi..."

Aime! Stephanie hỏi thăm hai vợ chồng Suzanne về anh ta. Cả Eugene và Suzanne đều công nhận tình trạng tuyệt vọng của Aime. Từ ngày mang cánh tay cụt ngoài mặt trận trở về, anh ta buồn bã, suốt ngày lang thang ngoài rừng như kẻ chán đời. Stephanie lập tức viết thư bảo Aimé lên Paris giúp việc cho nàng.

Aimé lên ngay kinh thành trong chuyến xe trạm đầu tiên.

Stephanie xúc động trước con người luôn gọi lại trong lòng nàng bao kỷ niệm tuổi thơ, hồi còn sống ở trang ấp. Bao giờ nàng cũng cho Aimé là người thân, gần như ruột thịt. Đây là bạn thân thiết của anh trai nàng ngày xưa và Aimé đã bao nhiêu lần chơi đùa với nàng thưở thiếu niên.

Nàng bảo Aime:

- Anh viết thư cho tôi là rất đúng, Aime. Tôi đang cần có người tin cẩn để tâm sự. Anh sẽ làm việc ở đây giúp tôi. Tại đây có cả Noémie, anh hãy giữ quan hệ tốt với nó. Anh lo việc xe cộ, ngựa và nhắc tôi những việc gì tôi quên. Nếu thấy cần thứ gì, anh cứ bảo tôi.

- Thừa bà chủ, tôi muốn nói với bà chủ...

- Tất cả những điều gì anh muốn nói với tôi, hãy gắng nói cho tôi hiểu - Nàng bối rối nhìn cặp mắt của chàng trai nông dân tận tụy và biết ơn - Tôi hoàn toàn tin cậy ở anh, Aime. Tôi hy vọng anh sẽ thấy mến ở đây, mến Paris. Chị Suzanne quen sống ở lâu đài và coi đó là nhà của chị ạ Nhưng tôi hy vọng anh sẽ thấy đây là nhà của anh. Tôi nhắc lại, hễ thấy cần thứ gì, anh cứ bảo tôi, đừng ngần ngại.

Thấy nước mắt Aimé đầm đìa, Stephanie xúc động trùi mền đặt bàn tay lên vai anh để an ủi, động viên đồng thời cũng để ghìm lại nỗi xúc động của chính bản thân nàng:

- Tôi rất mến anh, Aime. Anh thừa biết rồi. Tôi cảm ơn anh đã đến đây, sớm như vậy. Cô Noémie sẽ chỉ cho anh đâu là căn phòng dành cho anh.

Ngay sau khi hai vợ chồng Eugene và Suzanne về trang ấp, Aimé lập tức bắt tay vào lo toan toàn bộ công việc trong nhà của nàng. Anh ta đem lại cho ngôi nhà này sức khỏe của người đàn ông, sự vững chãi và che chở cho nàng. Aimé kiểm soát việc chi tiêu cũng như công việc nội trợ của Noémie. Chỉ sau vài ngày cô hầu này đã ăn mặc gọn gàng, sạch sẽ. Cách cô ta mặc tạp dề cũng dễ trông hơn nhiều. Aimé huấn luyện dần cô gái nông dân chất phác nghèo khổ thành cô hầu của gia đình quý phái.

Stephanie nhận thấy cặp mắt của Aimé chăm lo đến mọi nơi mọi thứ trong nhà của nàng. Đâu đâu cũng thấy có bàn tay của anh: từ những bàn ghế bao giờ cũng đặt chính xác vị trí, hoa trong các lọ bao giờ cũng tươi, những cây xanh trồng trong các góc nhà đều được tưới nước đều đặn và luôn xanh tốt. Lúc nào Stephanie cũng thấy sự có mặt của Aimé nhưng nàng lại hầu như không nhìn thấy anh mấy khi. Tuy vậy bất cứ lúc nào nàng cần đến, chỉ cất tiếng gọi là Aimé như chờ sẵn, đã bước ngay đến xem nàng sai bảo gì.

Những thành viên trong gia đình chồng nàng cũng như hai vợ chồng Achille và Amélie hơi bất bình thấy thái độ nàng quá thân mật với "kẻ ăn người làm" trong nhà, đặc biệt là Aime. Phải chăng giữa anh ta và Stephanie có một sự đồng lõa ngầm ngầm nào đó? Nàng đối xử với Aimé hết như ngày trước, khi anh Charles nàng còn sống. Aimé tuyệt đối kín đáo. Không có điều gì chê trách anh ta. Tuy nhiên trong cách anh ta cúi đầu, mở cửa cỗ xe mời nàng lên và hàng ngàn hàng vạn cử chỉ khác, người ngoài luôn thấy anh ta không chỉ đơn giản là đầy tớ, xà ích, là gia nhân tận tụy và trung thành của bà chủ trẻ tuổi này.

Con chó Cesar tuyệt đối phục tùng Aimé như phục tùng nàng. Hai đứa con sinh đôi của nàng cũng rất yêu chú Aime. Anh là người duy nhất trong nhà chơi đùa với chúng, lắng nghe chúng kể chuyện, đối xử với chúng trù mền và tôn trọng, dạy chúng cưỡi ngựa "thật". Hôm lần đầu tiên Aimé đặt chúng lên lưng ngựa,

chị trông trẻ đã thốt lên:

- Thừa bà chủ - Chị ta lo lắng khẽ nói với Stephanie, mắt nhìn cánh tay cụt của Aime.

- Aimé chỉ còn một cánh tay nhưng anh ta sử dụng nó thành thạo khéo léo hơn tất cả chúng ta có đủ hai tay! Có Aimé bên cạnh, hai đứa trẻ sẽ an toàn hơn là bên cạnh tôi hoặc chị.

Gia đình chồng nàng cũng như gia nhân đầy tớ trong nhà hiểu rằng đừng có nói xấu Aime. Bất cứ anh ta làm việc gì, Stephanie cũng tán thành.

Suốt một tháng nay, Stephanie nóng lòng chờ đợi lời mời của Agnès và nàng không còn nghĩ được gì khác ngoài René.

- Lạ nhỉ - Một hôm Stephanie cố lấy giọng thản nhiên nói với Amélie - Tại sao hôm ấy phu nhân Guinchamp niềm nở với tôi như thế mà bây giờ lại hững đi như thế này?

- Chị ấy không được khỏe, hay bị ốm vặt.

- Chị thừa biết tôi định nói gì rồi, Amélie. Tôi cho rằng Agnès không muốn tôi đến nhà.

- Chỉ là chị ấy ốm thôi - Amélie nhắc lại - Ta chẳng nên băn khoăn về chuyện đó, Stephanie. Ta nói chuyện gì khác đi, được không?

Vài ngày sau, Stephanie nhận được lá thư của Agnès:

... Chồng tôi và tôi rất vui nếu được tiếp phu nhân tại nhà chúng tôi. Chúng tôi hy vọng thứ y, ngày 16 này, bà đến được. Nếu ngày đó không thuận tiện cho phu nhân, hai vợ chồng chúng tôi xin lựa một ngày khác. Chồng tôi gửi lời chào kính trọng đến phu nhân và tôi gửi đến phu nhân lời chào thân thiết nhất...

- Đúng là khó chịu - Stephanie lẩm bẩm một mình - Cứ mỗi câu lại "chồng tôi và tôi" rồi "hai vợ chồng tôi".

Ngay chiều hôm đó, nàng bảo Aimé chở xe nàng đến biệt thự Resmont. Achille đang có nhà.

- Ôi, Stephanie! - Anh reo lên mừng rỡ - Ngọn gió lành nào đưa cô đến đây thế, Stephanie?

- Nhân tiện tôi có việc ở khu phố này, ghé thăm anh chị.

- Cô nói không đúng. Tôi biết cô không quen ai ở khu vực này. Cô đến đây cốt gặp chúng tôi và có lẽ...

- Có lẽ sao? - Stephanie cảnh giác.

- Có lẽ nguyên nhân là vì cô đã nhận được thiệp mời sau bao nhiêu lâu mong đợi. Sáng nay chúng tôi cũng nhận được tấm thiệp đúng như vậy.

- Trong thư René nói "rất vui nếu được tiếp". Vợ anh ấy viết như vậy trong thiệp mời. Không biết thật ra

bây giờ René nghĩ về tôi thế nào.

Achille nhìn Stephanie rất lâu. Stephanie rất không thích kiểu nhìn đó của anh ta. Kiểu nhìn như đọc được mọi ý nghĩ thầm kín nằm sâu trong đáy lòng nàng. Achille rất tinh. Không ai giấu được anh chuyện gì. Nhưng nếu Achille đọc được ý nghĩ của nàng thì Stephanie cũng đọc được ý nghĩ của anh ta, về nàng cũng như về René. Stephanie thấy trong cặp mắt Achille nỗi thương cảm sâu sắc, kèm theo một nỗi buồn vô hạn.

Cuối cùng Achille lên tiếng:

- Stephanie thân mến. Câu cô hỏi chúng tôi rất khó trả lời. Bởi tôi có nói gì đi nữa thì cô vẫn hiểu không chính xác. Cô đang bối rối và những lúc tâm trạng như thế này bao giờ cô cũng rất hay gây gổ. Cô tấn công để phòng ngự. René, nói cho đúng hơn là ông de Guinchamp, sẽ rất sung sướng được gặp lại cô. Chính cậu ta đã thú nhận với tôi như thế. Cậu ta đã yêu cô say đắm. Có thể đến giờ René vẫn còn yêu cô, điều đó không liên can gì đến tôi, nhưng tôi xin nhắc là hiện giờ cậu đó đã có vợ, chúng ta đang sống ở nước Pháp chứ không ở Thổ Nhĩ Kỳ hay ở nước Nga. Cô với tôi đều đang sống ở Paris. Chúng ta cũng có người quen chung. Việc cô và René là nhất định phải xảy đến.

- Anh nói vậy nghĩa là sao, Achille?

- René đã có vợ, cô thì có hai con. Tốt nhất là hãy quên kỷ niệm cũ đi. Coi đấy chỉ là sự lầm lỡ một thời.

- Lầm lỡ? - Stephanie tái mặt nói - Sao anh lại có thể mở miệng nói ra như thế được? Chính anh đã chứng kiến mối tình cuồng nhiệt giữa tôi và René, vậy mà anh lại dám bảo đấy chỉ là sự "lầm lỡ". Giá người khác nói thì tôi có thể hiểu được, nhưng lại chính là anh, Achille! Anh đã nhìn thấy chúng tôi quấn quýt nhau như thế nào ngoài đó, anh đã nhìn thấy tôi sống tại đó ra sao! Thật kinh khủng!

- Tha lỗi cho tôi, Stephanie - Achille rất dịu dàng nói - Tôi đã dùng không đúng chữ. Quả là tôi đã biết cô ra sao, trước kia cũng như bây giờ, nhưng cho dù tình thế có nghiệt ngã đến đâu đi nữa, đối với cô và có lẽ đối với cả René...

- Anh tin là René cũng rất khổ tâm? Anh cũng cho rằng...

- Tôi không biết và không muốn biết. Tôi đã nói rồi. Cô là phu nhân Armand Dytteville. René là chồng của tiểu thư Agnès Lomanais. Cả cô lẫn René đều phải quên đi những tình cảm đã dành cho nhau, phải chuyển tình cảm thương yêu đó sang hướng khác, dành cho người khác. Nếu như cô cảm thấy trong cuộc chạm trán sắp tới, không thể ghìm mình được, thì tốt nhất nên thoái thác không đến, viện một lý do nào đó: mệt chẳng hạn, hay bận, hay phải đi xa, không có mặt ở Paris thời gian đó. Cô hãy để thời gian xóa nhòa ần các kỷ niệm, cô sẽ không phải sống cô đơn mãi đâu, cô còn trẻ lại đẹp, rất đẹp...

- Không - Stephanie kêu lên - Tôi muốn gặp René, bởi vì tôi chỉ còn có anh ấy! Nếu được, anh cho tôi sang đây, ngồi cùng cỗ xe với anh. Có anh bên cạnh tôi sẽ vững tâm hơn. Anh thấy không, Achille, tôi đã cố bình tĩnh, cố tỉnh táo, nhưng - Nàng nhìn thẳng vào mắt Achille - Hồi đó không phải là chuyện "lầm lỡ" và cũng không bao giờ là "lầm lỡ". Đây chính là tình yêu. Tôi đã được hưởng tình yêu kỳ diệu. Không ai buộc tôi phải quên đi những kỷ niệm tuyệt vời ấy. Tôi không ân hận gì hết. Nếu như có thể nối lại được, tôi sẵn sàng bằng bất cứ giá nào.

*

Họ vừa vào đến cửa thì viên quản gia nói to báo hiệu:

- Ông và bà Resmont! Phu nhân Dyttville!

René đứng bên cạnh lò sưởi. Bốn mắt chạm nhau. Nàng thấy được nỗi bối rối của chàng cũng như René đoán được tâm trạng của nàng. Chắc hẳn Stephanie đang tái mặt đi bởi mặt chàng cũng nhợt nhạt. Nàng thấy cổ họng mình khô khốc và nhận thấy René cũng vừa nuốt nước bọt.

Agnès bước nhanh ra niềm nở đón họ. René cũng tiến ra đứng bên vợ đón khách. Trông nét mặt Agnès rạng rỡ, Stephanie bỗng thấy choáng váng. Nàng thấy sợ chính bản thân mình, sợ bản thân nàng hơn sợ chàng, sợ mọi thứ gì xuất hiện trong tâm tâm nàng khi thấy chàng hiện ra trước mắt. Hai cặp mắt họ chạm nhau, lảng ra rồi lại chạm nhau, lại vội lảng ra. Stephanie cố giữ vẻ thản nhiên. Nàng cố tự bắt mình lắng nghe giọng nói nhặt nhẻo của Agnès.

- Ôi, tôi hân hạnh vô cùng được phu nhân vui lòng đến đây, thưa phu nhân Stephanie thân mến! Tôi biết chồng tôi ngày trước là bạn thân của ông anh bà. Tôi còn biết phu nhân quen biết chồng tôi trong dịp hôn lễ của anh chị Resmont.

Stephanie rất ngạc nhiên thấy Agnès nhắc đến anh của nàng. Nàng có cảm tưởng rất lạ là Agnès đã chuẩn bị trước câu đó. "Cô ta" có thật ngày xưa biết anh Charles nàng là bạn thân của René không? Tại sao cô ta lại nhắc đến đám cưới mà cô ta không dự? Tại sao cô ta biết rõ nàng và chồng cô ta gặp nhau lần đầu tiên ở đâu? Trong dịp nào? Phải chăng René đã chuẩn bị trước câu nói trên cho vợ?

- Tôi rất sung sướng được gặp lại bà, thưa phu nhân thân mến - René nói bằng giọng nhỏ nhẹ, gần như tâm sự.

Stephanie đưa bàn tay, chàng nhẹ nhàng nâng lên, không nắm chặt mà trau dồi đặt cặp môi lên đó. Khi môi chàng chạm vào làn da bàn tay nàng, Stephanie cảm nhận rất rõ ràng cái miệng quen thuộc đã bao lần, khi âu yếm khi cuồng nhiệt, và nàng rung mình. Stephanie biết lúc này cả Amélie lẫn Achille đang chăm chú theo dõi. Nàng đã chuẩn bị tinh thần từ trước để đợi giây phút này vậy mà nụ cười trên môi nàng vẫn gượng gạo. Nàng không dám nhìn thẳng vào René.

René xem chừng cũng rất xúc động, nhưng vẫn giữ được tự chủ. Tuy nhiên chàng cũng không dám nhìn vào mắt Stephanie. Giống như Stephanie, chàng cũng sợ, sợ nàng, sợ tình yêu giữa họ, sợ để lộ ra tâm trạng thật. René quay sang Achille rồi mỉm cười với Amélie và trò chuyện với họ, trong lúc Agnès vợ chàng giới thiệu với Stephanie một chàng trai khoảng 25 tuổi, hao hao giống cô ta:

- Xin giới thiệu với phu nhân, anh họ tôi, Pierre de Lomanais. Anh ấy hiện đang hoạt động trong chính trường và chúng tôi hy vọng chẳng bao lâu nữa Pierre sẽ làm tùy viên một đại sứ ở nước ngoài.

- Xin có lời chúc mừng ông, ông Piere de Lomanais.

Stephanie cảm thấy giây phút khó khăn nhất đã trôi qua. Nàng gặp lại chàng. Nàng đã nói chuyện với người khác trước khi nói chuyện với René. Mỗi giây đồng hồ lúc này lá giây nàng giành được thắng lợi, vượt qua được thử thách. Nàng đã tiếp xúc với Agnès và cảm thấy không ghen với cô ta. Mà làm sao nàng ghen được cơ chứ? Bởi nàng thấy rõ Agnès không phải người ban được tình yêu cho ai cũng như nhận tình yêu của ai.

Bỗng nhiên Stephanie cảm thấy mình mạnh mẽ, tự tin hơn rất nhiều. Bây giờ thì nàng có thể hoàn toàn nhìn thẳng vào mặt mọi người, giao tiếp với họ trong khi vẫn bảo toàn được tình yêu giữa nàng và René. Tình yêu giữa họ vẫn y hệt như ngày trước.

Stephanie đưa mắt quan sát mọi người xung quanh. Nàng thất tất cả đều thoải mái.

- Thừa phu nhân Dytteville - Agnès nói - Xin phép được ngợi khen bộ áo của phu nhân. Bộ áo rất đẹp và rất hợp với phu nhân.

- Tôi cũng xin phép được tán thành nhận xét của vợ tôi - René nói.

- Màu xanh nước biển xưa nay vẫn là màu được tôi ưa chuộng, thưa ông Guinchamp - Stephanie mỉm cười nói.

Đột nhiên nước mắt nàng trào ra. Nàng giữ im lặng. "Màu xanh nước biển vốn là màu tôi ưa chuộng". Hôm cưới Amélie nàng cũng mặc bộ váy áo đúng màu xanh này. Hôm ấy nàng đã nói với René đúng câu đó và hôm nay nàng lại lặp lại nó với René.

- Màu đó đúng là hoàn toàn thích hợp với phu nhân - René khẽ nói.

Stephanie cắn môi, nắm chặt bàn tay đến mức ấn các móng tay sắc nhọn vào lòng bàn tay. Nàng chớp chớp mi mắt, hồi tưởng lại kỷ niệm xưa. Nàng từ từ bước đến bên ghế bành, ngồi xuống, trong lúc René đứng che nàng để Agnès và Amélie khỏi nhìn thấy, khẽ kể với nàng về công việc hiện nay của chàng ở điện Tuileries.

Dần dần cuộc trò chuyện trở nên thoải mái, thân tình. Stephanie hiểu ra rằng hôm nay vợ chồng René không mời thêm khách nào khác. Họ muốn bữa tiệc chỉ có toàn người thân thiết nhất. Có mặt thêm Pierre de Lomanais chỉ là thêm một đàn ông cho chẵn số, vì Stephanie có mỗi một mình, không có chồng, không có người tình... Agnès đã khéo léo sắp xếp bàn tiệc gồm hai vợ chồng cô ta, hai vợ chồng Amélie và ghép vào với người góa phụ Stephanie lá chàng trai còn độc thân.

Pierre cũng có vẻ sững sờ trước nhan sắc của Stephanie. Anh ta rõ ràng lúng túng. Stephanie quá đẹp, quá kiều diễm! Sự có mặt của Pierre làm Stephanie thêm phần thoải mái. Cặp mắt anh ta nhìn nàng say đắm khiến Stephanie yên tâm trò chuyện, không cần nhìn René mà chỉ tìm cách làm chàng phát ghen. Stephanie trở hết tài bà làm duyên, chinh phục tình cảm và lòng yêu mến của mọi người bằng nụ cười quyến rũ, cặp mắt tình tứ, bằng cử chỉ thân mật, cốt thu hút trái tim mọi người.

Trong lúc chinh phục chàng trai Pierre, nàng tưởng như đang chinh phục René. Nàng hình dung trong óc những lần René ghì chặt nàng trong vòng tay và hai người điên cuồng quấn quýt vào nhau trong cuộc ân ái. Nàng như nghe thấy tiếng René thì thầm, giọng khàn đặc lại trong lúc rã rời sau cuộc làm tình. Nàng thầm nghĩ nếu cuối bữa tiệc này Pierre hoàn toàn mê mết nàng, có nghĩa nàng đã tái chiếm được René. Và nếu chàng trở lại yêu nàng mãnh liệt như ngày trước, nàng sẵn sàng theo chàng đến bất cứ đâu, sẵn sàng vượt mọi trở ngại để đoạt lại chàng.

René đã đang đứng bên cạnh nàng và Stephanie dè dặt cánh tay lên tay chàng... Chàng mỉm cười với nàng.

Lúc bước vào phòng khách, nàng nhìn lên một bức họa.

- Bức họa phong cảnh này đẹp quá - Nàng nói.

- Phu nhân thích bức họa của Ruysdael này ư? Riêng tôi, tôi yêu nó vô cùng - Agnès thì thầm - Ngày nhỏ ông họa sĩ ấy vẫn thường đến thăm gia đình tôi. Tôi rất sung sướng khi phu nhân cũng thích tranh ông ấy. René, anh hãy soi để phu nhân Stephanie ngắm kỹ nó.

René cầm một ngọn đèn chiếu.

Stephanie không nhìn thấy ánh sáng của ngọn đèn chiếu lên bức họa, cũng không nghe thấy René đang giải thích cho nàng nghe về bố cục bức họa, nghệ thuật sử dụng những mảng sáng tối trên tranh. Nàng chỉ nghĩ đến lúc này chàng đang ở cạnh nàng và nàng tận hưởng ít phút ngắn ngủi được một mình bên chàng. Nàng mê mẩn khiến nàng mất hết mọi tỉnh táo và sự thận trọng. Nàng thì thầm:

- Em muốn gặp riêng anh.

René làm như không nghe thấy, vẫn tiếp tục giải thích nghệ thuật của tác giả bức họa. Đúng hơn là chàng cũng không muốn nghe thấy câu đó, trong khi Stephanie thì cố tận hưởng niềm hạnh phúc được ở bên chàng, như để hướng ánh sáng vào một điểm nào đó trên bức họa rồi lợi dụng lúc chàng ghé sát mình, nàng nói nhanh:

- Mai anh đến nhà em.

- Phu nhân hãy xem kỹ chỗ kia...

Tay nắm chặt tay Stephanie, René vẫn tiếp tục giải thích về nghệ thuật bức họa và chàng nói rất khẽ giữa hai câu giới thiệu:

- 11 giờ.

- Xin cảm ơn ông, thưa ông Guinchamp thân mến. Ông quả là rất am hiểu về nghệ thuật. Nghe ông giải thích, tôi thấy yêu mến thêm bức họa rất nhiều.

Cặp mắt Stephanie long lanh. Nụ cười nàng rạng rỡ. Niềm vui nàng tràn trề. Vậy là sáng mai nàng sẽ được gặp chàng. Nàng đã đoạt lại được chàng. René đã thuộc về mình. Hai vợ chồng Achille và Amélie xem chừng đã đoán ra vừa có sự kiện gì đó. Mọi người trò chuyện sôi nổi về mode váy phồng bắt đầu thịnh hành, có khung bên trong phình to hơn trước rất nhiều, về các hội hè yến tiệc đang làm cả kinh thành Paris quay cuồng, về nhan sắc kiều diễm đặc biệt của quận chúa Castiglione, được ông Cavour phái đến làm "sứ giả thần tình" bên cạnh Hoàng thượng nhằm tác động đến ngài ủng hộ cuộc đấu tranh của nhân dân Italia.

Lúc Stephanie đứng lên định ra về, Agnès đề nghị hôm nào đó Amélie đem cậu con trai Quille đến đây, Stephanie cũng đem theo hai đứa trẻ sinh đôi đến. Hơi ngạc nhiên, nhưng Stephanie nhận lời. Vậy là Agnès định chinh phục tình cảm của nàng sao?

Đêm hôm đó, nghĩ đến chuyện vừa rồi gặp lại người tình cũ mà Stephanie trần trọc mãi. Đến khi ngủ, giấc ngủ cũng không thanh thản. Chốc chốc nàng lại thức giấc, nghĩ đến René và mong sao sớm gặp lại được

chàng. Nàng thì thầm tên chàng trong lúc mặc quần áo. Nàng tạo cho mình cảm giác khoan khoái biết bao mỗi lúc lắng nghe tên chàng thốt ra từ cái miệng của chính nàng.

Stephanie nhìn qua cửa sổ xuống nhà chờ người tình cũ.

Khi cô hầu Noémie đưa René vào nhà, Stephanie sai cô hầu bảo Aimé đến biệt thự gia đình chồng nàng, báo cho mẹ chồng biết trưa nay nàng không về ăn cơm bên nhà. Nàng hơi ngại Aimé: anh ta tình ý, rất có thể đoán biết mọi chuyện, trong khi nàng đối với anh ta vẫn có chút e ngại của một người phụ nữ trẻ trước một người nàng vẫn coi như người anh tình cảm. Aimé biết anh Charles của nàng và chưa biết René cũng như mối quan hệ giữa René với nàng... Tất nhiên Aimé sẽ biết nhưng không phải hôm nay, không phải ngay bây giờ.

Stephanie vẫn tiếp tục lẩm bẩm "René là người tình của mình... Mình yêu chàng... mình yêu chàng..." Nàng muốn sẽ xuất hiện trước René như một hình ảnh tuyệt đẹp. Và Stephanie đứng trước gương sửa lại tóc, tô lại lông mày và kéo vai áo thấp xuống thêm nữa.

René đã đứng đó, đẹp trai tuyệt vời, như chàng hoàng tử trong các giấc mộng, cặp mắt say đắm. Nhìn thấy chàng, Stephanie sững lại vài giây đồng hồ rồi mới sức tỉnh và chạy ra đón, lao vào vòng tay chàng nhắm nghiền hai mắt lại, chùi cặp môi ra cho chàng.

René ôm ghì lấy nàng hết ngày trước. Stephanie lại thấy được vị lưỡi của chàng. Nàng quàng tay ghì chặt tấm thân tuyệt vời thân yêu vào mình. Nàng phó thác thân mình cho René. Nàng muốn kéo chàng vào phòng ngủ.

René cưỡng lại.

- Sang bên kia, anh yêu của em. Em yêu anh... Em thèm được anh ban cho tình yêu... Em muốn anh yêu em... Ôi, tình yêu của em... Em muốn thuộc về anh.

René thở dài nói khẽ:

- Không được đâu, Stephanie.

Sao lại thế được? Đúng là mình nghe lầm, nàng nhìn thẳng vào mặt René.

- Anh có vợ rồi, Stephanie!

Nàng kinh ngạc. René có vợ rồi thì sao? Nàng thừa biết chàng đã có vợ! Nhưng mà thế có gì thay đổi đâu? Nếu chàng muốn đi khỏi nhà nàng sẵn sàng đi theo đến bất cứ nơi nào. Thì nàng đã chẳng bỏ nước Pháp đến đuổi heo chàng, tìm đến tận nơi chàng sống hay sao? Vì René, nàng đã chịu đựng mọi tai tiếng, mọi tủ nhục, mọi gian nan khổ cực trên dòng sông Dobroudja, tại Alma, trên cao nguyên Inkermann... nàng đã bị quân địch bắt làm tù binh, bị đánh đập tàn nhẫn, bị cưỡng hiếp. Vì René, nàng đã vượt ngục, đã bỏ Boris, bởi vì nàng cũng yêu Boris nhưng không yêu bằng René.

Stephanie đã suýt chết rét trên cánh đồng tuyết phủ. Không có con chó Cesar thì quả là nàng đã chết rồi. Vì René, nàng đã mò đến tận Constantinople, làm đủ mọi thứ, đã liều lĩnh dấn thân vào mọi nguy hiểm. Vậy mà tất cả những công lao, khó khăn vất vả, thậm chí nguy hiểm ấy, bây giờ lại bị đối xử bằng "Anh có vợ

rồi... Anh không yêu em nữa!".

Stephanie thầm nhắc đi nhắc lại "Anh ấy không yêu mình nữa... Vô lý! Không thể có chuyện như thế được!"

- Số mệnh đã định sẵn là chúng ta phải xa nhau - René nói bằng giọng ủ rũ.

- Anh tưởng em đã chết. Khi nghe tin em trở về anh đau đớn khủng khiếp. Anh đã khao khát được ôm em...

- Nhưng anh cố nhin! - Nàng nói và gỡ ra khỏi hai cánh tay của René.

- Anh muốn em hiểu, trước hết là vì quyền lợi của em.

- Vì tôi? Anh nói như vậy có nghĩa sao?

- Tôi không có quyền hủy hoại cuộc đời em, Stephanie yêu quý. Tôi không còn được tự do, trong khi em cần được sống, được hưởng hạnh phúc.

- Vậy thì anh không còn yêu tôi nữa?

- Tôi không có quyền được yêu em. Agnès...

Nghe thấy chữ Agnès, nàng bùng lên cơn thịnh nộ:

- Anh đừng nhắc đến tên người đàn bà đó với tôi! - Nàng nói và kiên quyết dẫn ra khỏi hai cánh tay ôm chặt của René - Anh yêu tôi chứ không phải yêu cô ta.

René không chịu buông nàng. Chàng định cố an ủi, làm dịu đi nỗi đau khổ, cơn uất giận của nàng:

- Anh yêu em, Stephanie. Anh không thể quên em được. Không bao giờ. Hôm nghe thấy tin em gặp Agnès ở nhà Amélie, anh đã tin rằng anh và em đều có thể sống theo lý trí.

- Sống theo lý trí.

Bằng động tác quyết liệt, Stephanie dang ra khỏi vòng tay của René rồi quắc mắt nhìn thẳng vào mặt chàng:

-Thưa ông Guinchamp, nếu tôi có thể sống theo lý trí thì việc gì ông phải quan tâm đến tương lai cuộc đời tôi?

- Stephanie, anh xin em...

- Nếu tôi có thể sống theo lý trí, thưa ông Guinchamp, thì ông không việc gì phải đóng vai đàn ông đức hạnh.

- Anh đã chết vì bị bỏ mặc trên cánh đồng Inkermann, nếu không được em đến cứu. Anh biết chứ và đã bao đêm anh nằm mơ thấy em.

- Anh nằm mơ thấy mũi kiếm đâm vào ngực anh thì bị đẩy ra chứ gì? Anh biết không, lúc tôi bị bọn Nga

bắt làm tù binh và giải đi, tôi đã gào gọi Pompette. Rồi khi ôi bị kéo ra cách anh 50 mét, cách dòng máu anh mà tôi đã ném thấy trên đầu lưỡi, tôi đã gào tên anh giữa đêm khuya, để Pompette biết rằng anh còn sống... vậy mà bây giờ, vừa mới rồi thôi, anh còn dạy tôi một bài luận lý tiểu thị dân! Anh còn dám mở miệng bảo tôi rằng tất cả những chuyện đó đều đã không còn. Anh dám lên mặt dạy tôi phải sống theo lý trí, rằng anh không được quyền yêu tôi. Rằng anh không yêu tôi nữa.

- Anh yêu em chứ, Stephanie.

- Ôi, tôi biết! Tôi biết anh gọi "yêu" nghĩa là thế nào rồi, nghĩa là dấu kín trong đáy lòng và không làm một cử chỉ nào để lộ ra cho người ngoài biết, kể cả người mình yêu.

- Khoan, nghe anh nói đã, Stephanie. Anh muốn em nghĩ đến em đến cuộc đời, đến hạnh phúc của em.

- Tôi nghĩ đến anh, có vậy thôi.

- Em trẻ, đẹp, em đẹp hơn cả trước kia rất nhiều. Em thừa sức làm lại cuộc đời từ đầu. Anh không có quyền cản trở em... nếu như em gặp một người xứng đáng với em...

- Một người xứng đáng. Anh định giới thiệu ai đó với tôi chẳng? Không đâu, anh chẳng có ai khác. Anh muốn tôi nói toạc sự thật gan ruột anh ra không? Anh đến đây vì anh sợ! Anh sợ tôi sẽ nói câu chuyện quan hệ của anh với tôi ra cho người khác. Anh sợ mất số tài sản vợ anh cho anh hưởng! Anh sợ vợ anh không cho anh tiền tiêu vặt nữa. Và anh đến đây để van nài tôi im đi.

Mặt René tái nhợt. Chàng tiến lên bước về phía Stephanie. Nàng tưởng René tát nàng và nàng quát vào mặt chàng:

- Những tình cảm mỹ miều của anh xin anh cứ việc giấu kín trong đáy lòng, cùng với nỗi sợ hãi, sự hèn nhát, với nỗi mong ước lấy vợ giàu để có tiền tiêu thoải mái. Tôi tin rằng mẹ anh trên thiên đường sẽ rất hài lòng thấy con trai "biết điều" như thế. Xưa nay bà cụ vẫn mong con trai như vậy.

- Tôi cấm cô không được phỉ báng mẹ tôi!

- Anh không có quyền cấm tôi làm điều gì hết! Nhưng thôi, anh có thể yên tâm ra đi khỏi ngôi nhà này! Tôi giải phóng cho anh! Anh cứ giữ lấy cái đức hạnh của anh, nhưng tôi nói trước, anh sẽ không thể quên tôi được đâu. Anh sẽ không bao giờ quên tôi được đâu.

Stephanie nhìn thẳng vào mặt René... Chàng tiến một bước về phía cửa. Nàng nắm cổ tay chàng níu lại:

- René, anh...

- Hai chúng ta không còn điều gì để nói với nhau nữa, Stephanie. Tôi rất đau lòng.

Stephanie cười như điên dại:

- Đau lòng! Anh thật hèn nhát, René! - Nàng khinh bỉ nói - Tôi thì có điều để nói với anh đấy - Nàng nói giọng dịu dàng nhưng hai hàm răng nghiến chặt. Nàng rút lên, hai mắt tóe lửa, và nụ cười gằn trên môi - Tôi đã cứu anh thoát chết. Nhưng còn một người nữa cũng có công cứu sống anh. Anh ấy là người Nga. Hai

chúng tôi đã cùng cứu thoát anh.

Stephanie ngừng lại một giây rồi nói tiếp, mỗi lời như một lưỡi dao thọc vào tim René:

- Trong thời gian ở pháo đài Sebastopol, tôi đã yêu người đó. Tôi đã thoải mái trao thân cho anh ấy. Tên anh ấy là Boris. Điều ấy cũng sẽ trở thành một kỷ niệm của anh trong cuộc chiến tranh ở Crimée, mặc dù đến giờ anh mới biết. Chào anh và ta sẽ còn gặp lại nhau. Tôi định sẽ mời vợ anh đến đây chơi và tôi cũng sẽ đến thăm chị ấy và anh sẽ phải luôn luôn gặp mặt tôi! Tôi sẽ luôn luôn ở trên con đường anh đi, René!

René ra rồi, Stephanie đứng lại, lặng đi trong vài giây đồng hồ rồi nàng vào phòng riêng, đóng chặt cửa lại. Toàn thân rung lên vì giận dữ. Nàng giận René và giận cả bản thân mình. Nàng đi đi lại lại lờng lộn trong gian phòng dấm dạn nắm tay bên trái vào lòng bàn tay phải, đá liên tiếp vào các ghế. Và thuận tay, nàng dứt những tấm rèm xuống. Nàng hung dữ như con thú bị thương.

Lát sau, khi cơn giận đã nguôi ngoai chút ít, Stephanie tự nhủ mình đã quá nhiều tự ái đâm làm trò đại dột. Thoạt đầu nàng đòi chàng đến nhà mình, vậy mà khi chàng đến, nàng lại nổi nóng. Nàng đã không tự kiềm chế được, lúc chàng từ chối không chịu ân ái với nàng. Stephanie thấy mình cả giận mất khôn, đem nhắc lại sự việc trên cao nguyên Inkermann, vu cho chàng hèn nhát, vu cho chàng bị phụ thuộc vào đồng tiền của vợ và đại nhất là nàng đi nói ra quan hệ giữa nàng và Boris. Nàng đã mù quáng đâm đại dột, nhưng bản thân René cũng phá hỏng mọi thứ vì cái thói nhát gan và đạo đức giả của chàng.

Bởi có đúng là chàng sợ không? Khi con người đã sợ, đã hèn nhát thì không có lý lẽ nào để đánh tan được. Vậy mà nàng đã nổi cơn thịnh nộ, đã quát tháo, la hét, càng làm chàng thêm sợ. Điều René sợ nhất là các cuộc đụng độ, những vụ tai tiếng. Đâu có thể trách chàng về thói đó? Chàng sinh ra đã nhiễm nó rồi và làm sao có thể thay đổi được. Lẽ ra Stephanie phải hiểu là như thế. Hồi gặp nhau ở Crimée, chẳng phải René đã năn nỉ nàng về Paris là gì? Chàng làm chuyện đó chính vì tình yêu, chính vì lo cho nàng.

Bây giờ nghĩ lại, Stephanie thấy René không có lỗi. Bây giờ nàng hiểu ra rằng cơn giận dữ vừa rồi chỉ do nàng quá yêu, quá khao khát chàng. Stephanie đâm thấy sợ niềm say mê đang xâm chiếm nàng. Nàng chỉ tha thiết có một thứ, nàng chỉ khao khát ân ái với một người, đó là René, vậy mà vừa rồi nàng đã đẩy chàng đi. Vậy là hết. Nàng thấy sự kết thúc của một mối tình say đắm sao mà buồn làm vậy.

Stephanie đau đơn nhớ lại cảm giác tuyệt vời mà nàng không bao giờ được hưởng nữa. Đó là cảm giác khi nàng vuốt ve ngực chàng, bụng chàng, khi đùi chàng quặt chặt vào đùi nàng, khi miệng chàng nghiến ngấu lên miệng nàng và tấm thân đàn ông của chàng đè lên người nàng. René đâu có đức hạnh gì. Chàng có thể giấu mọi người, giấu được Agnès, nhưng làm sao giấu được nàng.

Stephanie ân hận nghĩ mình đã thềm chàng quá mạnh, làm chàng sợ. Nhưng không, nàng tự nhủ, ta sẽ gặp lại chàng, sẽ đẩy chàng đến chỗ tiếp tục ân ái với ta. Ta sẽ cố gắng hiền hòa, nhu mì để chàng yên tâm ban tình yêu cho ta. René là người thích phụ nữ nhu mì, thụ động. Được, ta sẽ dùng cách đó để buộc chàng trở lại với ta. Ngày mai... Ngày mai chàng sẽ thuộc về ta. Chàng sẽ tin cậy ta cũng như ta tin cậy chàng. Nhưng bây giờ, nếu ta không làm gì, ta sẽ phát điên lên mất.

Stephanie lắc chuông, gọi Noémie:

- Lấy cho ta áo manteau và mũ.

- Bác Aimé chưa về, thưa bà chủ.

- Ta sẽ đi bộ đến biệt thự Dytteville.

Đi nửa đường nàng gặp Aimé đang trên đường trở về. Nàng chỉ nói:

- 2 giờ chiều anh chờ xe đến đón tôi, mang theo con Cesar. Chúng ta sẽ cho hai cháu đi dạo.

Aimé nhìn nàng. Anh chỉ cúi đầu tuân lệnh mà không nói gì. Trên đoạn đường còn lại, Stephanie bị ám ảnh bởi cái nhìn của Aime. Đôi khi nàng thấy cặp mắt Aimé y hệt cặp mắt của Achille như xuyên thấu lòng nàng và đọc được mọi ý nghĩ thầm kín của nàng.

Sau một đêm đầy mộng mị, sáng hôm sau Stephanie thức dậy rất mệt mỏi và chán chường. Nàng đã mơ thấy René, giấc mơ lộn xộn bao gồm nhiều mẫu trong cuộc chạm trán sáng hôm qua. Nàng cảm thấy mối quan hệ giữa nàng và René bị tổn thương nặng nề và nàng chưa biết tương lai sẽ ra sao. Đã chắc gì nàng nổi lại được quan hệ yêu đương thưở trước.

Stephanie thấy mình cần được ngồi một mình suy tính mọi thứ và chuẩn bị kế hoạch kéo René trở lại với mình. Nàng sai Aimé đến báo văn phòng công ty ở phố Vivienne và nhà mẹ chồng nàng ở biệt thự Dytteville là nàng không được khỏe nên sẽ không đi đâu. Aimé đi ra, không nói năng gì, nhưng hai tiếng đồng hồ sau anh ta quay về cùng với một bác sĩ. Stephanie đang giận dữ đành phải để bác sĩ khám, phải kể cho ông ta nghe về cơn đau đầu và khó chịu trong người của nàng. Nàng tự hỏi không biết Aimé tin nàng ốm thật hay anh ta mời bác sĩ về khám cho nàng chỉ là một cách chế giễu nàng. Bác sĩ kê đơn vài thứ thuốc an thần, vài thứ thuốc bổ, và dặn nàng chỉ cần nằm nghỉ vài ngày là đủ.

Ba ngày nay không ai đến thăm, Stephanie sống âm thầm như trong tu viện, chịu đựng sự chỉ huy ân cần của Aime. Nàng rất khó chịu trước thái độ săn sóc đều đặn quá đáng của anh ta. Cứ đúng giờ, anh vào phòng, theo sau là cô hầu Noémie bưng khay thuốc viên, thuốc nước, thuốc lá.

Một lần, thấy Aimé vào, nàng phải gắt lên:

- Anh hãy để tôi yên, tôi uống thuốc như vậy là đủ quá rồi. Càng uống tôi càng thấy khó chịu thêm. Tôi không muốn nhìn thấy các thứ dớ dẩn này nữa. Đem cho tôi ly rượu vang.

- Thưa bà chủ, bác sĩ...

- Anh làm tôi cáu đấy hử?

Aime quay sang bình thản bảo cô hầu Noémie:

- Cô đi lấy rượu vang cho bà chủ.

Khi Noémie đi rồi, Aimé bước đến cạnh giường, nói giọng nhỏ nhẹ nhưng kiên quyết, một giọng mệnh lệnh làm Stephanie rất ngạc nhiên:

- Bà chủ cần phải ra ngoài, dạo chơi, thăm bạn bè và thay đổi cách suy nghĩ.

- Anh nói cái gì vậy?

- Tôi chỉ muốn nói bà chủ cần phải sống, cần phải hoạt động sôi nổi như xưa kia ở lâu đài bà chủ tại thôn quê. Bà chủ phải tiếp khách, phải mời tiệc.

- Tiệc?

- Tiệc và chiêu đãi. Người ta luôn mời bà chủ và bây giờ bà chủ cũng phải mời lại người ta.

- Tôi khắc biết tôi phải làm những gì.

Aimé không hề bối rối, vẫn nói tiếp bằng thứ giọng từ tốn nhưng kiên quyết như cũ:

- Khi bà chủ thuê tôi vào làm, bà chủ đã dặn tôi phải nhắc bà chủ những gì bà chủ lỡ quên. Tôi xin nhắc thêm, bà chủ đã được mời đến dự dạ hội hóa trang tại lâu đài Vaudieres.

- Tôi đang ốm, tôi không đi đâu hết, nhất là đi nhảy múa.

- Đến cuối tháng vũ hội mới tiến hành. Từ nay đến đó bà chủ sẽ bình phục hoàn toàn. Sức khỏe bà chủ rất tốt, điều đó không còn nghi ngờ gì nữa. Hiện nay chỉ là do bà chủ có chuyện bức bối đấy thôi.

Giọng Aimé hơi đi quá đà, khiến Stephanie đã định đối đáp lại thì Noémie bưng khay trên có ly rượu vang vào.

- Lẽ ra chị phải đem cả chai! - Nàng nói và nhắc ly rượu đưa lên môi.

Đúng lúc đó chuông ngoài cửa reo. Stephanie cau mày:

- Anh ra xem và liệu từ chối. Anh muốn kiểm soát gì cũng được, miễn là đừng bắt tôi tiếp ai lúc này.

Nàng cố dỏng tai nghe nhưng không thấy rõ, lát sau Aimé quay vào, đang dẫn ai đi về phía phòng nàng. Nàng nghe tiếng:

-... Bà chủ tôi sẽ rất vui được gặp phu nhân. Đêm qua bà chủ tốt hơn và sáng nay đã dễ chịu nhiều.

Aimé gõ cửa và không đợi bên trong trả lời, đã đẩy cửa bước vào. Stephanie đoán đó là Amélie hoặc bà Francoise mẹ chồng nàng, ai ngờ người bước vào lại là Agnès.

- Ôi, tôi rất ngại. Tôi vừa đến biệt thự Resmont thăm Amélie và được tin chị không được khỏe, nên đánh bạo đến đây hỏi thăm... Tôi chỉ định ghé qua hỏi tin ai ngờ ông quản gia nhất định nài tôi vào... Chị tha lỗi. Chị thấy trong người ra sao rồi, phu nhân Dytteville?

- Đây! - Stephanie trở ly rượu vang đỏ - Bác sĩ kê đơn cho tôi thứ rượu bổ này.

- Rượu Quinquina?

- Không. Vâng Bordeaux.

- Ôi, đây là thứ rượu bổ tuyệt vời nhất. Bác sĩ cũng kê đơn yêu cầu tôi dùng. Mỗi ngày hai ly vào hai bữa ăn chính. Chị không từ chối, tôi xin cho người đem đến biếu chị thứ rượu đó. Chồng tôi kiếm đâu được loại rượu Bordeaux hảo hạng. Ngay chiều nay tôi sẽ sai người đem đến chị dùng. Được chứ ạ, phu nhân Dytteville?

- Vâng, xin hết lòng cảm ơn bà.

- Xin đừng gọi tôi là "bà"! Từ nãy giờ tôi xưng hô quá suồng sã, nhưng đây là do chị. Hôm ở biệt thự Resmont, chị trò chuyện thân mật biết bao, rồi đến hôm chị đến thăm chúng tôi, tôi đã dám đề nghị chị gọi tôi là Agnès cho thân tình. Và khi nghe chị gọi thế, tôi rất sung sướng. Tôi nghĩ chúng ta là bè bạn...

Stephanie bỗng thấy mến người phụ nữ mà xưa nay nàng vẫn cho là đàn độn.

- Vậy thì chị ngồi xuống đã, Agnès - Stephanie mỉm cười nói - Ông chồng chị vẫn khỏe chứ?

- Mấy ngày nay René có vẻ mệt mỏi thế nào ấy. Anh ấy không nói ra nhưng tôi biết. Hồi này công việc trong hoàng cung bận rộn lắm.

- Công việc cụ thể của ông Guinchamp là làm gì?

- Anh ấy tiếp các khách hỏi công việc và trả lời họ, sau đó tâu trình lên hoàng thượng và xin ý kiến của ngài. Đây là một công việc hết sức tế nhị.

- Việc đó thì đúng là khó khăn, nhưng tôi tin ông nhà làm việc đó rất hợp. Ông Guinchamp là người lịch lãm và tế nhị.

- Chồng tôi rất biết cách hoãn binh và từ chối một đề nghị nào đó mà không làm mất lòng khách. Anh ấy rất giỏi tạo cho khách vẫn hy vọng... Ôi René quả là người đàn ông tốt bụng.

"Cô ta đúng là thích hợp". Stephanie thầm nghĩ. René tiếp tất cả những ai tìm đến hoàng cung Tuileries, vậy tại sao chàng không chịu đến thăm nàng? Không lẽ chàng tránh mặt? Nếu gặp chàng mình sẽ làm cho chàng hết giận, giống như lần ở Crimée. Hôm đó hai người đã cãi cọ nhau vậy mà nàng đã làm chàng hiểu được nàng, biết quý Pompette cùng cỗ xe cấp dưỡng của họ. Nhất quyết phải làm cách nào gặp được René để giải bày mọi chuyện.

Thấy vẻ dăm chiêu của Stephanie, Agnès ngỡ nàng mệt, cần nghỉ ngơi, cô đứng dậy:

- Chị cần nghỉ ngơi, Stephanie.

- Không, chị đừng đi vội, chị dùng trà nhé?

- Không, cảm ơn. Tôi phải đi bây giờ, chị chưa được khỏe, cần nghỉ ngơi.

Sau khi Agnès đi rồi, Stephanie bỗng thấy càng căm giận. Một cô gái đàn độn như vậy mà René có thể yêu được? Không, René không thể yêu được cô ta, Stephanie cảm thấy mỗi lần gặp Agnès, trong lòng nàng lại

đẩy lên những ý nghĩ rối ren. Nàng lắc chuông gọi Aime:

- Tại sao anh cho cô ta vào?

- Phu nhân Guinchamp là bạn thân của bà chủ.

Giọng trả lời giản dị và tự nhiên của Aimé làm bùng lên cơn giận dữ trong lòng Stephanie:

- Làm gì có chuyện thân? Cô ta chỉ là một trong số những người quen biết của tôi. Nhìn thấy cái mặt bướng bỉnh của anh, tôi đã thấy lộn ruột. Tại sao anh cho cô vào ? Anh trả lời đi.

- Tôi đã có mặt ở Crimée cùng với bà chủ - Aimé chậm rãi đáp.

- Thì đã sao?

- Tôi đến Crimée trước bà chủ và tôi đã thấy hết.

- Thấy gì?

- Thấy bà chủ cùng với Pompette đẩy cỗ xe cấp dưỡng.

Vậy là anh đã biết hết. Stephanie nhìn thẳng vào mắt viên quản gia. Aimé cũng nhìn thẳng trở lại. Nàng cắn môi suy nghĩ, mắt vẫn không rời Aime, nàng hỏi:

- Tại sao hồi đó anh không đến gặp tôi?

- Tôi không thể đến để bà tiếp ly rượu, để tôi trả bà tiền xe vài xu. Không, tôi không thể làm như những binh lính Bắc Phi ấy. Dù ngoài mặt trận bà là cấp dưỡng, bà vẫn là bà chủ lâu đài và trang ấp. Bà vẫn là bà chủ của tôi.

- Nhưng tại sao tôi lại không gặp anh lần nào nhỉ?

- Tại bà chủ phục vụ ở đoàn quân Bắc Phi trong khi đó tôi ở đơn vị bộ binh. Bà chủ và tôi ở hai trận địa khác nhau. Giả như tôi bị mắc dịch tả, có lẽ trước khi hấp hối có lẽ tôi đã nhờ người mời bà chủ đến để trời trần... Hôm bà chủ ở mặt trận Dobroudja về tôi rất lo cho bà chủ. Thậm chí tôi đã khóc...

Stephanie không thể hỏi thêm gì nữa, xưa nay nàng vẫn có linh cảm Aimé thường xuyên theo dõi nàng, nhưng hôm nay nàng càng hiểu rõ thêm là đúng như thế. Hôm nay anh ta để Agnès vào gặp nàng chính là một cách bảo vệ nàng. Aimé cho rằng khi về đến kinh thành Paris này, Stephanie không nên tiếp tục quan hệ tình ái với René nữa. Điều đó là điên rồ và sẽ dẫn đến chuyện hay ho. Aimé cho rằng tình bạn giữa Stephanie với vợ của René càng thân tình thăm thiết bao nhiêu, càng ngăn cản nàng nối lại quan hệ với René bấy nhiêu. Tóm lại, thái độ Aimé y hệt như của Achille. Stephanie chăm chú nhìn Aime, suy nghĩ xem nên tỏ thái độ như thế nào.

Họ im lặng căng thẳng một lúc lâu. Cuối cùng Aimé nói rất khẽ:

- Tôi cáo lui được không, thưa bà chủ?

- Khoan đã! Lẽ ra anh phải cho tôi biết từ trước là anh đã có mặt ở Gallipoli và Varna chứ?

Trên mặt Aimé hiện ra một nụ cười bí hiểm.

- Anh đang nghĩ gì vậy, Aime?

- Không, thưa bà chủ.

- Đúng là anh đang nghĩ gì. Chắc không phải nghĩ đến tôi mà là nghĩ đến thời gian ngoài mặt trận, đúng thế không?

- Tôi nghĩ đến cái bánh xe Pompette đã tìm thấy, định lắp vào cổ xe của bà chủ sau hôm hỏa hoạn. Chính tôi đã lăn cái bánh xe ấy đến để Pompette và bà tìm thấy. Tôi đã kiếm được nó và lăn nó suốt cả một đêm.

Thế là hai người nhìn nhau, cùng mỉm cười như hai chiến binh nhắc lại một kỷ niệm ngoài chiến trường. Đột nhiên Stephanie thấy cuộc đời trong sáng biết bao. Nàng bùng lên một niềm vui sống. Nàng cảm thấy nhẹ hẫng bớt nỗi cô đơn. Aimé đã trở thành bạn đồng ngũ, một đồng minh, một chỗ dựa mà nàng có thể dựa vào đó.

- Ôi, Aime! Anh đã thấy là tôi hết sức cần đến sự có mặt của anh ở Paris. Anh giúp tôi nhớ lại thời gian tuyệt vời ngoài đó. Vậy bây giờ thế nào? Bạn đồng ngũ với tôi sắp khuyên bảo tôi gì đây?

- Bà chủ hãy sinh hoạt bình thường, giống như mọi phụ nữ thượng lưu ở Paris này. Bà chủ hãy mở tiệc chiêu đãi, hãy mời khách khứa đến nhà vui chơi...

- Đồng ý. Vậy anh lo chuyện đó giúp tôi. Tôi trao toàn quyền cho anh, được chứ?

- Được, thưa bà chủ.

- Anh đã là bạn thân của anh Charles tôi ngày xưa. Vậy anh nghĩ nếu Charles còn sống và đang ở bên tôi lúc này, anh ấy sẽ khuyên tôi ra sao?

- Thưa bà chủ, nếu cậu chủ Charles còn sống và lúc này đang trò chuyện với bà, cậu chủ sẽ khuyên bà chủ hãy quan tâm đến hai đứa con - Aimé nói không chút ngập ngừng.

Aimé đã đụng vào nỗi đau ngấm ngầm của nàng.

- Anh nói đúng. Charles sẽ nói thế và anh ấy cũng biết là tôi rất yêu hai đứa con. Chúng là toàn bộ cuộc đời của tôi. Hôm về đây, tôi đã nói với mẹ chồng tôi rằng "Từ nay mọi sự sẽ trở lại y hệt ngày xưa!" Tôi rất nhớ hai đứa con, nhưng làm cách nào để tôi được gần gũi chúng hơn nữa?

- Lúc này bà chủ có hỏi nếu ông chủ Charles còn sống, ông chủ sẽ nói gì nữa với bà chủ. Tôi xin nói rằng cậu chủ Charles sẽ nhắc với bà chủ rằng bà chủ còn trẻ, bà chủ có cuộc sống của bà chủ và hai đứa con của bà chủ có cuộc sống của chúng. Bà chủ hãy mở tiệc tùng, mời khách, hãy đến thăm bạn bè và hãy để cho hai cậu con trai sinh đôi của bà chủ có cuộc sống của chúng. Bà chủ thấy đấy, tại biệt thự Resmont, cậu bé Quille có phòng riêng và không hề ảnh hưởng đến cuộc sống của hai ông bà Resmont...

- Nhưng bất cứ lúc nào Amélie muốn, chị ấy cũng có thể gặp con trai. Chị ấy có thể ôm hôn con trai sáng sớm cũng như trước khi đi ngủ.
- Tôi nghĩ bà chủ có thể dành riêng một phòng cho hai cậu ngay tại ngôi nhà này của bà chủ.
- Ôi, sao bây giờ anh mới bảo tôi điều đó?
- Vì bây giờ mới đúng lúc. Tôi nghĩ đưa hai cậu về đây sẽ làm cho hai cậu và bà đều sung sướng. Và tôi nữa, tôi cũng sẽ rất sung sướng.
- Anh yêu chúng lắm sao, Aime?
- Bởi hai cậu đều là của bà chủ, đều rất giống bà chủ.

Giọng Aimé có nét gì say đắm làm cho Stephanie bối rối. Nàng cảm thấy Aimé yêu nàng và tình yêu đó càng mãnh liệt do anh ta biết không bao giờ được nàng đáp lại. Vị trí của họ quá cách biệt. Bỗng nhiên Stephanie xúc động. Nàng thấy mến Aimé đúng như một người anh. Nàng coi Aimé như chính Charles vậy.

DẠ HỘI TẠI LÂU ĐÀI VAUDIERES

Sau khi bình phục, việc đầu tiên là Stephanie đến thăm đáp lễ hai vợ chồng Guinchamp. Nàng đến để cảm ơn cả về hai hòm rượu vang Bordeaux Agnès đã sai người đem đến biếu nàng. Đó là thứ rượu quý René tích trữ rất nhiều trong hầm rượu của chàng.

Agnès vô cùng mừng rỡ thấy "người nữ anh hùng chiến tranh Crimée" đến thăm mình. Mặc dù Stephanie cố tự chủ rằng Agnès dần dần, nàng vẫn phải thừa nhận cô ta chân thật và tha thiết yêu chồng, rất muốn tìm hiểu về chiến trường và những nỗi vất vả gian truân chồng cô ta phải chịu ở ngoài đó.

Trước thái độ cảm mến đến mức sùng bái của Agnès, Stephanie hào hứng kể chuyện về Varna, về Dobroudja. Câu chuyện càng say sưa sôi nổi thì tiếng vó ngựa đập mạnh ngoài sân lát đá.

- René - Agnès nói - Ta đừng nói chuyện chiến trường trước mặt chồng tôi.

René bước vào phòng khách, dáng điệu hết sức quý phái.

- Chào phu nhân thân mến, tôi rất hân hạnh được biết phu nhân đến thăm vì nhận ra cỗ xe của phu nhân đỗ ngoài sân.

- Tôi đến chuyện phiếm với Agnès được khá lâu rồi. Bây giờ đã muộn, tôi phải về. Tôi đến cũng để mời hai ông bà đến nhà tôi dự một bữa ăn thân mật, có cả hai vợ chồng Resmont. Ngày giờ cụ thể tôi sẽ báo sau, bởi còn cần hoàn chỉnh nốt việc trang trí lại ngôi nhà của tôi.

René nghiêng mình, trịnh trọng nói chàng rất sung sướng được nhận lời.

- Chúng tôi sẽ được gặp hai cháu chứ, Stephanie? - Agnès hỏi.

- Không, Agnès ạ. Hai cháu hiện vẫn còn ở với ông bà nội.

René tỏ vẻ rất ngạc nhiên nhìn hết vợ đến nhân tình cũ. Chàng ngạc nhiên thấy hai người xưng hô thân mật với nhau.

- Anh đừng lấy làm lạ, René yêu quý. Em và chị Stephanie đã quyết định bỏ hai chữ "phu nhân" mà xưng hô theo kiểu bạn bè. Và hai chúng em định sẽ đến thăm nhau luôn đấy.

Stephanie hiểu rõ René hơn vợ chàng cho nên thấy được qua nụ cười gượng của chàng nỗi khó chịu trước tình thân ấy. Nàng nói tiếp:

- Nhân tiện cũng xin cảm ơn ông, thưa ông Guinchamp, về hai hòm rượu Bordeaux rất quý. Thứ rượu vang hiếm hoi ấy đã giúp chúng tôi chóng bình phục trở lại. Chưa bao giờ tôi thấy trong người khỏe khoắn như hiện giờ.

- Tôi rất mừng nghe phu nhân nói vậy - René lịch sự đáp.

Trên đường về nhà, Stephanie càng tin rằng René vẫn yêu nàng và chắc chắn sẽ đến lúc chàng trở lại với

nàng. Nàng quyết định chinh phục chàng trở lại sớm bằng cách sẽ làm cho mình thật đẹp, thật quyến rũ và đồng thời kích thích lòng ghen tuông của chàng. Nàng sẽ phải nổi bật trong mọi cuộc tiếp xúc, hội hè, tiệc tùng.

Đã sắp đến đêm dạ hội tại lâu đài Vaudieres. Dạ hội này của vị chủ nhà bằng nổi tiếng nhất Paris, sẽ tập hợp toàn bộ giới thượng lưu kinh thành, sẽ được báo chí nhắc đến rất nhiều, tường thuật đêm dạ hội cũng như nêu lên tên tuổi của những nhân vật quyền thế danh tiếng đến dự.

Stephanie quyết định chuẩn bị bản thân hết sức chu đáo để xuất hiện choáng luôn và nổi bật trong đêm dạ hội đó. Đó là dạ hội hóa trang và nàng nhắm tính sẽ ăn mặc theo kiểu nào: Hoàng hậu Josephine hay phu nhân Tallien. Hoặc chọn một nhân vật thần tiên: Nữ thần sắc đẹp Venus, nữ thần săn bắn Diana hay sứ thần Iris trên thiên cung Olympe... Cuối cùng nàng chọn nữ thần bình minh Aurore.

Đêm dạ hội đã tới. Khi gia nhân báo tin nữ thần Aurore đến, toàn thể quan khách xôn xao hẳn lên. Stephanie xuất hiện rực rỡ trong bộ váy dài thướt tha bằng satin hồng, điểm những mảng bằng vải tuyền mỏng màu xanh tím như những đám mây, đính những hạt kim cương và ngọc trai lấp lánh. Thời bấy giờ, cuốn tiểu thuyết *Ba người lính ngự lâm* đang được hâm mộ và là tác phẩm văn học thời thượng, nên vị chủ nhà bằng Antonin Vaudieres cai trang thành quận công Buckingham, còn vợ ông Justin thì cải trang thành hoàng hậu Anne nước Áo. Ông ta bằng hoàng nghiêng mình chào Stephanie, lẩm bẩm nói:

- Ôi, kính chào nữ thần Bình minh! Bà đến khiến cho đêm dạ hội trật tự hẳn lại .Bà kiêu diễm tuyệt vời!

Mà quả vậy. Sắc đẹp của Stephanie và cách ăn mặc vừa độc đáo vừa cao quý của nàng át mọi phụ nữ quý phái trong phòng tiệc. Bộ đồ satin hồng trắng muốt đầy khêu gợi, tấm váy ôm khít eo nhỏ và những đường cong tuyệt mỹ của bộ hông và cặp đùi nàng. Chỉ sau vài phút Stephanie đã trở thành trung tâm dạ hội, hoa khôi của cuộc vui, nữ hoàng của đêm hội hóa trang. Nàng mê mẩn trong sự thành công và thầm nghĩ đến René. Stephanie muốn chàng nhìn thấy nàng và ghen với bao nhiêu cặp mắt thêm khát nhìn nàng.

Chủ lâu đài Antonin Vaudieres cùng với Stephanie nhảy bài khai mạc đêm hội và tiếp đó, nàng không nghỉ chân lúc nào. Các nam giới đều van nài nàng nhảy với họ một bài. Hai lần nàng nhận lời nhảy với Adolphen Hemard. Ông ta nhắc với nàng rằng ông ta đã từng cầu hôn với nàng mà không được nàng ưng thuận, đến nay ông vẫn chưa quên được nàng và sẵn sàng làm nô lệ quỳ dưới chân nàng. Stephanie nhảy với chàng đẹp trai nhất kinh thành Paris là Felix Rolneyesse, cai trang thành hoàng đế Louis XV. Bỏ mặc bao nhiêu người đẹp gợi ý, chàng quay sang van nài Stephanie "ban ân" cho chàng được nhảy với nàng một bản. Và suốt đêm dạ hội hóa trang, Felix không rời mắt khỏi nàng lúc nào.

Đêm dạ hội kết thúc, Stephanie thoái thác bao nhiêu lời tình nguyện tiễn chân nàng về đến tận nhà. Lúc đó đã 2 giờ sáng và Stephanie thầm nghĩ, Aimé đã nói đúng khi khuyên nàng nên thâm nhập vào cuộc sống đất kinh thành. Và thành công rực rỡ đêm nay khiến nàng quên bằng René.

Hôm sau, trên tất cả các báo chí kinh thành Paris đều tường thuật ca ngợi đêm dạ hội hóa trang do Ngài Antonin Vaudiere cùng phu nhân tổ chức. Họ nhắc đến tên những khách quý tham dự và đặc biệt ca ngợi "nữ hoàng" của đêm hội, phu nhân Dytteville. Cả tờ La Presse, tờ Thế kỷ và tờ Constitutionnel đều gọi nàng là "người mệnh phụ hết sức kiêu diễm, hết sức duyên dáng, thần tiên và vô cùng quyến rũ..." Stephanie đưa tờ báo cho Aimé đọc.

- Tôi đọc rồi, thưa bà chủ. Bà chủ đẹp đến như vậy, làm sao người ta không ao ước?

- Đêm qua tôi đã báo mọi người biết là buổi tiếp khách của tôi là vào các tối thứ Sáu thứ nhất và thứ Ba mỗi tháng. Vậy là tôi đã theo đúng lời khuyên của anh đấy.
- Tôi rất sung sướng, thưa bà chủ. Tôi tin rằng bà chủ sẽ có những người bạn mê bà chủ đến điên rồ.
- Tôi hy vọng những bữa tiệc vào các tối thứ Sáu sẽ hết sức chu đáo - Stephanie nói.
- Bà chủ yên tâm, sáng mai chị đầu bếp sẽ đến nhận việc ở nhà ta.
- Tốt lắm. Anh thấy sống ở đây dễ chịu chứ, Aime?

Không cần nghe câu trả lời, nàng đã biết Aimé nghĩ như thế nào rồi. Nàng mỉm cười nhìn anh ta. Aimé im lặng một lúc rồi khẽ nói:

- Tôi không còn muốn sống ở bất cứ nơi nào khác, ngoài ở đây.

Qua cặp mắt Aimé nhìn nàng, Stephanie nhớ lại bàn tay anh ta nắm chặt bàn tay nàng hôm nàng rời khỏi trang viên ở quê. Hôm đó khi cỗ xe bắt đầu lăn bánh, Aimé mới từ trong rừng cây rậm rạp đột nhiên chạy ra, nắm bàn tay nàng chìa ra cho anh. Bây giờ cánh tay đó đã không còn. Bác sĩ quân y ngoài mặt trận đã cưa mất của anh...

- Anh thật đáng mến, Aimé - Nàng thì thào nói - Tôi vô cùng biết ơn anh đã đến với tôi... và đã có mặt ở đó nữa.

MICHEL VÀ HYPPOLYTE

Bữa tiệc tiếp tân vào thứ Sáu của Stephanie có các thành viên bên gia đình chồng nàng, hai vợ chồng Resmont và hai vợ chồng Guinchamp. Sau bữa ăn, Amélie nói, lúc bước vào phòng khách.

- Bữa ăn ngon tuyệt, Stephanie thân yêu. Mọi thứ tối nay đều chu đáo tới mức hoàn chỉnh.

- Đó là công của Aimé đấy - Stephanie đáp.

- Cậu "đầy tớ" đó tận tụy với bà quá chừng, thừa phu nhân Dytteville - René nói và chàng nhấn hai chữ "đầy tớ" với một vẻ mỉa mai.

Cặp mắt Stephanie lóe lên tia giận dữ. Nhưng nàng cố ghìm lại, gượng mỉm cười:

- Aimé không phải là đầy tớ, thưa ông Guinchamp. Ngày anh Charles tôi còn sống, anh ấy rất quý Aimé... Và tôi coi Aimé gần như anh của tôi. Đó là người che chở, người tâm phúc của tôi. Gần như mọi lời Aimé khuyên bảo tôi đều nghe theo. Tôi đã gặp Aimé ngoài mặt trận trong một hoàn cảnh mọi người đã biết. Tôi rất quý anh ấy và rất cần đến anh ấy trong mọi công việc.

- Tình cảm của chị thật đáng quý - Agnès nói - Anh ấy là bạn thuở nhỏ, là người chị đã cứu sống và là một phần trong cuộc sống của chị.

Hyppolyte vốn không thích thứ tình cảm ủy mị của Agnès và cũng không muốn nghe lại những chuyện ngoài chiến trường, bèn lái đề tài sang chuyện khác. Anh có cảm giác rất lạ là hình như Stephanie không định "chài" René nữa. Hình như nàng đã "quên" René rồi.

Tối thứ Sáu tiếp theo, Stephanie tổ chức buổi "tiếp khách" chính thức của nàng. Lúc 3 giờ chiều nàng nghĩ chắc sẽ chỉ vài người đến. Ai ngờ 5 giờ chiều đã không còn ghế nào trống và Aimé phải vất vả đem tất cả các loại ghế dùng trong phòng khác đến phòng khách. Trong số khách khứa, rất nhiều người nàng chỉ mới biết sơ sơ, nhưng họ đều gọi nàng là "chị bạn rất thân mến" hoặc "phu nhân rất thân mến".

Bà Francoise, mẹ chồng nàng và Alida vốn quen tiếp khách trong các đêm dạ hội và tiệc tùng ở lâu đài Vaudiere, hôm nay cùng Stephanie đón khách. Adolphe Hermard là một trong những người đến sớm nhất, đứng bên nàng, kín đáo mách nàng tên một vị khách hoặc kể rõ về một bộ y phục.

Chàng Felix xinh trai đến cùng với bà mẹ. Stephanie rất ngạc nhiên thấy Pierre Lomanais đến cùng với người đàn ông tóc nâu nàng đã gặp trong vũ hội hóa trang ở lâu đài Vaudieres. Tên ông ta là Michel Lambersalt. Mắt Pierre xanh biếc bao nhiêu thì mắt Michel đen láy bấy nhiêu. Ông ta cũng làm việc trong lĩnh vực ngoại giao.

Cảm giác phụ thuộc vào René làm nàng khó chịu đến mức sáng hôm sau thức dậy, nàng nghĩ ngay đến các "chàng trai" đến dự tối hôm trước, Pierre, Felix, Adolphe, nhưng nàng nghĩ nhiều nhất đến Michel Lambersalt.

Theo lời khuyên của Amélie, Stephanie cố gắng mở rộng phạm vi giao du. Nàng đến tất cả những nơi được

mời, và chiều nào cũng sai đánh xe đưa nàng đến nhà bè bạn. Chẳng bao lâu nàng thành người phụ nữ đặc biệt hâm mộ ở đất kinh kỳ. Nàng luôn luôn xuất hiện rong mọi sinh hoạt của giới thượng lưu tại nhà hát Opera. Có lần nàng được Nam tước Felix Rolneysse mời ngồi trong "lô" của ông ta tại nhà hát.

Nàng thường xuyên gặp Michel Lambersalt và nhiều lần chàng đến ngồi trong lô của nàng tại nhà hát Italia. Michel say mê âm nhạc, say mê nhạc kịch. Những nhạc sĩ sáng tác chàng yêu nhất là Mozart và Gluck. Ngồi bên chàng, Stephanie luôn quan sát chàng. Michel là người đàn ông nhưng chàng cũng là một "con đực". Stephanie nhìn bộ quần áo sang trọng Michel mặc mà tưởng tượng ra thân thể bên trong của chàng: bộ ngực vạm vỡ, đôi vai u, cái cổ to. Đã 40 tuổi, nhưng Michel vẫn vô cùng cường tráng. Chàng trái ngược với René chân tay thon thả, mềm mại. Stephanie thầm "cởi quần áo" Michel và có cảm giác chàng giống Boris.

"Michel yêu xác thịt đàn bà cũng như ta yêu xác thịt đàn ông", Stephanie thầm nghĩ. Michel là người đàn ông đầu tiên gợi cho nàng sự thèm khát xác thịt, kể từ ngày nàng về Paris. Michel là nhà ngoại giao và chàng có cặp mắt nhìn thấu suốt mọi vật.

Khi hồi chuông nhà hát rung lên báo đã hết giờ giải lao giữa hai màn kịch, Stephanie mỉm cười duyên dáng tạm biệt những người quen, nhưng nàng thấy Michel nhận rõ vẻ giả tạo của nụ cười nàng. Họ lại vào lô ngồi xem tiếp vở kịch Italia. Stephanie biết Michel đang chờ nàng. Chàng nói vài câu nhận xét về tấm áo, kiểu chải đầu của nàng. Stephanie chỉ trả lời bằng cách đặt bàn tay, ấn nhẹ lên bàn tay chàng. Michel có vẻ hơi ngạc nhiên. Chàng vẫn nghe đồn Stephanie là loại phụ nữ không ai chinh phục nổi và chàng biết rõ nàng không hề có nhân tình. Vậy là sao?

- Stephanie... - Michel nói khẽ.

- Michel - Nàng đáp rồi đưa tay sờ vào gáy chàng, vuốt ve nhẹ nhẹ.

- Cô đang nghĩ gì vậy, Stephanie?

- Nghĩ đến anh!

Stephanie áp cặp môi vào cặp môi chàng và đôi mắt nàng xuyên vào mắt chàng.

- Em yêu anh thật sao, Stephanie? - Michel thầm thì lúc hai cặp môi rời nhau.

Stephanie mỉm cười, hôn nhẹ lên má chàng, thì thào:

- Có lẽ thế.

- Em là nữ thần Bình Minh.

- Nhưng em tin không phải là nữ thần Bình Minh đầu tiên của anh đâu. Anh đã từng biết rõ đàn bà!

- Nhưng em là người đầu tiên anh yêu thật sự.

Trong lô ở rạp hát che rèm kín đáo, Michel luồn tay cởi khuy áo nàng, vuốt ve bộ ngực no tròn rồi lần tay xuống nơi kín đáo nhất của nàng, trong khi miệng chàng ngậm núm vú trần của nàng. Stephanie cũng mê

thọc tay vào dưới làn vải áo của Michel vuốt ve những bắp thịt cuộn cuộn của thân thể chàng...

Michel thì thào những lời âu yếm cuồng nhiệt. Stephanie chỉ đáp lại hờ hững, trong khi nàng tận hưởng niềm sung sướng của bàn tay chàng vuốt ve da thịt nàng. Sau hôm đó họ luôn gặp nhau và khi Michel áp tấm thân trần của chàng lên da thịt nàng, Stephanie thầm nghĩ, mình không cần đến bất cứ người đàn ông nào khác: chàng Felix đẹp trai, hay Pierre Lomanais hay Adolphe... thậm chí René cũng bị mờ đi trước tấm thân vạm vỡ của Michel.

Những lần ân ái của họ cháy bỏng. Stephanie không hề hỏi Michel về gia đình chàng, về công việc cũng như niềm hy vọng tương lai của chàng. Michel hiểu rất rõ rằng họ gặp nhau là chỉ để ân ái, để tận hưởng xác thịt của nhau, để hiến cho nhau những khoái cảm cao nhất

Nhiều lần, sau cuộc ân ái, cặp mắt buồn rầu của Michel nói lên đầy đủ hơn lời lẽ. Chàng si mê Stephanie đến rồ dại, nhưng đồng thời chàng cũng thấy sợ người phụ nữ quá dâm dăng này. Ngay trong lúc ái ân lên cao độ nhất, cũng không bao giờ nàng nói một lời nào hứa hẹn hoặc cam kết.

Một hôm Michel hỏi Stephanie:

- Em biết anh yêu em đến mức nào không?
- Em cũng yêu anh, Michel. Nhưng em đã có hai con...
- Thế thì sao?
- Em không thể lấy anh được. Nhưng em yêu anh...

Giọng nàng nói ngọt ngào trù mến nhưng kiên quyết. Và Michel không thể nài nỉ thêm.

Chàng tin chắc Stephanie không muốn đi bước nữa vì sợ ảnh hưởng không tốt đến hai đứa con mà nàng vô cùng yêu quý.

Vài tuần lễ sau, lần thứ hai Adolphe Hermand ngỏ lời cầu hôn với nàng. Tiếp đó đến nam tước Felix Rolneysse cũng cầu hôn. Nàng đã nhất quyết không lấy người nào trong hai người đó, đồng thời nàng coi chuyện cầu hôn của họ là không đáng phải suy nghĩ. Một hôm nàng lơ đãng nói với Michel:

- Anh biết không...

Michel ngừng tay lắng nghe và Stephanie thấy mặt chàng tái đi.

- Đã hai người cầu hôn với em.
- Em có thêm hai đám cầu hôn nữa đấy - Michel chậm rãi nói.
- Những ai vậy? - Nàng lững lờ hỏi.
- Pierre Lomanais. Lần nào gặp anh cậu ta cũng nói đến em. Cậu ta mê em lắm.

- Em biết. Anh ta cho em là người phụ nữ...

- Kiêu diễm, duyên dáng hết mức...

- Nhưng khen là một đường và lấy lại là một chuyện hoàn toàn khác - Stephanie lững lờ nói - Anh ta không định cưới em đâu.

- Có đấy. Cậu ta thổ lộ ý định cầu hôn với cô em họ của cậu ta là Agnès. Agnès rất tán thành, nhưng chồng cô ta lại phản đối. René bảo rằng cuộc hôn nhân đó là không thể chấp nhận được.

Stephanie giấu nổi ngạc nhiên và căm giận, nói khẽ:

- René phản đối à? Anh ta viện cớ tại sao?

- René bảo Pierre là quan chức ngoại giao, cần lấy một người phụ nữ nào xứng đáng, sau này còn làm đại sứ phu nhân. Muốn vậy phải tìm một cô gái thượng lưu, có tước hiệu. René còn viện cớ là em đã quá nhiều tuổi, xấp xỉ tuổi Pierre. Rồi em lại đang có phần trong công ty Dytteville, ngày nào cũng đến làm việc ở văn phòng của công ty ở phố Vivienne. Rằng đấy không phải là vị trí thích hợp đối với phụ nữ. René còn viện cớ em đã có hai đứa con. Anh ta viện ra hàng trăm hàng ngàn cớ khác để khẳng định rằng Pierre Lomanais không nên cầu hôn với em.

Michel dừng lại một lát rồi nói tiếp:

- René tự phụ lắm. Cậu ta tự cho mình là đẹp trai, tài ba. Cũng một phần vì lăm các bà, các cô mê anh ta quá.

- Nhưng chưa thấy tiếng đồn nào về chuyện anh ta có nhân tình.

- Cậu ta kín đáo lắm. Toàn dạn dĩ với những bà lớn tuổi, đã có chồng, cho nên họ giấu tài lắm. Anh với Pierre đều tin rằng René có rất nhiều nhân tình, nhưng cậu ta luôn thay đổi nhân tình, không dạn dĩ với ai quá lâu nên vẫn không bị lộ. Khó ai có thể tìm được chứng cứ nào kết tội René.

- Em cũng giống anh, rất lấy làm lạ về thái độ của René Guinchamp trong vụ này. Nhưng cũng chẳng có gì quan trọng. Em không hề có ý định lấy Pierre mặc dù em công nhận anh ta đẹp trai và rất đáng yêu. Em chỉ muốn coi anh ấy là bạn.

- Stephanie... Lúc nãy anh bảo còn có thêm hai người cầu hôn em nữa. Người thứ nhất là Pierre thì anh nói rồi. Còn người thứ hai... chính là anh.

Từ lâu Stephanie vẫn biết sẽ đến ngày Michel nói lên điều đó. Nàng rất muốn nghe chàng nói ra ý định cầu hôn với nàng. Không hiểu tại sao, Stephanie không muốn làm vợ Michel.

- Năm tới anh sẽ được nhận một chân ở đại sứ quán tại nước ngoài. Em muốn anh nhận nước nào?

Stephanie rất muốn bảo "nước Nga" phần vì để tránh xa René, phần vì được có dịp gặp gỡ Boris. Nhưng nàng lại khẽ nói:

- Em muốn ở lại Paris, Michel!

- Anh sẽ làm tất cả những gì em muốn. Và anh chờ em nhận lời lấy anh, bất kể lúc nào, Stephanie. Anh tin rằng sẽ đến một ngày nào đó, em yêu anh đến mức bất chấp mọi khó khăn, trở ngại, bất chấp nỗi lo ngại cho hai đứa con, nhận lời anh cầu hôn.

Stephanie thấy mũi lòng. Michel đã nói ra một câu khiến nàng khó nghĩ. Nàng nhìn và thấy vẻ mặt chàng căng thẳng như con chiên chờ lời phán của đức thánh thần.

Nàng nói:

- Michel - Nàng cố lấy giọng âu yếm nói tiếp - Lúc này em chưa thể trả lời anh được. Chuyện hôn nhân là chuyện quá hệ trọng. Anh phải để em có thời gian suy nghĩ.

- Anh sẽ chờ, Stephanie, cho dù câu trả lời của em là "có" hay "không".

- Lúc này đây, em chưa quyết định có hay không. Hiện giờ em chưa biết...

- Anh rất yêu em, Stephanie. Anh sốt ruột lắm rồi, em thông cảm cho anh. Tha thứ cho anh đã thúc giục em.

Hôm sau, vẫn còn xúc động trước lời cầu hôn của Michel, Stephanie thổ lộ với mẹ chồng về chuyện Adolphe và chàng nam tước Felix Rolneysse ngỏ lời cầu hôn để xem bà nói thế nào. Bà Francoise trả lời một cách thận trọng rằng cả hai đều tốt, nhưng lĩnh vực tình cảm là lĩnh vực hết sức riêng tư và bà không thể có lời khuyên nào được.

- Thực ra con không có ý định đi bước nữa, Stephanie thú nhận - Con quen sống tự lập. Hiện nay con không bị ràng buộc gì, muốn đi đâu tùy thích, không bị ông chồng nào cản trở. Và như thế con rất thoải mái.

- Nhưng như vậy con vẫn cô đơn - Bà Francoise nhẹ nhàng nói.

- Ý mẹ nói là con đã 25 tuổi phải không ạ?

- Mẹ định nói phụ nữ vẫn cần một người đàn ông trong cuộc sống, con gái yêu của mẹ, mẹ nghĩ rằng con nên lấy chồng. Có thể không phải là Adolphe, không phải là Felix, mà là một người đàn ông khác, người nào con thật lòng yêu quý.

- Mẹ tin rằng sẽ đến ngày con gặp được một người con yêu?

- Mẹ tin và mẹ mong như thế, Stephanie yêu quý của mẹ. Mẹ muốn con được hạnh phúc. Con còn trẻ, cuộc đời còn dài. Những phụ nữ bình thường như mẹ đều tìm lấy một người đàn ông làm bạn đời. Nếu như vào tuổi con, chẳng may bố chồng con qua đời, mẹ cam đoan với con rằng, cho dù mẹ có ba mặt con, mẹ vẫn quyết định đi bước nữa.

Stephanie cúi đầu. Nàng nghĩ đến Armand, chàng đã cứu nàng thoát khỏi René, đến cái chết đột ngột của chàng đã làm đảo lộn toàn bộ cuộc sống của nàng và đẩy nàng vào tay René, biến nàng thành nhân tình của René, rồi thành nữ cấp dưỡng trong quân đội mang cái tên Phanie và bây giờ thành người vợ góa, thành người phụ nữ đơn độc như mẹ chồng nàng vừa nói.

Stephanie biết rằng đến nàng nào đó nàng cũng phải đi bước nữa, phải lấy chồng. Thì đã sẵn có Michel đấy thôi. Nghĩ đến đó nàng bỗng linh cảm thấy một điều, chắc chắn nàng sẽ không lấy Michel. Nàng không muốn làm vợ anh, mặc dù mê say tấm thân cường tráng của anh. Tại sao vậy, chính nàng cũng không tự cắt nghĩa nổi.

- Hiện nay con chưa muốn nghĩ đến chuyện đó, thưa mẹ. Ta chuyển sang chuyện khác đi. Mẹ định kỳ hè này đi nghỉ ở đâu? Con muốn mời mẹ đến trang ấp Vendee, con có tòa lâu đài cổ kính ở đó. Hai mẹ con ta đem các cháu về đó, nghỉ vài tuần, rồi hãy đến lâu đài Chaulonniere.

- Anh chị Resmont mời con đến lâu đài của họ kia mà?

- Con định đến đó nghỉ chừng hai tuần.

- Còn hai vợ chồng René Guinchamp thì sẽ nghỉ ở đâu?

Bà Francoise đặt câu hỏi một cách rất tự nhiên. Stephanie xưa nay chưa biết mẹ chồng nàng có rõ quan hệ trước đây giữa con dâu bà với René Guinchamp. Nàng chăm chú nhìn bà dò xét. Bà Francoise không lộ phản ứng gì, chỉ nói:

- Con vừa bảo mẹ rằng, chị Agnès mời con và hai cháu của con đến nghỉ tại lâu đài của chị ấy ít ngày sao?

- Bà mẹ của nam tước Rolneysse cũng tha thiết mời con đem hai cháu đến nghỉ ở điền trang của bà cụ, có lẽ để thuyết phục con nhận lời cầu hôn của con trai cụ chăng? Rõ ràng cả hai mẹ con ông nam tước đều đang tìm cách thuyết phục con. Nhưng con không nhận lời đến đó. Chị Valerie cũng mời con đến nghỉ ở chỗ chị ấy. Con làm sao có thể chiều ý tất cả mọi người? Con không thể ở mỗi nơi vài ngày và suốt thời gian đó chuyên ngồi trong xe ngựa. Nhưng con lại không muốn mất lòng ai. Con định cùng các cháu thoát đầu về lâu đài của con ở Vendee, sau đó đến nghỉ hai tuần ở lâu đài Chaulonniere, rồi cuối cùng mới đến Fermondy nghỉ với vợ chồng Resmont.

Một tháng sau, hai cỗ xe ngựa sang trọng chở hầu như toàn bộ gia đình Dytteville: Stephanie, bà mẹ chồng Francoise, hai đứa trẻ sinh đôi Charles và Armand, Pauline và Marie - Therese, chị giữ trẻ, Aime, Noémie và con chó Cesar. Còn ở lại Paris chỉ có ông bố chồng nàng và em chồng nàng Hyppolyte, đều đang bận việc kinh doanh gỗ. Họ hẹn nhau là cuối tháng 7, hai người này sẽ nhập vào với mọi người khác trong gia đình tại lâu đài Chaulonniere.

Ngồi trong cỗ xe ngựa, Stephanie thấy trong lòng vui tươi thanh thản. Nàng sắp được về quê nhà, bên cạnh nàng là hai đứa con. Nàng sung sướng thấy hai tấm thân non nớt tựa vào hai bên sườn nàng. Mỗi đứa đặt một bàn tay lên gối mẹ, ngả đầu vào vai mẹ và cứ ngồi yên như thế suốt chặng đường. Chúng như hai con chim non ủ trong đôi cánh chim mẹ. Cuối cùng là con chó Cesar ngồi dưới chân nàng, dụi mõm vào giữa hai bắp chân nàng.

Đưa hai con trai và con chó Cesar về đến lâu đài, Stephanie đi thăm thú ngay điền trang. Tối hôm đó nàng ngồi vào ghế bành của cha nàng ngày xưa, sau chiếc bàn giấy đồ sộ, lắng nghe viên quản lý Eugene Gautron báo trình công việc. Do tận tụy và yêu mến cơ ngơi này, bác ta đã dồn hết mọi sức lực làm cho dinh cơ phát đạt, trở thành trang ấp giàu có nhất tỉnh. Chỉ sau vài tiếng đồng hồ, Stephanie đã nắm đầy đủ mọi tình hình.

Viên quản lý Eugene đưa ra những dự định phát triển, trong đó có việc dùng tất cả ngôi nhà phụ làm chuồng nuôi lợn. Nhưng Stephanie phản đối, bảo cần xây một công trình hẳn hoi để nuôi lợn. Cuối cùng Eugene tán thành và nài giao cho anh ta toàn quyền lo chuyện này. Eugene rất phấn khởi:

- Bà chủ giao cho tôi nuôi 50 con mỗi năm, tôi xin thực hiện gấp đôi con số đó.

Sau vài ngày giải quyết công việc kinh doanh của trang ấp, Stephanie bắt tay vào thực hiện vai trò của mẹ nàng xưa kia, làm nhiệm vụ nữ chủ nhân lâu đài Vendee. Nàng tiến hành thăm hỏi và chăm sóc những người già cả, ốm đau, giúp đỡ những gia đình nghèo túng. Stephanie hiểu rằng cuộc sống ở thôn quê cũng có những nghi lễ và phong tục của nó như ở đất kinh thành. Nàng tiến hành những cuộc viếng thăm xã giao đến các gia đình quý tộc trong vùng và giới thiệu hai đứa con với họ.

Tuy nhiên chỉ sau vài ba tuần lễ, khi mọi "bốn phận" đã làm tròn nàng thấy rối rắm và buồn tẻ. Nàng lại nhớ đến Michel và thấy khao khát chàng. Stephanie đã viết nhiều lá thư cho chàng, kiểu thư mà ai cũng có thể đọc được. Michel viết trả lời cũng với giọng điệu như thế. Tuy nhiên cả hai đều đọc được giữa các hàng chữ những điều họ thật sự muốn nói với nhau.

Qua những lá thư đó Stephanie thấy rõ Michel say mê nàng không thua gì Armand say mê nàng ngày trước. Có điều khác với Armand là người xưa nay không bao giờ áp đặt điều gì cho nàng, Michel luôn tỏ ra như kẻ ra lệnh. Stephanie thầm nghĩ "Michel đúng là người tình tuyệt vời, nhưng cuộc đời đâu phải chỉ có khoái cảm xác thịt".

Stephanie rất vui được đến lâu đài Chaulonniere, gần Paris hơn và cũng gần Michel hơn. Chưa kể cuộc sống ở lâu đài Chaulonniere sang trọng, hào hoa hơn chứ không thôn dã như ở Vendee. Bà Francoise tiếp khách rất nhiều, luôn tổ chức tiệc tùng, dạ hội. Lúc nàng cùng bầu đoàn đến nơi, họ rất ngạc nhiên thấy Hippolyte đã có mặt ở đó.

- Con rất mệt. Cha bảo con đến đây nghỉ ngơi và đón cả nhà.

Ngay hôm sau, Hippolyte đã ra khỏi cổng lâu đài và đóng vai trò kỵ sĩ tháp tùng bà chị dâu. Hồi ở Paris, cậu ta rất ít khi gặp Stephanie và họ chỉ gặp nhau khi có mặt toàn bộ gia đình. Tại đó Stephanie vẫn chỉ coi em chồng như một chàng trai non nớt. Nhưng đến lâu đài Chaulonniere, tình hình đã diễn ra hoàn toàn khác. Nàng rất thích những cuộc dạo chơi trên lưng ngựa, dưới bầu trời nóng bức, bên cạnh Hippolyte.

Chẳng bao lâu, Stephanie phát hiện ra ở cậu trai có vẻ vụng về này một bạn đồng hành dễ chịu và lịch thiệp, Hippolyte có giọng nói y hệt Armand, cũng kiểu cười như thế và đôi khi cả cặp mắt nhìn nàng say đắm như vậy.

Linh cảm cậu ta yêu mình, Stephanie hết sức giữ gìn mỗi khi gặp riêng cậu. Nàng vẫn lịch thiệp và duyên dáng, vui tương như giữ một khoảng cách như một phụ nữ lớn tuổi với một cậu trai mới lớn.

Hippolyte vừa nhảy sang một bên hào nước. Cậu mỉm cười quay lại chìa tay đón chị dâu. Nàng không nắm mà tự nhảy một mình nhưng trượt chân ngã. Hippolyte vội nắm tay nàng kéo lên và nhân đà, cậu ôm ngang lưng nàng, hai mắt nhìn nhau, hai miệng sát nhau. Vẫn đà ấy Hippolyte nhắc bổng nàng lên. Cậu khỏe hơn nàng tưởng.

- Stephanie... - Giọng cậu khàn đặc lại, đầy thèm muốn.

Giọng nói đó gọi nàng nhớ lại giọng Armand ngày xưa mỗi khi hai người hào hứng, sắp bước vào cuộc ân ái. Nước mắt nàng trào ra. Hippolyte ôm ghì nàng, áp cặp vú nàng vào ngực cậu, đưa cặp môi tiến lại gần cặp môi nàng. Một cảm giác kỳ lạ trào lên và Stephanie khao khát đón đợi cặp môi đầy nhục cảm ấy. Nhưng khi cặp môi Hippolyte sắp chạm vào môi nàng, Stephanie vội quay đi, nhẹ nhàng thoát khỏi vòng tay cậu.

Vài phút sau, khi chị dâu, em chồng sóng đôi đi bên nhau, nàng đã lấy lại bình tĩnh và nói bằng giọng bình thường như không có gì xảy ra.

Tối hôm đó, khi chúc nhau ngủ ngon để ai về phòng người ấy, nàng nói:

- Chúc ngủ ngon, Hippolyte.

7 giờ sáng hôm sau hai người lại gặp nhau, nàng hôn nhẹ vào má cậu như người chị hôn em rồi dịu dàng nói:

- Hôm nay ta theo lối mòn chứ không băng rừng và cánh đồng nữa.

Hippolyte hơi đỏ mặt rồi cúi đầu lúng túng nói câu gì đó.

Nàng cầm tay cậu kéo đi:

- Ta đi thôi, chú em. Hôm nay trời đẹp tuyệt vời.

Hippolyte không thể tin rằng bà chị dâu đã quên hẳn vòng tay và cặp môi cậu hôm qua. Trong khi đó Stephanie thầm nghĩ "Mong chóng gặp lại Michel để ta quên đi ý nghĩ tội lỗi này".

6
VỤ MƯU SÁT ORSINI

Stephanie cùng hai con, Aimé, Noémie và con chó Cesar đến nghỉ ở lâu đài Fermondy của gia đình Resmont được một tuần thì một buổi sáng, nàng sắp bước xuống cầu thang lớn để bắt đầu cuộc dạo chơi ngoài rừng, cửa ra vào bật mở, René xuất hiện.

Choáng váng, Stephanie phải vịn vào cầu thang để khỏi ngã. René cũng đứng sững, bất động. Hai người cùng ngạc nhiên chăm chú nhìn nhau. Số phận oái oăm đã dun dùi họ gặp nhau tại nơi họ quen nhau lần đầu tiên, trong dịp hôn lễ Amélie lấy Achille, đứng vào vị trí đó, lúc nàng với tư cách phù dâu bước xuống phòng vũ hội và bắt gặp chàng với tư cách phù rể.

Stephanie từ từ bước xuống thang gác. René tiến lại. Cặp mắt chàng sáng rực, trong khi cặp mắt nàng đắm lệt. Nàng đưa tay và họ ôm nhau, hai cặp môi áp vào nhau run rẩy. Stephanie không còn biết gì nữa. Một trận cuồng phong cuốn nàng vào những kỷ niệm của dĩ vãng. Những cuộc ái ân điên cuồng. Những nụ hôn da diết cháy bỏng. Những đụng chạm da thịt khi hai tấm thân trần áp vào nhau như nhập làm một.

Bao nhiêu sự kiện xảy ra trong suốt bao năm tháng qua trôi cả dậy. René... Boris... Michel... Nhưng người nàng thật sự yêu vẫn là René. Chính nàng gần gũi với Michel là để quên chàng. Nàng ngược nhìn vào mắt René và hiểu rằng bao kỷ niệm hạnh phúc giữa hai người cũng đang trở lại trong ký ức chàng.

René ôm ghì nàng, áp chặt cặp môi vào cặp môi nàng, thọc lưỡi vào miệng nàng tìm lưỡi nàng. Stephanie yếu ớt cưỡng lại, miệng lắp bắp:

- Buông tôi ra... buông tôi ra...

Nhưng lưỡi René đã chạm vào lưỡi nàng và Stephanie thấy hai vú của nàng bị ép chặt vào bộ ngực của chàng, bụng nàng áp vào bụng chàng, cặp đùi nàng áp vào cặp đùi chàng. Họ điên cuồng ghì chặt nhau, quên cả đất trời. Mọi thứ xung quanh họ biến mất, họ chỉ còn thấy có nhau. Một lát sau, khi cơn mê sáng đã trôi qua, Stephanie gỡ chàng ra, lắp bắp:

- Ông điên rồi, ông Guinchamp...

Nàng quay lại và giật mình thấy Aimé đứng trên bậc thang đang nhìn họ. Đúng lúc đó cả Achille cũng bước ra đứng trên đỉnh cầu thang. René nhìn thấy anh ta.

- Cậu đi ngang qua, ghé vào với bọn mình đấy à? - Achille hỏi bằng giọng thản nhiên, vừa nói vừa xuống bậc thang.

Stephanie hốt hoảng sững lại như hóa đá, nghe thấy tiếng chân Achille trên bậc thang gác. Nàng nghe thấy tiếng René trả lời bạn, giọng thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra:

- Đúng vậy. Hoàng thượng ban ân cho mình nghỉ vài ngày. Hôm qua mình rời thị trấn Compiègne, định về Paris nhưng nghĩ thế nào lại ghé qua đến đây...

Stephanie hết sức lo lắng. Sẽ thế nào đây? Achille thì tự chủ được và không làm ầm ĩ gì hết, nhưng còn

Aimé? Anh ta sẽ lên án nàng, lên án René. Tại sao René lại không tìm được cơn tình cảm bùng cháy dữ dội và tại sao nàng lại yếu đuối nhường ấy? Tại sao nàng không cưỡng lại ngay? Tại sao?... Tại sao mỗi tình kia vẫn cứ âm ỉ, không chịu tắt để vừa rồi lại bùng lên cao độ đến như vậy, khiến cả nàng và René đều quên hết mọi sự?

- Cậu đến làm chúng mình rất vui - Stephanie nghe tiếng Achille nói - Amélie sẽ rất sung sướng được gặp cậu. Stephanie, cô cầm lấy này - Achille nhặt chiếc mũ vải nàng đánh rơi xuống đất, đưa nàng - Chiều nay cậu lại đi chứ, René? Chiều nay chứ?

- Mình chưa biết nữa... Mình định ở lại đây thêm chút ít...

- Agnès mong cậu về đây, đúng vậy không?

- Vợ mình không biết mình đến đây...

- Vậy mà nếu cậu về Paris hôm nay, Agnès sẽ mừng rỡ hết sức. Không ngờ chồng về mà - Achille quay sang Stephanie - Cô đừng vì lý do gì mà bỏ cuộc dạo chơi thường lệ vào các buổi sáng, Stephanie. Tôi biết cô rất thích những cuộc dạo chơi ấy.

Nói xong, Achille lôi tuột René đi, để mặc nàng đứng như trời trồng một mình dưới chân thang gác. Stephanie chậm chạp đội mũ vải lên đầu, thắt dải quai rồi từ từ... Nàng phải cử động, phải rời khỏi vị trí này, phải đi... Nàng bước về phía Aimé. Anh ta vẫn đứng như đợi nàng.

"Mình phải nói câu gì đó", nàng thầm nghĩ. Mình phải làm ra vẻ thản nhiên, phải coi như không có gì hết. Aimé không có quyền phê phán mình. Anh ta không có quyền và không ai có cái quyền đó.

Ra đến thềm nhà, nàng thấy con ngựa của René đang thở phì phò sau chuyển phi nước đại, chắc thế.

- Anh dắt con ngựa vào tàu đi, Aimé, còn đợi gì nữa? - Nàng nói bằng giọng ra lệnh như thường lệ.

Con chó Cesar chạy trên gác xuống, lao về phía chủ. Nó sủa và vẫy đuôi mừng rỡ trước mặt nàng, đòi nàng vuốt ve, mơn trớn.

- Im, Cesar! - Nàng nói, giọng nghiêm khắc.

Trước mặt nàng Aimé đã bước ra sân. Nàng đi theo, Aimé nắm dây cương ngựa. Con chó Cesar nhảy lên sủa vang giân dữ.

Nàng nhìn theo. Nàng thấy Aimé giận dữ kéo cương con ngựa đang bướng bỉnh cưỡng lại rồi đột nhiên, nó co chân đá mạnh vào con chó Cesar. Con chó bị tung lên rơi xuống, đập mạnh xuống đất, nằm im bất động, thân thể mềm nhũn. Nó có vẻ rất đau, rên rỉ cầu cứu. Nó cầu cứu Aimé, cầu cứu nàng.

Stephanie chạy đến, quỳ gối xuống. Nàng đưa tay vuốt ve tấm lưng mềm oặt của con chó. Con chó đưa cặp mắt đờ đẫn nhìn chủ.

- Cesar, tội nghiệp Cesar. Rồi sẽ qua khỏi thôi.

Nàng thương xót nhìn con chó ân nhân. Chính nó cứu sống Stephanie lúc nàng bị vùi trong tuyết và sắp chết vì giá lạnh hồi chiến tranh. Vừa vuốt ve an ủi con chó, Stephanie vừa nhìn Aimé như dò hỏi:

- Làm thế nào bây giờ?

- Tôi e nó bị gãy xương, thưa bà chủ. Phải đem đến ông thú ý sĩ thôi. Nếu không bị gãy xương, nó sẽ chóng lành. Nhưng chưa biết làm thế nào. Con ngựa đá một cú dữ dẫn quá.

Mấy người giám mã chạy đến, giữ con ngựa của René. Một người nói:

- Chắc gãy xương. Xin bà chủ đừng lo lắng quá. Chúng tôi sẽ làm hết sức mình để cứu con chó của bà chủ.

- Đừng để ai biết - Stephanie nói khẽ - Tôi không muốn làm ông Resmont và ông Guinchamp phải phiền lòng. Hai ông rất biết tôi cưng con chó chừng nào.

Stephanie đi theo người ôm con chó Cesar, nựng với nó. Bỗng nàng nghe thấy Aimé:

- Thưa bà chủ...

Nàng quay lại, ngạc nhiên. Aimé vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Nàng bước đến gần anh:

- Anh định nói gì?

- Cuộc dạo chơi của bà chủ...

- Hôm nay ta không đi dạo nữa.

- Xin bà chủ tha lỗi, nhưng bà chủ phải đi.

- Tại sao? - Stephanie bực tức hỏi.

- Tôi nhắc lại đúng câu bà chủ vừa nói: để hai ông Resmont và Guinchamp khỏi phải phiền lòng. Cho nên bà đừng bỏ thói quen mọi khi của bà chủ.

Stephanie rất muốn đi theo con Cesar xem nó ra sao, nhưng Aimé có lý. Và cũng như mọi khi, mỗi lúc đau khổ, Stephanie lại trở nên bướng bỉnh:

- Còn anh, anh cũng đừng đem câu chuyện hôm nay nói với ai, nhất là với ông Guinchamp. Bởi đó không phải là lỗi của ông ấy.

- Đúng. Đây là lỗi của bà chủ.

Stephanie giận dữ:

- Sao lại của tôi? Đây đâu phải lần đầu con Cesar giận dữ với giống ngựa. Xưa nay nó vẫn ghét ngựa.

- Đúng thế. Nhưng mọi khi, bao giờ con Cesar cũng rất thận trọng. Loài vật có trực giác khiến chúng rất

hiếu nhau...

Stephanie lặng người. Aimé là người duy nhất dám nói với nàng bằng cái giọng ấy. Anh ta lên án nàng, lên án René. Chưa bao giờ nàng thấy cặp mắt Aimé nhìn nàng uất hận như thế. Đúng là cặp mắt của người đang lên cơn ghen. Cặp mắt Aimé đầy trách móc, oán hờn và đau khổ.

- Anh đi đâu vậy, Aimé? - Stephanie thét lên khi thấy Aimé đi về phía chuồng ngựa.

- Đến với nó! - Aimé đáp mà không ngoái đầu lại, chỉ đưa tay trở về phía cánh rừng.

Stephanie không dám theo chân Aimé. Nàng rất muốn đến chỗ con chó Cesar, ân nhân của nàng, đặt tay lên đầu nó để an ủi. Nhưng lỡ Achilles đến đó cùng René. Con Cesar có thể giấu được nhưng nàng thì trốn đi đâu? Sẽ phải nói với René rằng chính con ngựa của chàng đã đá con chó. Và nàng cũng không thể quay vào lâu đài. Chỉ còn mỗi một cách là tiến hành cuộc dạo chơi buổi sáng như thường lệ.

Stephanie chậm rãi đi về phía rừng. Nàng nhớ lại bao kỷ niệm chiến trường, đến Crimée, pháo đài Malakoff, đến con chó Cesar, bạn thân thiết duy nhất của nàng suốt trong mùa đông năm ấy, đến René, đến cặp môi chàng áp trên cặp môi nàng. Stephanie nhớ đến những cuộc ái ân bốc lửa khi thân xác chàng đè chặt lên thân xác nàng... Vậy là chàng vẫn yêu mình, yêu say đắm. Chàng đã không ghìem được tình cảm... Stephanie khao khát lại được ôm ấp tấm thân chàng, được chịu đựng tấm thân đàn ông của chàng.

Nhưng René đã thuộc về người đàn bà khác! Stephanie không muốn lao mình vào cuộc tình vô vọng cuộc tình mà khi đã bước vào nàng không đủ sức vượt ra nữa. Nàng không muốn lao vào cuộc tình mà nàng cảm thấy trong đó nàng chỉ là thứ nô lệ. René đã hai lần xua đuổi nàng, vậy mà nàng cố bấu lấy chàng là nghĩa làm sao?

Stephanie thấy sợ René. Khi gặp chàng, nàng thấy mình không còn ý chí, nghị lực gì nữa. Nàng không sao cưỡng được nỗi thèm khát lao vào vòng tay chàng. Nàng thầm nghĩ, đêm nay René sẽ cùng ngủ dưới mái nhà với nàng và nếu chàng mò đến, nàng sẽ không đủ sức cưỡng lại.

Sau cuộc dạo chơi, Stephanie quay về lâu đài. Nàng ghé vào tàu ngựa, hy vọng gặp Aimé. Nhưng anh ta không có ở đó. Nàng đành hỏi đứa bé chăn ngựa:

- Cho chó ra sao rồi?

Không, con Cesar không chết. Nó có thể chết già, nhưng không thể chết vì một vó ngựa của René.

- Nghe bảo cứu được, thưa bà.

Nàng quay lên phòng. Nàng không phải lo lắng nhiều cho con Cesar nữa. Nàng quyết định ngay hôm sau sẽ trở về Paris và đêm nay sẽ nép mình trong vòng tay vạm vỡ của Michel xóa đi cảm giác nụ hôn sáng nay của René.

Stephanie ngồi trước gương trang điểm. Nàng nhìn hình phản chiếu bản thân và thấy xấu hổ. Nàng sắp "chạy trốn". Nàng lắc chuông gọi con hầu Noémie, sai nó chuẩn bị quần áo cho nàng. Sau khi trang điểm, nàng nhìn vào gương và thấy hài lòng. Mình đẹp lắm, thầm nghĩ. Nàng vuốt lại nếp váy, nhắc một bông hoa hồng trong chiếc cốc cài vào khe giữa hai vú. Nàng cảm thấy mình lại trở về tư thế một chiến binh sắp bước

vào cuộc chiến.

Lúc bước vào phòng khách, qua cặp mắt lo lắng của Amélie, Stephanie biết rằng Achille đã kể cho vợ nghe chuyện xảy ra buổi sáng. Nàng mỉm cười với Amélie để trấn an rồi thản nhiên ngồi xuống trò chuyện với Achille và René:

- Thưa ông Guinchamp, ông đã kể nhiều chuyện về triều đình, về những chiến công của hoàng thượng, bây giờ xin ông kể cho chị Amélie của tôi nghe về cách ăn mặc, trang sức của các vị mệnh phụ trong triều, về những gì thú vị trong các cuộc hội hè đình đám tại hoàng cung.

- Thưa phu nhân thân mến, tôi có thể trả lời phu nhân chỉ bằng hai chữ là đủ hết. Hai chữ đó là "chán ngắt".

- Chán ngắt?

- Vâng, chính thế - René khẽ đáp rồi nói thêm - Các hội hè đều giống nhau, đều tiệc tùng, đều nhảy nhót, đều khoe áo quần, khoe trang sức đắt quý...

- Vậy mà ông bảo là "chán ngắt" sao? Tôi tưởng những người sống nơi hoàng cung đều thích thú làm và hưởng tất cả những thứ đó. Họ sống trong những hội hè đó thoải mái, sung sướng như cá tung tăng trong làn nước vậy.

Trong cặp mắt René ánh lên tia giận dữ. Amélie và Achille đưa mắt nhìn nhau. Stephanie vẫn giữ nụ cười duyên dáng chờ câu trả lời của René.

- Vâng, đúng là đàn cá, nhưng là đàn cá vàng tung tăng trong lọ nước bằng thủy tinh.

Achille có vẻ đoán thấy câu chuyện dẫn đến đâu, anh nói:

- Cháu Quillle sắp ra mắt các bác.

Vừa lúc đó chị giữ trẻ bế Quille vào, đồng thời hai đứa con trai sinh đôi của Stephanie cũng chạy ủa vào đứng áp bên mẹ.

René nhìn hai đứa trẻ và một nỗi buồn thoáng lướt nhanh trên cặp mắt chàng. René đang nghĩ đến vụ sảy thai của Agnès vừa rồi. Bác sĩ cho biết Agnès sinh con sẽ rất khó khăn và hiện vợ chàng đang điều trị bằng huyết thanh ngựa.

Stephanie nói:

- Các ông nghỉ ngơi rồi ta đi dạo một chuyến ngoài rừng.

- Mẹ định đi với ông Guinchamp và con Cesar ạ? - Cậu bé Armand hỏi.

René có cảm giác Stephanie khẽ nghiêng đầu về phía chàng và hình như nụ cười trên môi gượng gạo.

- Con Cesar vẫn khỏe chứ? - Chàng hỏi.

- Vâng - Stephanie đáp rồi đẩy hai đứa con về phía René.

Chàng ngồi thụp xuống, hai tay nhắc bổng hai đứa trẻ lên. Hai đứa trẻ ôm chặt cổ chàng, cười ré lên. Bé Quille cũng tụt xuống khỏi cánh tay bố, chạy đến với René.

- Bác bế cháu với!

Stephanie chạy đến nhắc đứa bé lên đem đặt bên René. Khi nàng cúi xuống, Charles nhìn thấy bông hoa hồng gài trong khe vú mẹ, bèn nhắc ra đưa cho René:

- Cháu cho bác này!

Stephanie không kịp ngăn lại. René cầm bông hoa và chăm chú nhìn Stephanie. Nàng cảm thấy chàng nhìn xuyên qua vải áo quần và thấy nàng hoàn toàn khỏa thân. René đưa bông hoa lên miệng cắn, Stephanie rùng mình, tưởng như chàng đang cắn vào vú mình.

Mấy đứa trẻ thấy "bác René" ăn bông hoa đều cười phá lên

Stephanie đành cười theo và nàng thấy toàn thân nóng bừng. Nàng tưởng như René đang cắn vào vú nàng, rồi đưa cặp môi lướt dần trên cơ thể nàng. Achille đỡ bé Quille trên tay Stephanie. Nàng cố gượng mỉm cười với anh để giấu đi cảm giác hừng hực đang thiêu đốt da thịt nàng.

Sau bữa ăn nhẹ, cả đoàn kéo nhau đi dạo ngoài rừng: Achille, Amélie, René, Stephanie và mấy đứa trẻ. Aimé cho biết con chó Cesar bị nga gãy chân, không thể đi theo họ được.

Đêm hôm đó, lấy cớ trong người khó chịu, Stephanie bảo cô hầu Noémie vào ngủ trong phòng nàng. Nàng trằn trọc mãi không sao thiếp đi được. Cả một đêm thức trắng nàng chỉ nghĩ đến René. Hình ảnh chàng khỏa thân ôm chặt nàng trong vòng tay luôn luôn ám ảnh nàng. Bao nỗi buồn vui ngổn ngang. Mãi đến khi trời bên ngoài lờ mờ sáng, Stephanie đứng dậy, bước ra cửa sổ, mở rèm nhìn xuống vườn. René sắp lên đường. Tối qua chàng bảo chàng sẽ đi vào lúc mờ sáng.

Nếu René đến tàu lấy ngựa, chắc người ta sẽ cho chàng biết chuyện con chó. Stephanie nghĩ không nên để René biết chuyện đó. Con Cesar rồi sẽ lành lặn và không ai nhắc đến chuyện ấy nữa. Nàng rất lo Aime. Nàng nhớ lại cặp mắt giận dữ của anh. Chắc hẳn Aimé sẽ kể hết với René. Cần phải ngăn chặn chuyện đó.

Stephanie vội vã mặc quần áo, búi mớ tóc trên đầu, chạy ra ngoài, xuống thang gác. Mãi đến lúc đứng dưới chân cầu thang nàng mới sực nhớ, nếu René gặp nàng, chàng sẽ lại ôm nàng, lại nghiêng ngả hôn nàng, ghì chặt nàng. Nàng hoảng hốt định chạy lên gác về phòng nhưng lại thôi. Nàng nghĩ đến René và Aime, hai người nàng thật sự yêu quý.

Đây cửa ngoài, bước ra thêm, Stephanie thấy Aimé đang giúp René lên yên ngựa.

- Ôi, bà chủ.

- Tôi không ngủ được, định đi dạo lúc trời chưa sáng, không ngờ ông Guinchamp vẫn chưa đi. Chúc ông thượng lộ bình an và cho tôi gửi lời chúc sức khỏe Agnès.

- Cám ơn phu nhân - René nói - Còn con Cesar, chân nó đã lành chưa?

Stephanie trả lời nàng không biết, lát nữa nàng mới đến thăm nó được.

- Con Cesar đã chết đêm qua, vì bị con ngựa của ông đá, thưa ông Guinchamp - Aimé lạnh lùng nói.

Giọng anh ta nghe lạnh như lưỡi dao cắt. Stephanie rùng mình. Vậy là con chó Cesar đã chết. Con chó ân nhân, con chó đã cứu nàng thoát chết trên bãi tuyết mênh mông ở ngoại vi Sebastopol. Nó chết mà không được có nàng bên cạnh... và nàng hiểu rằng suốt đêm qua Aimé đã túc trực bên nó.

- Thật à? Ôi, tôi lấy làm rất tiếc. Chuyện xảy ra hôm qua à?

- Vâng, thưa ông Guinchamp, lúc tôi dắt con ngựa của ông vào chuồng.

- Tại sao không ai nói cho tôi biết?

- Tôi tưởng không nặng lắm - Stephanie khẽ đáp. Tôi không muốn làm ông áy náy.

Cặp mắt René lại chiếu thẳng vào mắt nàng, Stephanie vừa thú nhận không muốn làm chàng áy náy, không muốn làm chàng phiền lòng. Có nghĩa là nàng vẫn còn yêu chàng. Không, nàng không thể quên ta được. Và khi René nâng bàn tay Stephanie đặt cặp môi lên đó, mắt chàng chăm chú nhìn nàng như muốn nói: "Hai ta vẫn yêu nhau... Sẽ đến lúc em lại thuộc về ta... về ta..."

René đã nhảy lên ngựa, chàng nhìn thẳng vào mắt Aimé trong vài giây đồng hồ. Và khoảng khắc ngắn ngủi ấy đủ để René nhận thấy rõ tên "đầy tớ" kia trông bình thản nhưng trong lòng căm uất chàng. René thọc tay vào túi lấy ra ít tiền lẻ quẳng xuống cho Aimé làm tiền thưởng. Tiền rơi xuống đất, Aimé lơ đi coi như không thấy. Lúc René chào tạm biệt Stephanie, chàng biết trước Aimé sẽ nhổ nước bọt lên chỗ tiền lẻ ấy.

René đã phi ngựa đi khuất, Stephanie rầu rĩ khẽ hỏi Aimé:

- Tại sao anh lại làm thế? Tại sao anh kể với ông Guinchamp là con ngựa của ông ta đã đá chết con chó Cesar?

- Bởi vì con chó đã chết.

- Anh đã nói với ông ta ngay trước mặt tôi!

- Tôi không nói thì sẽ đến lúc ông ta cũng biết.

- Đã đành như thế. Nhưng cách anh nói tàn bạo quá.

- Tôi không thể làm khác được.

Họ nhìn thẳng vào mắt nhau. Mắt Stephanie đầm lệ, mắt Aimé bắt đầu long lanh. Họ không nói với nhau một lời. Họ chỉ có chung một mong ước được cùng khóc bên nhau trước cái chết của con chó Cesar.

Trở về Paris, Stephanie thoát khỏi được những day dứt trong chuyến đi nghỉ ở thôn quê. Đêm khai trương một mùa sân khấu mới tổ chức tại nhà hát Italia, Stephanie mời mẹ chồng và hai vợ chồng Resmont đến ngồi trong lô của nàng. Khán giả đêm nay toàn những bậc danh giá. Một lô là của ngài Thượng thư Bộ Thương mại, một lô dành cho gia đình Walewski. Lô sát sân khấu dành cho Công tước Morny. Ngài đến rạp cùng dàn nhạc đang chơi khúc mở đầu. Công tước đi cùng vợ, Quận chúa Troubetsboi vừa trẻ vừa đẹp lộng lẫy, ông ta cưới được bà trong thời gian làm sứ thần triều đình nước Pháp tại Saint Petersburg. Công tước Morny đưa cặp mắt lạn lừng lướt trên sàn diễn rồi các hàng ghế, gật đầu oai vệ đáp lễ một số người, mỉm cười chào một số khác. Đến Stephanie, ông ta ngưng lại hơi lâu một chút và nàng biết Công tước đã nhận ra nàng. Đến giờ giải lao, ông ta vào lô của nàng và tỏ ra hết sức lễ độ, duyên dáng. Khi ông ta đi rồi, Achille ghé vào tai nàng.

- Xin chúc mừng, chị bạn thân mến! Ngày mai khắp hoàng cung và cả kinh thành Paris sẽ biết tin Ngài Công tước Morny lúc giải lao đã vào lô của chị để chiêm ngưỡng nhan sắc siêu phàm của chị. Thậm chí gần như ông ta tán tỉnh chị.

Nghỉ giải lao lần thứ hai, khách kéo vào lô của Stephanie gặp nàng đông không kém gì khách kéo vào lô các quan chức cao cấp để chào. Thậm chí một số phụ nữ quyền quý cũng vào lô của nàng thăm hỏi và mời nàng đến dự một số tiệc tùng, vũ hội. Stephanie nhận vài nơi và nhận lời tham gia một buổi tối văn nghệ quyền tiền ủng hộ quỹ từ thiện.

Stephanie vẫn tiếp tục kế hoạch mỗi tháng hai buổi tối thứ Sáu. Thỉnh thoảng nàng mời hai vợ chồng Resmont đến ăn bữa thân mật. Hai lần René đến cùng với vợ chồng Resmont, Stephanie không gặp riêng René lần nào nữa. Và khi René và nàng gặp nhau trong một bữa tiệc, họ thường ngồi đối diện với nhau, chăm chú nhìn nhau như hai kẻ thù. Tưởng như giữa họ không còn gì, thật ra đâu phải thế. Đôi khi trong ánh mắt họ nhìn nhau vẫn hiện lên bao kỷ niệm thân tình xưa.

Tối hôm đó Stephanie đến dự tiệc tại biệt thự của gia đình Guinchamp cùng với vợ chồng Resmont và Pierre Lomanais. René tặng nàng một con chó thay thế cho con Cesar bị chết, nhưng nàng nhất định không nhận, nàng bảo rằng nàng không nhận bất cứ thứ gì của chàng. René rất uất. Agnès ngây thơ cứ năn nỉ Stephanie nhận món quà.

- Không đâu. Tôi quý con Cesar chỉ vì nó cứu mạng cho tôi, hôm tôi bị vùi trong tuyết ở cánh đồng Sebastopol. Vậy mà số phận run rủi làm sao lại chính con ngựa của chồng chị đá chết nó.

Đau đớn khi nghe câu nói của Stephanie, René cố lấy giọng dịu dàng đáp:

- Thừa phụ nhân thân mến, tất cả những ai đã được phụ nhân băng bó, chữa trị và cứu sống đều không bao giờ quên ơn phụ nhân. Họ ghi nhớ đời đời công ơn ấy. Tôi chỉ bức mình một nỗi là riêng một mình Aimé được phụ nhân cứu, bây giờ lại trở thành người duy nhất gần gũi và cần thiết cho phụ nhân.

Stephanie uất lên, nhưng nàng cố ghìm lại. Nàng ngược cặp mắt buồn bã nhìn René.

- Aimé không phải là người tôi mới gặp trong chiến tranh, thừa ông Guinchamp. Anh ta là bạn thưở nhỏ của tôi, của anh tôi lúc sinh thời. Tôi tin rằng nếu tôi chết, Aimé sẽ là người thương tiếc tôi nhiều nhất.

Achille ngắt lời nàng:

- Stephanie vô cùng thân mến, cô không thích nuôi chó thì sẽ không bao giờ có chó. Đơn giản vậy thôi.

Tiếp đó anh ta cao giọng như tuyên bố với tất cả mọi người:

- Xin tất cả quý vị biết cho rằng phu nhân Dytteville không thích nuôi chó, nhưng đồng thời cũng xin tất cả các quý vị biết thêm rằng, phu nhân Dytteville cực kỳ xinh đẹp sắp kể lai cho chúng ta nghe về buổi vũ hội gần đây nhất, tại đó phu nhân Dytteville đã được tất cả các khách khứa ca ngợi về sắc đẹp siêu phàm của mình. Điều này sẽ được đưa tin và bình luận trên tất cả các báo chí tại kinh thành Paris.

- Anh nói dở dẫn - Stephanie cau mặt nói.

- Sao lại dở dẫn?

Stephanie nhún vai. Nhưng Achille đã trêu chọc ai thì không bao giờ chịu buông tha.

Stephanie chuyển hướng câu chuyện:

- Các vị có biết không, tôi lại vừa có người ngỏ lời cầu hôn đấy.

- Có gì lạ đâu? - Achille nói - Không có người cầu hôn cô mới là điều lạ. Vậy sao? Cô nhận lời chứ?

- Tôi từ chối và đây là lần từ chối thứ năm.

- Quả thật phu nhân không muốn đi bước nữa chẳng? - Pierre Lomanais hỏi bằng giọng như anh ta sắp ngỏ lời cầu hôn với nàng.

Câu hỏi đưa ra đúng lúc khiến hai vợ chồng René và Agnès bối rối. Stephanie thở dài nói:

- Tôi không biết nữa. Cho đến hôm nay tôi chưa có ý định đi bước nữa. Tôi hơi khó tính, vì chồng quá cố của tôi hết sức... Với lại, tôi muốn một người chồng...

Pierre hơi nghiêng đầu về phía Stephanie như thể chờ xem quan niệm của Stephanie về một người chồng lý tưởng phải như thế nào. Achille linh cảm thấy Stephanie sắp sửa châm chọc René, nên anh tránh không hỏi thêm. Amélie thì lo lắng. Agnès hồi hộp. Chỉ có mỗi René hỏi thẳng:

- Phu nhân muốn một người như thế nào?

Stephanie bối rối thật sự. René là người duy nhất nàng không muốn trả lời câu hỏi đó. Nếu người khác hỏi, nàng có thể trả lời theo cách chọc tức René, chẳng hạn "Tôi muốn một người đàn ông dám vứt bỏ mọi thứ để đi theo tiếng gọi của trái tim. Tôi muốn một người không chỉ là đàn ông lúc trên giường, mà còn có quan điểm riêng của bản thân, chứ không phải chỉ nhu nhược tuân theo quan điểm của vợ, hoặc của người đàn bà khác".

Stephanie cau mày suy nghĩ một lát rồi mới nói vẻ như chưa thật suy tính kỹ:

- Đây là vấn đề hoàn cảnh, và chuyện linh cảm của tôi nghĩ rằng khi gặp người nào thích hợp, trực giác sẽ mách bảo tôi.

- Vậy là phu nhân chưa bao giờ có cái trực giác ấy? Chưa bao giờ phu nhân mới nhìn thấy một người đã bị tình yêu sét đánh?

Câu René hỏi đúng là để trả đũa. Trông về mặt anh ta khoái trá. Nàng mỉm cười đáp:

- Tại sao ông lại dùng mấy chữ "chưa bao giờ"?

Guichamp chưa biết đối đáp ra sao thì vợ chàng, Agnès đã đỡ lời:

- René, anh quên rằng chị Stephanie đã từng có chồng rồi sao. Rõ ràng đây là một người đàn ông chị ấy thật sự yêu quý. Anh hỏi câu vừa rồi là gọi lại cho chị ấy nổi mất mát kia.

- Xin phu nhân tha lỗi - René khẽ nói.

- Tôi vẫn còn được mấy đứa con - Stephanie nói.

Cặp mắt René giận dữ nhìn nàng và Stephanie có cảm giác chàng muốn đánh nàng. Vậy là trận đấu này nàng đã thắng.

- Tôi tha thứ cho ông, thưa ông Guinchamp. Nhân đây tôi có một việc nhờ đến ông. Tôi muốn đến xem buổi trình diễn nghệ thuật đặc biệt dành cho nghệ sĩ Massol sắp tới. Nhưng các lô đều đã bị hoàng gia mua hết. Vậy ông gần gũi hoàng thượng, ông có thể kiếm giúp tôi một lô được không?

Agnès đỡ lời:

- Tôi xin mời chị ngồi chung lô của chúng tôi, chị Stephanie.

*

Ngày 14 tháng Giêng năm 1858, Stephanie cùng Agnès, René và Pierre Lomanais ngồi trong một lô thuộc loại nhìn lên sân khấu rõ nhất. Khán giả đều ăn vận choáng lộn. Toàn những triều thần, quan chức cao cấp, những mệnh phụ kiêu diễm và sang trọng hết mức, đeo đầy nữ trang quý. Đêm biểu diễn hôm nay nhằm tiền thu được cho nghệ sĩ giọng nam trung nổi tiếng Massol. Đây là sự kiện nổi bật nhất trong tháng này.

Đêm diễn lại bắt đầu. Hoàng thượng, hoàng hậu và quận chúa Mahhilde đều chưa đến. Mọi người vừa xem, vừa chờ mong. Bỗng vào lúc 8 giờ rưỡi, ba tiếng nổ lớn liên tiếp nghe như súng đại bác, khiến mọi người lạnh gáy. Tất cả náo động và hỏi nhau xem đây là tiếng gì.

"Một vụ khủng bố", Stephanie thầm đoán. Nàng không dám nhúc nhích. Dàn nhạc vẫn chơi, tâm trạng mọi người rất lo lắng. Một tiếng thét vang, hai chữ "mưu sát" lan truyền khắp các hàng ghế, các lô khán giả. Năm phút sau người ta nghe thấy tiếng cửa rạp khẽ mở rồi khép lại.

- René, em đề nghị anh thử ra xem có chuyện gì - Agnès khẩn khoản chồng.

Đúng lúc René đứng lên định chạy ra ngoài thì Hoàng thượng và Hoàng hậu bước vào lô dành cho hoàng

gia. Tấm áo của Hoàng hậu Eugene nhuộm máu. Mặt bà tái nhợt và nụ cười trên môi méo xệch. Hoàng đế Napoleon III lau bên má rướm máu bằng chiếc khăn tay. Tất cả khán giả nhất tề đứng dậy hoan nghênh đức vua. Dàn nhạc tấu bài "Chúng ta tiến quân sang Syrie" nổi tiếng. Hoàng thượng quay sang tiến sĩ Veon, giám đốc nhà hát Opera:

- Trẫm vừa thoát khỏi một cuộc mưu sát. Hoàng đế Louis Philippe ngày trước còn bị 10 lần mưu sát kia mà. Người thấy trẫm vẫn chưa phải là thứ gì ngoại lệ.

Sau đó ngài quay sang Thượng thư Bộ Nội vụ Brillaut và Giám đốc An ninh kinh thành Paris lúc này bước vào cùng với Công tước Morny, Persigny và Walewski:

- Cơ quan cảnh sát của các ông làm việc rất tốt.

Khấp rập hát ồn lên như sấm động. Người ta gọi nhau, báo tin cho nhau biết có 50 người bị thương và có rất nhiều người chết.

- Tôi rất lo cho Aimé đang ở ngoài xe - Stephanie đứng bật dậy nói - Tôi chạy ra xem sao?

- Để tôi ra cho, thưa phu nhân thân mến - René nói.

- Tôi muốn nhìn thấy tận mắt mới yên tâm được. Mời ông đi theo tôi nếu như ông muốn.

Agnès giữ Pierre lại trong lô với chị.

Thềm bên ngoài nhà hát tràn đầy máu. Mái hiên nhà hát bị vỡ và ống dẫn gas đứt ở phía ngoài cửa nhà hát bị đứt. Cổ xe hoàng gia vỡ tung, nằm nghiêng bên thềm. Những người bị thương nằm la liệt, tiếng kêu thét vang động. Stephanie và René dẫm chân lên những vũng máu và mảnh kính vỡ tung tóe. Nàng chạy ra phía cổ xe của nàng. Không thấy Aimé ở đó. Nàng hốt hoảng lao vào phía đám người tụ tập, miêng hét vang gọi: Aimé! Aimé!...

Nàng sục sạo trong đám người chen chúc ở cổng nhà hát. Tìm nàng thất bại. Nàng lách giữa đám người để vào trạm cấp cứu. Không thấy Aimé ở đó. Nàng chen lấn để lọt vào một tiệm cafe, nhìn mặt từng người, tìm khuôn mặt quen thuộc, thân thiết của Aimé:

- Bà chủ!

Kia rồi. Vậy là anh còn sống. Nàng phát điên lên vì sung sướng. Stephanie vội vã chen lách tiến về phía Aimé. Anh đang ở đó, quỳ gối xuống sàn, tay đỡ một người bị thương đang thở dốc. Nàng cũng quỳ gối xuống bên cạnh, thì thầm:

- Anh không sao chứ, Aimé?

- Không, thưa bà chủ.

- Ôi, anh làm tôi sợ quá. Aimé, anh làm tôi không còn hồn vía nào nữa. Khủng khiếp quá!

Stephanie đưa mắt nhìn xung quanh. Quang cảnh hết như trên bãi chiến trường. Nàng thét với những người

xung quanh:

- Cho tôi vải, mau lên, ai kiếm cho ít nước, rượu nữa. Nhanh lên! Trước tiên là vải để băng bó.

Trong lúc chờ đợi, Stephanie cởi thắt lưng vải ra như đã nhiều lần ngoài chiến trường nàng tháo thắt lưng làm garo cho thương binh. Người bị thương nằm trên đùi Aimé là một chiến binh của lực lượng an ninh bảo vệ hoàng thượng. Vết thương nặng ở đùi anh ta đang chảy máu xối xả. Stephanie lấy thắt lưng buộc chặt phía trên để ngăn máu chảy xuống. Lúc này, người ta mang vải đến và nàng hối hả lau, rửa vết thương cho người lính bị nạn, trong lúc Aimé quỳ bên cạnh giúp nàng một tay. Anh vừa làm vừa kể:

- Đám đông đang reo hò "Hoàng thượng muôn năm" và cỗ xe hoàng gia chạy vào cổng vòm của nhà hát thì bỗng ánh chớp lóe lên chói lòa và một tiếng nổ lớn như tiếng đại bác. Quả bom đầu tiên rơi ngay trước mặt cỗ xe hoàng gia, quả thứ hai bên trái, và quả thứ ba, dưới gầm xe.

- Đưa rượu mạnh cho tôi - Stephanie thét lên. Cognac! Và có thứ vải nào nữa cũng đưa đây cho tôi. Mau lên!

- Thật khủng khiếp. Người ngã xuống như ngã rạ, cả đàn ông lẫn đàn bà. Ngựa lồng lên. Mọi người la hét lao chạy ra tứ phía. Đúng là một phép lạ là hoàng thượng và hoàng hậu đều không việc gì. Hoàng thượng đòi đến thăm những người bị thương nhưng triều thần tháp tùng xa giá nài tâu Hoàng thượng vào rạp để mọi người trong đó yên tâm, tránh hoang mang không cần thiết. Tôi nghe thấy hoàng hậu nói "Các người không phải lo cho hoàng thượng và ta. Làm chính trị thì phải chịu những cảnh như thế này thôi".

- Thủ phạm vụ mưu sát là ai?

- Chúng bỏ chạy ngay. Ít nhất có ba tên.

Stephanie lúc này lại trở thành nữ chiến binh Phanie, dịu dàng vỗ vào má người lính cảnh binh bị thương:

- Chú em đừng lo. Vết thương hơi sâu thật nhưng chỉ đụng phần mềm, xương không bị sao.

Nàng quay lại phía sau, cúi xuống một người bị thương khác máu me đầy vai, băng bó cho anh ta:

- Cậu còn trẻ và cậu rất dũng cảm! Aimé, kiếm cho tôi thanh gỗ để tôi bó chỗ xương gãy này. Trong khi tôi làm, anh ra bảo René là tôi đang ở trong này.

Bỗng nàng chững lại, nàng vừa gọi "René" chứ không phải "ông Guinchamp" và nàng nói bằng thứ ngôn ngữ lính tráng với người bị thương. Vậy là trong khoảnh khắc nàng đã từ vị trí "phu nhân Dytteville" trở về vị trí "cô Phanie, cấp dưỡng của trung đoàn lính Bắc Phi". Nàng cảm thấy như mình lại đang ở Crimée...

- Anh báo ông Guinchamp biết tôi ở trong này và tôi sẽ ở lại đây thêm. Nhưng kiếm khúc gỗ nào cho tôi để tôi bó chỗ xương gãy này đã. Anh biết cần một thanh gỗ như thế nào rồi.

Lúc này xe cứu thương đã tới. Người ta khiêng những người bị thương đi dần. Stephanie nghe thấy tiếng súng nổ, nàng ngẩng đầu lên.

- Họ bắn những con ngựa bị thương để mở đường cho xe cấp cứu.

Đây là câu của René, chàng đã đứng ngay sau lưng Stephanie. Nàng nhận ra giọng nói của chàng. Chàng đang cầm chiếc áo manteau định khoác lên đôi vai trần của Stephanie. Nàng gạt đi và làm bắn mấy giọt máu.

- Ông không thấy tôi đang bận ư? Ông hãy quay vào với Agnès và Pierre. Tôi không cần đến ông.

Thậm chí Stephanie không muốn nhìn René. Chàng không giúp được gì. Nàng muốn ở lại với những người bị thương. Lúc này họ mới là những người nàng thực sự quan tâm. Nàng đỡ thanh gươm Aimé đem đến đặt nhẹ dưới vai người bị thương.

- Xong rồi, anh bạn. Đừng động đậy. Để yên tôi buộc vào cho chặt. Chịu khó một chút.

Aimé đưa nàng vải. Stephanie vừa buộc cho người bị thương, vừa nói tiếp. Nàng biết rằng lúc này những câu nói của nàng làm anh ta quên đi phần nào nỗi đau đớn. René vẫn đứng đó không đi. Stephanie không để ý đến chàng. Sự có mặt của chàng làm nàng khó chịu. Một cỗ xe cấp cứu đỗ ngay ngoài cửa hiệu cafe. Nàng đẩy dạt mọi người ra, gọi y tá giống như hồi nàng còn làm ở ngoài mặt trận.

- Đem cáng vào đây! Khiêng người này trước. Anh ta bị thương vào bụng. Khiêng cẩn thận. Đỡ dưới mông ấy... - Nàng quay sang hai người khiêng cáng khác... - Còn anh này thì phải đỡ chỗ đùi. Anh kia có thể đi được, chỉ cần dìu là đủ. Để tôi giúp cho anh này.

Stephanie biến thành người chỉ huy đám y tá cứu thương và họ ngoan ngoãn tuân theo mệnh lệnh của nàng. Stephanie liên tục nói, hết an ủi một người đang rên rỉ lại lệnh cho người khiêng cáng, hết xoa trán người này lại đỡ lưng người kia.

Cỗ xe chở người bị thương đi xa dần, nàng lặng lẽ nhìn theo. Lúc này nàng đứng trên hè và một số người xách nước đến, cọ quét vết máu. Stephanie xoa hai tay hài lòng về công việc mình vừa làm. Nước mắt vẫn chảy ròng ròng trên mặt nàng. Ôi, giá Pompette có mặt ở đây lúc này và nhìn thấy công việc của nàng, chị ấy chắc chắn sẽ phải hài lòng. René có mặt bên cạnh khiến nàng thấy như một cái đanh.

- Ông vào với bà vợ ông đi - Nàng bức dọc nói - Tôi đã bảo tôi không cần đến ông kia mà.

Nàng giật tấm áo manteau trên tay René rồi bước vào trong hiệu cafe, quăng lên mặt một chiếc bàn rồi cho tay vào một chậu nước. Lát sau nước trong chậu đã đỏ hồng. Nàng với chai rum rót ra một cốc đầy rồi đưa lên miệng uống một hơi cạn.

Đột nhiên bên ngoài bùng sáng. Đám thị vệ cầm đuốc đứng thành hàng hai bên bậc thềm nhà hát. Hoàng thượng, hoàng hậu và đoàn tháp tùng trở về hoàng cung Tuileries. Đã kết thúc màn hai của vở opera. Stephanie khoác tấm áo manteau lên đôi vai trần, đi nhanh sang bên kia đường, quay vào rạp. Mọi người reo lên khi nhìn thấy nàng. Nàng hiểu tại sao, áo váy nàng lem luốc, đầy những vết máu và nhiều chỗ rách toạc. Tóc nàng rối bù. Trông nàng lúc này chắc là thảm hại. Công tước Morny đứng trên bậc thang nhà hát chăm chú nhìn xuống Stephanie.

Ngài bước nhanh xuống đón nàng:

- Phu nhân Dytteville! Phu nhân không bị sao chứ?

- Không, thưa ngài Công tước. Tôi không bị sao, chỉ là vừa rồi tôi băng bó cho mấy người bị thương. Tôi đã làm chuyện đó ngày còn ở chiến trường.

- Ôi, tôi biết. Tôi đã được nghe kể về lòng dũng cảm của phu nhân trong chiến đấu. Phu nhân muốn tôi tháp tùng phu nhân không?

- Cảm ơn ngài Công tước. Tôi đã có các bạn của tôi rồi.

Nàng nghiêng người thi lễ. Công tước Morny cũng nghiêng mình đáp lại. Nàng cài khuy áo manteau, một mảnh váy rách tụt xuống, quét trên mặt sàn đá hoa.

Công tước Morny nhìn theo nàng vài giây rồi trầm ngâm xoa cằm và xoắn rìa mép.

Cảnh sát đã đánh hơi thấy trước vụ mưu sát nay nhưng chưa kịp có biện pháp ngăn chặn. Mật phái viên gài ở thành phố Bruxelles đã đưa tin về Paris là một nhân vật nguy hiểm đã lọt vào nước Pháp. Đó là một người Italia, tên là Pieri. Ngay tối hôm đó, Pieri bị bắt giữ, lúc 8 giờ tại phố Le Petetier, do một sĩ quan cảnh sát đã nhận được mật y. Người ta khám người y thấy có con dao găm và một trái bom.

Ngay đêm hôm đó, cảnh sát bắt giữ tất cả những đồng phạm của vụ mưu sát đức Vua: công tước Rudio, Gomez và tên cầm đầu, ông tước Felice Orsini. Cả bốn là người Italia, từ London sang và đều tham dự vào vụ quăng bom, chỉ trừ Pieri bị bắt giữ từ trước đó.

Phái Carbonarisme vừa cảnh báo một cách tàn bạo đức vua Napoleon III, người đã lên ngôi nhờ những thủ đoạn đặc biệt, là "đừng có vi phạm lời thề". Chẳng là thời trẻ hai anh em Louis và Napoleon đã tham gia tổ chức "Vente". Họ đã phải chịu đựng bao thử thách nghiêm ngặt, phải tuyên thệ đem lại tự do cho nước Italia và tổng cổ quân Áo ra khỏi thành Rome. Năm 1831, được cử đứng đầu quân đội cách mạng dưới thời giáo hoàng Gregoire XVI, hai anh em Louis và Napoleon đã tấn công quân đội của Giáo hoàng. Những thắng lợi ban đầu đã biến thành thất bại thảm hại khi Giáo hoàng Gregoire cầu cứu quân đội Áo, quân đội Coate và quân đội Hungary. Tại Foti, hoàng hậu Hortense tìm được xác con trai bà là Napoleon bị tử trận trong cuộc chiến đấu cho nền độc lập của Italia. Bà bèn cứu Louis lúc đó đang bị nhà chức trách treo giải để lấy đầu, cải trang cho con thành một gia nhân mặc sức phục đầy tớ gia đình quyền quý để con trốn đến Paris.

Từ đó Louis trở thành hoàng đế Napoleon III, hoàng đế nước Pháp! Bây giờ tổ chức bí mật kia thông qua công tước Orsini tiến hành vụ mưu sát hoàng đế chính là để nhắc nhở ngài, rằng nước Italia vẫn đang bị áp bức, què quặt và ngài phải thực hiện lời thề ngày trước đem lại nền độc lập cho Italia.

7
SỰ KIỆN ITALIA

Buổi tối hôm xảy ra vụ mưu sát, Stephanie nói với Aimé lúc nàng bước ra khỏi cỗ xe ngựa:

- Sáng mai, khi nào có báo thì anh đưa ngay lên phòng cho tôi. Nếu tôi còn ngủ thì anh cứ đánh thức tôi dậy.

Sau khi Noémie đã ra ngoài, còn lại một mình trong phòng, Stephanie nhớ lại toàn bộ câu chuyện xảy ra ban tối, đặc biệt là vụ mưu sát cùng với những người bị thương. Nàng ôn lại những cảm giác và ấn tượng của mình và trầm ngâm suy nghĩ, phân tích. Nàng nhận thấy mình tuy là một phụ nữ thượng lưu ăn vận sang trọng nhưng bản chất vẫn là một phụ nữ hành động, khi có chuyện gay cần xuất hiện.

Stephanie suy nghĩ, thật là lạ, mình thật sự là đàn bà, nô lệ cho những thèm khát của bản thân. Mình cần một người đàn ông vậy mà mình hành động như một người đàn ông! Mình luôn quyết đoán và chỉ huy, và bao người đàn ông khác sẵn sàng tuân lệnh mình. Ngay Aimé, anh ta cũng hiểu ngay những gì mình muốn và thực hiện chính xác. Aimé chỉ còn một cánh tay nhưng anh ta giúp mình được nhiều hơn bất cứ ai lành lặn có đủ hai tay.

Trong khi đó René đứng đực ra như phỗng với chiếc áo manteau! Vậy mà trong lúc ân ái, mình lại mê mẩn chàng đến vậy?

Nàng tiếp đi giữa lúc trí óc bị ám ảnh bởi René, Boris, Aimé, như thể ba người đó cộng lại mới đúng là người đàn ông nàng cần đến, chứ không phải Michel...

Sáng hôm sau Aimé đem lên phòng cho nàng rất nhiều báo đăng những bài tường thuật dài dằng dặc. Nàng liếc qua, lựa hai tờ, còn thì đưa cho Aimé:

- Anh ngồi xuống đọc đi.

Aimé đỡ những tờ báo nhưng vẫn đứng.

- Anh còn chờ gì nữa?

- Bà chủ có quan tâm đến những điều bà chủ vừa bảo tôi không?

- Tôi biết những gì tôi nói! Anh ngồi xuống! Nếu thích, anh có thể xuống nhà đem cafe lên đây, ta vừa nhấm nháp vừa trò chuyện cho yên tĩnh.

- Trong phòng riêng của bà chủ?

- Đúng thế, trong phòng riêng của tôi! Sự kiện kia cho phép chúng ta không phải giữ nghi lễ. Và lại tôi đâu phải xin phép ai. Tôi với anh, chúng ta hiểu nhau quá rõ rồi.

Vụ mưu sát công tước Orsini kích thích sự quan tâm đặc biệt của Stephanie. Nàng linh cảm đó chỉ mới là sự việc mở đầu cho hàng loạt sự kiện chính trị khác. Nàng nhớ lại chiến tranh Crimée. Vậy là mọi chuyện

lại bắt đầu. Vụ mưu sát kia sẽ kéo theo những hành động trả thù, tàn sát, bắt bớ và nhiều thủ đoạn ngoại giao khác. Chúng sẽ lại dẫn nước Pháp vào một cuộc chiến tranh mới.

Tất cả các buổi sáng, trước khi chở Stephanie đến trụ sở hãng kinh doanh tại phố Vivienne, Aimé có lệ bụng khay điểm tâm lên cùng bà chủ vừa ăn vừa bình luận tin tức đăng trên báo. Stephanie đánh giá cao những nhận định sáng suốt của Aimé. Nàng thấy anh giống như Achille, có tài tiên đoán các sự kiện chính trị.

Cả hai người, Stephanie và Aimé đều thấy những biện pháp của nhà chức trách là chuyện hợp lý, nhưng cả hai đều bất bình trước việc bỏ phiếu "Điều luật về an ninh". Việc này bật đèn xanh cho những biện pháp quá mức và hạn chế quyền tự do công dân.

Sau khi trao đổi với Aimé, nàng quyết định đến gặp Achille để hỏi tình hình. Nhân Amélie vắng nhà, nàng có thể trò chuyện "chính trị" với anh ta.

- Tôi tin là chúng ta sắp bước vào một cuộc chiến tranh nữa. Cô thích thú chứ gì? Nhưng đừng lộ gì cho Amélie biết, cô ấy sẽ lại lo lắng.

- Ôi, thế thì khủng khiếp quá, Achille!

- Biết làm sao được? Lại sắp nổ ra cuộc chiến ranh Italia, giống như cuộc chiến tranh trước.

- Cuộc chiến tranh trước?

- Chúng ta đợi xem vụ xử Orsini diễn biến ra sao. Nhưng thôi, vợ tôi về rồi kìa. Ta không nói chuyện ấy nữa.

Cửa mở, Amélie bước vào:

- Chào Stephanie. Hai người đang nói chuyện gì vậy?

- Chuyện lại một người nữa ngỏ lời cầu hôn với Stephanie. Chà, chị ấy đẹp quá cho nên đàn ông Paris đua nhau đến xin cầu hôn - Achille nói.

- Chuyện đó thì chị Stephanie hoàn toàn quyết định. Việc gì anh cứ phải đem ra trêu chọc chị ấy như vậy? À, hai người biết chưa, luật sư Jules Favre đã dũng cảm nhận cãi cho Orsini...

- Chuyện ấy đâu phải chuyện của chúng mình, Amélie yêu quý. Ta nên bàn chuyện đàn ông Paris mê chị Stephanie đến mức nào thôi...

Stephanie không hỏi thêm Achille được gì nữa. Nàng cáo lui. Nàng tính tìm René có thể biết thêm được nhiều chuyện nhưng lại thôi. Gần đây Stephanie ít gặp René và lần nào cũng đều có vợ chàng bên cạnh. Agnès luôn miệng nhắc đến chuyện ngài Công tước Morny đã "hạ cố" buộc phải vào gặp Stephanie tại lô của nàng ở rạp hát opera vì nàng quá đẹp...

Càng gần gũi Agnès, Stephanie càng thấy thương hại người phụ nữ quá chân thật và tốt bụng này. Agnès không hề nghi ngờ quan hệ trước đây giữa chồng chị và Stephanie. Sự chân thật và ngây thơ của Agnès làm

Stephanie thấy cảm động.

Nàng vẫn đều đặn gặp Michel mỗi tuần vài lần. Chàng vẫn là "thuốc an thần" cho nàng, giải tỏa cho nàng những bức bối về xác thịt. Michel yêu nàng nhưng không dám đòi hỏi gì ở nàng ngoài quan hệ ân ái, cho nên tuy đàn dúi với nàng, Stephanie vẫn cảm thấy mình là người hoàn toàn tự do, không bị gò bó chút nào hết.

Cách làm tình của Michel cuồng nhiệt nhưng vẫn giữ chất dịu dàng là thứ nàng hoàn toàn không cần đến. Nàng muốn trong đỉnh cao của cuộc ân ái, được trở về là một "con cái" hoàn toàn khuất phục "con đực". Sau mỗi cuộc làm tình, họ nằm nghỉ thoải mái và sung sướng. Trong lúc chờ đợi một cuộc làm tình tiếp theo, Stephanie hay đem chuyện chính trị ra trao đổi và ý kiến Michel giống hệt ý kiến Achille.

- Vụ mưu sát là bước khởi đầu cho hàng loạt sự kiện đẫm máu khác.

Stephanie vuốt ve làn tóc nâu sẫm và cứng của Michel, bày tỏ những suy nghĩ của mình, Michel nghe hờ hững, bậm môi vào đầu vú nàng, thở nhẹ nhẹ, mê mẩn với hơi ấm thơm tho của da thịt người tình.

- Vậy là lại sắp chiến tranh? - Stephanie kéo mặt Michel ra khỏi ngực mình, nhìn thẳng vào mắt chàng.

- Chắc thế! Nhưng chuyện đó chẳng có gì quan trọng hết lúc anh ở bên em.

- Anh đừng nói với em bằng cái giọng lười ngoại giao ấy. Hãy nói đi: chiến tranh hay không chiến tranh nào?

- Anh không biết... - Michel nói và lại đưa cặp môi lướt nhẹ trên da thịt ấm áp của Stephanie, xuống thấp dần, thấp dần.

- Michel, anh còn giấu em điều gì chẳng?

Cặp môi vẫn lướt xuống, đến cặp đùi của Stephanie và Michel không đáp.

- Michel?

Michel miễn cưỡng ngẩng đầu lên.

- Anh làm sao mà mặt cau có thế kia?

- Anh quá yêu em, Stephanie. Anh định hỏi em một câu nhưng lại sợ em trả lời từ chối. Anh không thể sống thiếu em.

Stephanie đành để yên cho Michel vuốt ve, lướt cặp môi triu mến lên da thịt nàng. Nàng biết câu hỏi kia chính là về chuyện cưới nhau. Nàng nhìn Michel. Phải công nhận chàng rất đẹp: cặp mắt đẹp, cái miệng đẹp, đôi môi đẹp, cặp lông mày đẹp. Nàng thì thầm âu yếm:

- Michel...

- Stephanie, quyền quyết định hoàn toàn thuộc về em. Anh sẽ đi với em hay không với em, anh sẽ ở lại

Paris hay nhận sang nơi nào đó. Em thích nước nào: Brazil hay Nga? Người ta bảo anh chọn một trong hai nước đó. Vì tương lai sự nghiệp, anh phải rời khỏi nước Pháp nhưng anh không muốn xa em...

Stephanie suy nghĩ. Giá như René hỏi nàng câu đó, nàng sẽ trả lời "Tùy anh quyết định. Anh đi đâu em sẽ theo chân anh". Nhưng tại sao với Michel nàng lại không thể và không muốn trả lời như thế? Bỗng nàng thấy thương hại Michel.

Stephanie thì thầm:

- Em nghĩ anh nên sang Saint Petersburg... Bởi ở đó sẽ rất thú vị...

Nói xong nàng bỗng tự thấy xấu hổ. Nàng chọn Saint Petersburg chỉ vì có Boris bên đó... Như thế Boris hiện về trong trí óc nàng, nhắc nàng nhớ là chàng có trên đời. Boris... sang đó nàng có nhiều hy vọng gặp lại chàng... không phải, chắc chắn nàng sẽ gặp...

- Stephanie!... - Giọng Michel lóe lên niềm hy vọng.

- Không, Michel... - Nàng dịu dàng nói - Anh sẽ sang đó một mình... Không. Anh đừng nói gì đó, em van anh...

Stephanie không chịu nổi cặp mắt năn nỉ của người đàn ông. Michel chờ nàng nói một lời chấp thuận. Stephanie âu yếm vuốt ve trên gáy chàng cốt để tránh luôn mắt van vì ấy. Nàng thấy thương hại Michel và phải chăng chính vì vậy mà nàng không thể yêu chàng mặc dù nàng làm tình với chàng.

Stephanie so sánh René và Michel. Đối với René, tình yêu chưa phải là tất cả. Mỗi tình giữa chàng và Stephanie còn vấp phải bao chướng ngại vật: đó là sự nghiệp, dư luận xã hội, là đủ thứ vớ vẩn khác, trong khi đối với Michel, nàng là tất cả. Nàng luôn phải đấu tranh với René, trong khi với Michel nàng không phải đấu tranh gì. Michel ngoan ngoãn phục tùng mọi ý muốn của nàng. Phục tùng vô điều kiện. Vậy mà nàng không yêu Michel mà lại yêu René.

Stephanie không muốn tự thú nhận rằng sau khi Michel ra đi, nàng sẽ lại cô đơn. Lại phải mất một thời gian để thích ứng với người đàn ông khác và để anh ta thích ứng với nàng. Nàng thích khám phá những điểm yếu của người đàn ông cũng ngang với sự thích thú của nàng khi người đàn ông khám phá ra những điểm nhạy cảm trên cơ thể nàng, cách hôn vào những chỗ làm nàng thấy mê mẩn. René và nàng đã thuộc về nhau đến mức trong cuộc làm tình họ hoàn toàn hòa nhập vào nhau, cùng đẩy dần nhau lên đỉnh cao khoái cảm.

Nếu Stephanie yêu Michel thì cũng chỉ vì khi chàng ở thế đứng, nàng hình dung thấy lát nữa nếu chàng ở thế nằm và ban cho nàng khoái cảm xác thịt. Tóm lại, nàng chỉ thích chất "con đực" của Michel chứ không yêu chàng. Bình thường Michel là nô lệ của nàng và nàng chỉ là nô lệ trong một số khoảnh khắc, khi cuộc tình bước vào lúc điên cuồng nhất.

Hôm đó, khi chia tay nàng thầm nhớ lại điều suy nghĩ ấy, điều suy nghĩ mà hôm nàng thổ lộ ra đã làm Amélie phẫn nộ.

Hôm xét xử các bị can trong vụ mưu sát, cả thành phố Paris náo động. Cuộc tranh cãi diễn ra không phải chỉ ở trong phiên tòa mà cả ở ngoài đường phố. Phe đối lập nhân dịp này ám chỉ đến những hành động đẫm máu của vua Napoleon III trong cuộc đảo chính quân sự đập tan chế độ cộng hòa, bước lên ngai vàng và

những cuộc thanh trừng tiếp theo.

Michel chọn nước Nga và chàng được cử làm bí thư đại sứ quán Pháp tại đó. Thời tiết ấm dần và Stephanie nghĩ đến vụ nghỉ hè sắp tới. Nàng nhớ đến lâu đài Chaulonnier và Hippolyte. Nàng biết rõ cậu ta rất thèm nàng và biết đâu hè năm nay, trước sức tấn công của cậu, nàng sẽ ngã và trở thành tình nhân của cậu em chồng.

Nghĩ đến đó Stephanie bật cười một mình. Nàng không thể thiếu đàn ông trong một thời gian dài.

STEPHANIE VÀ CÔNG TƯỞC MORNY

Ngày đi càng đến gần, Michel càng hối thúc, năn nỉ Stephanie đi với chàng sang Saint Petersburg. Thậm chí chàng còn bảo sẵn sàng bỏ nghề ngoại giao nếu như cần ở lại Paris với nàng. Nhưng Stephanie đã kiên quyết chối từ. Thật ra nàng vẫn yêu René. Tuy quan hệ bên ngoài thưa thớt và lạnh nhạt, nhưng mỗi khi gặp mặt René, trong lòng Stephanie vẫn bùng lên một niềm khao khát được tắm thân chàng đè lên thân thể mình.

Những ngày Michel còn ở lại Paris, nàng vẫn gặp chàng đều đặn và tuy tình cảm phai nhạt nhiều, những lúc ân ái vẫn cuồng nhiệt đến mức nàng không còn suy nghĩ được gì nữa.

Một hôm, Aimé bảo nàng:

- Triều đình đang chuẩn bị tuyên chiến với Áo, điều này đã chắc chắn.

Stephanie nhớ lại tất cả những gian truân, chết chóc trong chiến tranh Crimée. Nàng thở dài ngao ngán:

- Sao con người cứ thích chém giết nhau thế nhỉ? Nghĩ đến những thứ đó tôi thấy mệt cả người. Chỉ vì một mẩu đất, một tư tưởng, một tôn giáo, chỉ vì muốn hơn nhau tí chút.

- Thì sự đời là thế. Thưa bà chủ, khi ra đời chúng ta khóc thét lên, chính vì chúng ta hoảng hốt trước tương lai là chúng ta sẽ phải chết.

- Anh bi quan quá đấy. Tôi nghĩ khác. Cái chết còn ở xa, trước mắt là cuộc sống. Tôi muốn sống và hưởng ngày hôm nay. Tôi còn muốn là trên thế gian ngày nào phải sung sướng ngày đó. Tôi không muốn nghĩ đến chiến tranh, chết chóc. Anh bảo Simone hay Noémie lên đây tôi sai. Còn anh, đóng ngựa vào xe cho tôi đi.

May mà còn có công việc của hãng ở phố Vivienne giúp nàng quên đi tương lai ảm đạm: chiến tranh và chết chóc.

Từ ngày Michel sang Nga, Stephanie luôn thấy trống trải và nàng thấy cần có người đàn ông khác thay thế. Và nàng bắt đầu nghĩ đến chuyện lấy chồng, giống như mọi người đàn bà khác. Trong khi chờ đợi, nàng lao vào công việc, hết mua lại bán và luôn thấp tùng bố chồng trong hầu như mọi công việc giao dịch của hãng.

Ngày 1 tháng giêng năm 1859 trong bài diễn văn của hoàng đế Napoleon III lộ ra những ý định về một cuộc chiến tranh mới.

4 giờ chiều Stephanie đến biệt thự của gia đình Resmont. Nàng bảo với Amélie là cần gặp Achille để hỏi tình hình. Lát sau Achille về.

- Chị muốn biết chuyện gì, Stephanie?

- Mọi thứ - Nàng nói.

Achille mỉm cười nhìn nàng và Stephanie thấy anh ta như đọc được ý nghĩ trong óc nàng.

- Chúng ta sẽ lại ra đi, trừ những người bị thương bậc cao.

- Như ai chẳng hạn?

- Chị muốn biết à? Như René. Vết thương trong cuộc chiến tranh trước không cho phép René ngồi trên mình ngựa được lâu. René sẽ ở lại hoàng cung Tuileries và không lo bị nguy hiểm.

- Anh nói giọng rất đáng ghét.

- Ấy là tình hình cô muốn biết. Vậy tôi và cô sẽ đi.

Câu Achille nói, Stephanie hiểu như hàm ý "Tôi và cô sẽ lại gặp nhau ngoài mặt trận mới".

Đầu óc Stephanie rối tung. Lại sắp chiến tranh! Và một ý nghĩ lướt nhanh trong óc nàng. Đúng ra là cái tên: "Công tước Morny". Nàng nhớ lại hôm đám cưới Amélie tại lâu đài Resmont, rồi hôm ở rạp hát. Hôm đó Công tước Morny đã chủ động vào gặp nàng trong lô của nàng và ngài khen ngợi những chiến tích của Stephanie ngoài mặt trận Crimée.

Gặp được Công tước Morny, tức là gặp được Vua. Nàng sẽ tâu với hoàng thượng mọi suy nghĩ của nàng, tâu hết.

Sáng hôm sau, sau một đêm trằn trọc thao thức, Stephanie chọn bộ đồ đẹp nhất và trang điểm hết sức cẩn thận khiến Aimé phải ngạc nhiên. Nhưng anh không hỏi gì hết. Nàng bảo đánh xe đến lâu đài Bourbon, tư dinh của Công tước Morny.

- Tôi là phu nhân Dytteville - Nàng nói với tên thư ký trực ngoài cổng lâu đài - Tôi muốn gặp ngài Công tước.

- Ngài Công tước rất bận, thưa phu nhân. Tôi không dám chắc phu nhân sẽ được ngài tiếp. Nhưng xin phu nhân cũng ghi tên họ và tước hiệu vào tấm giấy này để tôi trình ngài.

Ông ta đưa cho nàng một cuốn vở, nhưng nàng gạt đi:

- Tôi chỉ nhờ ông trình tên tôi với ngài Công tước. Còn tôi nói chuyện gì với ngài thì là việc riêng tư. Tôi là bạn của ngài Công tước Morny và tôi có mặt ở rạp opera hôm xảy ra vụ mưu sát Hoàng thượng. Ông cứ trình với ngài Công tước thế là đủ.

Tuy vậy viên thư ký vẫn năn nỉ nàng viết vào trang cuốn sổ. Stephanie bèn ghi "Phu nhân Stephanie Dytteville".

- Phu nhân cần gặp ngài về chuyện gì?

- Tôi nói rồi: việc "riêng".

Viên thư ký không nài thêm mà đi vào trong. Lát sau ông ta bước ra vẻ mặt niềm nở:

- Ngài Công tước xin lỗi đã bắt phu nhân phải chờ đợi. Xin mời phu nhân vào.

Lúc Stephanie bước vào phòng tiếp khách rộng thênh thang và cực kỳ sang trọng của Chủ tịch Hội đồng Hành pháp Morny thì ngài Công tước đã đứng trong đó đang mong.

- Tôi rất sung sướng được gặp lại phu nhân, thưa phu nhân Dytteville thân mến. Có việc gì mà phu nhân quá bộ đến đây gặp tôi vậy? Tôi xin hầu tiếp phu nhân. Tôi có thể làm gì giúp phu nhân được?

- Tất cả, thưa ngài Công tước.

- Tất cả? - Ngài Công tước ngạc nhiên hỏi - Hai chữ ấy quá rộng và mơ hồ.

- Tôi muốn được yết kiến Hoàng thượng.

- Nhưng nếu vậy tại sao phu nhân nhờ đến tôi? Bởi phu nhân có thể đến thẳng hoàng cung. Cửa cung điện Tuileries luôn luôn rộng mở.

- Tôi muốn nhờ Ngài nói thêm để Hoàng thượng bằng lòng cho tôi bệ kiến.

- Nghe phu nhân nói thế, tôi rất hân hạnh, nhưng tôi cần biết phu nhân muốn gặp Hoàng thượng cầu trình việc gì? Việc đó có hệ trọng lắm không?

- Rất hệ trọng.

- Ôi, phu nhân làm tôi tò mò đấy, thưa phu nhân Dytteville.

- Tôi đã tham dự chiến tranh Crimée.

- Tôi biết. Phu nhân đã tình nguyện gia nhập quân đội. Chính vì vậy tôi càng muốn biết điều phu nhân cần cầu với Hoàng thượng.

- Tôi muốn yết kiến Hoàng thượng về cuộc chiến tranh Italia sắp tới.

- Đây là tin đồn nhảm. Không có cuộc chiến tranh đó đâu.

- Xin ngài Công tước tha lỗi. Theo tôi biết, đây không phải lời đồn vu vơ, chính vì vậy mà tôi đến đây. Xin Ngài biết cho rằng cuộc chiến tranh ở Crimée vô cùng tàn khốc. Hàng chục vạn con người chết vì đói, vì rét, vì bệnh tật. Không đủ điều kiện chạy chữa cho thương binh.

- Hoàng thượng đã đọc tất cả các báo cáo và biết đầy đủ, thưa phu nhân.

- Báo cáo ư? Đây chỉ là lời lẽ, chữ nghĩa. Hoàng thượng làm sao đọc báo cáo mà biết hết được? Tôi đã sống ở đó, phục vụ ở đó, tôi đã nghe tận tai, nhìn thấy tận mắt mọi thứ. Tôi cần kể lại để Hoàng thượng thấy rõ.

Ngài Công tước đứng dậy, đi đi lại lại suy nghĩ rồi bước đến gần Stephanie.

- Như phu nhân nói, thú thật là tôi rất ngạc nhiên. Tôi không ngờ cuộc trò chuyện với phu nhân lại xung

quanh vấn đề đó.

Ngài nâng bàn tay Stephanie lên, đặt một cái hôn.

- Thưa Ngài, liệu tôi có thể yết kiến Hoàng thượng được không? - Nàng thì thầm hỏi khẽ.

- Tôi hứa sẽ tâu với Hoàng thượng về đề nghị của phu nhân - Ngài Công tước chậm rãi nói.

Ngài chăm chú nhìn vào cặp mắt, đôi môi nàng. Stephanie nghiêng mình thi lễ và rút bàn tay ra khỏi bàn tay ngài Công tước Morny.

- Tôi vô cùng biết ơn Ngài Công tước đã tiếp tôi. Tôi đặt hoàn toàn hy vọng vào Ngài.

- Bao giờ tôi cũng rất sung sướng được gặp mặt phu nhân, thưa phu nhân Dytteville.

Ngài tiễn Stephanie ra đến cửa, nhưng đột nhiên dừng lại:

- Nếu như điều tôi phỏng đoán là sai, nếu như nước Pháp có chuyện xích mích với một quốc gia khác, liệu phu nhân có bằng lòng ra trận một lần nữa không?

- Bằng lòng.

- Nếu như triều đình trao cho phu nhân một nhiệm vụ?

- Tôi sẽ làm tròn, thưa ngài Công tước.

- Bất kể nhiệm vụ nào?

Nàng ngập ngừng đôi chút như thể đề phòng một cái bẫy, rồi nàng quả quyết nói:

- Bất kể, thưa ngài Công tước.

- Thay mặt Hoàng thượng, tôi tỏ lời cảm tạ phu nhân - Ngài hạ giọng và chuyển sang tình tứ - Tôi muốn được gặp lại phu nhân sớm.

- Việc đó tùy Ngài, thưa ngài Công tước - Nàng đáp với một nụ cười đầy quyến rũ - Chuyện đó phụ thuộc diễn biến tình hình và vào ý chí của Hoàng thượng.

Ngài Công tước nghiêng mình kính cẩn chào.

Rời khỏi lâu đài Petit Bourbon, lòng Stephanie tràn đầy niềm phấn khởi thấy cuộc viếng thăm thành công tốt đẹp. Rõ ràng ngài Công tước Morny thêm khát thân thể nàng. Ngài muốn chiều nàng, nhận tiếp nàng. Stephanie tin rằng chỉ trong vòng hai tuần nữa chắc chắn nàng sẽ được bệ kiến hoàng thượng. Nàng sẽ nói hết với vua. Bây giờ nàng cần chuẩn bị trước sẽ nói những gì, đặc biệt là nói về những điều cần thiết trong cuộc chiến tranh, cho quân đội ngoài chiến trường.

Về đến phòng riêng, chưa kịp thay quần áo, nàng đã ngồi vào bàn, lấy giấy ghi ra những điều nàng sẽ tâu

với đức Vua. Nàng ghi thành bản kê những thứ quân đội cần phải có để chiến đấu: áo quần, thuốc men, thiết bị thay thế, thiết bị cấp cứu, nhân viên cứu thương, cáng, phương tiện vận chuyển, ngựa, xe...

Trong lúc loay hoay kê ra các thứ, Stephanie cảm thấy niềm hạnh phúc như thời kỳ Michel chưa rời Pháp sang Nga. Nàng thấy mình được chỉ huy, được ra lệnh và được kiểm tra việc thực hiện những mệnh lệnh đó. Khoái cảm xác thịt trong cuộc ân ái bây giờ được thay thế bằng khoái cảm của một tình yêu rộng lớn, vô tư và cao quý: tình yêu Tổ quốc, yêu nhân dân Pháp, yêu các chiến sĩ anh hùng của nước Pháp.

Tình hình diễn biến mỗi lúc một thêm phức tạp. Vậy mà hai tuần trôi qua, Stephanie vẫn không thấy hồi âm từ phía Công tước Morny. Hy vọng sẽ gặp lại được ngài tại rạp hát Italia, ngày nào Stephanie cũng đến đó. Tuy nhiên hai lần nàng thấy ngài đến xem hát nhưng không sao tiếp cận được ngài.

Trong lòng rất dỗi hờn, Stephanie đã tính hay trở lại lâu đài Petit Bourbon xin gặp ngài Công tước lần nữa. Cuối cùng báo chí đăng tin nước Áo đã gửi tối hậu thư giọng điệu táo tợn, đòi những điều kiện cực kỳ vô lý. Thế là chiến tranh bùng nổ. Lệnh tổng động viên được ban bố.

Sáng hôm đó, khi Aimé đẩy cửa bước vào lấy khay điểm tâm định đem ra thì anh nghe thấy tiếng gọi rất dịu dàng:

- Aimé!

- Thưa bà chủ?

- Hôm nay anh không cần đóng ngựa vào xe. Chúng ta sẽ đi bộ trong khu vực các đại lộ xanh. Anh biết để làm gì không?

- Không, thưa bà chủ.

- Đặt khay xuống đã, Aimé. Và đừng tỏ ra ngơ ngác như thế.

Aimé lẳng lặng làm theo rồi đưa mắt nhìn thẳng vào bức tường trước mặt như thể không có nó.

- Hôm nay tôi không có bốn phận gập ai hết. Hôm qua tôi đã báo với bố mẹ chồng tôi rồi là tôi sẽ không về nhà. Tôi cần được một mình và... với anh. Hôm nay ta sẽ thực hiện cuộc hành hương, không vui vẻ gì đâu, nhưng tôi không thể không làm được. Điều này anh sẽ hiểu thôi. Hồi ấy, khi theo đoàn quân Bắc Phi lên đường ra trận, đơn vị tôi đã diễu hành trên các đại lộ xanh.

- Tôi cũng vậy, thưa bà chủ.

- Hôm nay, chúng ta đi xem những người khác diễu hành.

Stephanie ăn mặc giản dị, đi giày đơn giản để có thể đi bộ lâu không mệt. Hai người đến khu vực các đại lộ xanh. Tại đây người tụ tập mỗi lúc một đông. Stephanie và Aimé rào bước. Đám đông đang chen chúc nhau kéo về các đơn vị quân đội. Một sợi dây thừng đỏ căng ngăn dân chúng không tràn xuống lòng đường là nơi các đơn vị quân đội sẽ diễu hành đi.

Lẽ tự nhiên Stephanie khoác tay Aimé. Họ làm cử chỉ đó một cách thoải mái đến mức họ hầu như không nhận thấy. Để khỏi lạc nhau, Stephanie tựa hẳn lên cánh tay độc nhất của Aimé và anh co khuỷu tay lại để giữ chặt cánh tay của nàng. Họ không nhìn nhau, không nói gì với nhau, chỉ lẳng lặng đứng trên vỉa hè nhìn các đoàn quân diễu hành qua.

Đi đầu là đoàn quân nhạc thổi kèn đồng và đánh trống. Dân chúng đứng xem vỗ tay hò reo vang động. Khi đến lượt các đơn vị Bắc Phi, Stephanie kẹp cánh tay vào cánh tay Aimé, ý nhắc anh chú ý. Họ thấy hai cỗ xe cấp dưỡng ngựa kéo đi tới. Stephanie nhận ra chị cấp dưỡng Martinette. Năm nay chị ta mập nhiều ra, tay đeo băng của Pompette ngày xưa. Trên cỗ xe thứ hai, Stephanie nhận ra chị cấp dưỡng Fifine, trạc tuổi nàng và nổi tiếng là dễ dãi với binh lính. Ai cần ngủ với chị ta cũng được.

Stephanie cố tìm những khuôn mặt quen thuộc của các sĩ quan và binh lính Bắc Phi, nhưng chỉ nhận ra được một số rất ít. Phần lớn là lính mới.

Đám dân chúng đứng hai bên hè vãn hò reo vang động:

- Hoàng thượng vạn tuế!

- Hoan hô nước Italia!

- Hoan hô Mac Mahon!

- Hoan hô binh sĩ Bắc Phi!

Stephanie và Aimé đều không mở miệng, chỉ đứng nhìn. Họ biết đằng sau những tiếng hô chiến thắng kia là những gì. Là gian truân, khổ ải, là chết chóc, máu lửa. Cuộc diễu hành kết thúc.

- Ta đến nhà ga Lyon đi - Stephanie nói. Nàng sức nhớ ra cái tên ga đầu tiên hiện ra trong trí óc.

- Đúng, ta đến ga Lyon - Aimé đáp lại và trong giọng anh nói thấy cả bao nhiêu kỷ niệm của anh thời trẻ trung, khỏe mạnh.

Quảng đường phố ngụ Bastille đường bị tắc nghẽn. Stephanie và Aimé nhớ lại quang cảnh ngày nào khi họ lên đường ra trận. Nhà ga vô cùng lộn xộn. Rất nhiều binh sĩ loay hoay tìm chữa ra toa của họ.

- Bao giờ cũng vậy - Aimé trầm ngâm nói - Người ta khao khát chiến thắng và thật ra họ ra đó để nhận cái chết. Vậy mà họ vẫn cứ hồi hả, vội vã.

7 giờ chiều hai người quyết định quay về nhà. Đến phố bờ sông Seine - Aimé thả cánh tay xuống, buông cánh tay Stephanie. Stephanie cảm thấy cử chỉ đó rất thân nhiên, giống như cử chỉ nàng khoác cánh tay Aimé ban nãy. Cuộc đi bộ vừa rồi là chuyện kín đáo giữa họ. Lúc này họ là hai đồng ngũ và bây giờ họ trở về tư thế dân sự. Họ lại thành hai giai tầng xã hội: bà chủ và đầy tớ.

Stephanie ngày càng bị lôi cuốn vào không khí chiến tranh đang náo động trong dân chúng kinh thành Paris. Nàng đến biệt thự Resmont tìm Achille để hỏi tin tức tình hình. Nhưng anh đi vắng, Amélie vẫn giữ vẻ mặt bình thản và nhẵn nhụi như mọi khi. Chị tươi cười đón bạn:

- Hoàng thượng hiện ở đâu? - Stephanie hỏi trong khi nghĩ đến René.

- Vài hôm nữa Ngài sẽ đích thân ra trận để trực tiếp chỉ huy. Tôi đoán Ngài sẽ lên đường biển trong khi quân đội hành quân theo đường bộ qua dãy núi Alpes.

Không đợi được Achille, Stephanie quay về nhà. Nàng hiểu rằng René cũng sẽ ra trận vì chàng phục vụ trong đám tùy tùng thân cận của Hoàng thượng và tất phải tháp tùng Ngài. Sốt ruột quá, đêm đó nàng trằn trọc mãi không ngủ được. Sáng hôm sau nàng quyết định đến lâu đài Petit Bourbon để gặp công tước Morny.

- Ngài Công tước hiện ở trong hoàng cung, thưa phu nhân - Người thư ký trực bên ngoài lễ phép nói. Anh ta đã nhận ra nàng - Khi nào ngài Công tước về, tôi sẽ xin trình với Ngài là phu nhân đến tìm.

Nàng thất vọng quay về. Báo chí tiếp tục lớn tiếng lên án nước Áo và bên vực hết lời người Italia.

Hôm sau Stephanie lại khoác tay Aimé đến cổng Saint Denis để xem các đơn vị tiếp tục điều hành. Nàng chợt nhận ra René cười trên lưng ngựa đi trong đoàn sĩ quan tùy tùng của Hoàng thượng. Vậy là chàng cũng ra trận, không như Achille nói. Phải chăng René trốn gia đình, trốn vợ, trốn kinh thành Paris? Stephanie nảy ý nghĩ, hay ta lại theo chàng ra trận lần nữa?

Khi nhìn thấy René, Stephanie kẹp chặt thêm cánh tay vào cánh tay Aimé, mặc dù René không nhìn thấy nàng đứng lẫn trong đám dân chúng. Tim nàng đập thình thịch. Cách đây năm năm nàng cũng trong tình huống này và nàng đã liều lĩnh nhập vào đoàn binh sĩ Bắc Phi đuổi theo chàng. Lúc bấy giờ nàng không thể sống được nếu không nhìn thấy René, nghe tiếng chàng nói, cảm thấy tấm thân chàng đè nặng lên tấm thân mình.

Stephanie như nhìn thấy rõ trước mặt làn da chàng, miệng chàng lướt trên da thịt nàng. Ôi, giá như ta lại có thể đuổi theo chàng! Mà sao để ngày nay ta vẫn chưa nhận được tin tức gì từ phía công tước Morny?

Cánh tay Aimé co lại, chờ nàng thọc cánh tay vào như lúc này. Anh cũng đã nhìn thấy René và lúc này anh đang đoán diễn biến tư tưởng của nàng. Phải chăng Stephanie đang nhớ lại những kỷ niệm chiến tranh Crimée, đến ngôi nhà nhỏ nơi nàng vẫn ân ái hằng đêm với René, đến dòng sông Dobrodja, đến Crimee...

Để gạt đi những kỷ niệm nhức nhối, Stephanie lại đưa tay khoác vào cánh tay Aimé. Anh ta không hề tỏ ra một thái độ nào. Nàng có cảm giác anh không hề nghĩ gì hết. Nhưng đột nhiên nàng nghe thấy Aimé nói:

- Ta có ra bến phà không?

- Không. Thế là đủ rồi. Ta về thôi.

Cả ngày hôm đó và ngày hôm sau nữa, Stephanie sống như trong cơn sốt. Nàng không còn nghĩ được gì nữa. Trí óc lúc nào cũng rối bời. Sáng hôm sau, lúc nàng cùng Aimé đọc báo chí buổi sáng thì chuông cửa reo.

- Anh xuống xem ai. Chắc lại một phụ nữ nào nước mắt đầm đìa nhờ Ủy ban Guinchamp nhằm giúp đỡ những phụ nữ có chồng hoặc con trai ra trận, đồng thời quyên góp tiền, quần áo gửi ra cho chiến sĩ ngoài tiền tuyến.

Vài phút sau Aimé trở lên:

- Một người đàn ông bảo cần trao tận tay bà chủ một lá thư.

- Người đàn ông à? Trông hình dạng ra sao?

- Có vẻ thư ký của một triều thần nào đó.

- Mời ông ta vào phòng khách ngồi đợi. Tôi sẽ xuống ngay.

Nàng vội vã gọi Noémie vào giúp nàng thay quần áo vào chải đầu tóc. Nàng thầm đoán, chắc là thư trả lời của một trong những cơ quan nào đó mà nàng đã có thư can thiệp giúp cho một phụ nữ vợ binh sĩ. Nàng

hấp tấp xuống nhà.

Khách là một người đàn ông lạ, tuổi chừng gần 30, cao, gầy, mắt sâu, tóc đen. "Dân ven biển Địa Trung Hải", nàng thầm đoán.

- Ông cần gặp tôi?

Khách không đáp, chỉ chìa chiếc phong bì.

- Ông là... - Nàng nói.

Ông ta trở chiếc phong bì. Nàng bóc ra. Bên trong là một tờ giấy to gấp lại, trên đầu có dòng chữ 'Bất cứ nhiệm vụ gì'. Nàng sức nhớ đã nói câu đó với công tước Morny hôm đến lâu đài Petit Bourbon.

- Vậy là thư của...

Khách hạ giọng, ngắt lời...

- Của ai thì phu nhân biết. Chỉ cần phu nhân trả lời "Có" hay "Không".

- Ôi - Stephanie ngạc nhiên - Hôm đó tôi có hứa với...

Người lạ mặt lại ngắt lời và nói giọng rất khê:

- Sáng mai, 9 giờ một cỗ xe đợi phu nhân trước cửa nhà số 7 phố Christine. Phu nhân đeo mạng cho, để không ai nhận ra. Rất có thể có kẻ theo dõi chúng ta.

- Nhưng làm sao tôi nhận ra được cỗ xe đó?

- Sáng mai 9 giờ tôi sẽ ngồi trong xe đợi phu nhân.

Nàng gật đầu nhận lời. Người lạ trở bức thư. Nàng trả lại cho ông ta. Ông ta lại nhìn chiếc phong bì. Nàng cũng trả nốt. Ông ta nhét cả hai thứ đó vào túi rồi cúi chào, nói to:

- Cảm ơn phu nhân đã tiếp tôi.

Nói xong, người khách lạ bước ra cửa. Stephanie ngồi lại trong phòng khách, bàng hoàng. Phải chăng mình nằm mê? Tại sao thái độ của ông ta có vẻ bí mật đến như vậy? Tại sao Công tước Morny cử một người nàng không quen biết tới để yêu cầu một việc quái đản như thế này? Tại sao phải đeo mạng đến Christine? Một cuộc hẹn hò tình ái chẳng? Giống như một cuộc hẹn hò bí mật vụng trộm của một vụ ngoại tình vậy. Hay Công tước Morny định trao cho nàng một nhiệm vụ gì?

Khả năng ấy nhiều hơn. Nhưng là nhiệm vụ gì? Theo cách nói của Công tước Morny hôm trước, thì rất có thể là một chuyến công cán. Nhưng đi đâu? Đến nước nào? Hay chỉ là trong phạm vi nước Pháp?

Hay không phải thế, mà chỉ đơn giản là ông ta muốn gặp riêng nàng để gạ gẫm? Stephanie đã nghe đồn nhiều chuyện tương tự của Công tước Morny đa tình. Mọi khả năng đều có thể. Tốt nhất là cứ bình tâm,

ngày mai sẽ rõ.

Aimé bước vào phòng khách. Stephanie làm ra vẻ thản nhiên:

- Chị Agnès đúng là nhút nhát. Chưa chi đã lo cuống lo cuồng. Tôi phải sang đó trấn an chị ta mới được.

Hôm sau đúng 9 giờ, khi Stephane đến bên cỗ xe lạ thì cửa xe bật mở, một bàn tay bên trong chìa ra. Nàng bước lên.

- Xin kính chào phu nhân.

Nàng ngồi xuống bên cạnh người lạ hôm qua. Nàng định hỏi ông ta những điều nàng băn khoăn nhưng lại thôi. Nàng đoán xe sắp chở nàng đến lâu đài Petit Bourbon. Nhưng cỗ xe lại chạy heo đường phố ven sông Seine rồi qua cầu Iena sang bên kia sông.

Stephanie bỗng giật mình. Sao lại thế này? Chẳng lẽ Công tước Morny sai đưa nàng đến "nhà bí mật" của Ngài? Nếu quả thật ông ta định tán tỉnh để nàng chịu trao thân cho ông ta thì ông ta lảm. Nàng đâu phải loại người chịu ai ép buộc?

Rồi Stephanie lại hốt hoảng. Hay đây là một cái bẫy và nàng đã bị lừa, đưa đến một nơi nguy hiểm? "Một cuộc bắt cóc chăng?" Tuy vậy, nàng cố giữ thái độ bình thản, tự tin, không để lộ gì với người đàn ông lạ ngồi cạnh. Nàng cố giữ vẻ mặt kiêu hãnh, điềm tĩnh. Sau khi qua quảng trường Roi de Rome, cỗ xe chạy vào một phố nhỏ rồi vào một hẻm. Không nhìn được nữa, Stephanie cất tiếng hỏi, giọng vẫn thản nhiên:

- Ông đưa tôi đi đâu thế này?

- Đến chỗ người ta đang đợi phu nhân.

- Người ta là ai?

- Rồi phu nhân sẽ biết. Xin phu nhân đừng lo lắng gì hết. Tôi tin rằng người trao cho tôi nhiệm vụ đón phu nhân sẽ giải thích cặn kẽ và đầy đủ mọi lý do cho phu nhân biết.

Cỗ xe chạy chậm lại. Một cánh cổng lớn mở ra. Xe chạy vào sân trải sỏi vì Stephanie nghe thấy tiếng sỏi lạo xạo dưới bánh xe. Xe dừng lại trước bậc thềm của một tòa nhà xinh xắn và đẹp, xây theo kiểu kiến trúc thời Vua Louis XV. Stephanie thấy tim thót lại. Nàng hoảng sợ. Nhưng nàng tự nhủ "Không được bối rối. Ta đã đến đây rồi, không thể lui được nữa. Phải thật tỉnh táo để tùy cơ ứng phó".

Nàng theo chân người lạ bước lên bậc thềm. Ông ta mở cửa mời nàng vào. Stephanie thấy mình đứng giữa một tiền sảnh có rất nhiều cửa vào các phòng. Một lọ hoa với những bông hoa tươi thắm đặt trên bệ theo kiểu mỹ thuật thời vua Louis XV, trông thấy một bức tranh vẽ khéo tay. Stephanie nhìn người lạ. Ông ta khép cửa ra ngoài lại, rất nhẹ tay.

"Nếu ông ta vặn chìa khóa lại, mình sẽ la lên!" Stephanie thầm nghĩ. Nhưng không, người lạ chỉ khép hờ cửa rồi quay sang Stephanie lễ phép nói:

- Mời phu nhân theo tôi.

Lấy hết can đảm và căng cứng cơ thể lên như để chuẩn bị đối phó với sự tấn công, Stephanie lùi lùi đi theo người lạ vào một hành lang dài, hai bên chẳng rèm lụa trắng. Nàng bước qua mấy cửa có căng rèm nặng và đẩy vào gian phòng khách nhỏ nhưng vô cùng sang trọng, duyên dáng.

Người lạ nói:

- Xin phu nhân đợi một chút. Tôi vào bẩm với Ngài.

"Ngài"! Phải chăng là Công tước Morny hay ai khác? Ra "Ngài" bắt tôi đeo mạng che mặt, cho tôi lên xe và chở tôi đến cái nơi bí hiểm này! Để làm gì vậy? Ngài đánh giá tôi là loại người nào? Còn một mình trong phòng khách lạ lẫm, Stephanie đi đi lại lại, máu sôi lên, muốn đập phá thứ gì đó.

Tiếng chân bước êm ái, rèm che cửa được vén lên rồi buông xuống. Trước mặt Stephanie là Công tước Morny. Miệng tươi cười, thái độ lịch sự tự tin, Ngài tiến về phía nàng. Nàng cau mặt lạnh lùng nhìn vị công tước.

Morny làm như không nhìn thấy thái độ hằn học ấy, mà cũng có thể ông ta lấy đó làm thú vị. Khi Morny định nâng bàn tay nàng lên để hôn, Stephanie giận dữ lùi lại, kêu to:

- Đừng đụng vào người tôi!

Ngài Công tước ngạc nhiên sững người lại. Miệng vẫn tươi cười, Ngài chăm chú nhìn phu nhân Dytteville. Nàng có cảm giác ông ta cười giễu nàng. Tất nhiên Morny không có ý định cưỡng hiếp mình rồi. Ông ta đâu phải loại người như thế. Stephanie thầm nghĩ và tự rủa là mình quá ngu xuẩn.

Nàng mỉm cười đáp lại để xóa đi thái độ quá cảnh giác vừa rồi, nhưng những ngón tay nàng vẫn quặp lại như chuẩn bị đối phó.

- Bà hiểu lầm rồi, thưa phu nhân Dytteville. Tôi đâu phải Đại Công tước Kirill Krassotkine.

Nụ cười gượng gạo của nàng đột nhiên ngưng lại và hai bàn tay nàng thông xuống bất lực. Vậy ra công tước Morny biết chuyện nàng bị bắt đưa về thành lũy Sebastopol!

- Bà đừng lấy làm lạ, thưa phu nhân Dytteville. Đại công tước với tôi là bạn thân, chắc hẳn bà đã biết, bởi bà đã viện họ tên tôi ra để giảm nhẹ số phận cho bà tại đó...

- Thưa Ngài Công tước, bây giờ do hoàn cảnh bắt buộc... - Nàng lúng túng thanh minh.

- Tôi rất hân hạnh và sung sướng được giúp ích cho phu nhân, phu nhân Dytteville. Tôi rất sung sướng và hân hạnh được thấy tên tôi thốt ra từ miệng bà. Dịp tôi sang Nga gần đây, ngài Đại Công tước có kể cho tôi nghe tỉ mỉ mọi chuyện và hai chúng tôi đã trò chuyện về phu nhân rất nhiều. Ngài Đại Công tước nước Nga tỏ ra hết sức cảm phục nhan sắc cũng như trí thông minh và lòng dũng cảm của phu nhân. Tôi hy vọng những ngày bà bị giam trong pháo đài hồi đó không đến nỗi cực khổ nhiều lắm.

Nàng vụt nhớ lại những bữa tiệc vào các buổi tối với các sĩ quan của Bộ Tham mưu Stebastopol, rồi những cuộc dạo chơi trên mặt lũy pháo đài.

- Hồi đó tôi là tù binh của họ - Nàng quả quyết nói.

- Và bà đã chạy trốn, để lại bao nỗi tiếc nhớ cho đám tướng lĩnh, võ quan Nga ở đó.

Ngài Công tước Morny không nhắc gì đến Boris nhưng Stephanie cảm thấy Ngài đã biết rõ cả mối tình giữa nàng và Boris.

Bị rơi vào tình thế quá bất ngờ, Stephanie đâm bối rối. Mặt nàng ửng đỏ, hai bàn tay xoa vào nhau chưa biết nên xử trí ra sao cho đỡ ngượng. Nàng cố mỉm cười nhưng nụ cười gượng gạo làm sao.

- Nhưng tôi cũng phải xin phu nhân tha lỗi, thưa phu nhân Dytteville. Tôi mời phu nhân đến đây không phải để gọi lại chiến tranh Crimée. Chỉ là thấy phu nhân quá sợ hãi, lo lắng nên tôi đã buộc miệng nêu lại chuyện chiến tranh để giải tỏa nỗi lo âu đó.

- Xin Ngài Công tước cũng tha thứ cho tôi, nhưng quả thật Ngài dùng những biện pháp bí mật khiến tôi rất bối rối hoang mang, không hiểu đang bị dẫn đến đâu và để làm gì.

- Xin phu nhân hiểu cho, tôi không còn cách nào khác. Nhưng thế, đây đâu phải là điều quan trọng, tôi xin phu nhân hãy quên đi tất cả những chi tiết ấy đi. Dù sao tôi cũng phải nói rằng việc tôi gặp phu nhân hôm nay phải được giữ tuyệt đối bí mật. Để đạt mục đích ấy, tôi đành phải bố trí như một cuộc hẹn hò lén lút...

- Một cuộc hẹn hò tình cảm?

- Trước hết để đảm bảo an toàn cho phu nhân, thưa phu nhân Dytteville, tránh cho có kẻ nào đó theo dõi phu nhân. Tất nhiên đây là trường hợp khó xảy ra, nhưng tôi thấy vẫn cứ phải cẩn thận.

Bây giờ bao nhiêu nỗi sợ đã tan biến, bao nỗi nghi ngờ đã không còn. Stephanie mỉm cười với ngài Công tước Morny và chìa tay ra tỏ vẻ thân thiện. Ngài nghiêng mình lịch sự nâng bàn tay nàng, đặt lên đó một cái hôn kính cẩn. Ngài mời nàng ngồi, và cũng ngồi xuống trước mặt nàng. Ngài nói sang giọng công việc như của một thượng cấp nói nói với sĩ quan dưới quyền.

- Thưa phu nhân, tôi sẽ không dùng lời lẽ mơn trớn cần phải nói với phụ nữ sắc đẹp siêu phàm và hết mực duyên dáng quý phái, mà tôi xin nói bằng ngôn ngữ công việc. Xin phép phu nhân đi thẳng vào vấn đề. Chuyển công cán tôi sắp giao cho phu nhân là một công cán vô cùng quan trọng. Phu nhân đã nhiều lần tỏ ra dũng cảm can trường và lại có nhiều phẩm chất khác quý báu thích hợp. Công cán này tôi đã suy nghĩ kỹ và thấy không thể giao phó cho ai, ngoài phu nhân.

Stephanie lắng nghe, không bỏ sót một lời nào. Nàng linh cảm thấy cuộc gặp gỡ trao nhiệm vụ hôm nay vô cùng nghiêm túc và nhiệm vụ nàng sắp được giao sẽ vô cùng phức tạp khó khăn. Đồng thời nàng tự nhủ sẽ cố gắng làm tròn nhiệm vụ.

Ngài Công tước Morny nói tiếp:

- Nhiệm vụ phu nhân được giao sẽ còn phụ thuộc vào diễn biến của tình hình và cho đến giờ phút này bản thân tôi cũng chưa xác định được chính xác nội dung phu nhân cần phải làm. Duy có điều xin phu nhân luôn sẵn sàng để có thể lên đường vào bất cứ lúc nào, khi nhận được mệnh lệnh của tôi. Và đi đâu, công việc cụ thể ra sao, khi đó tôi sẽ nói.

- Vâng, đúng thế, thưa Ngài Công tước. Tôi đã sẵn sàng.

- Ngay bây giờ được không?

- Ngay bây giờ, nếu như cần phải đi ngay. Nhưng thú thật tôi chưa hình dung được đây là loại nhiệm vụ gì. Nếu không sợ lộ bí mật quốc gia, Ngài có thể cho tôi biết những nét chính được không? Tôi xin thề là tôi sẽ giữ bí mật.

- Tôi biết và tôi tin ở phu nhân. Chính vì vậy tôi chọn phu nhân để giao công việc này.

- Tại sao?

- Trước hết không ai nghi ngờ phu nhân. Tất cả những người dưới quyền tôi đều đã lộ mặt, kể cả những người tôi sử dụng trong hệ thống tình báo của tôi. Cho nên tôi luôn cần những người hoàn toàn mới, chưa bị ai biết đến làm việc cho tôi.

- Tôi hiểu - Stephanie nói, vẫn chăm chú nhìn vị Công tước đầy quyền uy và thân cận nhất của Đức vua.

- Nhiệm vụ tôi sắp giao phó cho phu nhân là một trong những nhiệm vụ bí mật nhất, được gọi là tuyệt mật. Phu nhân sẽ phải học thuộc lòng nội dung điều phu nhân cần truyền đạt. Không được mang theo bất cứ một mảnh giấy nào, một lời ghi nào. Cụ thể đó là điều tôi yêu cầu phu nhân truyền đạt riêng với Hoàng thượng.

- Với Hoàng thượng? - Stephanie ngày càng bối rối.

- Chính thế. Tôi cần căn dặn người một điều.

- Điều gì, thưa Ngài Công tước?

- Điều gì ư? - Cặp mắt vị đại thần như mơ màng - Chính đó là toàn bộ tấn kịch bi thảm.

Trên khuôn mặt ngài Công tước, Stephanie nhận thấy vẻ chán nản lo âu. Ngài nói tiếp:

- Phu nhân có mặt tại đây ngày hôm nay chính vì vừa rồi tôi nhận được những thông tin cực kỳ xấu. Cuộc chiến ranh này chúng ta tiến hành một cách sai lầm.

Nghĩ đến René, Stephanie đột nhiên tái mặt. Nàng hoảng hốt hỏi:

- Ngài Công tước tin rằng chúng ta sẽ bại trận?

- Nếu bại trận còn đỡ. Chúng ta có nguy cơ chịu những hậu quả tai hại hơn, nếu chúng ta thắng trận và thắng quá nhanh.

- Tôi chưa hiểu - Stephanie kinh ngạc hỏi - Tại sao thắng trận lại nguy hiểm được?

Nàng cảm thấy mình quá dốt về chính trị. Thì ra tất cả những gì nàng quan tâm tìm hiểu về bàn cờ thế giới, về mưa đò của các quốc gia đều chỉ là hời hợt, nông cạn. Chiến thắng mà lại nguy hiểm? Ngài Công tước

Morny vẫn nghiêm trang tiếp tục dòng duy tưởng:

- Đúng thế. Tôi sẽ giải thích để phu nhân hiểu tại sao nhiều khi chiến thắng lại tai hại hơn thua trận. Nhưng trước tiên tôi xin hỏi, phu nhân biết những gì xung quanh vụ Orsini mưu sát Hoàng thượng?
- Tôi biết như mọi người thôi. Hồi trẻ, Hoàng thượng tham gia tổ chức bí mật "Carbonari" nhằm giành độc lập cho nước Italia và đã thề chiến đấu đến cùng cho sự nghiệp giải phóng Italia. Công tước Orsini đã tiến hành cuộc mưu sát kia để nhắc nhở Hoàng thượng đừng quên lời thề thốt trước.
- Vậy là phu nhân biết rất chính xác. Sự thật đúng là như thế. Chỉ có điều tôi không ngờ tổ chức "Carbonari" ngày hôm nay lại mạnh đến thế. Họ có hội viên khắp các tầng lớp nhân dân và khắp mọi nơi. Họ đấu tranh chống những quốc gia chịu ảnh hưởng của Giáo hoàng, trong khi đó chắc phu nhân thừa biết, Hoàng hậu của chúng ta lại là người sùng bái Giáo hoàng.
- Tôi biết điều đó, nhưng tôi chưa hiểu tại sao cuộc chiến tranh này nếu chiến thắng lại nguy hiểm cho chúng ta?
- Tôi nói, chiến thắng quá mạnh, thừa phu nhân Dytteville. Nếu chúng ta chiến thắng "quá nhanh" chúng ta sẽ làm cho châu Âu sợ hãi. Các quốc gia châu Âu hiện đang liên minh lại để chống nước Pháp. Nếu lực lượng quân sự của chúng ta tỏ ra quá hùng mạnh, lập tức nước Đức, nước Anh, nước Nga sẽ gửi quân đội tinh nhuệ của họ tiến đến biên thùy nước Pháp để phòng ngừa, và nếu có thể, để tiêu diệt chúng ta.
- Ra thế! - Stephanie thốt lên.
- Lúc Hoàng thượng quyết định mở cuộc chiến tranh này, tôi chưa có đủ thông tin cần thiết để can ngăn Ngài. Cho nên nhiệm vụ tôi muốn giao phó cho phu nhân là hãy đến gặp Hoàng thượng báo Ngài biết tin này, yêu cầu Ngài chậm chậm mở các cuộc giao tranh để chúng tôi có thời gian cản phá sự liên minh của châu Âu, đồng thời xoa dịu nỗi lo lắng của họ.
- Bằng con đường ngoại giao? - Stephanie thích thú hỏi, nghĩ đến Michel lúc này đang công cán trong đại sứ quán Pháp tại Nga.
- Hoặc bằng con đường khác - Ngài Công tước Morny trầm ngâm nói - Nhưng chuyện này không thuộc phạm vi phu nhân. Vả lại, chúng ta không có nhiều thời gian. Xin phu nhân vui lòng cho tôi quay lại vấn đề chính yêu cầu: Nhiệm vụ của phu nhân. Những cuộc tập trung quân của các nước châu Âu hiện tiến hành hết sức bí mật. Tuy nhiên một số tin tức và ngay sau trận thắng đầu tiên của quân Pháp ngoài chiến trường, phu nhân sẽ gấp rút lên đường.
- Một mình?
- Tất nhiên. Phu nhân đi một mình để không ai có thể nghi ngờ. Chuyển đi sẽ vô cùng khó khăn, vất vả và nguy hiểm nữa vì sẽ không có ai đi theo bảo vệ phu nhân. Tôi chọn phu nhân vì phu nhân đã từng là nữ cấp dưỡng Phanie Murlon của trung đoàn Bắc Phi, là thành viên tích cực nhất trong Ủy ban Guinchamp. Hai điều đó khiến tôi quyết định chọn phu nhân làm người truyền tin đến Hoàng thượng lúc này đang ở Italia. Tôi đã nói xong nội dung nhiệm vụ của phu nhân. Vậy phu nhân nhận chứ?
- Tôi đã hứa sẽ không bao giờ rút lại lời đã hứa, thưa Ngài Công tước kính mến.

- Tốt lắm. Tôi hoàn toàn tin tưởng ở phu nhân.

- Bây giờ tôi đã hiểu tại sao Ngài Công tước tiến hành những biện pháp bí mật đến như vậy: người lạ mặt, cỗ xe, đeo mạng vân vân...

Công tước Morny mỉm cười:

- Phu nhân có thể bị theo dõi. Nhưng điều tôi lo ngại hơn cả là người của tôi dẫn phu nhân đến đây bị theo dõi. Ông ta là một thành viên cao cấp của tổ chức bí mật "Carbonari" và rất tin tưởng ở Hoàng thượng của chúng ta. Ông ta nhanh nhẹn như một con vượn, cải trang rất tài, thoát hiện thoát biến dễ dàng. Tuy nhiên ông ta thường xuyên bị theo dõi do cả mật vụ của tôi cũng như mật vụ của các tổ chức, của các quốc gia khác.

- Ông ta quá tiết kiệm lời nói.

- Chính vì vậy mà tôi sử dụng ông ta. Tôi cần ông ta đến gặp phu nhân không làm phu nhân ngạc nhiên vì chức danh và tước hiệu của ông ta.

- Vậy công việc cụ thể của tôi sau đây là phải làm những gì?

- Phu nhân tiếp tục cuộc sống như mọi khi, coi như không biết gì hết, vẫn hoạt động kinh doanh ở phố Vivienne, vẫn tham gia tích cực Ủy ban Guinchamp cho đến khi nào tôi yêu cầu phu nhân lên đường...

Stephanie khẽ gật đầu.

- Còn bây giờ - Công tước Morny mỉm cười nói tiếp - Tôi mời phu nhân ngồi lại chơi một lát và dùng một chút rượu nhẹ porto, được không, thưa phu nhân Dytteville? Tôi xin phép được tán tỉnh phu nhân đôi chút. Xin phu nhân đừng cau mặt lại như thế. Tôi tưởng khen một phụ nữ đẹp siêu phàm là nàng rất đẹp thì có gì là tội lỗi? Bởi quả phu nhân là người phụ nữ đẹp nhất kinh thành Paris...

Vị công tước quý phái và quyền uy nở nụ cười của chàng Don Juan, nói tiếp:

- Tôi đã hân hạnh được ôm phu nhân trong vòng tay nhảy một điệu nhạc trong cuộc hôn nhân của Resmont tại lâu đài Fermondy. Hồi đó phu nhân mới chỉ là một thiếu nữ trẻ, trong trắng, chưa phải là một vị phu nhân kiêu diễm như ngày hôm nay. Tôi còn nhớ rất rõ cặp mắt xanh biếc sâu thẳm của phu nhân lúc đó...

- Tôi xin Ngài, thưa Công tước...

- Phải nói là tôi cảm phục sắc đẹp của phu nhân đồng thời cũng ngang với cảm phục lòng dũng cảm can trường của phu nhân. Phu nhân là người phụ nữ có một không hai, thưa phu nhân Dytteville.

- Lòng dũng cảm là do hoàn cảnh tạo ra.

- Hoàn cảnh làm bộc lộ bản chất tiềm tàng của từng con người.

- Không ai dám chắc mình không bị rơi vào nỗi hoảng sợ. Nỗi sợ hãi chính là điều khủng khiếp - Stephanie

nói.

- Phu nhân nói đúng, tuy nhiên mỗi con người đều phải chịu trách nhiệm về thái độ ứng xử của họ trong các tình huống. Tôi biết phu nhân là người dám chịu trách nhiệm về mọi hành động của bản thân mình. Phu nhân đã trải qua những tình huống khủng khiếp trên chiến trường Dobroudja... Ôi, cuộc chiến tranh đó thật là tồi tệ và hoàn toàn vô ích.

Trong khi nói, Công tước Morny đã chuẩn bị xong chiếc khay có hai ly và một bình rượu porto, đặt lên bàn nước. Ngài đến bên Stephanie, nghiêng mình rót rượu vào một chiếc ly.

- Xin hai dứt thôi, thưa Công tước.

Rót xong, Công tước Morny ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh nàng.

- Phu nhân muốn chúng ta nói chuyện gì nào? Nói về phu nhân hay về tôi?

Stephanie bật cười:

- Tôi muốn nghe Ngài nói về Ngài.

- Tôi chỉ là một người đàn ông, đâu có gì đặc biệt?

- Và là người đã nhận lời tâu Hoàng thượng cho tôi bệ kiến nhưng đã không thực hiện.

- Lúc đó đã quá muộn, xin phu nhân hiểu cho. Hoàng thượng đã quyết định và không thể làm gì được nữa.

Họ chuyển sang chuyện phiếm về các tiết mục ca nhạc, về các hội hè, vũ hội. Công tước Morny ca ngợi nhanh sắc và từng bộ y phục của nàng mà Ngài đã được nhìn thấy. Ngài không làm một cử chỉ nào thiếu lịch sự nhưng cặp mắt Ngài rõ ràng say đắm và thèm khát nàng. Với kinh nghiệm của một phụ nữ từng trải trong tình trường, Stephanie thấy rõ Ngài Công tước cực kỳ quý phái và đa tình kia đang cời dần từng mảnh vải trên người nàng. Stephanie thấy rõ mình như khóa thân trước mặt Ngài và Morny đang chiêm ngưỡng từng đường cong trên cơ thể nàng. Toàn thân nàng nóng bừng, nhưng nàng để yên cho cặp mắt Ngài Công tước soi mói.

Stephanie đã nghe đồn nhiều về cuộc phiêu lưu đầy mạo hiểm của con người này. Nàng biết Ngài đã định chinh phục ai thì không một phụ nữ nào đủ sức cưỡng lại. Trong lòng vô cùng thích thú, Stephanie quyết định đóng vai một người phụ nữ lẳng ơ, kích thích nỗi thèm khát của đối phương khác giới nhưng lại không sa ngã. Bằng dáng điệu cử chỉ lẳng lơ, nàng đẩy Ngài Công tước đến chỗ mê mẩn mà không dám tiến thêm để chiếm đoạt nàng.

Khi thấy nỗi thèm khát của Ngài Công tước đã lên đến đỉnh cao và Ngài sắp không chịu được nàng yên nữa, Stephanie mới nghiêm mặt lại, nhỏ nhẹ nói:

- Xin Ngài tha lỗi, nhưng tôi phải về, kéo Ngài bị mang tiếng.

- Mang tiếng? Tôi chưa hiểu phu nhân nói vậy là sao?

Nàng nhón một nụ cười tình tứ và giấu cợt nói:

- Mang tiếng đa tình, thừa Ngài Công tước. Tôi đã ngồi trong này một mình với Ngài quá lâu. Nếu ai biết, chắc hẳn người ta sẽ cho rằng tôi đã "có chuyện" với Ngài.

Ngài Công tước kính đáo vuốt nước bọt. Cổ họng Ngài khô khốc:

- Phu nhân là người phụ nữ hết sức tàn nhẫn và cực kỳ thông minh, tôi xin thừa nhận. Nhưng điều đáng để cho chúng ta lo ngại, không phải là chuyện tôi bị "mang tiếng" mà là nhiệm vụ đại sự quốc gia của phu nhân bị lộ. Vừa rồi phu thật sự đã tra tấn tôi. Ngồi riêng với phu nhân trong phòng mà không cho tôi được hưởng chút nào sự đụng chạm vào da thịt phu nhân...

Stephanie thích thú thấy trong giọng nói của người đàn ông đầy quyền uy và rất mực quý phái kia có nét hờn giận. Nàng hơi bối rối. Mình có quá "tàn nhẫn" với Morny không? Bởi ông ta chắc hẳn đã biết nàng đâu phải phụ nữ "chính chuyên". Làm gì ông ta chẳng biết nàng đã từng là nhân tình của Boris và có thể ông ta biết cả chuyện nàng với René. Vậy mà với Ngài Công tước đẹp trai này nàng lại tỏ ra là người phụ nữ nghiêm túc!

Hình như Công tước Morny đọc được những ý nghĩ trong óc nàng. Ông dịu dàng tỏ lời cảm ơn nàng và căn dặn nàng đừng bao giờ đến lâu đài Petit Bourbon để tránh mọi sự theo dõi của các loại tình báo.

Công tước Morny tiễn Stephanie ra đến tận cỗ xe ngựa và vẫy tay tạm biệt nàng. Stephanie cũng vẫy khăn tay đáp lại. Họ đóng vai trò một cặp tình nhân và cuộc gặp gỡ vừa rồi chỉ là một cuộc hẹn hò tình ái.

Về đến nhà, Stephanie bị kích động rất mạnh về chuyến công cán sắp tới. Cuộc sống của nàng lâu nay phẳng lặng và bây giờ nàng sắp được sống một thời kỳ căng thẳng, nguy hiểm, gian nan. Nàng sẽ đóng vai một liên lạc viên bí mật, sẽ cải trang, sẽ phải đối phó với mọi tình huống phức tạp, bất ngờ, để hoàn thành trọng trách. Nàng sẽ được gặp Đức vua... và chắc hẳn nàng sẽ được gặp chàng René! Nghĩ đến chàng, thân thể Stephanie đã như bùng cháy.

Nhìn thấy Aimé nhìn nàng bằng cặp mắt dò hỏi, Stephanie lấy giọng thản nhiên nói:

- À, tôi muốn theo dõi sát tình hình chiến trận, vậy mà tôi biết quá ít về Italia. Anh kiếm cho tôi một tấm bản đồ Italia lớn để chúng ta cùng theo dõi diễn biến chiến sự hàng ngày.

Cũng như các buổi chiều khác, Ủy ban Guinchamp họp quanh bàn trà ở biệt thự Lomanais, bàn về tổ chức quyền tiền mua áo quần, quà bánh gửi ra cho chiến sĩ ngoài mặt trận Italia. Dự họp có các thành viên chủ chốt của Ủy ban: Stephanie, Agnès, Amélie và vài vị phu nhân quyền quý khác.

Bỗng một gia nhân đi nhanh vào ghé tai Agnès nói:

- Thưa bà chủ, ông Armal xin được gặp bà chủ.
- Mời ông ấy vào đây. Nói là tôi rất hân hạnh được làm quen với ông.

Gia nhân đi ra, Agnès kể tóm tắt với các nữ thành viên trong Ủy ban rằng ông Armal do Giám mục Lestiaire giới thiệu với chị, là người sẽ đảm nhiệm việc chuyên chở áo quần và quà cáp của Ủy ban ra mặt trận cho chiến sĩ. Vừa lúc đó một người đàn ông bước vào. Agnès vội đứng lên ra đón.

Stephanie giật mình: đấy chính là "người lạ đã đến gặp nàng và chở nàng đến ngôi nhà xinh xắn để gặp Công tước Morny hôm trước. Cái tên "ông Armal" chắc là một trong những tên mượn của ông ta. Hôm trước ngài Công tước Morny có cho nàng biết ông ta là nhân vật cao cấp trong tổ chức bí mật "Carbonari" và là người rất tin tưởng ở Hoàng thượng.

Stephanie cố giữ vẻ mặt thản nhiên như chưa hề gặp người đàn ông này. Agnès giới thiệu ông Armal với mọi người rồi giới thiệu từng thành viên của Ủy ban với ông ta. Lúc giới thiệu Stephanie, chị nói thêm:

- Phu nhân Dyteville đảm nhiệm khâu tài chính và hàng hóa, số tiền quyền góp được và nội dung của mỗi lô hàng gửi ra tiền tuyến.

Khách nghiêng mình lịch sự nói:

- Nếu vậy tôi sẽ phải thường xuyên liên hệ với phu nhân. Tôi rất hân hạnh được làm quen với phu nhân.

Đợi cho câu chuyện trao đổi về cách thức và thời gian chuyển hàng cứu trợ ra tiền tuyến đã gần xong, Stephanie biết mục đích chính yếu của Armal đến đây là để gặp nàng, nàng nói:

- Nhân ông đến đây, tôi có một hồ sơ muốn ông xem qua, xin mời ông sang bên phòng giấy ta cùng làm việc một chút.

Nàng dẫn Armal ra hành lang đi về phía phòng giấy. Lúc ra khỏi phòng khách, Armal nói nhỏ:

- Chuyện hồ sơ không quan trọng. Tôi cần nói với phu nhân chuyện khác.

Stephanie gật đầu. Họ vào phòng giấy, Stephanie lấy ra tập hồ sơ, mở trước mặt làm ra vẻ như để Armal xem. Nàng khẽ nói:

- Tôi xin nghe ông.

- Xin bà nghe cho kỹ. Trong vài ngày nữa, tin thắng trận ở Magenta sẽ được công bố tại Paris. Người tiếp phu nhân hôm trước vừa nhận được mật báo là quân Phổ đã điều 250,000 binh sĩ đến bờ sông Rhin. Nước Nga hỗ trợ quân Phổ để đòi lại những đất bị mất sau cuộc chiến tranh Crimée. Vua Victor - Emmanuel muốn thống nhất đất nước cũng đứng về phía Phổ. Riêng nước Anh không tham gia, đúng hơn là chưa tham gia. Chỉ một trận chiến thắng nữa của quân ta là cả châu Âu sẽ liên minh chống lại nước Pháp. Cần ngăn chặn tình hình đó. Bà hãy đến gặp Hoàng thượng và tâu trình như vậy. Tối nay bà lên tàu đi Lyon và sau đó sang Italia bằng cách vượt qua dãy núi Alpes. Đây là mật thư gửi cho Hoàng thượng của người tiếp bà hôm nọ. Bà hãy đọc thuộc lòng rồi trả lại cho tôi.

- Lỡ Hoàng thượng không chịu cho tôi bệ kiến, hoặc tôi nói nhưng Hoàng thượng không nghe? Người chưa biết mặt tôi, rất có thể không tin tôi.

- Phu nhân hãy viết một chữ F lên một mảnh giấy và bốn dấu chấm kèm theo con số 1831. Đây là mật hiệu liên lạc giữa người tiếp bà hôm trước và Hoàng thượng. Trường hợp khó khăn, bà có thể nói rằng bà là người của tướng Canrobert, Mac - Mahon hoặc bất cứ tướng lĩnh nào hiện có mặt ngoài đó.

- Chữ F và bốn dấu chấm với con số 1831? - Stephanie hỏi, trong lòng thầm nghĩ, nhờ René nàng có thể dễ dàng được Hoàng thượng tiếp.

- F và bốn dấu chấm có nghĩa là "Forti" và con số là năm anh trai của Hoàng thượng bị hạ sát... Người anh trai đáng lẽ làm vua nước Pháp hôm nay. Cần bằng mọi giá ngăn chặn sự liên minh của châu Âu chống lại nước Pháp. Tôi được lệnh truyền đạt có như vậy. Người tiếp phu nhân hôm trước hoàn toàn tin tưởng ở phu nhân.

- Tôi sẽ lên đường ngay tối nay. Ông nói lại với Ngài là tôi thề sẽ làm tròn nhiệm vụ.

- Không cần nói, người đó cũng hiểu. Xin bà học thuộc lòng nội dung ghi trong mảnh giấy này.

- Trí nhớ của tôi rất tốt, ông yên tâm.

Stephanie đỡ tờ giấy, mở ra. Trong đó bảy câu rõ ràng khúc triết thông báo tình hình chuyển quân của các nước châu Âu. Vài phút sau, nàng đặt mảnh giấy xuống, ngẩng đầu đọc lại như học trò đọc thuộc bài.

- Bà đọc cho hai lần nữa - Giọng người khách nghiêm nghị như ra lệnh.

Stephanie ngoan ngoãn đọc lại.

- Tốt lắm - Người lạ nói, đỡ lại mảnh giấy - Để khỏi quên, mỗi ngày bà nhắc lại ít nhất một lần nội dung bà đã thuộc lòng cho đến khi truyền đến tai Hoàng thượng. Nước Pháp và nước Italia sẽ ghi nhớ công ơn này của phu nhân.

Đột nhiên trong lòng Stephanie bùng lên niềm tự hào. Nàng sẽ đóng góp được cho sự nghiệp của hai quốc gia quan trọng ở châu Âu. Nàng không còn là con bé Stephanie ngốc nghếch tình nghịch ở làng quê Vendée mà đã thành một nhân vật lịch sử. Đầu nàng nóng lên.

- Tối nay, chuyển tàu hỏa đi Lyon khởi hành vào 9 giờ 40. Xuống ga Lyon, bà thuê xe đồ đến Chambéry rồi

vượt dãy núi Alpes qua đèo Mont - Cenis. Sang bên kia núi, bà đến thị trấn Suze rồi đáp tàu hỏa đến Milan. Từ Milan bà sẽ tìm ra tiền tuyến và tới doanh trại bộ chỉ huy nơi Hoàng thượng làm việc. Đây là tiền để bà đi đường.

Armal đưa Stephanie một kiểu như thắt lưng dẹt. Nàng đỡ lấy và qua ngón tay nàng thấy trong chứa đầy tiền.

- Bà hãy giấu trong người. Thắt vào ngang lưng để khỏi mất.

- Còn gì nữa không?

- Không, bà có hỏi gì nữa không?

- Không. Vậy ta ra ngoài để các bà ngoài đó khỏi nghi ngờ.

Lát sau, lúc cỗ xe chở Stephanie về đến nhà nàng, nàng ra khỏi xe, vui vẻ nói với Aimé:

- Anh cất xe rồi lên phòng gặp tôi.

Nàng lên phòng, lấy tấm áo cũ nàng đã định đem cho Noémie, nhét vào xác kèm theo vài bộ xấu xí, giản dị. Khi Aimé bước vào, nàng nói ngay:

- Tối nay tôi có việc phải đi xa ít ngày. Anh dặn Noémie là không được nói năng gì hết. Báo với bố mẹ chồng tôi là bác quản lý ở lâu đài Vendée ốm nên tôi phải về quê ít ngày lo công việc ở đó. Mọi việc anh tự lo liệu sao cho chuyển đi này giữ được hoàn toàn bí mật, tôi chỉ đi vài ngày thôi.

Aimé điềm tĩnh nhìn nàng. Nhưng nàng không nói gì thêm với anh.

- Tôi sẽ viết thư về cho anh, Aimé - Nàng khẽ nói.

- Bà chủ đi đâu?

- Đâu à? Rồi anh sẽ biết khi nhìn con tem trên phong bì tôi gửi về - Nàng bực tức nói.

- Cho tôi đi cùng, thưa bà chủ.

- Không thể được! Tôi chỉ đi vài ngày thôi. Tôi đã nói rồi.

- Bà chủ hãy cho tôi đi Italia cùng với bà chủ.

Stephanie sững sốt:

- Tôi có đi Italia đâu? Anh điên rồi. Tôi chỉ đến Rouen và Bordeaux để liên hệ với mấy tổ chức tại đó. Đây là công việc của Ủy ban Guinchamp, có vậy thôi.

Aimé chăm chú nhìn nàng:

- Bà chủ tha lỗi - Anh nói rất khẽ - Tôi can bà chủ. Bà chủ không nên đi đâu. Tại đây bà chủ có gia đình, con cái.

Stephanie cau mày, vậy là Aimé tưởng nàng ra tiền tuyến để gặp René.

- Tôi đã nói rồi, tôi chỉ đi Rouen và Bordeaux vài ngày. Việc đang gấp. Sau đây 1 tiếng, anh cho tôi ăn sớm hơn mọi khi.

Aimé cúi đầu tuân lệnh rồi bước ra. Trong bữa ăn hai người không nói gì. Stephanie thấy rõ Aimé đang rất giận dữ.

9 giờ tối Stephanie đã đi lại trên sân ga đợi tàu. Lại một lần nữa nàng ra trận. Và lần này xem chừng còn khó khăn phức tạp và nguy hiểm hơn rất nhiều.

11 ĐƯỜNG RA TRẬN

Stephanie gặp lại những quang cảnh y hệt như lần chiến tranh trước. Những đoàn quân thoát đầu hiên ngang, hùng dũng trên đường. Nhưng càng xa Paris nàng càng gặp nhiều những đoàn chiến sĩ quần áo lấm lem, mặt mày nhọc mệt. Nhờ kinh nghiệm đã có, nàng tìm được cách lọt vào những toa tàu ken chặt lính tráng, kiếm được chỗ nghỉ trong những nhà trọ chật chội và bẩn thỉu. Nhờ tung tiền ra rộng rãi, nàng đã vượt qua được mọi khó khăn và sau khi vượt dãy núi Alpes theo đường mòn qua đèo núi Mont - Cenis, Stephanie đã lọt vào đất Italia.

Bốn ngày sau, lúc vượt qua một chiếc cầu bắc ngang con sông lớn, Stephanie nhìn thấy lá cờ tam tài bay phấp phới trên pháo đài xây trên một đỉnh đồi cao. Lá cờ nước Pháp! Thị trấn Solferino đây rồi! Chỉ còn vài cây số cuối cùng nữa thôi là nàng sẽ tới đại bản doanh quân đội Pháp. Tại đây nàng sẽ gặp René, gặp Đức vua.

Bầu trời tối sầm lại. Những đám mây đen nặng trĩu đang kéo đến phủ lên thiên nhiên xanh tươi. Stephanie mồ hôi ướt đầm, vẫn tiếp tục bước, bất chấp váy áo nàng dính chặt vào thân thể. Những giọt nước mưa rơi xuống. Trời đổ mưa như trút. Những ánh chớp loé và những tiếng sấm hung hãn. Một trận giông dữ dội Stephanie chưa từng thấy.

Mặt đất mới lúc này còn khô ráo bây giờ sũng nước. Stephanie giẫm lên bùn, lội qua những vũng nước, cố đi cho nhanh. Hai cái xắc trên lưng bây giờ ướt càng trở thành nặng. Nàng vẫn cúi đầu bước nhanh, cố quên đi nỗi mệt nhọc như muốn đẩy nàng nằm lăn xuống đất.

Nàng lẩm nhẩm tự động viên: sắp đến nơi rồi! Ta sắp được gặp chàng. Chắc chắn René có mặt trong đám sĩ quan tùy tùng thân cận của Hoàng thượng. Ta sắp được bệ kiến Đức vua, tâu lên Ngài lời nhắn của Công tước Morny để tránh cho Ngài cũng như Tổ quốc Pháp của nàng những tai họa khủng khiếp.

Lúc Stephanie bước đến chân ngọn đồi Solferino thì cơn dông cũng vừa tan. Trận mưa như lau sạch mọi thứ. Những chiếc ghệt trắng trở nên trắng hơn. Những chiếc quần sĩ quan màu đỏ đỏ thêm. Những tấm áo capot quân nhân xanh trở thành xanh hơn. Và những mảng đồng trên thắt lưng, trên khuy áo cũng sáng loáng hơn.

Stephanie nhận ra những khu vực doanh trại quân đội. Nàng nhận ra những đơn vị binh sĩ Bắc Phi. Họ đội khăn đỏ quấn trên đầu.

Stephanie thầm nghĩ: đây là những vật hy sinh. Những con người đang đi đi lại lại kia sẽ trở thành những cái xác đầm máu. Nàng đến gần một trại lính Bắc Phi. Nàng ngăn một chị cấp dưỡng đang đi gần đấy. Trong cuộc chiến tranh lần trước bản thân nàng cũng giống như chị ta.

- Hoàng thượng ở đâu?

Chị ta nhìn nàng từ đầu đến chân.

- Lúc này Hoàng thượng đứng trên ngọn đồi nhỏ kia. Bây giờ nhà chị thấy đấy, không còn ai hết - Chị cấp dưỡng ngăm ngăm Stephanie, khinh bỉ hỏi - Nhà chị định gặp Vua kia đấy?

- Hiện giờ Ngài ở đâu, chị biết không?
- Chắc xa giá sẽ đi qua đây thôi, lát nữa, chắc thế.
- Vậy tôi sẽ đợi ở đây - Stephanie nhìn chị cấp dưỡng đang vác một bao tải nặng - Chị để tôi giúp một tay.
- Nhà chị ấy ư?
- Chứ còn gì nữa? Ngày trước tôi cũng làm cấp dưỡng quân đội như chị và cũng phục vụ trung đoàn Bắc Phi. Hồi chiến tranh lần trước ấy. Ở Crimée.
- Ôi, Crimée! Hồi ấy tôi còn bé, chưa đến tuổi đầu quân.

Stephanie nảy ra một ý:

- Ở đây có ai tên là Tuboisquoi không?
- Nhà chị biết bác ta à?
- Biết.
- Vậy thì ta làm quen. Tôi tên là Angèle.
- Tôi là Phanie.
- Phanie? Ôi, thế thì tôi được nghe người ta nói về chị rồi. Đúng là ngày trước ở Trung đoàn Bắc Phi có một chị cấp dưỡng tên là Phanie dũng cảm lắm. Thì ra là chị đấy.
- Đúng thế.
- Bây giờ chị làm gì mà cần gặp Vua?
- Một việc nhỏ thôi.
- Vậy thì chị cứ đợi ở đây. Thế nào cũng có người của Hoàng thượng đi ngang qua đây. Thôi, tôi phải đi đây!

Stephanie nhìn theo cô gái Angèle vạm vỡ vác bao tải đi lấp sau ngọn đồi. Trời đã về chiều. Nghĩ ở đây chưa chắc đã gặp ai trong đám sĩ quan tùy tùng của Hoàng thượng. Stephanie quyết định đi theo hướng chị cấp dưỡng lúc nãy, vào nghỉ tạm đêm nay trong nhà bếp của đơn vị Bắc Phi.

Sáng hôm sau, Stephanie bước ra khỏi cỗ xe nhà bếp. Đêm qua nàng đã được ngủ một giấc ngon lành sau khi hì hục cùng cô cấp dưỡng Angèle nấu bữa ăn tối cho binh sĩ và cho họ ăn.

Ánh sáng buổi bình minh toả rộng trên các ngọn đồi. Mặt trời mọc. Những tia nắng đầu tiên nhuộm màu

hồng ngọn đồi Soferino, hứa hẹn một ngày đẹp trời. Trên mặt đất còn những vũng nước của trận dông chiều hôm trước.

Stephanie nhìn ra và thấy một đoàn kỵ binh đi trên con đường lớn. Những cầu vai đeo cấp bậc lấp lánh trong ánh nắng ban mai. "Chắc là Hoàng thượng cùng các tùy tùng của Người, trong đó có René..." Stephanie thầm nghĩ. Nàng vội chạy về phía đó. Nhưng mới được vài bước nàng đã nhận ra là hai bắp đùi nhức nhối. Nàng ngừng chạy, chậm choạng bước đi.

Phải gặp Hoàng thượng. Phải tâu với Người rằng đừng đánh thêm trận nào nữa. Rằng phải chấm dứt cuộc đổ máu này ngay. Nàng thấy đầu óc quay cuồng, cổ nhấc đôi chân nhức nhối. Mình phải đến đó! Bằng bất cứ giá nào phải đến gặp Hoàng thượng ngay trong ngày hôm nay. Sớm chừng nào hay chừng ấy. Và gặp René nữa. Mới nghĩ đến chàng, toàn thân René nóng bừng lên.

Hoàng đế Napoleon III xuống ngựa, ra hiệu cho đám sĩ quan tùy tùng đứng lại. Ngài đi một mình lên đỉnh mỏm đồi nhỏ. Chợt Ngài nhìn thấy một phụ nữ đang chập choạng rảo bước về phía Ngài. Một người phụ nữ còn trẻ mặt lấm lem, áo quần tơi tả. Stephanie đã bước đến bên Ngài, quỳ mọp xuống:

- Tâu Hoàng thượng...

Rồi nàng nhìn vào đám sĩ quan tùy tùng. Không thấy có René.

- Chị Phanie! Chị nói mê đấy à? - Tiếng cô gái Angèle lạnh lạnh bên tai.

- Muôn tâu Hoàng thượng... - Stephanie vẫn lấm bầm trong cơn nửa tỉnh nửa mê.

- Hoàng thượng đi Castiglione rồi - Angèle nói.

Stephanie vùng ngồi dậy:

- Chị nói gì đấy, Angèle?

- Chị cần gặp Hoàng thượng chứ gì? Tôi vừa nghe nói đêm qua Ngài đã đi Castiglione rồi, cùng với đám sĩ quan tháp tùng.

Stephanie hoảng hốt vùng đứng lên. Nàng sửa lại áo váy trên người, xoắn hai cái xắc hành lý lên vai rồi cảm ơn Angèle đi tiếp.

Sau ba tiếng đồng hồ cuốc bộ, Stephanie đến đại bản doanh quân đội Hoàng gia Pháp. Nàng hỏi viên sĩ quan đứng canh bên ngoài và được biết Đại úy René Guinchamp hiện ở thành phố Turin lo việc thông tin liên lạc. Chàng không tham gia chiến đấu. Nỗi thất vọng trong lòng nàng kéo theo một nỗi mừng là người tình của nàng đã được an toàn sau trận đánh vừa rồi.

Sau khi làm tròn nhiệm vụ, truyền đạt với Vua những điều nàng được Công tước Morny giao phó, Stephanie tính sẽ đến Turin gặp René và thuyết phục chàng ở lại đó vĩnh viễn.

Khi hỏi đến Hoàng thượng, nàng được biết Hoàng thượng đi thị sát mặt trận.

- Bao giờ Hoàng đế về đây? - Stephanie hỏi.

- Làm sao chúng tôi biết được? - Viên sĩ quan tùy tùng đáp - Chị không biết tính Hoàng thượng. Ngài đi đâu chỉ những ai Ngài cho theo mới biết và bao giờ Ngài về thì không ai có thể biết được.

Stephanie lặng đi một lúc. Viên sĩ quan tùy tùng thấy vậy thương hại hỏi:

- Nhưng chắc chắn Hoàng thượng sẽ về đây. Ngài mai, ngày kia? Không ai có thể biết được. Chỉ biết được một điều là Ngài sẽ về.

Stephanie suy tính nên làm như thế nào bây giờ. Nàng thấy chỉ có cách duy nhất là đến với trung đoàn Bắc Phi, giúp cho cô cấp dưỡng ở đó nàng đã quen, cô Angèle.

Về đến trung đoàn, cô đi thẳng ngay đến cỗ xe cấp dưỡng và may mắn làm sao, nàng nhìn thấy Tuboisquoi đứng bên trong đang trút rượu ra những cái vò.

- Bác Tuboisquoi! - Nàng reo lên mừng rỡ.

Tuboisquoi ngẩng lên, cười vui vẻ:

- Phanie! Tôi nghe Angèle nói cô đến đây. Sao? Cô lại tham gia cả cuộc chiến tranh này nữa à? Hôm qua tôi đi vắng chỉ nghe Angèle kể lại là cô ngủ lại đây đêm qua.

- Tôi sẽ ở lại đây ít ngày nữa đấy, được không?

- Sao không được?

- Nhưng tôi không ngồi không đâu. Tôi sẽ giúp Angèle và bác một tay. Bác thừa biết tôi làm được.

Và thế là Stephanie ở lại làm chân cấp dưỡng. Sáng sáng nàng tìm đến đại bản doanh quân Pháp, nhưng lần nào nàng cũng chỉ được một câu trả lời.

- Hoàng thượng chưa về.

Một hôm Tuboisquoi chở thực phẩm về trung đoàn đem theo một trung úy bị thương nặng. Bác ta gọi nàng giúp khiêng chàng trung úy vào gian nhà kho.

- Ông trung úy này bị thương bất tỉnh và lại lăn xuống khe cho nên bọn cáng thương không nhìn thấy. May mà tôi phát hiện ra.

Hai người đặt chàng trung úy vẫn còn mê man lên một tấm nệm rơm. Thoạt nhìn, Stephanie đã thấy chàng trung úy này rất trẻ và đẹp trai. Cặp mắt, cái miệng, khuôn mặt đều rất quý phái. Và vẻ mặt chàng mới chân thật, đáng mến làm sao.

Stephanie đỡ bi - đông rượu trong tay Tuboisquoi, lấy tay tách môi chàng thương binh từ từ rót rượu vào. Trung úy mắt vẫn nhắm, nuốt từng ngụm ngon lành. Lát sau chàng mở mắt. Chàng liền chớp mấy cái, chắc hẳn thấy được một phụ nữ xinh đẹp đến như thế này giữa mặt trận đầy bùn và máu.

- Chào Trung úy... Tên ông là gì, thưa Trung úy?

- Bourdeilles! André de Bourddeilles.

- Trung úy Bourdeilles! Ông thấy trong người thế nào?

Hoàng thượng hình như biến mất tăm. Lần nào đến đại bản doanh của Người, Stephanie cũng chỉ nhận được câu trả lời đơn giản:

- Hoàng thượng chưa về.

Không biết làm cách nào, Stephanie đành ở lại trung đoàn Bắc Phi, làm cấp dưỡng giúp Tuboisquoi và Angèle, chăm sóc chàng trung úy André de Bourdeilles trong gian nhà kho.

Đã qua bốn ngày rồi Stephanie vẫn chưa gặp được Hoàng thượng. Nàng vô cùng lo lắng và hoảng hốt. Nàng tính đến gặp tướng Mac Mahon. Ông ta biết nàng là ai và chắc chắn sẽ giúp nàng. Nhưng nàng cũng không thấy được Mac Mahon ở đâu. Nàng nghe nói ông ở Milan. Người khác bảo ông ở Brescia. Cũng khó tìm như Đức vua.

Đến lúc không biết làm thế nào, Stephanie đành thú thật với Tuboisquoi:

- Tôi cần gặp Hoàng thượng.

Tuboisquoi bèn thông qua một số sĩ quan quen biết hay đến uống rượu ở canteen của bác, cuối cùng đã bắt liên lạc được với một trong số tùy phái làm việc trong đại bản doanh. Qua người tùy phái này, Stephanie nhờ một sĩ quan tùy tùng mà nàng không thấy tin cậy gì mấy chuyển một mảnh giấy trên đó nàng viết chữ "F...1831" rồi dặn thêm:

- Ông làm ơn chuyển đến tận tay Hoàng thượng cho tôi. Việc rất gấp, mong ông giúp cho.

Viên sĩ quan tùy tùng khuất vào bên trong, Stephanie trong lòng rất hồi hộp. Lát sau, ông ta ra cau mặt nói:

- Hoàng thượng không thể tiếp chị được...

- Tại sao? - Stephanie hốt hoảng - Nhưng...

- Người rất bận - Viên sĩ quan tùy tùng ngắt lời.

- Nhưng ông có chuyển cho Hoàng thượng mảnh giấy kia chứ?

- Tôi đã trao cho Người chiếc phong bì chị đưa. Người mở ra xem rồi nhét ngay vào túi, phán gọn mỗi một câu: "Thư này ta không cần trả lời".

Stephanie ngơ ngác nhìn viên sĩ quan tùy tùng. Nàng không sao hiểu nổi như thế nghĩa là sao.

- Hoàng thượng không trả lời?

- Không. Như thế có nghĩa là chị đừng nên tìm cách gặp Hoàng thượng vô ích. Chị sẽ không bao giờ được Người cho bệ kiến đâu.

Nói xong viên sĩ quan tùy tùng đóng sập cửa lại. Stephanie đã định đập cửa nhưng nàng rất dỗi hoang mang nên thôi. Vậy là ám hiệu kia không có nghĩa gì với Hoàng thượng? Nàng không được quyền viện ra Công tước Morny, cũng không được quyền nói gì ngoài những lời nàng đã học thuộc lòng.

Hôm sau nàng được tin Hoàng thượng đang ở khu vực Verone, nhưng chỉ nay mai Người sẽ không ở đấy nữa. Vả lại mấy chữ ám hiệu kia không tác dụng gì thì nàng làm cách nào bệ kiến được Người? Stephanie quyết định ở lại đây, đỡ tay cho Angèle và Tuboisquoi. Lúc nào rảnh, nàng chạy vào nhà thờ, bây giờ biến thành bệnh viện, giúp việc điều trị cho thương bệnh binh. Ngoài ra còn chàng trung úy André de

Bourddeilles đang nằm trong nhà kho nữa.

Tuy vậy ngày nào nàng cũng chạy đến tòa nhà của đại bản doanh tìm mọi cách để gặp Hoàng thượng, mặc dù nàng biết chỉ là vô ích.

Tối tối nàng ngồi với André. Chàng đã bình phục rất nhiều, chỉ còn một bên chân chưa lành hẳn. Mỗi ngày nàng một thấy mẩn thêm chàng trung úy. Và chàng xem chừng cũng dần dần phải lòng "chị cấp dưỡng Phanie" này. Bây giờ chàng đã biết nàng tên thật là Stephanie hoặc phu nhân Dytteville.

Có hôm Stephanie ở nhà thờ về, thấy André lấy ra một bông hoa tươi gai trong nệm rơm đưa nàng. Rồi chàng nhắc bổng nàng lên bằng đôi tay vạm vỡ, hôn chùn chụt lên má nàng.

Stephanie bèn dìu chàng nằm xuống, hôn lên trán chàng nụ hôn trùi mẩn. Chàng trung úy đỏ mặt, trông giống hệt như cậu học sinh trung học bẽn lễn. Vài hôm nay, Stephanie đã bắt đầu thấy yêu chàng. Nhiều lúc nàng đã thoáng nghĩ đến chuyện ngã vào lòng André để chàng vuốt ve mơn trớn. Nhưng một vật cản trở cứ hiện lên trong đáy mắt nàng vào những lúc như thế: hình ảnh René...

Đến một đêm, trần trọc bên cạnh Angèle vì những bản khoản về nhiệm vụ Công tước Morny giao cho chưa làm tròn, nàng không chịu nổi, vùng ngồi dậy. Angèle vẫn ngáy nhè nhẹ. Stephanie bỗng thấy thêm một niềm an ủi. Nàng đứng dậy, vẫn chỉ có bộ lót trên người, chạy xuống nhà kho. Stephanie lẩn trong bóng tối đến bên ổ rơm của André, nằm xuống cạnh chàng, thổn thức khóc. André thức giấc, thấy Stephanie đang ôm mình. Thương xót, chàng ôm chặt nàng trong vòng tay, dỗ:

- Stephanie!

- André!

André hôn lên mái tóc nàng. Cặp môi chàng đưa xuống miệng nàng, Stephanie bỗng thấy bao nhiêu đau đớn, buồn tủi biến đâu mất sạch. Nàng để yên cho André hôn lên cổ nàng, lướt dần xuống cặp vú trần và xuống thấp dần. Bỗng nhiên nàng vùng ngồi dậy:

- Nhưng không được!

- Tại sao, Stephanie? Em thừa biết là tôi yêu em...

- Nhưng không được - Nói xong nàng đứng dậy chạy về cỗ xe cấp dưỡng, nằm xuống bên Angèle. Cô gái trẻ đang tuổi ăn tuổi ngủ vắng ngủ say sưa không biết gì hết.

Stephanie nằm suy nghĩ miên man. Mình không có lý do gì để yêu chàng trung úy kia. Mình chỉ là nạn nhân của những hoàn cảnh đặc biệt. Mình đã bị hoàn cảnh đó lôi cuốn. Nhưng phải thú nhận rằng về mặt, thái độ, giọng nói của chàng trung úy André kia thật sự cuốn hút mình. Và rõ ràng chàng rất yêu mình.

Tuy nhiên nàng vẫn còn nghĩ đến René.

Trong nhà thờ kiêm bệnh viện quân y người ta nói nhiều đến trận đánh sắp tới. Quân đội ùn ùn kéo về Solferino.

Sáng hôm sau, 7 tháng 7, từ lúc mặt trời chưa mọc, tiếng kèn tập hợp đã vang lên. Những khẩu pháo lần bánh về phía Castiglione. Stephanie cảm thấy một trận đánh lớn sắp sửa bắt đầu, càng sốt ruột muốn gặp ngay Hoàng thượng. Nàng chạy đến đại bản doanh đóng trong tòa nhà lớn trong thành phố. Nàng biết chắc Hoàng đế Napoléon III đang ngự trong đó nhưng nàng không có cách nào lọt vào được. Các đơn vị quân đội đóng ken chặt vòng trong vòng ngoài. Nàng loay hoay một lúc lâu, biết không thể vào được, đành chạy trở về trung đoàn Bắc Phi trò chuyện với các hạ sĩ quan quen biết.

Các đơn vị đều đã được lệnh chờ. Họ đang sốt ruột đón đợi mệnh lệnh của Hoàng đế cho mở cuộc công kích thì bỗng lúc 1 giờ trưa, các đơn vị nhận được điện của Hoàng đế Napoléon III trực tiếp ra lệnh "Giữa Trẫm và Hoàng đế nước Áo đã thống nhất đình chiến". Sĩ quan, binh lính sững sốt nhìn nhau. Vậy nghĩa là sao? Không ai muốn tin vào cái lệnh chỉ quái đản này. Hai chữ "đình chiến" được lan truyền từ miệng người này sang tai người kia kèm theo một giọng nói đầy nghi hoặc.

Vậy là trận đánh lớn vừa mới bắt đầu triển khai đã bị tắt ngấm? Tuy nhiên chỉ một lát sau hai chữ "đình chiến" đã ngấm vào đầu óc mọi người. Họ reo hò vang dội "Hoàng thượng vạn tuế!". Binh lính tung mũ lên trời, cắm lưỡi lê xuống đất và bàn chuyện giải ngũ, trở về quê hương với gia đình, với vợ con.

Stephanie bước theo cỗ xe cấp dưỡng, trong lòng suy nghĩ miên man. Đình chiến nghĩa là André sắp rời khỏi đây để về nhà. René thì đang ở Turin. Nàng sẽ về Paris. Nàng đã tính kế hoạch đến Turin sống với René lâu dài. Tất cả những dự định ấy đều tan thành mây khói. Cuộc đình chiến này sẽ ngăn chặn châu Âu liên minh lại. Nhưng cuộc chiến tranh này đúng là một cuộc chiến tranh dở dẩn.

Tối hôm đó Stephanie nói chuyện rất lâu với chàng trung úy André de Bourdeilles.

- Tôi nghe nói Hoàng đế được báo tin về một cuộc liên minh có thể xảy ra của châu Âu để chống lại nước Pháp.

- Ông nghe đâu được tin ấy?

- Chiều nay bà không ở nhà. Mọi người bàn tán xôn xao về tin đó. Lại thêm bức điện của Hoàng hậu Eugène.

Vậy là Hoàng thượng đã biết được thông tin này qua một nguồn khác. Phải chăng Công tước Morny đã cử nhiều người chứ không chỉ riêng mình nàng? Và hôm nay nàng nhờ chuyển tới Hoàng thượng mẫu giấy ghi ám hiệu "F...1831". Ngài đã biết thông tin này qua một liên lạc khác cho nên đã không muốn gặp nàng để nghe lại vẫn cái thông tin ấy.

- Ông còn nghe thấy tin gì nữa không, André?

- Nghe nói Nga hoàng cử một phái viên đặc biệt dọa Hoàng hậu Pháp rằng nếu không đình chiến, châu Âu sẽ liên minh và nước Pháp sẽ bị thảm họa. Hoàng hậu điện ngay cho Hoàng đế. Hoàng đế ta đã cử tướng Fleury đến gặp Hoàng đế Áo sau đấy hai vị hoàng đế đã gặp nhau và nhất trí mấy điều. Thứ nhất Hoàng đế Napoléon đã thừa nhận là người chiến thắng và người anh, bởi Ngài 51 tuổi, trong khi hoàng đế Áo mới 29...

Stephanie ngắt lời:

- Vậy là chiến tranh kết thúc và mấy chục ngàn binh sĩ thương vong trong mấy trận vừa rồi đã trở thành vô ích...

Chiều hôm sau, lúc Stephanie quay vào nhà kho, nàng không thấy André đâu. Tuboisquoi nói:

- Ông ta đã được cáng đi rồi.

- Sao lại thế?

- Quân Pháp đã được lệnh trong 48 tiếng đồng hồ phải rời khỏi đất Italia, không được để lại một người nào. Vì vậy đám tải thương đi sục sạo khắp nơi. Nhân lúc lộn xộn, ông trung úy liền bước lên một cái cáng và thế là họ khiêng ông ta đi mất. Trung úy André de Bourdelles là người tốt đấy. Cô đừng quên ông ta, Phanie!

Càng về gần kinh thành Paris, Stephanie càng nhớ lại nhiều về chiến trường Italia. Nàng ra đó mang theo hy vọng gặp René, nhưng nàng đã không gặp chàng. Nàng lại gặp André de Bourdelles là người để lại ấn tượng đến bây giờ vẫn chưa nguôi trong lòng nàng. "Mình sẽ không bao giờ quên chàng... Con người mới đẹp đẽ, quý phái và đáng yêu làm sao!" Nàng thì thầm.

Ngồi trên đoàn tàu từ Lyon đến Paris, Stephanie chỉ nghĩ đến chàng trung úy André. Nhưng khi bước ra khỏi toa tàu xuống sân ga, nàng nghĩ ngay đến Công tước Morny. Chính Ngài đã cử nàng đi nhưng nhiệm vụ nàng đã không hoàn thành. Nàng không được bệ kiến Hoàng thượng. Nhưng đây không phải là do nàng. Và cuối cùng Hoàng thượng vẫn chưa biết nàng là ai. Nàng không giận Hoàng đế nhưng nàng giận Công tước Morny. Nàng cần phải gặp ông ta để cho rõ ràng mọi chuyện. Nàng có bao nhiêu câu cần chất vấn Công tước để xóa đi nỗi cay đắng đã không được bệ kiến Hoàng thượng và truyền lại bức thông điệp kia.

Nhìn thấy Stephanie bước vào cửa, Noémie sững sốt reo lên:

- Ôi bà chủ! Đúng là bà chủ rồi.

Aimé thì không tỏ vẻ gì hết. Anh ta chỉ nói:

- Hoa hồng tươi đã cắm sẵn trong phòng bà chủ. Mấy hôm nay chúng tôi nhận được hoa đều và tin rằng bà chủ sắp về.

Stephanie bước thẳng lên phòng riêng và thấy một bó hoa hồng tươi rất to, đính một tấm thiệp "André!". Nàng reo lên sung sướng.

- Đây là bó hoa thứ năm thừa bà chủ.

- Tôi đã thấy! Năm bó.

Nàng vội mở những chiếc phong bì khác. Mỗi phong bì đựng một tấm thiệp và những dòng chữ "Tôi mong bà... Tôi chỉ nghĩ đến bà không nghĩ được gì khác... Tôi không thể quên được bà... " Nàng quay sang Aimé lúc này đứng im như pho tượng:

- Anh đóng ngựa vào xe ngay. Ta đến phố Dupleix, số nhà 14, biệt thự ông André de Bourdelles một người bị thương tôi đã chăm sóc ngoài chiến trường.

- Thừa bà chủ...

- Anh làm ngay đi! Tôi biết anh sắp nói "Đây là Paris chứ không phải chiến trường". Nhưng ngày hôm nay tôi vẫn còn đang ở chiến trường và tôi cần đến với người thương binh của tôi. Từ ngày mai tôi sẽ theo thời gian biểu anh vạch ra. Nhưng hôm nay thì chưa. Bảo Noémie chuẩn bị áo quần cho tôi. 10 phút nữa ta đi.

André d Bourdelles đi vắng. Stephanie vô cùng thất vọng, ghi vội mấy chữ cho chàng, bảo nàng đã về Paris và đợi chàng ngày mai tại nhà riêng. Sau đó nàng sai đánh xe đến biệt thự Resmont gặp Amélie để

hỏi xem trong thời gian nàng đi vắng có dư luận gì về nàng không và thái độ bên chồng nàng ra sao.

Nàng rất ngạc nhiên thấy việc nàng đi vắng không ai bàn tán gì hết. Thì ra là "Ông Armal" đã có một cách giải thích cho các thành viên của Ủy ban Guinchamp rất khéo. Bộ chiến tranh yêu cầu nàng tiếp nhận quà của một số thành phố và áp tải đến biên giới Italia.

- Nhưng tôi ra mặt trận kia mà? - Stephanie thú nhận với bạn.

- Đúng thế. Người ta nói rằng khi đến biên giới, chị đã tình nguyện sang Italia để giúp đỡ thương binh.

Trong đầu óc vẫn còn buồn về nỗi không được gặp André, Stephanie tâm sự luôn với bạn về quan hệ giữa nàng với Trung úy André de Bourdelles.

Hôm sau, khi André đến thăm Stephanie, nàng không ngờ cuộc gặp gỡ lại nghiêm trang đến thế. Chỉ vì André thấy nàng hoàn toàn khác. Nếu trước đó là Phanie, nữ cấp dưỡng của trung đoàn Bắc Phi thì bây giờ là phu nhân Dytteville, một mệnh phụ kiêu diễm, sang trọng, giàu có và đáng điệu quý phái. André đắm ngượng nghịu lúng túng. Nàng càng cố khôi phục lại sự thoải mái thân tình bao nhiêu thì chàng càng lùi xa bấy nhiêu.

- Ôi, tại sao ông không thoải mái như lúc chúng ta trong nhà kho bên Italia được, André thân mến?

- Tôi vẫn thoải mái đấy chứ - André ngượng nghịu nói, chàng mặc bộ quân phục sĩ quan mới cứng và đeo lon đầy đủ.

- Ông nghĩ tôi khác trước à? Ông lầm rồi, André! Có ông đổi thay thì có. Tại sao ông không nói với tôi bằng giọng của một thương binh với nhân viên cứu thương như trước?

- Quả là tôi chịu ơn cứu sống của bà, thưa phu nhân.

- Ôi, việc tôi làm chỉ là chuyện ngẫu nhiên. Ông không phải mang ơn gì tôi cả, André. Điều quan trọng là chúng ta đã gặp nhau và trở thành bạn bè thân thiết. Hay lần sau ông đến đây tôi sẽ mặc lại bộ y phục cấp dưỡng và đi ủng lính? - Stephanie mỉm cười nói - Aimé sẽ đem rượu vang ra đây và tôi muốn ông lại coi tôi y hệt như Phanie hôm trước.

- Phu nhân nói thế là rất tốt bụng. Nhưng chiến tranh tạo nên hoàn cảnh khác và cho phép con người ta thoải mái với nhau...

- Sự thoải mái mà Paris không cho phép? Tôi không tán thành. Ông hãy kể về bà thân sinh của ông đi, André. Hôm trước ông nói còn quá ít về bà.

- Tôi rất ít khi về gặp gia đình.

- Xin lỗi, câu tôi hỏi hơi quá tò mò. Tôi không muốn gợi chuyện buồn của ông.

- Đã lâu tôi không còn buồn về chuyện gia đình nữa. Có ai chọn nơi mình sinh ra đâu? Tốt hơn là bà hãy kể về bà. Có vẻ bà rất bận rộn và giao du rộng, đúng vậy không?

- Tôi bắt đầu thấy ông trở lại như trước rồi đấy - Stephanie mỉm cười nói - Đúng, tôi rất hay đi vắng. Tôi có lô riêng tại rạp hát Italia, rồi nhiều công việc khác nữa. Tôi luôn đến thăm hai con tôi.

- Chúng giống bà?

- Tôi không biết nữa. Ông gặp sẽ thấy.

- Tôi sẽ rất sung sướng nếu được gặp các con bà.

- Ông làm sao vậy, André? - Stephanie thấy chàng lại bắt đầu gò bó - Tôi có điều gì làm ông ngại không đấy?

- Có.

- Điều gì vậy? Xin ông cho biết, André.

André nhìn nàng. Stephanie mỉm cười khích lệ. André hiểu rằng mình phải đến với nàng.

- Hai chúng ta biết về nhau quá ít, thưa phu nhân. Cho nên bà đã nói đôi chút về bà. Nếu muốn đòi bà nói thêm, tôi thấy có bốn phận phải nói về tôi trước. Cha tôi mất năm tôi lên 10 và em gái tôi Sophie lên 7. Vài năm sau mẹ tôi lấy một người Anh, Huân tước Aylesbury, gần thành phố London, trong một lâu đài và dinh cơ đồ sộ. Hai anh em tôi được nuôi dạy ở Pháp trong trường dòng. Hè nào chúng tôi cũng sang Anh nghỉ với mẹ và dượng, mặc dù chúng tôi không thích thế. Huân tước Kilmenorch tính tình khắc nghiệt và lạnh lùng. Đến con ông ấy mà ông ấy cũng không muốn nó đến gần. Năm lên 5 thằng bé Edward đã bị ông ấy gửi vào trường nội trú.

- Còn mẹ ông, André? - Stephanie hỏi.

- Mẹ tôi cũng chẳng sung sướng gì. Hiện mẹ tôi còn rất đẹp. Huân tước Kilmenorch rất giàu và ông cầu hôn, mẹ tôi bằng lòng ngay vì đấy là một cơ hội bất ngờ.

- Mẹ ông chịu rời xa hai anh em ông?

- Tại huân tước và tài sản, dinh cơ của ông ấy. Năm tôi 19 tuổi và em gái tôi 16, mẹ tôi đã tính đem chúng tôi sang Anh sống cùng nhưng chúng tôi thoái thác. Chúng tôi muốn sống thoải mái. Mẹ tôi muốn hai anh em tôi thành người Anh. Chúng tôi ghét cả ông huân tước lẫn đám gia nhân đầy tớ, tòa lâu đài cũng như đồ đạc tại đó. Mẹ tôi bèn cắt nguồn cung cấp thế là tôi gia nhập quân đội, còn Sophie em gái tôi thì trốn ra khỏi trường dòng với Lambert de Saint Hollien, anh của một người bạn gái cô ấy. Họ buộc phải cưới nhau. Lambert đến gặp tôi, bảo gia đình cậu ta không bằng lòng cho cưới vì hồi môn của em gái tôi không có gì. Sophie quỳ xuống lạy van tôi. Tôi bèn cho nó phần gia tài tôi được thừa kế của cha tôi, chỉ giữ lái nông trại nhỏ tiêu điều và vài thửa đất chẳng có giá trị gì.

- Tóm lại ông đã tạo lập cho em gái, ông André? Tôi hy vọng cô ấy được sung sướng và có nhiều con cái?

André trầm ngâm buồn rầu nói:

- Tôi cũng tin là nó hạnh phúc. Em rể tôi và vợ cậu ta tính nết hợp nhau. Chỉ có điều...

- Sao?

André dịu dàng nhìn thẳng vào mắt Stephanie:

- Sau này tôi mới biết em gái tôi và chồng nó đóng kịch để lừa tôi. Thật ra chúng đâu cần khoản hồi môn kia mới được gia đình cho phép cưới nhau. Sophie giống tính mẹ tôi. Nó rất thích tiền. Tôi không còn tình cảm với mẹ tôi và em gái tôi. Chỉ là quan hệ hình thức. Gặp nhau chẳng có chuyện gì để nói. Tôi biết quá ít về Edward, em cùng mẹ khác cha. Em gái tôi có năm con nhưng tôi cũng chỉ biết mặt có hai đứa đầu. Vậy là bà đã biết đầy đủ về người thương binh của bà. Tóm lại, tôi có thể nói là vô gia đình.

Stephanie chăm chú nghe, không nói một lời. Nàng rất mến thái độ bình thản André kể về những người thân của anh. Một nỗi thương xót trào lên trong lòng khiến nàng chỉ chực thốt lên "Ôi, em yêu anh, André". Nàng dịu dàng nói khẽ:

- Ông nói một cách chân thật làm tôi xúc động. Xin cảm ơn ông, André. Gia đình tôi rất khác gia đình ông. Chúng tôi rất hòa thuận và thương yêu lẫn nhau. Mẹ chồng tôi hết sức đáng yêu.

Rồi Stephanie kể cho André nghe về thời thơ ấu của nàng, cuộc hôn nhân với Armand Dytteville, việc nàng tham gia cuộc chiến tranh Crimeé và giải thích cuộc ra trận đó là do chồng chết, trở nên góa bụa, nàng thấy buồn và muốn đi để thay đổi không khí.

Khi chia tay, Stephanie mời André một buổi nào đến ăn bữa tối.

- Chỉ có hai chúng ta - Rồi nàng mỉm cười thân mật - Nào bây giờ chàng thương binh bắt chặt tay cô cứu thương đi nào!

André cười nắm bàn tay Stephanie bóp chặt thân thiết. Stephanie không gọi Aimé đưa khách ra mà tự đưa tiễn chàng ra tận cổng. Trong tất cả đàn ông mà nàng quen biết và cầu hôn với nàng, tán tỉnh nàng, ngoài René và Boris ra, nàng gặp một người đàn ông có sức quyến rũ nàng mãnh liệt cả về tinh thần lẫn thể xác.

Hôm André đến ăn bữa tối với nàng, Aimé khiến nàng rất ngạc nhiên, anh ta cư xử với André de Bourdelles như người thân thiết. Nét mặt nghiêm nghị của Aimé bỗng dịu xuống và trở thành tươi tắn. Thái độ thiện chí ấy làm cho Stephanie, lúc uống cafe tráng miệng, đã giới thiệu Aimé với André rằng đây là người thân từ thuở nhỏ và là người tin cần và cần thiết với nàng không thể thiếu.

Aimé trả lời rằng bà chủ anh ta đã cứu sống anh ta ngoài chiến trường Crimeé. Thấy kỷ niệm đó có thể gợi cho André những liên tưởng không nên có nàng ngắt lời ngay Aimé.

- Ông Aimé - André nói - Tôi muốn được nghe ông kể tiếp.

- Vâng, xin sẵn sàng, khi nào có dịp, thưa Ngài.

Stephanie rất ngạc nhiên thấy lời lẽ của Aimé như vậy, như thể anh đã coi André de Bourdelles là ông chủ từ bao giờ. Rõ ràng Aimé muốn nàng cưới André. Stephanie thầm nghĩ thú vị "Stephanie de Boinaudonin sẽ thành Stephanie de Bourdeilles!" Vậy là ta trở lại được hai chữ đầu thời con gái "S.B"

GẶP LẠI CÔNG TƯỞC MORNY

Mãi sau André de Bourdelles mới biết chàng đã trở thành nỗi ám ảnh rất lâu trước đó đối với Stephanie. Mỗi lần gặp chàng, Stephanie càng thấy quý chàng trai giản dị chân thật và đẹp trai lịch thiệp này. André khiến nàng quên hẳn René... André khiến nàng quên cả Boris. André khiến nàng quên tất cả những gì khác, những ai khác.

Stephanie say đắm chàng mặc dù André vẫn giữ thái độ lễ phép với nàng. Tuy vậy nàng thầm nghĩ "Chàng yêu ta! Chắc chắn chàng yêu ta. Ta chủ động đến với chàng, ta nhìn chàng, cặp mắt chàng nhìn lại ta nhưng liền sau đấy mắt chàng lảng ra và làm ta có cảm giá như chàng coi ta chỉ là người em gái, người chị gái... hoặc người phụ nữ mà chàng tuy rất quý mến nhưng không được phép yêu".

Trong đáy lòng André nghĩ gì về ta? Hay chàng sợ hôn nhân? Chàng cho rằng ta không thể trao thân cho chàng khi chưa đăng ký với tòa thị chính và được phép của nhà thờ? Chàng còn sợ gì nữa? Chẳng lẽ chàng không biết rằng ta khao khát được nằm gọn trong vòng tay của chàng, vuốt ve chàng và nhận những vuốt ve của chàng, được nếm vị lưỡi của chàng, được thấy tấm thân chàng đè lên, áp chặt vào thân ta, được dâng hiến thể xác cho chàng, được là vợ chàng sao?

"André! André!" Cái tên thân thiết ấy bao nhiêu lần. Stephanie thốt lên, rên rỉ trong đêm khuya thanh vắng. Nàng khao khát chóng đến ngày được nằm trên một giường với chàng, được ôm ấp chàng, chịu chuộng chàng...

Nhưng hôm sau, giữa lúc Stephanie đang tự tin về mối tình với André, trong lúc điếm tâm buổi sáng với Aimé, nàng nghe thấy tiếng chuông reo gấp gấp ngoài cửa.

- Anh xuống xem ai. Hôm nay tôi không hẹn tiếp ai.

Nàng lắng tai nghe. Bên dưới có tiếng thì thào. Rồi tiếng chân bước. Aimé đã mở cửa phòng khách. Sao lại có khách vào giờ này? Thật là lạ.

Aimé đã lên phòng nàng và giọng anh ta rất khê:

- Có một người đàn ông muốn được gặp bà chủ.

- Một người đàn ông? Ai vậy?

- Ông ta không chịu xưng tên. Trông hơi bệ rạc.

- Bệ rạc? Anh không dùng lầm chữ đấy chứ?

- Đấy là cảm giác của tôi, thưa bà chủ. Ông ta đang chờ bà chủ trả lời.

- Trả lời? Ông ta chuyển thư của ai à?

- Vâng. Nhưng ông ta đòi trao tận tay bà chủ.

- Đưa tôi tấm áo choàng mặc trong nhà và bảo là tôi xuống ngay bây giờ.

Một câu trả lời? Trả lời ai? Trả lời chuyện gì? Stephanie nghĩ, hay là thư của André? Hay của René? Hay Agnès bị ốm? Nàng hốt hoảng nhưng vẫn bản khoăn. Thôi được, để rồi xem.

Stephanie vội vã chải qua loa mái tóc, trang điểm nhẹ rồi soi vào gương xem trông có tạm tạm chưa. Nàng đoán rất có thể là một viên chức ở một bộ nào đó.

Vốn giàu kinh nghiệm xét đoán con người, Stephanie thấy ngay vị trí khách không phải như cách ăn mặc của ông ta bề ngoài. Trông hình thức bề ngoài, ông ta có vẻ tầm thường và "bệ rạc" đúng như Aimé nhận xét. Tuy nhiên qua cặp mắt ông ta, Stephanie thấy ngay đây là một con người đáng gờm.

- Chào ông.

- Tôi được giao nhiệm vụ chuyển đến phu nhân thứ này.

Ông ta đưa cho Stephanie một gói hình chữ nhật trông như đựng một cuốn sách.

- Bà có trả lời chứ ạ?

- Tôi biết, bởi ông đã muốn gặp tôi để trao thứ này - Nàng nói và dỡ gói buộc bằng sợi dây mảnh, có gắn xi.

Stephanie bực dọc gỡ sợi dây buộc. Đột nhiên trong lòng bàn tay người lạ hiện ra một cái kéo.

- Xin bà chủ dùng thứ này dễ gỡ hơn - Khách mỉm cười nói.

- Vậy là ông rất chu đáo - Nàng đáp rồi đỡ chiếc kéo.

Chắc một cuốn sách, nàng thầm nghĩ.

"Victor HUGO - Truyền thuyết về một thế kỷ - Nhà xuất bản Hetzel"

Stephanie ngơ ngác ngẫm bìa cuốn sách. Tại sao người ta lại gửi cho mình cuốn sách này? Nàng ngược lên định đưa mắt dò hỏi người khách thì tờ bìa bật lên và nàng thoáng nhìn thấy những chữ đề ngoài một chiếc phong bì. Nét chữ tươi tắn và có đóng dấu của người viết. Nàng hấp tấp mở phong bì, bởi chuyện này làm nàng thấy bực dọc. Thái độ đó không lọt qua cặp mắt của người đàn ông vạm vỡ tóc vàng kia, bởi ông ta khẽ ho một tiếng phản ứng.

Stephanie lấy ra một tờ giấy trắng trên ghi một câu duy nhất "Dù nàng thế nào đi nữa!" Nét chữ của Công tước Morny! Mãi chinh phục André de Bourdelles, Stephanie quên bằng mất Công tước Morny, quên bằng việc đến chết vẫn ngái. Bây giờ Morny gọi nàng đến gặp. Công tước muốn gì vậy? Chiến tranh đã kết thúc rồi. Bây giờ đến công việc của các nhà ngoại giao. Nàng không còn là Stephanie Mourlon nữa và không muốn trở lại làm Stephanie Mourlon.

- Ai cử ông đến đây? - Nàng hỏi đột ngột cốt để ông khách bị bất ngờ và nói lộ ra.

Khách nở nụ cười nhún nhường như muốn nói "Tại sao bà còn hỏi?"

- Phu nhân thừa biết - Khách trả lời giọng như cô bé vừa bị cô giáo la rầy.

Giọng ông ta kéo dài. Và giọng đó chứa đựng một sự như ra lệnh, như yêu cầu nàng ngoan ngoãn tuân theo.

Stephanie như đã hiểu:

- Ngài...

- Người sai tôi đến đây sẽ rất sung sướng được gặp lại phu nhân, được tiếp phu nhân đến thăm.

Người khách tóc vàng không giấu diếm nhận xét của ông ta là nàng rất đẹp, là nàng sống thoải mái. Bởi Stephanie thấy ông ta nhìn vào cổ nàng ngực nàng một cách khá suồng sã. Nàng thấy lúng túng trước người đàn ông khá lạnh lùng này. Ông ta trông khá đẹp, vạm vỡ và quyến rũ. Đã lâu nàng không ân ái và nàng thấy vị khách hôm nay rõ ràng là người luôn thành công trên đường tình.

Thái độ suồng sã đồng thời hết sức tự tin kia nói với nàng như thế. Chắc hẳn ông ta rất đàn ông và được nhiều phụ nữ mê.

Cổ tình hồ hững khép vạt áo để che bớt làn da ngực lộ ra quá rộng. Stephanie tự dối lòng mình, nói:

- Tôi không có lý do gì để đến gặp người cử ông đến đây.

- Người cử tôi đến đây chắc chắn không nghĩ như phu nhân. Bởi tôi đã đến đây và ngày ai, cũng vào giờ này một cỗ xe sẽ đón phu nhân đứng ở vị trí hôm trước.

- Tôi không hiểu ông nói gì.

Khách nhìn xuyên thấu qua người nàng rồi nói giọng quả quyết:

- Mai, trước ngôi nhà số 7 phố Christine, 9 giờ sáng.

Khách cúi chào nhã nhặn và chìa bàn tay ra cho Stephanie. Nàng vừa ngạc nhiên vừa bị động chìa bàn tay mình. Ông ta đỡ bàn tay đưa lên đặt một cái hôn bằng cặp môi hé mở. Stephanie cảm thấy một luồng hơi ấm, ấm và êm ái phả lên bàn tay mình, trước khi nàng thu bàn tay lại. Khách không buông hẳn ra mà để bàn tay nàng rút khỏi bàn tay ông ta và cặp môi ông ta tiếp tục áp đến tận đầu ngón tay nàng.

- Thừa phu nhân, tôi hy vọng được hưởng niềm sung sướng hầu hạ phu nhân. Tôi hy vọng được hân hạnh đón tiếp phu nhân...

Ngay khi ông ta bắt đầu câu nói, Stephanie đã mở cửa phòng khách, ý nói cuộc tiếp kiến đã xong. Sau đấy, không thèm nhìn khách, nàng miễn cưỡng tiễn ông ta ra cổng.

Khách đã về. Nàng nghe thấy tiếng gót giày ông ta xa dần. Lúc này nàng mới ngẫm nghĩ cuốn sách và mảnh giấy nàng cầm trên tay. Cuốn sách? Một cái cơ chẳng? Cuốn sách vừa mới in xong mà đã gây dư luận ầm ĩ xung quanh tác giả và tác phẩm của ông ta. Stephanie chỉ biết rất lơ mơ về nhà văn này và những cuốn

sách ấy. Nàng chỉ nhớ vài bài thơ của ông ta đăng trước cả khi nàng chào đời và sau đấy. Cha và mẹ nàng lúc sinh thời rất hay đọc lên mấy bài thơ ấy.

Lớn lên nàng được biết thêm Victor Hugo cho diễn mấy vở kịch làm nhiều người phẫn nộ như vở Hermani và Ông vua Ấn chơi, về sau bị cấm diễn. Hiện giờ ông ta bị đày ra một hòn đảo. Mấy chữ trên mảnh giấy nghĩa là sao? Nhằm mục đích gì mà Ngài Công tước Morny gọi nàng đến?

Lúc trở về phòng nàng lẩm bẩm "Vấn đề là mình không quan tâm đến ông công tước nữa. Thôi các thứ trò phiêu lưu mạo hiểm rồi. Mình đến nghe ông ta giải thích đôi điều và thế là xong!"

Tuy nhiên Công tước Morny vờ nàng đến vẫn cứ ám ảnh trí óc Stephanie. Ngài đâu phải loại người gặp chẳng hay chớ. Hơn ai hết, Stephanie biết rõ Ngài Công tước thích sử dụng những người "không ai nghi ngờ được", họ tên không ghi trong công sở nào, trong sổ tay nào, trong hồ sơ nào.

Trong khi miệng tự nhủ "không cần biết", dòng chữ trên tờ giấy trắng và chữ ký bên dưới vẫn quay cuồng trong đầu óc khiến nàng không còn nghĩ được bất cứ thứ gì khác. Chiều hôm đó, lúc André đến, nàng tiến hành chinh phục chàng nhưng vẫn cứ thỉnh thoảng lại nghĩ đến người đàn ông vạm vỡ, tóc vàng đầy quyến rũ kia.

Stephanie cùng André ngồi trên xe ngựa đi về phía rừng Boulogne, trò chuyện đủ thứ phù phiếm trên đời. Đột nhiên André nắm tay Stephanie, hỏi:

- Phu nhân đang nghĩ đi đâu thì phải?

- Đâu có!

- Về mặt và cặp mắt phu nhân hôm nay dờ dẩn thế nào ấy. Tôi thấy rõ hôm nay phu nhân đang lo lắng băn khoăn chuyện gì. Hay phu nhân vừa nhận được tin tức không vui? Hoặc có ai làm điều gì khiến phu nhân bực mình? Tôi nghĩ rằng phu nhân giấu tôi làm gì?

Stephanie mỉm cười để yên bàn tay nàng trong bàn tay André. Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng, cố đoán tâm trạng nàng và năn nỉ nàng kể ra với chàng. Stephanie bối rối. Lời năn nỉ của André chứng tỏ chàng yêu nàng và hứa hẹn hạnh phúc của nàng trong chuỗi ngày sắp tới. Nàng mỉm cười nhìn chàng âu yếm, cố nghĩ xem phải bịa ra chuyện gì cho chàng yên tâm đây.

- André thân mến, công việc ở hãng đang gặp vài khó khăn. Một con tàu chở hàng lẽ ra phải đến hôm qua, giờ vẫn chưa thấy tới.

- Tàu chở gỗ à?

- Vâng. Gỗ ở Nouvelle - Calédoine.

- Bà lo xảy ra đắm tàu sao?

- Chưa biết là nguyên nhân nào. Chỉ biết đến hẹn mà chưa thấy tàu về.

- Nếu đắm thì có mất nhiều tiền không?

- Khá nhiều.

André im lặng một lúc rồi hỏi tiếp:

- Và có làm thay đổi cuộc sống của phu nhân không?

- Không - Nàng bật cười - Một con tàu bị đắm hay mất tích cũng chẳng ảnh hưởng gì mấy đến hãng Dytteville. Hãng chúng tôi hoạt động trên rất nhiều lĩnh vực kinh doanh khác nhau.

André im lặng một lúc rất lâu. Stephanie có cảm giác chàng định nói điều gì với nhưng còn ngập ngừng.

- Hoạt động kinh doanh như thế này có làm phu nhân thích thú thật không?

- Kinh doanh là loại công việc tôi rất thích, đôi khi còn làm tôi say mê nữa kia. Tôi có một thứ linh cảm nhạy bén. Bố chồng tôi rất quan tâm đến ý kiến của tôi và điều đó làm tôi thấy vui. Và lại kiếm được nhiều tiền cũng là cái thú chứ, André.

André nhìn hai bàn tay đang nắm vào nhau và Stephanie nhận ra vừa rồi nàng đã lỡ miệng nói ra một điều chạm lòng tự ái của André. Chàng nghèo trong khi nàng giàu, rất giàu!

- Tôi đã từng không giàu. Nghèo là đẳng khác, nhưng tôi không cảm thấy khó chịu - Nàng nói cốt để xoa dịu nỗi mặc cảm của André - Tiền bạc đâu phải là mục đích cuộc sống. Nó chỉ tạo thêm vài thuận lợi, có vậy thôi.

- Kiếm tiền không phải là công việc của nữ giới!

- André, ông có biết không, cuộc đời nhiều khi đưa đẩy con người. Đâu phải ta cứ muốn là được. Chồng tôi ngày xưa làm nghề kinh doanh. Anh ấy kể tôi nghe những chuyện vui buồn, những mơ ước của anh ấy. Tôi rất yêu chồng và tôi chia sẻ công việc với anh ấy. Đấy chẳng phải là vai trò của nữ giới hay sao? Giúp chồng và chia sẻ với chồng?

- Tôi thông cảm với bà, thưa phu nhân Dytteville.

- Ông thông cảm nhưng không tán thành! Đúng thế không, André?

André vẫn nhìn vào hai bàn tay nắm chặt nhau.

- Tôi không tán thành. Nhưng phu nhân vừa nói, nhiều khi chúng ta bị hoàn cảnh xô đẩy, trong khi bản thân chúng ta không muốn hoặc chưa muốn. Phu nhân là một phụ nữ tự do, thoải mái, sống độc lập... Một phụ nữ kinh doanh...

"Nghĩa là anh không cho rằng tôi hợp với anh chứ gì?" Stephanie thầm nghĩ. Nàng thấy khó chịu. Vậy là anh ta chẳng hiểu gì hết! Nàng giàu có đâu phải là lỗi tại nàng? Và nàng yêu anh ta cũng đâu phải là tội lỗi? Stephanie thấy André quá nông cạn, cổ hủ và ngu ngốc. Khốn nỗi nàng lại khao khát anh ta.

Nàng thầm nghĩ, mình sẽ không nói gì nữa. Anh muốn tôi yếu đuối, anh muốn che chở cho tôi. Tôi làm anh

thất vọng vì tôi quá tự lập và giàu nghị lực. Trái với mong muốn của anh... Thôi được, tôi sẽ chịu anh, như ý anh muốn. Anh sẽ đóng vai đàn ông. Tay anh sẽ ôm vai tôi. Tôi sẽ ngã đầu vào ngực anh. Tôi sẽ đóng vai đàn bà... rồi anh sẽ ghen, anh sẽ bắt tôi ra khỏi tay người đàn ông khác... Anh kiêu hãnh về sức mạnh của anh cũng như về sự yếu đuối của tôi...

Ho vào uống trà trong quán Cascae rồi Aimé chở họ đến phố Dupleix.

- André, tôi về quê sau đây chừng tám ngày.

- Phu nhân sắp rời Paris?

Mình điểm trúng huyết, Stephanie thầm nghĩ. Anh ta lo, anh ta đã bắt đầu thấy thiếu mình, thấy cô đơn rồi.

- Tôi vắng không lâu đâu. Khoảng một tháng thôi.

- Một tháng?

- Thậm chí có lẽ không đến một tháng. Chiều thứ Năm này, tôi đợi ông đến dùng bữa với tôi.

Lúc chia tay, Stephanie đem theo về nhà hình ảnh khuôn mặt buồn xù của André. Nàng thấy thích thú bởi như thế có nghĩa đây là một lời thú nhận tình yêu đối với nàng... Nàng đi xa và André sẽ thiếu nàng trong một tháng, tất nhiên là không đến một tháng. Nhưng khi nàng trở lại Paris, André sẽ yêu nàng hơn rất nhiều.

Sau khi qua quảng trường Roi de Rome, cỗ xe rẽ vào một đường phố mà nàng còn nhớ, rồi một phố khác, qua một vòm cổng. Khi đến phố Christine, nàng thấy người đàn ông tóc vàng đã đứng đón nàng trên hè. Nhìn thấy nàng, ông ta mở ánh cửa cỗ xe của ông ta. Nàng bước lên, không nói một lời. Ông ta đã đóng cửa xe lại, để nàng một mình bên trong. Cỗ xe chuyển bánh.

Lại khác lần trước một điểm nữa là khi đến nơi, người đánh xe nhảy xuống, mở cánh cổng nặng nề rồi dắt xe vào sân. Sau khi đóng cánh cổng lại, bác ta mới leo lên chỗ ngồi và giật cương cho ngựa kéo xe đến trước bậc thềm nhà.

Cánh cửa mở. Một đầy tớ cúi đầu kính cẩn chào. Stephanie bước vào nhà. Nàng vào một gian phòng êm ấm, rèm cửa sổ đều kéo xuống chỉ con ánh sáng dịu dịu. Vẫn lại không khí của một cuộc hẹn hò bí mật y hệt lần trước nàng vào đây, trước khi lên đường sang Italia.

Ngài Công tước Morny tiến đến gần nàng. Nàng gặp lại con người quý phái, sang trọng, duyên dáng, đào hoa, chuyên tán tỉnh nữ giới. Bởi Stephanie thấy rõ Ngài đang ngắm nghía cách ăn mặc của nàng, với cổ áo mở rộng đến mức tối đa mà thời tiết ban sáng cho phép. Nàng thấy vị công tước quyền uy nhìn nàng như lột trần thân thể nàng.

- Xin kính cẩn đón chào nàng, thưa phu nhân Dyteville. Hôm nay phu nhân vô cùng kiều diễm, đáng yêu.

- Xin Ngài, thưa Ngài Công tước - Nàng khẽ nói và lịch sự nghiêng mình đáp lễ.

- Cảm ơn phu nhân đã đến. Cảm ơn.

Ngài Công tước nâng cả hai bàn tay nàng và đặt môi lên từng bàn tay một. Lập tức Stephanie hiểu Ngài muốn chinh phục nàng, quyến rũ nàng, muốn chiếm đoạt nàng, muốn đoạt cái điều mà nàng đã quyết định sẽ thoái thác, không ban cho Ngài. Với thái độ tự vệ, nàng nói:

- Xin thú thật là việc Công tước mời tôi đến đây làm tôi rất ngạc nhiên. Ngài đã trao cho tôi một nhiệm vụ mà tôi đã không hoàn thành. Chắc hẳn Ngài đã biết. Tôi không làm sao tiếp cận được Hoàng thượng. Người đã không cho tôi bệ kiến.

Nàng nói bằng giọng giận dữ. Ngài Công tước nhìn nàng sững sốt.

- Ngài đã dùng một liên lạc khác đến trước tôi! - Nàng nói giọng khẳng định và gay gắt.

Mắt nàng ánh lên nỗi giận dữ. Vị công tước mỉm cười:

- Phu nhân đẹp như một nàng tiên nhưng nàng lại có ngôn ngữ của một nhân viên điệp báo. Tại sao nàng giận dữ? Tôi thấy có bốn phận phải thanh minh với nàng. Tôi xin nói ngay bây giờ. Vấn đề hết sức đơn giản. Trước lúc nàng lên đường, tôi không có điều kiện báo cho nàng biết rằng mấy chữ "F...1831" không phải chỉ là ám hiệu để gặp Hoàng thượng mà bản thân nó đã chứa đựng đầy đủ nội dung bức thông điệp, đầy đủ nội dung điều tôi cần nói với Hoàng thượng. Mấy chữ đó có nghĩa: cẩn thận, ngừng ngay tất cả lại, đề phòng sự đối đầu nguy hiểm.

- Thật ư?

- Đúng thế, thưa Phu nhân. Trong khi đó chính Hoàng hậu đảm nhiệm việc nói rõ với Hoàng thượng nguy cơ nào đang đe dọa nước Pháp. Bức thư của Hoàng hậu đến tiếp sau khi phu nhân trao bản thông điệp kia. Hai thứ đến liên nhau đã giúp Hoàng thượng có đủ chủ trương thích hợp. Đây là công lao của Phu nhân, người mà tôi tuyệt đối tin tưởng.

Stephanie ngớ người, không biết đối đáp ra sao. Cố giữ thái độ tự tin, nàng nói tiếp:

- Nhưng tại sao lại có mảnh giấy hôm qua? Câu trong đó có nghĩa gì, tôi không hiểu.

Vị Công tước lại nhìn nàng:

- Và cả cuốn sách kia cũng có nghĩa gì, đúng vậy không, thưa Phu nhân thân mến?

- Cuốn sách không quan trọng! Đây chỉ là một cái cớ để liên lạc với tôi - Nàng sôi nổi nói.

Công tước Morny bóp mũi bằng ngón trỏ và ngón cái rồi lướt hai ngón đó xuống hai bên mép.

Stephanie thầm nghĩ "Vừa rồi mình ăn nói quá vội vã. Đúng là cuốn sách kia cũng phải có ý nghĩa nào đó, không phải chỉ là sự ngẫu nhiên, cũng không chỉ là cái cớ! Con người này ghê gớm hơn mình tưởng. Ông ta định chơi cái trò gì với mình đây? Nhưng là trò gì?"

- Ngài đòi tôi đến đây để làm gì? - Stephanie xấn xỏ hỏi.

- Để khen ngợi và cảm ơn Phu nhân, để tỏ lòng cảm phục và biết ơn Phu nhân. Tôi còn muốn được ngắm

nhìn phu nhân, được hưởng nhan sắc của phu nhân cho riêng mình tôi. Giờ thì phu nhân sẽ trách cứ tôi chứ?

- Không đâu, thưa Ngài. Lúc này vì không biết những tình tế trong hoạt động điệp báo của Ngài, tôi đã oán trách Ngài. Bởi tôi tưởng Ngài đã lừa tôi, nhưng chính tôi đã lầm. Ngài đã làm tôi hiểu ra câu chuyện và tôi rất sung sướng được biết rằng tôi đã làm tròn nhiệm vụ Ngài giao.

- Khi làm tròn nhiệm vụ bao giờ con người ta cũng thấy sung sướng.

Trong cách vị công tước nói, không có sự đe dọa mà dường như chứa đựng một niềm hy vọng. Vốn nhạy cảm và đang cảnh giác, Stephanie nhận thấy rất rõ điều đó. Để làm tan biến mọi hy vọng của đối phương, nàng đáp lại bằng giọng nói vừa thản nhiên vừa kiên quyết.

- Thành công như của tôi vừa rồi chỉ là một sự thỏa mãn tự ái cá nhân, có vậy thôi, thưa Ngài Công tước.

- Thỏa mãn tự ái cá nhân, thưa Phu nhân, cũng là điều dễ chịu chứ? Hay không phải?

- Tùy từng người.

Công tước Morny nhìn thẳng vào mắt nàng bằng cặp mắt lạnh lùng của một người quen sống bằng tư duy. Ông ta đang suy nghĩ gì vậy, Stephanie tự hỏi. Ông ta là một khối óc siêu phàm, một nhà ngoại giao giàu kinh nghiệm, mình phải cảnh giác cao. Không thể coi thường từng thái độ nhỏ của ông ta, sự im lặng cũng như cách nhìn.

- Tôi hy vọng chuyến ra chiến trường Italia còn để lại cho Phu nhân nhiều kỷ niệm khác nữa. Tôi tin rằng tại đó phu nhân cũng đã bắn mũi tên xuyên qua một vài trái tim nam nhi. Phu nhân là loại phụ nữ mà bất cứ đàn ông nào chỉ mới gặp một lần đã khao khát được quỳ gối dưới chân nàng.

- Tôi không quan tâm đến chuyện đó!

- Xin Phu nhân cho phép tôi nói rằng câu nói vừa rồi của phu nhân làm tôi rất ngạc nhiên.

- Tôi cho phép Ngài nói mọi thứ gì Ngài muốn - Stephanie nhếch mép cười.

- Cảm ơn Phu nhân - Vị Công tước nghiêm trang nói.

Ngài bước đến, vòng ra đằng sau Stephanie, cúi xuống gáy nàng.

Stephanie vùng đứng dậy, quay người nhìn thẳng vào vị Công tước.

- Tôi chỉ cho phép Ngài nói thôi, bất kể nói gì, thưa Ngài Công tước.

Công tước Morny nhìn nàng. Trong một khoảnh khắc rất ngắn, nàng thấy vị Công tước thoáng tái mặt. Cặp mắt ngài trở nên lạnh lùng và cái miệng hé mở đầy tham lam, thêm khát. Một tay Ngài quàng quanh người nàng, tay kia nắm vào gáy nàng và cặp môi Ngài áp mạnh vào cặp môi nàng. Công tước ghì chặt nàng trong vòng tay.

Hoàng hốt, Stephanie đẩy mạnh Ngài ra:

- Ngài nghĩ thế nào vậy?

- Đâu bí hiểm gì - Công tước Morny nói giọng trắng trợn - Đã nhiều năm nay tôi luôn nghĩ đến em, đến sắc đẹp siêu phàm của em. Tôi yêu em...

- Và Ngài đã muốn ngủ với tôi! - Nàng quát lên, trong lòng thầm nghĩ "Những phụ nữ khác không ai cưỡng lại ông ta, vậy mà mình cưỡng lại. Nhưng phải công nhận ông ta vạm vỡ, rắn chắc, hai chân ông ta mạnh mẽ, hai tay ông ta như hai gọng kìm và cái miệng ông ta cháy bỏng!"

Nàng nói tiếp:

- Ngài coi tôi như loại đàn bà nào vậy, thưa Công tước Morny? Ngài quen được nữ giới quy phục, nhưng tôi không thuộc loại đó. Tôi tưởng Ngài đã biết như vậy, đã hiểu như vậy.

- Phu nhân muốn tôi kể ra những gì tôi đã hiểu về phu nhân không?

Hai tay Stephanie bấu chặt vào hai vai vị công tước và đẩy Ngài ra xa, nhưng hai tấm thân vẫn áp chặt vào nhau và một cánh tay Ngài vẫn ôm chặt quanh eo nàng, bàn tay kia bám vào gáy nàng. Stephanie kiên quyết chống trả trong lúc Ngài Công tước kiên quyết chiếm đoạt.

- Ngài nói đi - Nàng nói giọng thách thức - Điều phu nhân Dytteville ngần ngại thì Phanie lại thích thú.

- Thích thú ư? - Công tước Morny thì thầm, hàm răng nghiến lại - Phu nhân quả là tự tin.

- Bao giờ tôi cũng tự tin. Ngài hãy nói đi, tôi nghe đây.

Công tước nới lỏng hai cánh tay rồi trở nàng thấy hai cổ tay cũng như ống tay áo Ngài.

- Tôi là nhà ngoại giao, tôi không đeo lon. Tôi không phải đại úy, trung úy. Tôi không mặc quân phục.

Stephanie chợt nghĩ đến René, đến André. Nàng choáng váng:

- Vậy là Ngài biết hết?

- Không biết đâu, nhưng tôi biết khá nhiều. Phu nhân đừng sợ - Công tước lại cầm hai bàn tay nàng, đặt nàng ngồi xuống, rồi ngồi xuống chiếc ghế trước mặt nàng - Ngay từ khi Phu nhân còn là cô gái trẻ Stephanie de Boisnaudin, tôi đã mơ tưởng nàng. Sau đó tôi mơ tưởng đến Phu nhân Dytteville... Mong rằng Stephanie cho phép tôi nói rằng nàng hiện lên trong óc tôi như một giấc mơ, bởi vì nàng còn đẹp hơn giấc mơ. Tấm thân nàng là có thật. Cặp mắt nàng là có thật. Mọi thứ trên thân thể nàng đều hài hòa tuyệt đối... Tôi không nghĩ rằng ai gặp nàng lại có thể quên được nàng.

Công tước vẫn nhìn nàng. Hai tay ông vẫn cầm tay nàng, Stephanie không dám rút ra. Công tước thở dài chán ngán, không nói nữa, mắt sụp xuống và Stephanie tự nhủ, rằng người đàn ông giàu kinh nghiệm trong tình trường này sau khi thấy biện pháp bất ngờ không đem lại kết quả, đã chuyển sang thủ đoạn tình cảm, làm ra vẻ ân hận... Nàng cũng nghĩ đến André, người đàn ông duy nhất nàng ao ước được chàng ôm ấp...

Ôi, tại sao André không ôm ghì lấy nàng như vừa rồi Công tước Morny ôm?

- Thưa Ngài Công tước - Stephanie khẽ nói để đánh tan không khí lạnh lẽo căng thẳng - Tôi xin Ngài hãy coi tôi là bạn. Việc tôi cưỡng lại vừa rồi không hề làm giảm thanh danh của Ngài. Ngài đã hưởng tình ái của bao nhiêu mệnh phụ xinh đẹp trong triều, tại kinh thành Paris, những phụ nữ kiều diễm nhất: Alice Ozy, Esther Guimont, phu nhân de Paiva, đây sao?

- Phu nhân tin vào những lời đồn đại?

- Tôi nghe thấy.

- Nếu chúng ta đã tâm tình, tôi xin nói rằng người phụ nữ đó...

- Một kỹ nữ!

- Điều đó không quan trọng. Bà ấy không còn là kỹ nữ nữa. Phu nhân hầu tước là một trong những phụ nữ thông minh nhất mà tôi được biết.

- Thật vậy sao?

- Thật. Phu nhân hãy tin lời tôi nói, do sinh ra trong một khu phố nghèo nàn ở Moska, bị bán làm nô tỳ cho một quân vương Ả Rập, chạy trốn được tại Constantinople, đến Paris, bị chuyển tay hết người đàn ông này đến người đàn ông khác, bà ta là người từng trải và hiểu biết hơn bất cứ ai. Và bà giỏi mọi thứ: tâm lý con người, âm nhạc, hội họa, thi ca. Và bản thân bà ta chính là "Truyện thuyết của mọi thế kỷ".

- Cuốn sách Ngài đã gửi đến tay tôi?

- Và phu nhân cho chỉ là cái cớ?

- Có thể tôi lầm.

- Bà làm một cách nặng nề - Công tước chậm rãi nói, với nụ cười bí hiểm trên môi khiến Stephanie đâm tò mò.

Nàng đang cảnh giác. Nàng đang nghi ngờ bị Công tước đưa vào tròng. Tại sao Ngài lại nhắc đến tên cuốn sách lúc này? Nàng nghĩ vài giây rồi hỏi:

- Vậy tại sao lại cuốn sách "Truyện thuyết mọi thế kỷ" và lá thư bên trong và tại sao lại có câu đó?

- Đó là câu của Phu nhân. Tôi hy vọng Phu nhân không chối từ.

- Tôi đã nhận nó.

Công tước khẽ cúi đầu. Ngài tỏ ra bằng lòng. Nhưng cặp mắt lạnh lùng của Ngài lúc này đầy vẻ khinh miệt, giống như vẻ mặt Ngài sử dụng trong các cuộc chiêu đãi và biểu diễn nghệ thuật.

Stephanie nghĩ "Ông ta giống như con mèo đang vờn chuột. Để xem ông ta muốn gì nào. Tại sao ông ta mời

ta đến đây?"

- Ngài gọi tôi đến đây nhằm mục đích gì, thưa Ngài Công tước?
- Để trao Phu nhân một nhiệm vụ làm vinh quang cho vương quốc.
- Lại một nhiệm vụ nữa?
- Bởi lần trước Phu nhân đã làm tròn một cách mỹ mãn. Phu nhân yêu Vương quốc Pháp chứ?

Nàng nhún vai. Câu hỏi là thừa.

- Vậy Phu nhân có chấp thuận?
- Thưa Ngài Công tước, Ngài đã luôn gặp những người sẵn sàng làm nhiệm vụ ngay khi chưa biết nhiệm vụ đó ra sao. Những người sẵn sàng đi bất cứ đâu, làm bất cứ việc gì, chịu đựng mọi gian nan trong khi thi hành nhiệm vụ. Loại người đó có nhiều hay không?
- Victor Hugo, người bị kết tội đày ra đảo Guerneey! Phu nhân đã được biết gì về ông ta chưa?
- Biết rất ít. Tôi đọc trên báo thấy nói ông ta từ chối sự ân xá hồi tháng 8. Chuyện ấy chẳng quan hệ gì đến tôi.
- Tôi tiếc cho ông ta! Chuyện đó làm "chúng tôi" rất phiền lòng. Cần phải lôi kéo ông ta vào lợi ích của Vương quốc Pháp. Cần kéo ông ta về Paris và đây là nhiệm vụ tôi muốn trao cho Phu nhân.
- Tôi nghĩ Công tước nói đùa! Tôi không quan tâm đến những trục trặc giữa ông ta với Nhà nước Pháp. Tại sao Ngài lại muốn tôi đến bảo với ông Victor Hugo ấy rằng "Ông hãy khôn ngoan hơn. Nhà nước Vương quốc Pháp đã tha tội cho ông. Ông hãy về Paris đi!".
- Phu nhân đọc cuốn "Truyện thuyết mọi thế kỷ" và Phu nhân sẽ phục tài ông ta.

Stephanie bĩu môi:

- Thú thật với Ngài là tôi rất ít khi đọc sách.
- Phu nhân quả là một người đáng quý. Tôi đánh giá cao tính thành thật trong con người và thứ quý giá nhất trong con người Phu nhân chính là cái phẩm chất thành thật đó.

Công tước Morny trầm ngâm nói tiếp:

- Tôi khó thấy người nào, đàn ông cũng như đàn bà, thú thật rằng họ ít đọc sách và họ không quan tâm đến tác phẩm của Victor Hugo.

Stephanie bật cười:

- Tôi là người như thế đấy. Nhưng tôi sẽ làm Ngài ngạc nhiên bởi tôi xin đọc mấy vần thơ tôi thuộc...

Khoan đã... thế nào nhỉ?

Yêu tự do vì trái ngọt vì những bông hoa

Yêu ngai vàng vì quyền hành, yêu Vua vì những bất hạnh của Ngài

Trung thành với dòng máu ta mang trong người

Của cha ta, người lính già, của mẹ ta gốc Vendée!

- Tôi xin cảm tạ Phu nhân về mấy vần thơ vừa dẫn. Quả tôi chọn Phu nhân là hoàn toàn chính xác... Mẹ tôi gốc Vendée! Phu nhân cũng sinh trưởng ở vùng Vendée! Victor Hugo yêu mẹ vì bà là người phụ nữ đặc biệt và cũng không thủy chung, giống như Phu nhân! Victor Hugo sẽ xúc động nếu Phu nhân nói với ông ta "chiến tranh, tự do, Vendée!" và thấy Phu nhân đại diện cho Vương quốc, ông ta sẽ bớt ghét Vương quốc Pháp.

- Tôi không có lý do để đến đó.

- Ý phu nhân nói là không có "cớ" gì để gặp ông ta chẳng? Để phục vụ cuộc chiến tranh Italia, Phu nhân đã tổ chức Ủy ban Guinchamp hỗ trợ các chiến sĩ ngoài mặt trận. Tôi tin rằng Phu nhân sẽ nhận lời và sẽ đến đó.

Stephanie suy nghĩ miên man. Nghĩ đến René nàng thấy buồn cho chàng. Nhưng André lúc này còn làm nàng chán ngán hơn. Nhiệm vụ Công tước Morny trao sẽ giúp nàng lánh xa Paris, xa nước Pháp, xa André! Nàng sẽ tiếp tục yêu chàng, tiếp tục viết thư cho chàng. André sẽ viết thư trả lời. Có lẽ sự xa cách làm hai người gần gũi nhau hơn. Nàng nhớ đến những câu André viết trong thiệp gửi kèm theo những bó hoa hồng tặng nàng. Những câu chàng chỉ viết ra chữ không dám nói! Rất có thể khi viết thư chàng sẽ thoải mái và mạnh dạn bộc lộ tình cảm chẳng?

André đã từng viết "Tôi rất nhớ Phu nhân... " "Tôi rất thiếu Phu nhân... " Khi xa nàng André sẽ bồn chồn, lo lắng, nhớ thương.

Stephanie tiếp tục cân nhắc:

- Không. Tôi xin nhận nhiệm vụ đó, thưa Ngài Công tước - Nàng chậm rãi nói, giọng do dự, nửa không muốn nhận nửa muốn nhận.

Công tước Morny tinh ý thấy ngay tâm trạng đó.

- Tôi từ chối, bởi tôi chưa hề biết con người ông ta cũng như tác phẩm ông ta...

- Vậy thì Phu nhân nên tìm hiểu. Đây là một thiên tài.

- Nghe to tát quá.

- Không! Ông ta là thiên tài duy nhất. Phu nhân cần kiếm một cớ nào đó để đến gặp ông ta chẳng? Ông ta rất trẻ con. Phu nhân giả vờ đau ốm và bác sĩ khuyên phu nhân nghỉ dưỡng bệnh ven biển, hít thở không khí biển. Phu nhân vừa đọc xong "Truyện thuyết mọi thế kỷ", Phu nhân rất xúc động, rất cảm phục. Phu nhân

đến Guernesey và một công đôi việc: vừa dưỡng bệnh, vừa thuyết phục Hugo quay về Vương quốc.

Stephanie nở một nụ cười bối rối nhìn vị công tước:

- Ngài ngoại giao có nghĩ rằng Victor Hugo thoái thác ân xá vì ông ta cho rằng làm như thế ông ta sẽ vinh quang hơn không?

- Tất nhiên rồi. Nhưng Phu nhân hãy thuyết phục ông ta rằng nếu ông ta quay về Paris thì vinh quang ông ta còn tăng thêm rất nhiều.

- Thật ra ông ta về có lợi chính là cho Ngài, thưa Công tước.

- Đã đành! Phu nhân hãy nói rằng về Paris ông ta sẽ được nhận huân chương. Ông ta thích đấy. Và tôi sẽ không chậm trễ lo chuyện đó cho ông ta. Hãy bảo ông ta rằng, về Paris ông ta sẽ được hưởng mọi sự trọng vọng, mọi vinh quang. Victor Hugo thích những thứ đó đấy. Bảo ông ta rằng ông ta sẽ được phong làm chủ tịch... hiện giờ tôi chưa biết để ông ta làm chủ tịch thứ gì, nhưng chắc chắn tôi sẽ nghĩ ra một chân cực kỳ cao sang cho ông ta.

Ngài Công tước mỉm một nụ cười hài lòng nói tiếp:

- Phu nhân hãy nói rằng ông ta sẽ giàu có. Hugo thích tiền. Thích nghe tiếng những đồng tiền vàng kêu loảng xoảng. Ông ta sẽ có danh hiệu, có chức tước, có mọi thứ... chỉ trừ một thứ ông ta thích nhưng chúng tôi không thể cho ông ta. Đó là một ghế bộ trưởng trong chính phủ. Hoàng thượng không đời nào quên cuốn sách "Napoleon bé tí" và không bao giờ tha thứ cho Victor Hugo về cái tội đem Vua ra nhạo báng. Kể ra như thế là xoàng, nhưng chúng ta cũng phải thông cảm cho Hoàng thượng... Tôi nói thế, Phu nhân hãy phát huy thêm. Hiện Victor Hugo đang soạn một cuốn tiểu thuyết phê phán xã hội đồ sộ lấy tên là "Khốn khổ". Chúng tôi không muốn giọng văn trong cuốn sách ấy gay gắt quá. Nhiệm vụ khó khăn đồng thời cũng lý thú, đối với một phụ nữ như Phu nhân.

Stephanie còn đang suy nghĩ về André và thái độ nên đối xử thế nào với chàng để cuối cùng chàng thuộc về nàng. Và nàng chấp thuận nhiệm vụ Công tước Morny trao, một phần vì những khó khăn của nó kích thích nàng.

- Hiện tôi chưa thể trả lời Ngài được. Phải để tôi đọc thêm một số tác phẩm của cái ông Hugo mà Ngài hết lời ca ngợi đã. Tôi sẽ trả lời Ngài trong vòng...

- Tám ngày được không? Và cũng tại địa điểm đó...

-... Vào 9 giờ sáng sẽ có một cỗ xe chờ sẵn?

- Đúng thế.

Vài tuần sau, Stephanie đứng trên mũi con tàu vượt biển, nhìn hòn đảo Guernesey hiện dần lên ở chân trời. Nàng đang nghĩ đến ông ta. Ông ta sống tại đó... Đang ở đó... Ông ta người ngợm ra sao và nàng sẽ trò chuyện với ông ta những gì?

Mọi thứ xảy ra rất nhanh. Stephanie đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cần thiết cho chuyến đi. Ngoài những vật dụng và tinh thần "thi hành nhiệm vụ" đưa nhà văn ương bướng Victor Hugo trở về với Vương triều nước Pháp, nàng còn tranh thủ đọc khá nhiều tác phẩm của ông ta.

Stephanie chú ý đến tuyên bố của Victor Hugo khi từ chối sự ân xá của Nhà nước "Trung thành với điều tôi đã tự cam kết với lương tâm tôi, tôi quyết định sống cuộc đời lưu đầy, sự lưu đầy của tự do. Khi nào tự do trở về, tôi sẽ về... " Công tước Morny đã giúp đỡ nàng nhiều. Ngài đã miêu tả hình dạng của nhà văn, Morny có tài bằng vài nét chấm phá đã khiến người nghe hình dung ra được chân dung một con người.

Victor Hugo gần như là một đấng thượng đế. Ông ta khao khát vinh quang. Tham vọng của ông ta là vô chừng. Thói ích kỷ của ông ta đến mức hung hãn. Tính bủn xỉn của ông ta trở thành huyền thoại. Nghe đồn ông ta tính toán từng xu, giống như bà hàng xén. Trong thời gian dài, dưới triều vua Louise Philippe rồi sang đến giai đoạn Quốc hội Lập pháp bầu Louise - Napoléon Bonaparte làm Tổng thống nước Cộng hòa Pháp, Victor Hugo đã hy vọng đôi chút ở chính phủ, chắc chắn sẽ được giữ một chức tước nào đó, chí ít cũng là bộ trưởng hoặc đại sứ. Ông ta thờ phụng tự do như tín đồ thờ phụng Chúa và ông ta khao khát hưởng lạc đến mức điên rồ.

Nhưng Morny cũng mở một dấu ngoặc đơn, nhắc Stephanie nhớ rằng chính Victor Hugo là người đã bỏ phiếu cho luật đình công nhằm đem lại cho thợ thuyền một vũ khí tự vệ chống lại chủ. Và công tước đã hết lời ca ngợi tài ba của nhà văn này bằng những câu "Hugo là người phi thường. Mọi thứ trong ông ta đều vĩ đại: lời văn tràn trề, tư tưởng ông ta dữ dội. Ông ta đầy chất sử thi, đầy ắp lịch sử. Ông ta vừa quái đản vừa thiên tài. Ông a là một người khác tất cả mọi người khác".

Stephanie sửng sốt trước những lời ngợi ca không chút kiềm chế của Ngài công tước. Nàng biết tính Morny xưa nay bao giờ cũng điềm đạm, dè dặt, vậy mà khi nói đến nhà văn Victor Hugo, Ngài không còn bình thản được nữa.

- Ngài sôi nổi quá đấy, thưa Ngài Công tước - Nàng nói.

- Tôi muốn để Phu nhân thấy được phần nào sự vĩ đại của ông ta. Tôi nghĩ khi tiếp xúc, Phu nhân còn thấy những lời miêu tả của tôi vẫn chưa đủ. Bản thân con người ông ta có sức thuyết phục khủng khiếp. Phu nhân hãy đọc tác phẩm Hugo, hãy nghe ông ta nói và Phu nhân sẽ thấy không thể cưỡng nổi sức quyến rũ của nhân cách ông ta.

Biển rập rờn. Con tàu vẫn rẽ sóng. Và hòn đảo hiện ra trước mắt nàng đang nhảy múa tiến lại gần. Gần nàng, Noémie và Aimé. Bởi vị trí của nàng không cho phép nàng dưỡng bệnh một mình mà phải có dây tó theo hầu. Và thế là Stephanie đem hai người đó đi cùng. Cả hai đều là những người tâm phúc, kín đáo và nàng hoàn toàn tin cậy họ. Ba chủ tớ đi sang Bỉ, qua cảng Southampton và bây giờ cùng ngồi trên con tàu ra đảo Guernesey.

- Tòa nhà Hauteville - Stephanie khê nói, trở một tòa nhà nổi bật, vượt lên trên mọi ngôi nhà khác.
- Đây là một vọng lâu, ông ta cho xây để làm nơi viết văn - Stephanie nói - Ngồi làm việc trên đó, ông ta có thể nhìn thấy Tổ quốc Pháp.
- Tôi đã nghe người ta nói thế, thưa bà chủ.
- Chúng ta sẽ đến đây, Aimé. Chúng ta sẽ đến thăm ông ta và ông ta sẽ tiếp chúng ta.

Hòn đảo đã đến gần, nhìn rõ bến cảng và những ngôi nhà chồng chất lên nhau xây trên vách núi đá. Chúng chen chúc nhau như muốn vượt lên nhau để nhìn được ra biển. Stephanie nghĩ đến nhiệm vụ nàng được trao và nàng đã nhận thực hiện: rước con đại bàng ra khỏi tổ, đưa nó về Paris và đem nó đến cho Tổ quốc Pháp... Liệu nàng có làm tròn được không? Liệu nàng có muốn làm tròn không? Chính nàng cũng chưa rõ.

Stephanie sợ cuộc chạm trán, sợ những vần thơ bốc lửa của ông ta, đó là những tiếng hét hung hãn và đau thương, những lời kêu gọi con người và Thượng đế, đó là những lời ngợi ca tự do, kính trọng lao động, yêu thương gia đình, những lời ca tụng tình yêu nam nữ. Những vần thơ đó khiến nàng choáng váng. Lần đầu tiên trong đời, Stephanie cảm thấy bị lời văn chinh phục. Mỗi câu mỗi chữ của Victor Hugo đều như giáng vào tim nàng. Và trong khi đọc, nàng cảm thấy mình trở nên nhỏ bé, cam chịu và phấn hứng trước những chữ những vần. Nàng say mê mọi thứ của Hugo: thơ, tiểu thuyết và cả những vở kịch.

Stephanie cũng biết là Juliette Drouet, nhân tình già, lâu năm của Hugo. Chính bà đã chép lại không biết một những thứ gì nhà văn viết ra. Bà cũng là người hiến dâng cho nhà văn sắc đẹp, tuổi trẻ và tình yêu vĩnh hằng. Bà sống cùng với Hugo ngoài đảo Guernesey, trong khi vợ chính thức của ông, Adèle Hugo thì không chịu sống tăm tối "ngoài mỏm đá giữa biển căn cỗi" đã ở lại thành phố Bruxelles nước Bỉ phần lớn thời gian, cùng với con gái bà. Hai con trai Hugo: Francois và Charles thì ở ngoài đảo với cha.

Stephanie biết rằng việc nàng đến đây mọi người đều biết và chú ý cho nên nàng ngập ngừng tự hỏi, có nên ngay ngày mai sẽ đến gặp Victor Hugo tỏ lòng thán phục ông ta chưa? Hay nán thêm vài ngày đã. Nàng quyết định sẽ tùy liệu sau. Trước mắt hãy dạo chân thăm thú hòn đảo, lững thững đi vòng quanh tòa nhà Hauteville rồi xem thêm thế nào. Cần do xem sinh hoạt của Hugo ra sao, sau đấy cử Aimé đến xin được gặp ông ta.

Stephanie quyết định đóng vai một độc giả thán phục hết mức, tha thiết muốn được chiêm ngưỡng nhà văn và bày tỏ lòng ngưỡng mộ.

Hôm sau, muốn "thông báo" là có một mệnh phụ từ Paris đến đây dưỡng bệnh, mặc dù khắp mọi người trên hòn đảo đã biết, Stephanie vẫn thuê một cỗ xe chở nàng đến thăm một bộ phận trên đảo cùng với Aimé và Noémie. Nhiều thứ làm họ ngạc nhiên. Đảo đông dân hơn họ tưởng lúc mới đến. Thị trấn Saint Pierre tuy nhỏ nhưng thực sự là một cảng hân hoan và thù phủ của đảo.

Thảm thực vật trên đảo vô cùng phong phú và ngoạn mục. Dân trồng trọt cũng ngang với chăn nuôi. Vốn xuất thân nông thôn, cả ba người đều ngắm phong cảnh, đồng ruộng không biết chán. Mãi đến lúc Stephanie phải ngừng lại, bảo xà ích:

- Trên đường về, lúc xe chạy ngang qua tòa nhà Hauteville, bác cho ngựa chạy chậm lại.

Stephanie nhìn vào vườn hoa trước tòa nhà... Cây cối trong vườn rất đẹp. Khí hậu ở đây nóng và ẩm khiến cho cây cối tươi tốt tuyệt vời. Những khóm hoa hồng, tầm xuân. Bên trong là một tòa nhà lớn nhiều so với đứng phía xa nhìn: tòa nhà ba tầng và trên cùng là một vọng lâu nhô cao.

- Nguyên mặt trước nhà là 14 cửa sổ - Aimé lẩm bẩm - Nếu ông ta là người keo kiệt thì ông ta cũng không phải là nghèo.

- Ông ta không keo kiệt đâu - Noémie nói giọng quả quyết - Ông ta biết cách tính toán. Có vậy thôi. Ông ta sai người đem than, đem thịt, vải làm tã lót cho những phụ nữ sinh nở và sai đem bánh mì cho những ai đến gõ cửa nhà ông ta để xin.

Stephanie và Aimé đều ngạc nhiên nhìn cô hầu phòng.

- Sao cô biết? - Stephanie hỏi.

- Do hôm qua cháu xuống nhà bếp, thưa bà chủ. Cháu đã dò hỏi xem ông ta là người thế nào vì bà chủ đến đây để dưỡng bệnh và gặp ông ta. Tốt nhất là trước khi đến gặp ông ta nên biết qua về con người đó.

- Nhưng tôi đã biết được khá nhiều - Stephanie kêu lên.

- Về một con người thì không thể nói là đã biết đủ được, thưa bà chủ - Noémie nghiêm giọng nói.

- Vậy cô còn biết thêm được những gì nữa?

- Biết ông ta rất hóm hỉnh. Tất cả các chị và các cô hầu đều thường xuyên vào ngủ với ông ta.

- Chuyện ấy thì ai chẳng biết - Stephanie bật cười - Ông ta có định làm gì thì chỉ cần đẩy ông ta ra là xong. Đàn ông như thế cũng chẳng có gì xấu...

- Còn gì nữa không? - Aimé hỏi, nhìn thẳng vào mắt Noémie.

- Có vậy thôi, nhưng nếu bà chủ...

- Không, ta chỉ quan tâm đến tác phẩm của ông ta... Ngoài ra ta không quan tâm đến gì khác.

Cỗ xe chạy chậm ngoặt sáng bên rồi xuống dốc. Stephanie thầm nghĩ "Mình sẽ phải sử dụng mọi thứ vũ khí của mình! Ông ta đã gần đến 60, không còn nguy hiểm nữa. Và lại, nếu ông ta cần thì đã có bà Juliette và mấy cô hầu phòng!"

Đột nhiên nàng nghĩ đến André. Nàng có mặt ở đây lúc này là do lỗi của chàng một phần. Nàng đã cố tình bỏ đi xa để chàng thấy nhớ, để chàng viết thư, để chàng thú nhận tình yêu, nàng hy vọng như vậy. Nàng tự hỏi tại sao André lại giữ gìn đến thế? Tại sao cứ mỗi khi hai người bắt đầu vào câu chuyện riêng tư tình cảm thì André lại như sợ thứ gì đó và mất mọi sự thoải mái? Lúc đó, Stephanie có cảm giác André như con chó bị xích và bị chủ cầm dây níu lại. Nhưng ai níu chàng? Thứ gì níu chàng khiến chàng không thể thoải mái? Một kỷ niệm, một phụ nữ nào trước đây đã yêu chàng, là nhân tình của chàng chăng? Tuy nhiên Stephanie ân hận là mình đã bỏ đi. Lúc này André sống ra sao? Liệu chàng có nghĩ đến nàng như nàng đang

nghĩ đến chàng hay không? "Tối nay mình sẽ viết thư gửi cho chàng" - Stephanie thầm nghĩ. Mình sẽ viết rằng những chuyến đi làm mình rất mệt. Mình nhớ Paris, nhớ con và nhớ chàng. Tất nhiên là mình sẽ viết kín đáo, để chàng ngầm hiểu. Phải viết sao cho chàng thấy mình ở đây khá buồn, mình tiếc là đã rời Paris. Mình sẽ nhắc lại đôi ba kỷ niệm êm đềm đã trải qua với chàng... yêu cầu chàng nhớ đến những kỷ niệm đó... Rằng mình không định ở đây lâu... "

- Mai - Nàng bảo Aimé - Tôi sẽ viết một lá thư để anh đem đến đưa ông ta. Tôi sẽ đề nghị Victor Hugo tiếp tôi. Chúng ta đã đến đây rồi thì gặp ông ta càng sớm càng tốt.

Đường phố hẹp và ngoắt ngoéo, mấp mô. Càng chốc chốc lại hiện ra. Cỗ xe luôn ngoắt hết bên này lại bên kia và sát hai bên đường là những bậc thang hẹp và dốc dẫn đến các ngôi nhà xây trên sườn núi. Xa xa, dưới chân họ là biển xanh bát ngát. Những cánh buồm lả lướt trên nền sóng nước. Xa hơn nữa là một con tàu lớn ba cột buồm.

Stephanie mơ màng nghĩ đến André, đến Paris rồi đến tòa nhà Hauteville, nghĩ đến những điều nàng sẽ nói với nhà văn bị lưu đày, tên phạm quốc gia kia. Nàng ngắm những mái nhà, những rặng cây, cảng, biển, những con thuyền... Phong cảnh đúng là đẹp, yên tĩnh nhưng quá lặng lẽ...

- Chắc ông ta phải buồn lắm! - Nàng khẽ nói một mình.

Stephanie đi theo sau Aimé đang ôm những cuốn sách nàng định đem đến để xin bút tích của tá giả. Stephanie bước vào sân. Tên đầy tớ lập tức mời nàng vào. Nàng đã chuẩn bị tất cả những thứ cốt để quyến rũ chủ nhân tòa nhà. Một tấm áo choàng rất rộng màu xanh lục sẫm gần như đen khoác ngoài bộ váy áo. Tấm choàng lót bằng satin màu đỏ. Stephanie biết Victor Hugo rất thích màu đỏ và ông ta dùng quần áo ngủ bằng vải màu đỏ.

Nàng muốn dùng tấm áo choàng để chinh phục ông ta. Nhưng tác động mạnh hơn đến ông ta chính là tấm áo dài bằng mousseline trắng gấp nếp và thêu những bông hoa nhỏ kín đáo màu sắc dịu dàng, cổ để mở rộng, làm lộ làn da ngực trắng ngần, đôi vai thon thả và một phần cặp vú tròn trĩnh. Tấm váy phòng quét đất nhưng vừa đủ phòng để làm nổi eo nhỏ nhắn và những đường cong tuyệt mỹ của nàng.

Vẫn Aimé đi trước, Stephanie theo sau, họ vào phòng khách và ngạc nhiên thấy cách bày biện quá nghiêm khắc. Tường quét vôi màu đỏ máu, đồ đạc đều màu thẫm và nghiêm khắc. Một cổ kiệu bằng gỗ chạm trổ tạo thành một tấm rèm trang trí lớn nhất, do sáu tên nô lệ tạc bằng gỗ khiêng. Sáu tên nô lệ là người châu Phi. Ngoài ra là những ghế ngồi lưng tựa cao kiểu Tây Ban Nha, những tủ, những đồ trang trí bằng thủy tinh, pha lê. Cách trang trí nội thất của gian phòng này mang chất sân khấu, chất lãng mạn, chất hoành tráng đồng thời rất phương Đông.

Nhìn gian phòng, Stephanie nhớ lại những gian phòng trong pháo đài ở Sebastopol, phòng của Boris... Gạt ý nghĩ đó ra khỏi đầu óc, nàng nhắm mắt định thần lại một lúc. Rồi nàng mở mắt ra ngắm lại lần nữa. Đúng lúc đó "ông ta" bước vào.

Victor Hugo không cao nhưng to ngang và dáng vạm vỡ, nặng nề. Stephanie khụy gối, khẽ nói:

- Kính chào bậc thầy.

- Chào bà.

Ông ta đi nhanh đến, chìa bàn tay để mở. Nàng rụt rè đặt bàn tay nhỏ nhắn của mình lên bàn tay to bè ngăn ngực của ông ta. Ông ta đưa bàn tay nàng lên môi đồng thời hơi cúi xuống "Thế là được nửa chặng đường rồi" - nàng thầm nghĩ. Nàng điềm tĩnh nhìn ông ta, trong lòng nàng rất tự tin. Nàng định nín giọng nói của ông ta phải trầm và vang ai ngờ giọng nói của ông ta lại nhỏ và thanh.

Victor Hugo có vầng trán rất rộng, đúng như Stephanie đã nhìn thấy trong những hình vẽ châm biếm đăng trên báo chí. Bàn tay ông ta to và vạm vỡ nhưng nàng thấy ở đó toát ra một hơi nóng, truyền sang làm nàng cảm thấy bồng bồng. Điều này khó giải thích nhưng không hiểu sao nàng cảm thấy ngay nàng như bị gắn bó vào con người này, bởi đột nhiên nàng ước gì thời gian ngừng lại. Tuy nhiên lòng bàn tay ông ta vẫn vuốt nhẹ trên bàn tay nàng.

Victor Hugo quay sang Aimé và như thế ngạc nhiên sao người đầy tớ gồm qua đem thư đến cũng vào trong này.

Stephanie nói nhỏ nhẹ:

- Thưa, đây là ông Becave, quản gia của tôi. Do bác sĩ yêu cầu tôi dưỡng bệnh tại một hòn đảo nào đó giữa biển khơi, tôi đã chọn hòn đảo này bởi Ngài ở đây, bởi tôi muốn được chiêm ngưỡng một bậc đại nhân mà tôi vô cùng kính trọng, cảm phục. Ông Becave cùng đi với tôi bởi ông cũng là một độc giả ngưỡng mộ ngài. Cùng với tôi còn có thêm một cô hầu phòng. Ba chúng tôi cùng quê ở một nơi - Stephanie nhìn thẳng vào mắt Hugo, nói tiếp - Vùng Vendée.

Stephanie sung sướng đã nêu ngay tên vùng đất quê hương của nàng nhưng cũng là quê hương của Victor Hugo và nêu một cách hoàn toàn ngẫu nhiên.

Mắt Hugo sáng lên và đột nhiên xa vời, như thể ông đang nghĩ đến nơi đã sống những ngày thơ ấu. Tuy nhiên, liền sau đấy Stephanie thấy ông đắm đắm nhìn nàng.

- Cảm ơn bà đã đến gặp tôi. Tôi rất kính yêu mẹ tôi, uy mẹ tôi gốc ở vùng Bretagne, nhưng tâm hồn là tâm hồn vùng Vendée. Mẹ tôi đã chiến đấu ở Vendée và gặp cha tôi ở đó.

Ông ta trở chiếc ghế bành bên cạnh lò sưởi lửa cháy bùng bùng:

- Xin mời bà...

Ông ta trở tấm áo choàng ý bảo nàng bỏ ra. Ông ta tiến đến định giúp Stephanie bỏ tấm áo, nhưng nàng đã nhanh mắt ra hiệu cho Aimé bước đến vội giúp bà chủ bỏ tấm áo choàng. Nàng sửa lại những trang sức bằng vàng trên cổ áo rồi vung mạnh tay hất tấm áo choàng ra. Tấm áo lật lần lốt đỏ chói bên trong. Lúc này trên người nàng chỉ còn tấm áo dài trắng toát duyên dáng bằng mousselienn làm nổi bật nhan sắc phi thường của nàng.

Aimé lẳng lặng rút ra ngoài, mang theo tấm áo choàng, để Stephanie ngồi lại với chủ nhân trong gian phòng khách trang nghiêm. Victor Hugo như choáng váng trước sức quyến rũ của vị khách kiều diễm đang ngồi trước mặt. Cuộc chạm trán đầu tiên này Stephanie đã chuẩn bị hết sức chu đáo và nàng thấy rõ là đã thành công mỹ mãn. Nàng thấy rõ cặp mắt Hugo sáng lên. Nàng đã kích thích lên trong ông ta nỗi thèm khát nàng.

Tuy nhiên, nàng thấy một cảm giác bất ngờ. Nàng thấy mình đã bị ông ta thu mất hồn. Hơi nóng hừng hực trong bàn tay ông ta vẫn như còn đọng lại trên bàn tay nàng, trên da thịt nàng. Đây là hiện tượng kỳ quái, tinh vi, khó có thể hiểu nổi.

Mắt vẫn không rời Stephanie, Hugo chậm chậm ngồi xuống ghế trước mặt nàng. Bốn con mắt một lúc lâu không chịu buông nhau. Stephanie im lặng, không dám thốt lên một lời nào. Trong nàng dường như có hai phụ nữ suy nghĩ và tranh cãi nhau. Một bảo ông này là ông già gần 60 tuổi không có gì đặc biệt, tóc bạc; người phụ nữ thứ hai thấy trên đầu ông ta có vòng hào quang của một thiên tài và ông ta có dáng dấp đặc, đường bệ của một con người tự tin vào năng lực và phẩm chất của bản thân cũng như sức quyến rũ.

Stephanie không ngờ nàng lại bị ông ta chinh phục nhanh như vậy. Nàng đến đây để chinh phục ông ta, để lôi kéo ông ta đi theo mình vậy mà bây giờ nàng bị chinh phục, cảm thấy sẽ bị ông ta lôi đi mà không thể cưỡng lại, hoặc không muốn cưỡng lại.

- Bà nghĩ gì thế?

- Nghĩ về ông - Nàng thì thầm - Bao nhiêu ý nghĩ đột nhiên xâm chiếm tôi! Tôi nhớ đến những bài thơ của ông, những cuốn tiểu thuyết, những vở kịch của ông. Tôi nghĩ rằng ông là người duy nhất, chỉ còn có một trên thế gian này...

- Người duy nhất còn đơn độc.

Nàng chỉ còn nhìn thấy bậc thiên tài. Mọi thứ xung quanh đều biến đâu mất.

- Câu ông nói vừa rồi quả là kỳ diệu.

- Bà cho phép?

Hugo lấy trong túi áo căng phồng ra mấy tờ giấy, một cây bút và ghi ngay mấy vần thơ vừa nảy ra trong óc:

- Tôi không biết mấy câu thơ này có hợp với bà không, nhưng tôi xin tặng bà. Bà đừng cảm ơn tôi. Xin bà nói về bà cho tôi nghe. Bà có con chứ?

- Hai đứa con trai sinh đôi. Cha chúng chết từ trước lúc chúng chào đời.

Hugo đứng dậy, mắt vẫn không rời Stephanie, chậm chạp bước đến, nhắc một chiếc ghế tựa, đem đến trước mặt Stephanie rồi ngồi xuống sát nàng, đầu gối chạm hẳn vào đầu gối nàng. Ông ta cúi xuống, nắm lấy hai bàn tay của nàng, Stephanie để yên cho ông ta nắm. Một hơi ấm dễ chịu lan tỏa trong thân thể nàng khiến nàng bồng bồng.

- Bà kể về các con của bà cho tôi nghe... Sự tinh khiết trong trắng của trẻ thơ bao giờ cũng là thứ cuốn hút tôi. Hãy kể về tuổi thơ của bà ở Vendée, kể về bà...

- Về Paris?

- Paris ư? Tôi không cần Paris. Thứ tôi cần là tự do cho nước Pháp. Cuộc lưu đày của tôi là tốt, tôi cảm

ơn số mệnh. Càng ngày tôi càng cảm thấy cuộc lưu đày là tốt. Không phải viếng thăm xã giao ai. Đờ mất những quãng thời gian vô ích. Chỉ làm việc... chỉ có làm việc... .

Stephanie nhớ có lần nàng đã nói với Công tước Morny "Ngài không thấy rằng cuộc lưu đày càng làm ông ta vinh quang thêm sao?" Nàng thấy ngay rằng nhiệm vụ Công tước Morny giao cho nàng lần này sẽ thất bại. Nhưng điều đó không có gì là quan trọng. Điều quan trọng hơn cả đối với nàng lúc này là bàn tay nàng nằm trong bàn tay ông ta.

Họ trò chuyện rất lâu. Stephanie dâng hiến cho ông ta. Nàng quên bằng mọi mối tình của nàng như thể lúc này chúng tan biến hết. Hugo hỏi nàng về chiến tranh Crimée, về trận Dobroudja, hỏi tỉ mỉ, cặn kẽ...

Stephanie nói với ông ta về Aimé, về cánh tay cụt của anh. Nàng kể rất ít về thời gian bị cầm tù trong pháo đài người Nga. Nàng quên bằng Boris, cũng như quên bằng René. Nàng nói về chuyện trở lại Paris sau cuộc chiến tranh Italia.

- Một cơn điên khủng.
- Nước Pháp rất hùng mạnh.
- Nền vương triều này sinh ra trong máu và sẽ lụi tàn trong máu. Sau đây tôi sẽ trở về nước Pháp.
- Nhà nước rất kính trọng ngài. Ngài có thể ẩn phẩm ở Pháp tất cả những gì Ngài muốn.
- Tôi bị án thân thể.
- Nhưng tư tưởng của Ngài vẫn tồn tại. Tôi chỉ là một người tầm thường trong số hàng triệu những người hâm mộ Ngài. Ngài không thấy hết vinh quang của Ngài lớn đến mức nào đâu.
- Tôi biết chứ. Và tôi yêu nó. Đối với tôi, bà là đại diện cho một đám độc giả mến tôi và bà rất đẹp.

Hugo cầm bàn tay Stephanie, nâng lên đưa lên môi, hôn từng bàn tay một.

Hoảng hốt, nàng thì thầm:

- Tôi phải về.
- Ai đang mong đợi bà?
- Không có ai.
- Mai bà trở lại đây chứ?
- Nếu Ngài muốn...
- Tôi đợi bà tất cả các ngày.
- Mai tôi sẽ được xem nơi làm việc của Ngài chứ? Phòng giấy, nơi Ngài sáng tạo?

- Đúng thế!

Stephanie đứng dậy.

Vẫn cầm cả hai tay nàng, Hugo đứng dậy theo và kéo nàng lại gần. Hai thân thể áp chặt vào nhau. Stephanie nhắm mắt, ngửa mặt chĩa môi. Hugo ôm ngang lưng nàng. Hai cánh tay ông ta cứng như thép. Ngực ông ta ép chặt, bẹn cặp vú nàng và miệng ông ta áp vào miệng nàng. Cặp môi dày của ông ta ấn chặt vào môi nàng. Nàng đáp lại, hé môi ra đón lưỡi của ông ta, dâng hiến cho ông ta... Nàng đã mê con người này, đưa tay kéo ghì ông ta thêm nữa, áp hẳn cặp vú vào ngực ông ta đến mức nàng cảm thấy đau, nỗi đau khoan khoái.

Chất đàn ông, chất "con đực" của Hugo đè bẹp mọi ý chí kháng cự của nàng, biến nàng thành tên nô lệ ngoan ngoãn, phục tùng. Nàng không còn thấy gì hết ngoài ông ta, ngoài họ, hai người với nhau.

Cố cưỡng lại cơn điên cuồng, nàng thì thào:

- Buông tôi ra...

Hugo ngoạm cả miệng lên miệng nàng, truyền sức mạnh của ông cho nàng, chinh phục nàng bằng hơi thở bằng hai bàn tay, bằng tấm thân ông áp càng chặt thêm nàng... Stephanie trở thành nàng Danae, còn Hugo là trận mưa vàng.

- Buông tôi ra... - Nàng thì thào lặp lại - Buông tôi ra để tôi về...

Hugo áp má vào má nàng thì thầm bằng giọng khàn đặc:

- Em đã hiện ra trước mắt tôi. Em đã đến với tôi trên những con sóng... Em như nữ thần sắc đẹp Venus sinh ra từ sóng biển... hãy để tôi tin là như thế... Hãy cho tôi được yêu em. Hãy trở thành người thật, hãy là người phụ nữ, hãy trở thành vĩnh hằng...

Stephanie lúc này tránh cặp mắt Hugo, thì thầm:

- Để ngày mai... ngày mai .. buông em ra đã...

Hugo chậm chạp, tiếc rẻ buông nàng. Nhưng hai cặp mắt vẫn nhìn nhau. Nàng thấy bóng mình phản chiếu trong mắt ông. Chắc ông cũng thấy hình phản chiếu trong mắt nàng. Hai cặp mắt thề với nhau, hứa hẹn với nhau tình yêu và khoái lạc. Ông muốn chiếm đoạt toàn bộ thân xác nàng và nàng muốn dâng hiến toàn bộ cho ông. Hai cặp mắt nói với nhau rằng:

- Em yêu ông...

- Tôi yêu em...

Nàng thốt lên tiếc rẻ:

- Hẹn ngày mai...

- Ngày mai!

Hai chữ "ngày mai" của Hugo nghe như mệnh lệnh và nàng mong được thực hiện mệnh lệnh ấy. Stephanie vội vã bước nhanh ra ngoài.

May thay Aimé vẫn đứng đợi. Nàng thấy phải lấy lại thế chủ động mà nàng đã mất lúc trong vòng tay quăn chặt của Hugo. Không được để Aimé nghi ngờ gì hết. Không được để anh ta nhận thấy rằng vừa rồi nàng đại bại và đã biến thành một phụ nữ mới mẻ. Xưa nay, trong cuộc sống, bao giờ Stephanie cũng là con người dữ dội bạo liệt, nhưng vừa rồi, nàng đã thành một phụ nữ mềm yếu và bị người đàn ông đầy nam tính kia áp đảo một cách thảm hại.

Về đến khách sạn, nàng lên phòng ngay và nằm vật ra giường như người say rượu.

Say!...

Đúng là nàng đã say Victor Hugo.

Nàng đưa tay lên thái dương, lên trán, nàng cố nghĩ lại xem vừa rồi chuyện gì đã xảy ra. Nàng hình dung thấy Hugo trong gian phòng khách, to ngang bè bè như con gấu, đi lại chậm chạp, hông to, vầng trán lớn, cặp mắt nảy lửa... Nàng nhớ lại cảm giác khi lòng bàn tay ông ta đặt lên lòng bàn tay nàng. Cảm giác hơi nóng lan truyền lúc đó. Ông ta đã chiếm đoạt nàng và biến nàng thành một vật đem dâng hiến. Nàng dâng hiến cho ông ta toàn bộ thân xác nàng.

Lúc đó nàng không còn ý nghĩ chống lại, kháng cự mà hoàn toàn buông thả cho ông ta. Nàng xoa lên cặp vú cứng lại và nhớ đến lúc ngực ông ta áp chặt vào đó, nhớ lúc hai bàn tay ông bóp lên đó, những ngón tay ông ta quặp lại làm nàng đau. Bây giờ nàng đụng đến vú vẫn còn đau, nhưng là nỗi đau khoan khoái. Nàng nhớ đến cặp môi dày, chắc nịch, đến hàm răng ông cắn vào nàng...

Stephanie thì thầm như lời cầu nguyện:

- Anh... anh...

Nàng rên rỉ khao khát.

Sáng hôm sau, lúc nàng đến, đã thấy Hugo đang đứng ngoài vườn hoa và bên cạnh ông, một con chó xám.

Stephanie bước ra khỏi xe, đi về phía ông ta. Hugo mỉm cười bước ra đón nàng trong ánh nắng rực rỡ xuyên qua cành lá. Nàng yêu chó, chắc ông ta cũng thế. Nàng có con Cesar ngày nào và bây giờ Hugo có con chó này. Ông gọi:

- Chougna!

Con chó nhìn Stephanie và cùng nàng bước đến chỗ Hugo.

Ông cầm tay nàng nâng lên, đặt nhẹ một cái hôn:

- Cảm ơn bà đã đến... Tôi đang mong bà... Tôi đang hy vọng...

Họ vào nhà... Stephanie đi sau, nhìn dáng đi vững chãi, thân hình chắc nịch của người đàn ông rất "đàn ông" này. Hugo dẫn nàng vào hành lang, ngang qua phòng ăn. Tất cả đều bày những đồ đạc kiểu phương Đông hoặc của châu Âu thời Trung thế kỷ.

Tầng hai là tầng dành cho phụ nữ. Stephanie không nhìn thấy gì hết. Tầng ba dành cho hai con trai của Hugo, nhưng lúc này cả hai đều đi vắng. Họ về Bruxelles thăm mẹ

người lên đến tầng trên cùng: "vọng lâu". Chính đây là nơi để Hugo có thể nhìn thấy đất Pháp. Stephanie rùng mình. Chính tại căn phòng này ông đã viết bao bài thơ nổi tiếng, và đang viết tác phẩm đồ sộ "Khốn khổ" mà Ngài Công tước Morny và triều đình nước Pháp đang rất sợ.

Đột nhiên cánh cửa mở ra và Stephanie nhìn thấy một gian phòng lợp toàn kính giống như một khu vườn lợp kính ở quê. Căn phòng chan hòa ánh sáng và như lơ lửng giữa không trung.

Hugo tỳ tay lên chiếc bàn bừa bộn giấy má, những ngọn bút bằng lông ngỗng, hai lọ mực. Ông ta viết đứng. Nàng bước đến gần ông như bị thôi miên. Rồi Hugo đưa hai bàn tay to bè ôm lấy nàng, ghì chặt nàng vào người ông...

Ông thì thầm những câu gì đó mà nàng chỉ nghe thấy lơ mơ và không hiểu rõ lắm. Ông nói về tình yêu trong lúc cởi khuy áo nàng xoa cặp vú nàng một cách thô bạo. Ông nói về sắc đẹp của nàng lúc lướt bàn tay bên trong làn vải khắp thân thể nàng. Stephanie mê mẩn, không còn biết gì nữa, để mặc nhà thơ vĩ đại, nhà văn thiên tài, người đàn ông hung hãn như con thú ia tha hồ dày vò, bóp, nắn. Và hai tấm thân quấn chặt vào nhau, bốn bàn tay nắn trên da thịt nhau vào những chỗ kín đáo nhất, thân tình nhất.

Họ cứ quấn chặt nhau như thế mà bước qua một cánh cửa vào gian phòng có chiếc giường to, Stephanie không hề thấy gì hết.

Hugo lột hết mọi thứ trên người nàng bằng hai bàn tay như giận dữ bức tức. Và nàng cũng kéo hết quần áo ông ta ra lúc nào không biết. Hai tấm thân trần diên cuồng quấn quýt nhau, ve vuốt nắn bóp, gấn vào nhau...

Họ không còn là hai sinh vật nữa. Họ chỉ là một. Họ thì thầm với nhau mà không còn biết đã nói những gì.

Họ nói những lời xoay quanh tình ái. Một bên là tấm thân mềm mại của Stephanie, một bên là tấm thân chắc nịch vạm vỡ của Hugo. Hai thân xác quấn quại diên cuồng tận hưởng niềm khoái lạc thiên nhiên ban cho con người. Chàng đòi hỏi, vò nắn, chồm lên đè xuống, nàng nhịp nhàng mê mẩn đáp lại. Bản năng sinh vật của họ được buông thả hết mức và cứ thế họ quấn quại tận hưởng cho đến khi thân xác họ rã rời, sát nút cái chết, họ mới buông nhau ra...

Sáng hôm sau, khi Stephanie còn đang ngủ, cô hầu của khách sạn đem lên cho nàng một lá thư... thư của ông ấy! Nàng mở phong bì, mắt nhắm lại tưởng tượng hình dạng Hugo, nhớ lại hơi nóng của cặp môi đầy nhục cảm, tham lam và không bao giờ chịu thỏa mãn của ông... Nàng thầm ước lúc này vẫn đang được bộ ngực vạm vỡ của ông ta áp lên cặp vú mình, được đôi bàn tay thô nhám của ông vò nắn da thịt mình, đến mức đau đớn... nàng nhớ lại thân thể ông, những bắp thịt cuộn cuộn và niềm khoái lạc ông đã đem lại cho nàng.

"Chúng ta sẽ nhớ mãi ngày hôm qua, Stephanie... Anh muốn lá thư gấp tư này đến tay em lúc em thức giấc và mở cặp mắt to xanh biếc. Anh muốn em nở nụ cười với anh và anh tin em sẽ nở nụ cười đó. Không thứ gì, kể cả cái chết, anh tin như vậy, xóa mờ được hình ảnh cùng những kỷ niệm của em trong tim óc anh. Suốt đêm qua, lúc nào em cũng hiện lên, lướt qua trí óc anh như ngôi sao chập chờn trước mắt anh. Gian hòng anh tràn ngập một sự lặng lẽ kỳ diệu. Anh mơ thấy em, mơ thấy em thuộc về anh, thậm chí mơ thấy anh thuộc về em, mơ thấy anh viết về em, anh viết cho em. Sáng nay lúc thức dậy anh đã thấy đó không phải là giấc mơ, mà là sự thật. Anh hôn đôi bàn chân xinh xắn của em. Anh hôn đôi môi em, ôm chặt tấm thân em.

Em thật tuyệt vời! Anh yêu em, Stephanie của anh, không lời lẽ nào tả xiết tình yêu của anh dành cho em. Anh yêu em và anh đợi em... Tình yêu của anh.

Victor của em."

Nàng hôn lên lá thư, tưởng chừng như đấy chính là chàng, là Victor của nàng. Nàng không còn băn khoăn gì hết. Nàng đã hoàn toàn thuộc về chàng. Nàng đã bị chàng chi phối. Nàng lăn trên giường, duỗi tay, quặp đôi chân như đang có chàng nằm trên, rồi dùng hai tay nắn bóp da thịt ỳnh, như đấy là hai bàn tay chàng.

Nàng tự căn môi, tự liếm lưỡi tưởng tượng như đang được chàng làm những việc đó. Nàng thì thầm cho mình và cho chàng:

- Anh sẽ thấy những gì anh mơ đều là sự thật... Anh mơ thấy em thuộc về anh... thì em thuộc về anh, hôm qua và hôm nay và mãi mãi... Em cũng vậy, em không thể sống thiếu anh...

Aimé gõ cửa. Anh đem khay điểm tâm đến và những tờ báo Pháp, như lệ thường, khi họ sống ở lâu đài Chaulonnière hay lâu đài Vendée. Những thời gian ở đó hai người không cùng nhau đọc báo trong phòng nàng để tránh lời dị nghị. Bởi ngồi bên nhau vào các buổi sáng sớm là điều bí mật của riêng hai người.

Stephanie nói giọng mệt mỏi:

- Anh đem đi. Tôi rất mệt. Tôi đang ở xa nước Pháp, tôi không muốn biết tin tức gì hết.

Aimé trả lời thản nhiên, bằng thứ giọng hờ hững và bướng bỉnh của anh:

- Bà chủ nghĩ thế là đúng. Các bác sĩ đã kê đơn cho bà chủ: nghỉ ngơi, đi dạo, không lo nghĩ gì hết, giải trí... Đơn điều trị của thầy thuốc ta không bao giờ nên vi phạm.

Trong lúc nói Aimé đặt khay lên giường. Khi nói đến hai chữ "giải trí", anh hơi nhấn một chút, như sau đây lại bằng giọng hờ hững như cũ! Anh đã biết đích xác việc gì xảy ra hôm qua trên tòa nhà Hauteville. Anh không tán thành. Anh thấy bà chủ cần nghĩ đến André. Tất cả những điều đó, Stephanie phát hiện ra được ngay lập tức, khi nghe Aimé nói hai chữ "giải trí". Nàng nhìn thẳng vào mắt Aimé, nhưng anh nhìn đi nơi khác, tránh luồng mắt nàng. Anh vẫn nói nhưng không nhìn nàng:

- Tôi đã liếc qua mục Thị trường chứng khoán, thấy cổ phiếu của hãng Dytteville vẫn đang lên.

- Và bao giờ cũng lên - Nàng nói giọng mệt mỏi, trong khi một nỗi uất giận trào lên trong lòng.

Aimé không hỏi nàng xem đêm qua có ngủ ngon không! Nàng căm ghét thấy anh ta đứng đó, biết hết mọi chuyện và có vẻ như đang lên án nàng. Từ ngày nhận Aimé vào làm, anh ta dần dần biến thành một "Stephanie thứ hai", như một mặt trong ý thức nàng. Aimé vợ những tờ báo vừa đem lên, mắt vẫn không nhìn Stephanie.

Lúc Aimé mở cửa, nàng lạnh lùng nói:

- Cảm ơn. Đêm qua tôi bị mất ngủ.

Dường như Aimé không nghe thấy. Hoặc anh chẳng coi nàng là gì cả, thản nhiên đi ra, khép cửa lại.

Stephanie nhún vai, tại sao mình lại phải quan tâm đến việc anh ta nghĩ gì. Nghĩ gì thì ảnh hưởng gì đến nàng đâu? Nàng thấy đói cồn cào. Nàng bắt đầu ăn. Đúng là Aimé đích thân phết bơ lên mấy khoanh bánh mì. Giống như hồi ở Paris. Hồi đó nàng rất thích kiểu phết bơ dày như thế này, hai khoanh chỉ có bơ, còn một khoanh có thêm mứt hoa quả.

Mắt nàng nhìn vào lá thư. Chắc Aimé đã nhìn thấy nó. Anh ta biết hết mọi thứ, nhìn thấy mọi thứ, đoán được mọi thứ "Anh ta sẽ còn nhìn thấy nhiều bức thư khác nữa" Nàng thầm nghĩ đến Hugo, đến người tình mới tan dẫu một ngày... Và bao nhiêu kỷ niệm, bao nhiêu hình ảnh của cuộc tình hôm qua lại trào lên, nhấn chìm nàng vào đó. Stephanie cảm thấy mình bị mối tình với Hugo làm rung chuyển, lôi cuốn. Nàng khao khát được nhìn thấy ông ngay bây giờ, được nghe thấy giọng ông nói, được hiến dâng cho ông...

Khi đến tòa nhà Hauteville, nàng chưa nhìn thấy Hugo ngay. Nghe tiếng còi xe chạy tới, đầu tiên là con chó Crougna xuất hiện, sau mới đến Hugo. Con chó lao về phía nàng, còn ông đứng bất động trên bậc thềm, trước cái sân lát gạch rộng mênh mông nằm giữa tòa nhà và vườn hoa. Ông đứng yên nhìn nàng đi đến... Stephanie bước chậm chạp, trong lòng trào lên niềm sung sướng. Ta đang đến với chàng. Nàng thấy mình không còn là người tình, mà đã là vợ chàng, và chàng đứng đấy đón đợi người vợ xinh đẹp, ngoan hiền một cách điềm tĩnh. Nàng đã thuộc về chàng, chịu ơn chàng, của chàng và mãi mãi dâng hiến cho chàng.

Hugo đỡ bàn tay Stephanie, bóp mạnh làm nàng đau, rồi đưa lên miệng, ngọam vào, cắn lấy, hôn hít.

Ông đưa tay để nàng khoác. Họ vào qua gian tiền sảnh, hành lang. Khẽ nghiêng đầu, nhưng vẫn nhìn nàng, Hugo mời nàng lên thang gác. Nàng bước được mấy bậc thì đứng lại, ngoái đầu, chìa cặp môi hé mở, nhìn ông hứa hẹn dâng hiến hoàn toàn cho ông, làm nô lệ cho ông, sẵn sàng hầu hạ, chiều chuộng, thỏa mãn mọi đòi hỏi của ông. Rồi nàng đi lên tiếp.

Hugo theo sau, cách nàng một bậc. Stephanie cảm thấy ông đang chăm chú nhìn nàng... Thê rồi... Khi bàn tay ông đung vào đùi nàng, nàng không dừng lại, vẫn đi tiếp... Khi bàn tay ông lần lên cao hơn, nàng vội lấy tay vịn cầu thang, bước nhanh hơn. Nàng gần như chạy lên tầng hai, băng qua mặt sàn lên tiếp tầng ba. Hugo đuổi theo, túm được nàng, quàng tay ôm ngang người nàng. Stephanie luồn ra khỏi vòng tay ông, chạy lên trước, đuổi cánh tay ra phía sau như dẫn người tình lên theo.

Cặp tình nhân này, một phụ nữ xinh đẹp tuyệt vời được tình yêu khiến càng đẹp thêm và một người đàn ông có tuổi, cũng được tình yêu làm trẻ lại, như biến thành hai đứa trẻ nghịch ngợm, trêu chọc nhau, đùa giỡn nhau. Stephanie biết mình đã thuộc về ông, đang khao khát ông nhưng vẫn tìm đủ mọi cách để thoát khỏi tay ông. Và Hugo cũng tiếp nhận trò chơi đó để tăng thêm niềm thích thú, để tận hưởng thêm niềm tự hào của chiến công tình ái vừa đoạt được.

Đến tầng ba, nàng quay một vòng, làm phồng tà váy, đưa hai tay lên cao, chấp lại, như hể hiện ngọn lửa tình, rồi đi tiếp lên tầng trên cùng. Ông bước lên theo. Rồi nàng mở cửa để vào cái hang ổ đại bàng lơ lửng giữa không trung.

... Và thế là họ ân ái, cũng như hôm trước nhưng khác hơn là cả hai đều đã nếm trải nhau, biết nhau và biết mình chờ đợi gì. Hai bên rình mò nhau, lao vào nhau, quăn quýt nhau, vờn đuổi nhau, trốn tránh nhau rồi lại quăn vào nhau. Để kích thích người tình hơn nữa. Stephanie tiếp tục chơi trò lẩn tránh. Chàng lại càng ghì chặt nàng hơn. Chàng nặng như đúc bằng chì, dữ dội đè xuống, buộc nàng phải vâng chịu. Chàng tỏ ra thô bạo để nàng đáp lại bằng toàn bộ thân xác nàng, để nàng có cái hạnh phúc của người thua cuộc, để tẩm thân, cơ thể nàng quặn quại, mở ra, tiếp nhận chàng, để những tiếng kêu đau đớn của nàng biến thành tiếng rên rỉ khoái lạc.

Chàng lọt vào nàng, biến mất trong đó, trở thành bất động, rã rời một cách tự nguyện, để lát nữa lại tiếp tục một cuộc tấn công hung hãn khác...

Thời gian vẫn trôi. Tất cả các buổi chiều, vào 2 giờ, nàng đến tòa nhà Hauteville. Tất cả các buổi chiều chàng đợi nàng và tất cả các buổi chiều họ ân ái với nhau. Họ đòi hỏi nhau và ban phát cho nhau.

Một tuần sau, Stephanie đắm mê trong cuộc tình. Không còn nghĩ đến chuyện phải giấu giếm những lần viếng thăm kéo dài của nàng tại lâu đài Hauteville... Rồi mọi người đều biết: các chị nấu bếp, các bác làm vườn, gia nhân đầy tớ. Họ đều phải đui mù.

Ngay sau cái buổi đầu không thể nào quên ấy, Stephanie đã quyết định một điều, đã chọn lời giải đáp vĩnh viễn cho câu hỏi lâu nay dằn vặt nàng "Ta sẽ ra sao với con người này?" Muốn nhìn thẳng vào sự thật, nàng tự nhủ "Ta là người tự do, ta không cần phải xin phép ai! Ta hãy yêu chàng trong lúc chàng còn yêu ta. Thậm chí đến khi chàng không yêu ta nữa, ta vẫn yêu chàng... "

Từ lúc quyết định như vậy nàng thấy hoàn toàn hạnh phúc. Nàng chỉ nghĩ đến chàng, đến vinh quang của chàng, đến những nụ hôn nồng cháy của chàng, đến thiên tài chàng và đến những vòng tay xiết chặt trên người nàng, đến sức sáng tạo đồng thời đến cách làm tình điên cuồng của chàng. Nàng chỉ còn nghĩ đến những kiệt tác chàng tuôn vào tai nàng như dòng thác và sau đấy, khi nàng mặc lại tấm váy, khi nàng chải lại đầu tóc bù rối...

Họ vừa xong cuộc ái ân. Thân thể nàng vẫn còn hơi hổi hơi nóng của chàng, vẫn còn cảm giác mỗi nhử do hai bàn tay chàng bóp nắn... Thấy Hugo bước đến bàn giấy, Stephanie nghĩ ngay đến tác phẩm đồ sộ mà

Công tước Morny đã nói cho nàng biết.

- Anh yêu, có phải anh đang viết một tác phẩm lớn không?
- Đúng thế, Stephanie. Bộ tiểu thuyết "Những người Khốn khổ".
- Anh có biết cả nước Pháp đang mong đợi nó không?
- Anh tin là như thế! - Hugo nói với vẻ kiêu hãnh đơn giản và tinh khiết.
- Cuốn đó sẽ ra sao?

Hugo nhìn nàng trước khi trả lời. Ông mỉm cười. Nụ cười mới đẹp làm sao, và rõ ràng làm sao. Ông nhấc chừng 20 trang giấy giơ cao lên đầu:

- Nguyên sáng nay anh đã viết được từng này đây!
- Còn hôm qua?
- Bà ấy đang chép lại.

Hugo nói vui vẻ và hồn nhiên đến mức Stephanie ngạc nhiên, nàng khẽ rùng mình.

"Bà ấy... người tình già của chàng!" Nàng ngẫm nghĩ rồi nói vẻ như hững hờ:

- Phu nhân Juliette Drouet?

Hugo gấp tập giấy xuống, bước đến bên nàng, đưa hai tay ôm ngang người nàng, gục đầu vào làn tóc nàng, vừa hôn vừa khẽ nói:

- Đừng ghen, em yêu, nàng Eva của anh, nữ thần Venus của anh... Bà ấy là người tình cũ... một mối tình đã và khác hẳn tình yêu theo nghĩa bình thường...
- Khác hẳn là sao? - Stephanie thì thầm hỏi, trái tim thắt lại.

Hugo nhìn nàng, áp chặt cặp môi vào môi nàng, rồi để tăng thêm sức thuyết phục, ông thở dài thú nhận:

- Anh và bà ấy đã không còn ân ái với nhau nữa, Stephanie. Bây giờ bà ấy chỉ còn là bạn. Một người bạn gái tận tụy, chăm chỉ chép các bản thảo cho anh và yêu quý những bản thảo ấy. Em biết bà ấy đã viết thư cho anh và nói như thế nào không? "*Khung cảnh đã đổi thay. Em đã già...*" Em thấy không, em không có gì để phải ghen hết.

Nàng im lặng một lúc rồi rụt rè nói:

- Bà ấy có biết em không?
- Bà ấy biết có một người là em. Bà ấy biết ngày nào người ấy cũng đến đây. Bà ấy có hỏi anh về em, anh

không chối... Anh và bà ấy đã thỏa thuận ngầm...

Nghĩ tới người phụ nữ một thời nổi tiếng kiêu diễm, nhưng nay đã già, trở nên âm thầm và buồn tủi, Stephanie bỗng thấy thương hại:

- Bà ấy không đau khổ sao?

- Tất nhiên là có - Hugo nói bằng giọng thản nhiên không có ý - Nhưng bà ấy hiểu.

Đột nhiên Stephanie thoáng nghĩ đến "sứ mệnh của nàng là phải ca ngợi thể chế mới, phải lôi kéo Hugo trở về với nước Pháp hiện nay dưới chính quyền quân chủ, lôi kéo ông chịu về Paris... Rồi nàng nghĩ đến một ngày nào đó, nếu Hugo vẫn khăng khăng bám chặt lấy hòn đảo toàn núi đá cằn cỗi này, nàng sẽ phải xa ông. Nàng sẽ phải rời khỏi ông, trở lại Paris một mình, cô đơn. Nghĩ đến đó nàng thấy trái tim nhói đau. Nàng bèn đặt tay lên trán Hugo, hỏi:

- Anh yêu của em, vậy anh hãy nói em nghe về bộ tiểu thuyết đồ sộ "*Những người khốn khổ*" ấy. Có lẽ em là người được biết ít nhất về nó.

- Được, Hugo nói, buông nàng ra, đi đi lại lại, trầm ngâm - Đây sẽ là một tác phẩm ừng ý nhất của anh. Anh muốn nói lên tất cả những điều anh thấy cần phải nói từ năm 1845... vào tháng 11. Theo như anh nhớ, bây giờ là thời kỳ đen tối, nước Pháp đang tiến hành cuộc chiến ranh ở Algérie.

Đột nhiên trong óc Stephanie vụt hiện ra những kỷ niệm thời thơ ấu, khi nàng sống trong lâu đài của cha mẹ. Nàng nhớ đến anh nàng, Charles, đến René. Nước mắt trào ra, Stephanie không sao ghìm được. Nàng nói không phải với Hugo mà như với chính mình trong lúc ông vẫn mãi nghĩ đến tác phẩm, không chú ý nghe lời của nàng.

- Đó là những nỗi khốn khổ chung của thế gian, của mọi con người... bản năng của anh đã dẫn dắt anh viết chúng ra giấy... - Rồi nàng nói to - Anh sắp hoàn thành chưa?

- Còn phải vài tháng nữa. Những người khốn khổ!

Hugo đưa mắt nhìn ra trời ra biển, thét lên mấy chữ *Những người khốn khổ* như để lắng nghe tiếng vọng lại của nó. Stephanie cảm thấy mình đã thấu hiểu ý nghĩa của tác phẩm. Nàng lẩm bẩm lặp lại:

- *Những người khốn khổ*!

- Đúng vậy, đó là tên của tác phẩm. Anh thề với em. *Những người khốn khổ*? Stephanie yêu quý, *Những người khốn khổ* là bộ sách ghi lại cả một thời kỳ lịch sử. Sang năm anh sẽ viết những chương miêu tả trận Waterloo...

Giọng Hugo nửa như buồn bã nửa như mơ màng:

- Anh sẽ kể cho em nghe về chiến tranh, về những trận đánh. Anh đã chứng kiến chiến tranh, đã sống trong chiến trận. Anh đã đau nỗi đau của nhân loại. Em sẽ đến với anh, sẽ nói cho anh biết em muốn gì, em khao khát những gì...

- Ôi em muốn đó, anh yêu của em - Stephanie kêu lên, ôm chặt cổ người tình - Em thuộc về anh, cả thể xác lẫn tâm hồn. Mọi thứ anh thích em đều thích. Mọi thứ anh khao khát, em đều khao khát...

Stephanie cảm thấy như nàng không hề có quá khứ. Cuộc sống của nàng chỉ mới bắt đầu từ lúc nàng đi trên lớp sỏi ngoài vườn hoa này, bước vào lâu đài Hauteville và trao thân cho Hugo. Ôi, nàng sẽ đến Waterloo, sẽ chép lại bản thảo của chàng. Nàng sẽ tận tụy với chàng, thán phục chàng. Nàng sẽ nâng chàng lên và nếu chàng vĩ đại thì nàng cũng được là cái bóng của con người vĩ đại.

Đúng là phí sau Stephanie còn có cuộc đời nàng, gia đình nàng, con cái nàng... cả André nữa. Nhưng mọi thứ đó bỗng trở nên xa vời, như lùi vào sau làn sương mờ... Sau này, sau này, nàng có lúc sẽ nghĩ đến tất cả những con người đó, còn bây giờ khi niềm say đắm mãnh liệt này đang chiếm đoạt, nàng chỉ có cho mình đôi chút thời gian ít ỏi... Tuy nhiên...

Ngay hôm sau, quá khứ đã trở lại với Stephanie, trong luồng ánh sáng thực của hiện tại! Nàng nhận được những thư trả lời từ Paris, sau những lá thư đầu tiên nàng viết về đó. Nàng để riêng lá thư của André, dường như nàng sợ hãi nó, không dám mở ra. Nàng sợ nó sẽ làm nàng rối bời. Nàng nhận ra nét chữ trẻ con, không biết đứa nào viết dòng chữ ngoài phong bì: Armand hay Charles?

Lá thư của bà mẹ chồng đầy những lời căn dặn nàng phải cảnh giác. Bà Francoise nói về nỗi nhớ mẹ của hai đứa con nàng. Chúng rất mong mẹ chúng sớm trở về. Rồi nỗi buồn của bố chồng nàng. Ông Georges quen có con dâu giúp đỡ trong công việc kinh doanh tại phố Vivienne, bây giờ rất lúng túng vì không có ai bàn bạc. Stephanie luôn có trực giác nhìn nhận được trước những vấn đề nên giúp được ông rất nhiều. Nàng luôn gợi ý để bố chồng bỏ vốn vào chỗ nào mang nhiều lợi nhuận nhất.

Muốn hay không, Stephanie vẫn cứ bị lôi cuốn vào cuộc sống thực tế mà nàng cố quên đi, cố nhắm mắt để không nhìn thấy. Đó là cuộc sống ở Paris: kinh doanh, gia đình, con cái, lâu đài của nàng ở Vendée cùng tất cả những gì đã từng là ý nghĩa cuộc sống của nàng trước khi nàng bị tình yêu sét đánh với Hugo giáng xuống. Victor Hugo đã khuất phục nàng, đè bẹp nàng, biến nàng thành nô lệ của ông. Nàng bị choáng váng. Nàng chới chới mắt trước con người Hugo, không còn biết gì nữa.

Hugo như vầng mặt trời rực lửa và nàng biến thành một hành tinh ngoan ngoãn quay xung quanh ông trong hệ thống vũ trụ. Mà đúng vậy, Hugo mang tầm vóc vũ trụ, mỗi khi ông nói về những tác phẩm của ông với niềm say mê thoát ra ngoài mọi thứ gì trần tục. Hugo là Thượng đế, là Thượng đế do lời lẽ của ông, do những từ những chữ, những vần, do tất cả những gì nàng không sao giải thích nổi chứa đựng trong khối óc ông, trái tim ông. Giọng nói trầm vang của ông khiến Stephanie mê muội và nàng làm theo lời ông như một kẻ nô tỳ ngoan ngoãn và tận tụy. Nàng sung sướng được vâng lệnh ông, được hầu hạ ông, được hiến thân xác cho ông, được ông hành hạ, cắn xé... Chỉ mỗi mình Hugo, chỉ mỗi mình ông mới khiến Stephanie mê muội đến như vậy...

Trong lúc nghĩ về Hugo, nàng nhắc lá thư của André. Lá thư mà nàng không muốn đọc chút nào.

Phu nhân yêu quý...

Tại sao anh ta không gọi mình đơn giản là Stephanie?

Chưa bao giờ tôi thấy cô đơn như lúc này.

Tại sao chàng không biết mình cũng khao khát chàng?

Việc bà rời đây ra đi đã đảo lộn cuộc sống của tôi.

Tại sao chàng không năn nỉ mình ở lại? Chỉ cần hai cánh ta chàng ôm ta, chỉ cần cặp môi chàng hôn lên môi ta là ta sẽ ở lại Paris, thoát thác chuyển công cán này.

Tôi thấy tôi như một kẻ mất hồn, Paris trở nên sa mạc hoang vắng và trong những lúc đau khổ, tôi đi vòng quanh biệt thự Dytteville. Tôi thấy hai con trai bà. Chúng đi ra cổng, lên cỗ xe, cùng với một phụ nữ có tuổi, tôi đoán là bà Francoise, bà nội chúng. Nhìn thấy hai con trai bà, tôi như được nhìn thấy bà, và tôi tự hỏi một câu đúng là ngu xuẩn. Tại sao không thấy Aimé bên chúng? Bởi bà có lần đã nói với tôi: Aimé rất yêu hai đứa trẻ. Tôi cũng yêu chúng bởi chúng là một phần của bà... Bà .. Phu nhân Dytteville... Stephanie!

Bây giờ chàng mới chịu gọi ta bằng tên!

Họ đi dạo để hít thở không khí trong lành, cũng như bà đi hít thở gió biển ở đảo Guernesey, xa các con, xa tôi biết bao!

Sức khỏe của bà hiện ra sao? Lúc nào tôi cũng nghĩ đến bà. Tôi chỉ nghĩ đến một mình bà. Tôi rất lo lắng, băn khoăn. Bà đừng bận tâm về chuyện nhận được thư tôi chậm trễ, bởi chuyển thư về Paris đến đó đòi hỏi phải một thời gian khá dài. Chỉ cần một câu nói của bà "Tôi đã khá hơn" là đủ giúp tôi sống cầm cự cho đến lúc bà trở về.

Bà từng là Phanie, là phu nhân Dytteville, bà đã cứu sống tôi, xin bà đừng quên điều đó. Tôi xin được nói với bà tôi vẫn còn là thương binh, nhưng tệ hơn nữa, thiếu bà, tôi trở thành kẻ cô đơn giữa kinh thành Paris đông đúc. Tôi ao ước bà nhớ tôi, nghĩ đến tôi cũng như tôi nhớ đến bà, nghĩ đến bà. Tôi sẽ viết hàng ngày, bởi tôi không thể làm khác được, bởi lúc nào tôi cũng nghĩ đến bà. Bà hãy viết thư cho tôi khi nào bà thích viết. Tôi kính cần được là người không bao giờ quên bà và người đã được bà cứu sống.

André de Bourdeilles.

Hai chữ "kính cần" đúng là xổ toẹt tất cả. Nhưng dù sao Stephanie cũng thấy đôi chút cảm động về những đoạn khác trong lá thư. Vậy là André đã trở lại tâm trí nàng. Chàng đã hiện diện. Chàng không nói "Anh yêu em" nhưng nguyên việc chàng thấy mình cô đơn, lạc lõng giữa Paris cũng đủ nói lên rằng chàng yêu nàng biết bao. Lạ thay, đọc xong lá thư, Stephanie bỗng thấy khao khát được gặp André, được hôn chàng, được ôm ấp chàng. Hôm ấy, nàng đã thêm được ân ái với chàng, nhưng chàng lại "không dám". Nàng đã muốn làm vợ chàng, nhưng chàng cũng lại "không dám" cầu hôn. Còn bây giờ, một người khác, Victor Hugo đã ban cho nàng tình yêu, ca tình thần lẫn xác thịt. Một tình yêu mãnh liệt đam mê. Một tình yêu mà nàng đã từng khao khát được nhận ở André.

Lá thư làm Stephanie xúc động và cắm rễ chặt vào trái tim nàng một cách vô hình, giống như mỏ neo cắm chặt xuống đáy biển, chìm sâu dưới làn nước... Bất giác nàng nghĩ đến tương lai... nàng sẽ vẫn nấp dưới bóng nhà thơ thiên tài Victor Hugo, nhưng nàng sẽ là vợ André de Bourdeilles... Vậy là sao?

Bên Victor Hugo, Stephanie sống cuộc sống của một phụ nữ ngoài lề, giống như rất nhiều phụ nữ khác.

Nàng chỉ là người đàn bà, đứng sau nhân tình già, được coi là "hợp pháp" của Hugo. Bà ta gần ngang vị trí với vợ chính thức của ông. Còn Stephanie, nàng chỉ là người tình... và một lúc nào đó ông sẽ chỉ coi nàng không hơn gì những cô hầu vẫn thường xuyên thỏa mãn tình dục cho ông... Bởi Hugo bao giờ cũng có những "cô hầu" kiểu như vậy. Ông gọi họ vào giường và cũng điên cuồng chiếm đoạt họ như vẫn điên cuồng chiếm đoạt Stephanie.

Trong lâu đài Hauteville, ngay bên cạnh phòng ngủ của Hugo là phòng ngủ của cô hầu Coeline. Cô ả này có đôi mắt điên dại, cặp vú đồ sộ, hằn hai núm vú ra lần vải áo, trông đầy khiêu khích. Trước Coelina đã có Julia, có Constance và rồi sẽ có một cô hầu khác thay Coelina: một cô Marie hay một cô Rosalie nào đó!

Stephanie biết rõ nhu cầu sinh lý vô hạn độ của Hugo, biết ông luôn cần phụ nữ thỏa mãn những nhu cầu của ông "Bất kể nàng là ai!" Ông không cần biết tâm hồn họ, không cần biết nhan sắc họ, không cần biết vị trí xã hội của họ. Ông chỉ cần điều duy nhất là họ cũng đam mê tình ái như ông và cuồng nhiệt như ông.

Còn André! André sẽ là người tình như Armand... Vừa là người tình vừa là người ban cho nàng con cái, ban cho nàng cuộc sống ổn định. André đại diện cho một tương lai nàng không muốn. Hiện tại và trong một tương lai chưa rõ là bao lâu, nàng chỉ muốn mỗi một điều là được khuất phục, được dâng hiến được hầu hạ Hugo!... Ông... cùng với sự ân ái điên cuồng, cùng với hai bàn tay như gọng kiềm kẹp chặt thân thể nàng... Ông cùng với thiên tài và tác phẩm... Chỉ riêng Hugo có khả năng đem lại cho nàng những hiểu biết mới mẻ và sâu sắc. Stephanie đã trở thành cái bóng của Hugo. Ông nằm chễm chệ trong trái tim nàng, trí óc nàng, máu thịt nàng. Trong việc ông ta chiếm đoạt hoàn toàn con người nàng, có một điều Stephanie không sao lý giải được, nhưng nàng vui lòng chịu đựng. Đó là Hugo đã tạo nàng thành người Đàn bà chữ hoa, thành nữ thần Venus, nữ thần hoan lạc Cybèle. Hugo biến nàng thành Eva vĩnh hằng và Stephanie thấy mình là do ông sáng tạo nên, là tác phẩm của ông.

Mỗi liên hệ đã được ổn định. Mỗi tuần hai chuyến thư đến bằng con tàu bưu điện. Stephanie nhận được thư của André, của gia đình và bè bạn. Tất cả những lá thư đó đều muốn nàng sớm trở về Pháp, càng sớm càng tốt. Những lá thư đó như sợi dây, nối nàng với toàn bộ mọi thứ của cuộc sống mà nàng không thể nào dứt bỏ.

Thư của André Bourdeilles ngày càng nhiều hơn, thăm thiết hơn. Từ nơi xa xôi, chàng tiến hành cuộc giành giật nàng bằng toàn bộ sức mạnh của chàng từng ngày, từng giờ. André đâu biết chàng đang phải chống lại tình yêu say đắm, đến mức cuồng si, thứ tình yêu điên dại biến người chàng thương yêu trở thành một phụ nữ lạc lối...

Stephanie xúc động trước những lá thư ấy, thoát đầu nàng tưởng mình có thể thờ ơ, nhưng rồi nhận thấy mỗi ngày nàng thêm mong đợi thư của chàng. Mỗi thứ Hai và thứ Năm là ngày con tàu chuyển thư cập bến nàng đều hồi hộp đón đợi. Một hôm trong lá thư của André có những dòng chữ "*Phu nhân còn lớn lao hơn cuộc sống của tôi... tôi cảm thấy phu nhân như một vì sao xa vời mà tôi không thể với tới*" Một chữ "*không thể với tới*" làm nàng ngạc nhiên. Một chữ đó làm nàng suy nghĩ. Nàng tự nhủ: mình phải hỏi xem tại sao André lại viết như vậy.

Để gạt André ra khỏi trí óc, Stephanie nhìn Victor Hugo viết. Nàng dịu dàng nói:

- Anh yêu, chúng ta cùng đi dạo trên đảo được không?

Hugo ngoái đầu nhìn nàng rồi lại quay vào viết tiếp như để cho hết hơi vẫn đang nung nấu trong đầu. Rồi ông đặt bút xuống. Ông chưa kịp mở miệng, Stephanie, qua ánh mắt ông, đã thấy ngay rằng không những ông chẳng muốn đi dạo mà còn sợ hãi nữa. Nàng hiểu có nài nỉ cũng vô ích, tuy nhiên làm ra vẻ một phụ nữ đam mê người tình, một phụ nữ theo đúng bản chất của nó, nàng dịu dàng:

- Hôm nay trời rất đẹp, em muốn chúng ta...

- Em tha lỗi, Stephanie, anh phải đưa những trang này cho Juliette để bà ấy chép lại.

Nói xong, Hugo gỡ tay nàng rồi bước luôn ra ngoài. Stephanie biết rằng ngày nào Hugo cũng đến gặp bà ta, nhưng hôm nay là lần đầu tiên nàng đề nghị ông cho đi cùng, và Hugo đã từ chối. Ông từ chối phắt như thể đấy là chuyện dĩ nhiên. Stephanie cảm thấy lời từ chối đó như một đòn giáng vào tình yêu của nàng. Bằng hành động ấy, Hugo tỏ ra khinh thường nàng, không hề coi nàng là một phụ nữ mà ông đang yêu. Nàng bị đẩy lùi ra phía sau người tình duy nhất, vượt lên trên mọi người tình khác của ông, đó là tác phẩm. Và trong trường hợp này là bộ tiểu thuyết "Những người khốn khổ" ông đang viết.

Vốn không quen chịu để thứ gì đặt lên trên mình trong trường hợp này, Stephanie không dám ghen với cuốn sách, nàng chỉ còn cách đổ tội lên đầu người đàn bà kia, đối thủ của nàng, người đàn bà được Hugo coi trọng hơn nàng - Em có thể đi đến đó với anh bởi vì bà ta biết em là ai, bởi bà biết quan hệ giữa anh và em, biết em yêu anh và anh yêu em, biết hai chúng ta ân ái với nhau.

Hugo chậm chạp bước lại gần nàng, nói:

- Không được đâu!

Ông ôm nàng rồi dùng bàn tay làm xo tung làn tóc của nàng xuống đôi vai.

- Em yêu! Em là cuộc sống của anh! Em đừng đòi hỏi như thế... Anh không thể làm bà ấy đau lòng. Anh không muốn nhìn thấy em bà ấy lại nhớ tiếc thưở trẻ, khi bà ấy còn đẹp lộng lẫy... Bà ấy là mùa thu của anh, còn em là mùa xuân...

Stephanie nhắm mắt lại, chìa môi ra cho Hugo. Ông nói có lý nhưng ông ấy yêu bà kia hơn nàng! Stephanie biết Hugo thường dạo chơi ngoài đảo với Juliette đến tận bờ nước. Ông ngồi trên tảng đá, mơ mộng, trong khi Juliette, ngồi cách một quãng ngắm ông, tôn trọng sự im lặng và dòng suy tư của ông... Trong lúc hôn lên môi nàng, mắt ông hướng ra mặt biển, nhìn những ngọn sóng. Nàng thấy ông như đang suy nghĩ gì đó về sự mệnh mang của đại dương và những con sóng gào thét.

Stephanie uống hơi thở của Hugo, áp thân mình vào ông, nhưng ngay cả lúc đó nàng vẫn hiểu rằng nàng không thể địch nổi bà già kia và Hugo còn sống ngày nào thì ông còn yêu bà ta hơn tất cả mọi phụ nữ trên đời. Nàng ghen với Juliette. Mặc dù phản bội về mặt tình dục, Hugo vẫn chung thủy với bà ta về tâm hồn. Quá khứ của họ mạnh hơn cả hiện tại. Juliette vẫn tồn tại và sẽ tồn tại với tư cách người thân cận nhất của Hugo... Stephanie chỉ là "một quãng" ngắn ngủi mà thôi. Stephanie bỗng nổi một cơn thèm khát, kích thích Hugo đến mức ông không chịu nổi, phải kéo nàng sang phòng ngủ, lột hết áo quần nàng.

Xong cuộc phá phách tàn bạo của Hugo, Stephanie toàn thân bầm tím, nhưng nàng vô cùng sung sướng.

Vầng thái dương đang rơi dần xuống đường chân trời rực đỏ như lửa. Hoàng hôn không u ám mà rực sáng

những màu đỏ, màu vàng sáng chói.

Lúc bước trở lại, làn tóc xõa của Stephanie rối bù, rũ rượi. Nàng cài khuy áo. Trong khi Victor Hugo đã đứng bên bàn giấy đang soát lại bản thảo.

- Anh đã lại làm việc rồi à? - Nàng ngạc nhiên thì thầm.

- Lúc nào anh cũng làm việc. Em thừa biết anh không thể không làm việc. Bây giờ anh cần đem bản thảo đến cho Juliette. Bà ấy đang mong anh.

Stephanie đã bắt đầu thắt lại dây lưng, đột nhiên dừng tay lại. Nàng nhìn Hugo. Ông không để ý thấy nàng đã biến thành pho tượng đá. Thở dài, khoan khoái, ông chỉ nghĩ đến chương sách ông đang viết nốt để chuyển cho Juliette chép.

Stephanie thầm nghĩ "Mình không thể giận anh. Hugo là thói ích kỷ hiện hình. Cần phải ngưỡng mộ anh, không được đòi hỏi anh điều gì. Anh cần ân ái để dịu đi những đòi hỏi xác thịt, để được yên ổn sáng tạo. Tình ái đem lại cam hứng cho anh và nhờ tình ái, tài năng anh rực sáng. Nó cho anh sự cân bằng, sự nghỉ ngơi và tạo cho anh sức mạnh".

Bị tình yêu Hugo cuốn đi, Stephanie tha thứ cho ông, thông cảm với ông. Nhưng trong thâm tâm nàng vẫn thấy cay đắng. Nàng thấy Hugo khổng lồ nhưng cô đơn. Hugo thần nhiên với mọi thứ ngoài sự sáng tạo cũng như mặt trời thần nhiên với mọi vật ngoài việc bắn ra những tia lửa. Và Hugo, đem đến cho đời những kiệt tác nghệ thuật cũng như mặt trời đem đến cho vạn vật ánh sáng và sự sống.

Hugo đã xếp lại các trang của tập bản thảo chương sách vừa viết. Ông buộc lại và cầm vào tay như vị hoàng đế cầm vương trượng.

- Hẹn ngày mai! - Hugo dịu dàng nói.

Ông đang vội. Ông chỉ còn nghĩ đến "Những người khốn khổ". Ông nói câu "hẹn ngày mai" như thể đuổi nàng đi. Nhưng Stephanie lại cười ngoan ngoãn, vâng chịu, mặt mày rạng rỡ bởi ông vẫn còn hẹn nàng. Hugo ôm nàng:

- Em biết anh yêu em đến chừng nào không? Em biết em là thế nào đối với anh không?

- Em còn muốn hơn thế... Em còn muốn là tất cả đối với anh!

- Ôi, anh còn yêu em hơn thế được nữa sao? Thế là tận cùng rồi... Ôi, Người Đàn bà! Em là người đàn bà vĩnh hằng, là cô gái quyến rũ. Em là sự diệu kỳ của sắc đẹp, của tình ái...

Họ đi chậm chậm xuống bậc thang gác, qua sân gạch, qua vườn hoa và nàng nhìn theo Hugo cùng con chó Chougna đi về phía ngôi biệt thự xinh xắn La Fallue, nơi ở của Juliette. Bà ta ở ngay gần lâu đài Hauteville để sáng nào cũng nhìn thấy thượng đế Hugo của bà rửa ráy trên sân trời tầng chót, tắm vòi hoa sen rồi biến vào trong căn 'vọng lâu', bắt đầu làm việc.

Stephanie đi theo những đường phố hẹp trở về khách sạn. Nàng miên man suy nghĩ. Nàng nghĩ đến Victor Hugo và nàng nghĩ đến André. Nàng sống ở đảo Guernesey này hơn một tháng rồi. Đã đến lúc phải nghĩ

đến chuyện trở về Paris. Rồi nàng lại nghĩ đến Hugo, đến bà Juliette, người sẽ chép những trang bản thảo của ông, để rồi tự nhủ:

- Mình phải nhìn thấy bà ta, phải nhìn thấy hai người đó bên nhau xem họ với như thế nào.

Stephanie quyết định.

Về đến khách sạn, nàng nhìn qua cửa kính vào gian đại sảnh, thấy Aimé đang đọc báo. Đây là điều không bình thường. Aimé sắp nói gì với nàng đây và thái độ anh ta sẽ ra sao? Nàng biết rất rõ Aimé ngồi đó chính để chờ nàng về và anh đã nhìn thấy nàng.

Stephanie bước vào cố tình làm vấy áo sột soạt. Aimé vẫn không phản ứng gì và Stephanie cảm thấy đó cũng lại là một điều lạ. Nàng có thể "tỏ thái độ" với Aimé bằng cách đi thẳng lên phòng, nhưng nổi tò mò mạnh hơn và nàng bước đến gần anh, tin rằng Aimé sắp nói bóng gió đến Victor Hugo mà không nêu đích danh ông lên.

- Bà chủ! - Aimé nói khi nàng đã đến ngay sát bên anh.

- Anh đừng giả vờ. Anh nhìn thấy tôi từ lúc tôi ở ngoài đường, vậy mà còn làm bộ ngạc nhiên khi thấy tôi. Tôi thừa biết gan ruột anh.

- Bà chủ lầm rồi. Tôi mãi đọc báo, có để ý gì đâu. Đây là chuyện bình thường.

- Anh đọc tại chỗ này à?

- Khi nào vắng người, tôi ngồi đây đọc báo. Như bây giờ chẳng hạn.

- Tin tức tốt chứ?

- Tuyệt vời! Nước Pháp quân chủ ngày càng vững mạnh... Quá vững mạnh là đằng khác.

- Quá? - Nàng sửng sốt hỏi.

- Đây là khi con người ta quá khỏe mạnh và bệnh tật rất dễ xâm nhập...

- Còn khi đau ốm thì người ta hy vọng là sẽ hồi phục chứ gì?

- Tôi rất sung sướng và vinh hạnh là cách suy nghĩ của bà chủ và tôi đồng nhất.

Nàng nhìn Aimé, thầm hỏi anh ta nói vậy là ý gì?

- Nóemie có ở đây không?

- Cô ấy đang giặt quần áo. Bà chủ cho phép tôi để bà chủ xem mục tin tức thị trường chứng khoán chứ?

Aimé lật lật các trang báo và một chiếc phong bì bật ra, rơi xuống đất. Aimé làm như không nhìn thấy, vẫn gấp tờ này lại, giở tờ báo khác.

- Bà chủ đọc, rồi thử so sánh mấy ngày xem - Anh nói và chìa tờ báo ra cho nàng.

Lúc đó Aimé mới thấy Stephanie không nhìn anh mà nhìn xuống đất.

- Ôi, xin lỗi bà chủ.

"Đây chính là lá thư Aimé muốn mình đọc!"

Nàng bỗng thấy tò mò. Nàng tự nhủ "Không phải Aimé muốn nói chuyện với mình về Hugo. Aimé đã quen thấy mình đến đó và anh ta làm như không biết gì hết. Cả cô hầu phòng Noémie cũng vậy. Nhưng tại sao có lá thư này? Anh muốn tôi hỏi anh một câu chứ gì, anh bạn? Nhưng anh làm thế lộ liễu quá đấy, không giấu ai được đâu!"

Aimé nhặt chiếc phong bì đặt lên bàn, Stephanie nhận ra ngay nét chữ. Nàng nhìn vào đó một lúc lâu. Thái độ của nàng không lọt qua cặp mắt tinh tường của Aimé và anh ta làm ra vẻ bối rối:

- Ôi, bà chủ tha lỗi. Ông ấy viết cho tôi để...

- Ông ấy? - Nàng hỏi như thể nàng không biết ai là người gửi lá thư đó.

Aimé cầm lá thư, đưa nàng và nói bằng giọng rầu rĩ:

- Ông André de Bourdeilles! Xin bà chủ tha lỗi cho lần nữa. Ông André rất lo cho sức khỏe của bà chủ. Ông ấy nghi ngờ rằng bà chủ không viết sự thật cho ông ấy biết. Ông André cho rằng bà chủ đang giấu một chuyện gì đó... cho nên ông viết thư cho tôi. Tôi đã viết trả lời và bây giờ ông ấy lại viết cho tôi nữa...

Aimé im lặng, cố tình im lặng để chờ một câu hỏi của Stephanie.

- Hai người viết thư cho nhau trong bao lâu rồi?

Aimé đáp:

- Tôi kể với ông André de Bourdeilles rằng bà chủ khỏe mạnh lên nhiều, rằng không khí ở biển rất tốt và bà chủ thường xuyên đi dạo với chúng tôi... rằng ở đây rất vui, hòn đảo phong cảnh đẹp và chưa biết bao giờ chúng tôi mới về. Điều này còn phụ thuộc ý kiến của bác sĩ ở đây. Người mà bà chủ thường xuyên đến khám sức khỏe.

Rõ ràng là Aimé đã tạo ra một bức màn dối trá để che chở cho nàng.

Mọi thứ anh ta viết trong thư đều logic. Stephanie hiểu rằng Aimé nói như vậy chính cũng là để đề nghị với nàng một cách sống trên đảo này...

- Anh chỉ viết có vậy thôi sao?

- Tôi còn viết cho ông André de Bourdeilles là chúng ta hân hạnh được nhà văn Victor Hugo tiếp và nhà văn đã vui lòng ký tên vào những tác phẩm của ông mà chúng ta có. Đến đảo Guernesey mà không tới thăm

nhà văn Hugo là vô lý... Tôi đã viết như vậy!

Stephanie lờm Aimé rồi lên phòng riêng. Nàng rất cáu với Aimé, tuy nhiên nàng vẫn thấy anh có lý... cũng như mọi khi. Những gì Aimé viết cho André cũng là những điều nàng viết thư kể với những người khác *"Đến đảo Guernesey không thể không đến thăm nhà văn Victor Hugo!"* Nàng chỉ giấu những chuyện tiếp theo cuộc viếng thăm đó, một mối tình say đắm, cuồng nhiệt, cuốn hút nàng vào với con người kia.

Stephanie cầm bút viết thư cho André:

"Bà là người tôi không với tới được", ông đã viết cho tôi như vậy. Tại sao lại thế? Ông sợ gì ở tôi? Tôi ước mong ông cũng thành thật như tôi đã thành thật với ông. Giữa chúng ta không có điều gì phải giấu giếm nhau, nếu như ông thấy có thể được...

Tiếp theo, nàng kể khá nhiều về tình trạng sức khỏe của nàng hiện nay, về cuộc sống của nàng trên đảo *"Chúng tôi thường xuyên dạo chơi ngắm cảnh biển..."*

Stephanie nói dối, nàng nói dối như thăm chuẩn bị cho cuộc trở về Pháp. Nàng nói dối một phần cũng vì nàng thất vọng thấy người tình của nàng quan tâm đến tác phẩm của ông ta hơn đến nàng. Nàng nói dối chủ yếu vì Aimé đã viết thư cho André làm chàng hiểu rằng Stephanie chỉ có chàng và không có ai khác. Aimé cho rằng mối tình của nàng với Hugo chỉ là sự điên rồ nhất thời của một tâm hồn đang cô đơn, khao khát tình ái đến mức không còn tỉnh táo.

Hôm sau, Stephanie đặt may một tấm áo dài đen, mũ đen, mạng che mặt đen. Nàng muốn cải trang để đến quan sát, xem cặp "Hugo - Juliette" cư xử với nhau ra sao. Tuy nhiên chiều hôm đó nàng vẫn đến lâu đài Hauteville như thường lệ. Nàng không thể cưỡng lại niềm khát khao tấm thân Hugo và muốn được ông ôm ấp.

Hôm sau nữa, nàng đến hiệu may mặc thử tấm áo mới bằng vải len đen, biến thành một phụ nữ bình dân đảo Guernesey, vô danh và đang có tang. Sau đấy nàng đến Hauteville và cuộc ân ái của họ lại điên cuồng như mọi lần. Sau cuộc tình, Hugo hỏi:

- Mai chứ?

- Vâng, nhưng...

- Nhưng sao?

- Em ở lại đây không lâu nữa. Chúng ta nên biết giữ gìn hơn chút ít.

- Anh yêu em, Stephanie. Anh sẽ đợi em và chúng ta sẽ dùng trà với nhau...

- Anh nên đến với bà ấy sớm hơn mọi khi một chút - Stephanie chậm rãi nói.

- Ôi, em đừng ghen như thế, Stephanie. Bởi em thừa biết bà ấy không còn làm tình được nữa. Bà ấy không còn là nhân tình của anh nữa rồi. Vì có em, anh đã lơ là phần nào với bà ấy. Do có em nên anh thường rủ bà ấy dạo chơi ngoài bãi biển...

- Chỗ những tảng đá?
- Chỗ ấy chẳng hạn.
- Em đề nghị anh hãy dành cho bà ấy cả một ngày mai. Ngày kia em sẽ đến đây.
- Ôi, em tốt bụng quá, Stephanie.

Đêm hôm đó Stephanie thao thức không ngủ được. Nàng chỉ nghĩ đến ngày mai, là ngày nàng đã chuẩn bị kế hoạch rất chu đáo. Vậy là cuối cùng nàng sẽ được nhìn thấy họ, thấy "cặp đó" bên nhau.

Sáng dậy nàng đến hiệu may nhận bộ đồ đen, biến nàng thành một phụ nữ bất hạnh, tầm thường, không khiến ai quan tâm. Nàng bảo Nóemie đi cùng, bởi Hugo chưa biết mặt cô hầu phòng của nàng. Aimé thì đứng xa theo dõi, cố gắng không để Hugo nhìn thấy.

2 giờ trưa, Stephanie ngồi trong cỗ xe cùng Nóemie, đợi bên ngoài lâu đài Hauteville. Aimé đứng gần đó theo dõi và báo cho bà chủ biết lúc Hugo ra khỏi tòa nhà, đến biệt thự La Fallue, rồi đi cùng Juliette Drouet ra ngoài, bắt đầu cuộc dạo chơi. Thời tiết rất đẹp. Gió hơi mạnh nhưng Hugo thích gió cũng như ông thích biển lúc sóng to. Ông yêu bão tố, yêu sấm sét và bầu trời hung dữ.

3 giờ, Aimé đến báo cho nàng biết Hugo đã vào biệt thự La Fallue. Stephanie đợi chừng 45 phút sau thì thấy Aimé ra báo:

- Họ đã ra khỏi nhà, đang đi ra phía bờ biển.

Stephanie bảo bác xà ích:

- Bác đánh xe về cảng Saint Pierre!

Nàng cùng Nóemie ra khỏi xe, đi bộ. Nóemie dìu nàng như dìu một phụ nữ đang đau khổ, đi không vững, trong bộ đồ đen tang tóc. Chiếc mũ vải đen che hết làn tóc vàng dày của nàng. Tấm khăn đen che kín cổ và ngực nàng. Nàng biến thành một bà già.

Còn cách khá xa, Stephanie đã thấy Hugo ngồi một mình trên tảng đá, cách đó khoảng 30 bước, Juliette Drouet đang hái hoa trong các bụi cây dại. Đó chính là "bà ta", một bà già chậm chạp, đáng nặng nề. Hugo đang ngoái đầu lại, vẫy bà ta đến. Juliette bước tới. Hugo cầm tay bà ta. Stephanie vội kéo Nóemie đến gần để nhìn cho rõ hơn.

Juliette khoác tay Hugo như kiểu khoác tay đã thành thói quen, không chút gì âu yếm. Họ tiến ra sát bờ nước, nơi có nhiều tảng đá, rồi tiếp tục đi. Stephanie kéo tay Nóemie đi theo đến bãi cát phía trước, để nhìn cho rõ cặp "Hugo - Juliette". Họ đang tiến về phía nàng. Hugo cố đi chậm để khỏi làm Juliette mệt. Bây giờ thì Stephanie đã nhìn rõ mặt bà ta.

Khuôn mặt Juliette già nua, nhăn nheo, tuy nhiên vẫn còn chút nào đó của nhan sắc ngày xưa. Con người này xưa kia nổi tiếng kiêu diễm. Vết tích còn lại là khuôn mặt trái xoan, cặp môi vừa dịu dàng vừa cương nghị. Còn Hugo lúc này cũng trở nên già nua, mặt đầy vết nhăn sâu. Chiếc cổ to mập mạp đặt trên đôi vai

đây. Ông gấp đôi tuổi nàng. Stephanie đau đớn nhìn thấy Hugo trong hình ảnh này. Vậy là nàng đã say mê một ảo ảnh của chính ông. Trong Hugo có hai con người, một ông già nhăn nhoe gần 60 tuổi và một thiên tài... và người ta biết Hugo chỉ qua những tác phẩm vĩ đại của ông.

Stephanie lẩm bẩm một mình:

- Lẽ ra ta chẳng nên đến đây. Bây giờ ta đâm thất vọng về con người này...

Nàng thấy tim mình nhói đau. Nàng vẫn muốn được yêu Hugo, được điên cuồng say đắm trong vòng tay ông, dưới tấm thân ông. Nhưng bây giờ niềm say đắm ấy đột nhiên tan biến. Trước mắt nàng là một ông già không có gì hấp dẫn. Trong thời gian "vọng lâu" sao ông mạnh mẽ và quyến rũ đến vậy? Ngoài bãi biển này Hugo biến thành một ông già tội nghiệp. Nhìn ông lúc này nàng so sánh ngay với tấm thân chắc nịch của Armand, René, Boris, Michel... và nàng nghĩ đến André.

... Nàng nghĩ đến André! Về khách sạn, Stephanie ngồi ngay vào bàn, lấy giấy viết cho chàng. Nàng viết rằng bác sĩ khám lại, cho biết sức khỏe nàng đã hoàn toàn bình phục. Nàng vô cùng khỏe khoắn và nàng hy vọng sau đây hai tuần có thể trở về Pháp.

Hôm sau, tại lâu đài Hauteville, khi Hugo ôm Stephanie nàng nghĩ đến André. Cuối cùng Hugo vẫn đốt lên được ngọn lửa tình dục trong nàng bởi ông rất nhiều kinh nghiệm về đàn bà. Và nàng lại bị lôi cuốn vào một cuộc ân ái cuồng nhiệt. Nhưng lúc nàng lại tưởng tượng ra đây là André... Nàng đang trong vòng tay chàng, đang ân ái với chàng.

Tuy nhiên hàng ngày Stephanie vẫn đến Hauteville để xóa dần mối tình. Nàng không muốn đột ngột chấm dứt để phải lưu lại trong lòng mình một niềm ân hận. Nàng thầm nghĩ, trong ký ức nàng sẽ mãi mãi giữ lại tòa lâu đài khác thường, tối tăm và buồn tẻ này, xung quanh là vườn hoa tươi tốt và trên nóc có gian "vọng lâu" lợp kính như thể lơ lửng lơ giữa không trung. Đấy đúng là tổ con đại bàng.

Hugo cần khoáng đạt, tự do, cần bay bổng. Và Stephanie đã bị lóa mắt trước thiên tài đó, đáng thương để đó. Nàng đã nhìn thấy Hugo đẹp trai và quyến rũ như thần tình ái Eros.

Chính để quên ông đi mà nàng tiếp tục làm tình với ông. Và lại nàng cũng không muốn làm ông phiền lòng. Cả nàng lẫn ông, đều muốn giữ lại trong ký ức quãng thời gian say mê vừa qua, khi kết thúc cũng đẹp như lúc khởi đầu.

Mỗi ngày đến Hauteville, Stephanie càng bớt khao khát Hugo, đồng thời càng tăng thêm niềm gắn bó với André. Những lá thư của chàng mỗi lúc một thêm da diết, mặn nồng. Cuối cùng đến lá thư André trả lời câu nàng hỏi "*Tại sao ông lại bảo tôi là người phụ nữ ông khó với tới được?*" Chàng đã viết kín bốn trang để nói với Stephanie, đồng thời là nói với bản thân chàng, rằng chàng chỉ là một trung úy không tài sản, sống bằng lương sĩ quan, trong khi nàng lại là phu nhân Dytteville, cổ đông của một công ty hàng hải lớn, có lâu đài ở Vendée và điền trang đang hồi làm ăn phát đạt. Ra thế đấy, Stephanie lẩm bẩm một mình. Chàng hoảng sợ trước tiền bạc của mình! Chàng muốn những người nghèo như chàng! Giá như mình nghèo, hẳn André sẽ ngỏ lời cầu hôn với mình ngay! Nhưng nàng lại giàu và André không dám! Chàng do dự. Cho nên mình đã phải rời khỏi Paris, rời khỏi chàng. Khéo rồi chính ta phải ngỏ lời cầu hôn với chàng mất: "Anh yêu, em yêu anh, chúng ta cưới nhau đi!" Và đột nhiên, Stephanie nhớ lại cái đêm trong gian nhà kho ngoài mặt trận...

Stephanie quyết định về Paris để gặp André và giải tỏa nỗi băn khoăn của chàng. Và nàng sẽ thành Stephanie de Bourdeilles.

17
ANDRÉ VÀ STEPHANIE

Con tàu rời cảng Saint Pierre. Nàng biết Hugo đứng trên "vọng lâu" cầm ống nhòm nhìn theo nàng. Nàng cũng ngước mắt lên đó vẫy khăn tay chào tạm biệt. Hôm gặp nhau lần cuối cùng, sau khi làm tình, nàng nói:

- Sau đây vài tháng, em sẽ lại ra với anh. Trong thời gian xa nhau em sẽ viết thư đều cho anh.
- Đừng quên anh, Stephanie - Hugo thì thầm.
- Quên anh sao được? - Nàng trả lời.

Chắc chắn Hugo không nghi ngờ gì nàng. Ông quá tự tin. Nhưng điều đó có gì quan trọng? Stephanie đứng trên boong tàu nhớ lại cặp mắt thù địch của Coelina. Chị ta sung sướng biết bao khi lại được "phục vụ" Hugo như cũ.

Cập bến đất Pháp, Stephanie cảm thấy mình là kẻ chiến thắng. Nàng sẽ cưới André, sẽ được hạnh phúc và cuộc sống của nàng sẽ được yên ổn dễ chịu. Trời đẹp và chuyến đi nghỉ vừa qua làm sức khỏe của nàng tăng lên rõ rệt. Nóng lòng được gặp Andfé, nàng thuê một cỗ xe chở nàng cùng Aimé và Nôemie đến thẳng thị trấn Vire để đón tàu về Paris.

Về đến nhà, Stephanie ngạc nhiên thấy phòng đầy hoa tươi. Lại thêm một cử chỉ đẹp nữa của bà Francoise, mẹ chồng nàng. Trên bệ lò sưởi có cả tấm ảnh chụp hai con trai của nàng mà lúc trước chưa có.

Không có bông hồng nhưng nào...

Có lẽ André chưa dám gửi hoa đến tặng nàng. Stephanie lập tức gọi Nôemie:

- Chuẩn bị ngay nước tắm cho tôi, và chọn tấm áo dài giản dị thôi. Tấm áo nào giản dị nhất ấy, bằng vải sợi to và màu xanh nước biển, kèm theo những thứ phù trợ thích hợp với tấm áo ấy. Aimé, kiếm cho tôi một cỗ xe và bảo đợi tôi ngoài cổng.

1 tiếng đồng hồ sau, cỗ xe đã chạy tới phố Dupleix.

Tim nàng đập dồn dập lúc nàng chạy lên thang gác... Cánh cửa bên trái. Stephanie chưa đến đây lần nào. Nàng đợi một lúc rồi bấm chuông. Niềm sung sướng làm toàn thân nàng run lên.

Stephanie kéo chiếc vòng ở đầu sợi dây. Nhưng không thấy ai trả lời. Sao vậy? Lúc này là 6 giờ chiều, André phải có nhà chứ?

... Nhưng chàng đi vắng.

Stephanie thất vọng khủng khiếp. Nàng đang mong gặp André để được thấy thái độ của chàng và đồng thời cũng muốn thấy mặt chàng cho bỏ bao ngày xa cách. Stephanie ngập ngừng. Nên làm thế nào bây giờ? Để lại một dấu vết gì để chàng biết mình đến? Hay ta đi đâu rồi lát nữa quay lại? Hay đứng đây chờ?

Stephanie từ từ bước xuống thang gác, vẫn không quyết định được nên chờ hay nên bỏ đi rồi sẽ quay lại.

Bởi nàng rất mong gặp André, ngay bây giờ. Nàng muốn chàng là người đầu tiên nàng gặp và trò chuyện sau khi ở đảo Guernesey về. Nhưng rất có thể André còn khuya mới về... Mà cũng có thể đêm nay chàng không về nhà ngủ. Hay là chàng ở nhà... nhân tình?

Ý nghĩ đó làm tim Stephanie nhói đau. Nàng xuống đường và đột nhiên nhìn thấy André đang đi về phía mình. André không nhận ra nàng ngay vì cách ăn mặc giản dị khác lạ. Stephanie vội vã rẽ vào một cánh cổng, đợi cho André đi qua một lúc lâu rồi mới đến nhà chàng, lên thang gác và giật chuông.

André mở cửa, sững lại nhìn nàng:

- Phu nhân? - André hỏi như chưa tin lại là nàng.

- Vâng, tôi đây! - Nàng dịu dàng nói rồi tiến đến một bước, nhìn thẳng vào mắt André, chờ một cử chỉ của chàng.

André bước đến, khép cửa lại, áp miệng vào miệng nàng, một tay đặt lên vai nàng, một tay ôm ngang lưng nàng, chàng nhắm mắt lại khi hai cặp môi chạm vào nhau. Stephanie nhìn và thấy mặt André tái đi. Chàng hôn nàng như hôn một cánh hoa. Trong dáng điệu từ tốn của chàng có cái gì như nghi lễ tôn giáo. Vậy là hôm nay chàng đã dám ôm một thần tượng. Họ ôm nhau nhẹ nhàng trêu mếu. Nhưng rồi tình yêu bùng cháy, André ngấu ngiến miệng nàng như thể kẻ sắp chết đói ngấu ngiến miếng bánh mì.

Rồi André vuốt tóc nàng, ngả đầu lên vai nàng:

- Stephanie...

- Khôn thể nào với tôi được chứ gì? - Nàng mỉm cười thì thầm vào tai André.

- Bà tha lỗi. Tôi yêu bà. Đúng ra tôi không được yêu bà mới phải...

- Tại sao? - Stephanie hỏi bằng giọng rành mạch và dứt khoát. Tại tôi giàu chẳng? Tôi nghĩ ông nói đùa, André. Bởi đâu phải là lỗi tại tôi?

- Bà không thể hiểu được đâu...

- Vậy thì xin ông cắt nghĩa cho tôi hiểu.

- Bà vào đây. Xin lỗi là nhà hơi bề bộn.

Căn hộ với những đồ đạc cổ điển này đâu có tồi tệ. Nhưng bây giờ nàng đã hiểu cái gì ngăn cách André với nàng. Gian phòng ở đây trong nghiêm túc, giản dị, trái ngược với phòng khách của nàng xa hoa, lộng lẫy, Stephanie lập tức thấy ngay những ý nghĩ gì đang cản trở André. Nàng tỏ ra không coi trọng những sự khác biệt bên ngoài, nói sang chuyện khác.

- Tôi về nhà được mấy tiếng đồng hồ rồi.

- Và bà...

- Tôi đến tìm ông ngay, André. Tôi khao khát được gặp ông. Những lá thư của ông làm tôi rất xúc động.

- Stephanie!

- Ta cứ giữ cách xưng hô như thế này mãi - Nàng mỉm cười.

André có vẻ lúng túng trước nụ cười của nàng.

- Bà chưa ăn tối chứ gì?

- Chưa. Tôi chưa kịp nghĩ đến chuyện ăn uống. Nhưng ông có gì mời tôi không?

- Chúng ta có thể...

- Trong nhà hiện có những gì nào?

- Jambon - André ngạc nhiên nói - Thứ jambon tôi nhận được từ quê gửi ra. Nhà tôi bao giờ cũng sẵn thứ đó.

- Có trứng không?

- Có.

Đột nhiên họ trở lại không khí thân tình giữa cô cấp dưỡng Phanie và chàng trung úy bị thương André. Chàng ngạc nhiên:

- Ôi, bà làm tôi bỗng thấy thoải mái - Chàng thì thầm nói - Bà lại xinh đẹp, vui tính như ngày nào, bà thay đổi nhanh thật. Bà đã lại thành cô cấp dưỡng ngoài mặt trận, nuôi nấng và cứu chữa thương binh.

- Anh có rượu vang, fromage, có bánh mì chứ? - Nàng hỏi như thể không nghe thấy câu của André.

- Có. Tất cả những thứ đó đều có.

- Vậy bây giờ anh chạy xuống phố, mua thêm thứ gì đó, tùy anh. Tôi ở nhà chuẩn bị dọn bàn. Anh đừng lo, André. Tôi sẽ tìm được tất cả những thứ cần thiết. Tôi sẽ thái jambon, sẽ làm mọi việc.

- Stephanie!

- Khoan đã... ta nấu ít soup nữa, thưa ông trung úy.

Lát sau, khi André về đến phòng, trên bàn đã đầy đủ hai bộ thìa nĩa và các món ăn đều đã chuẩn bị xong. Họ vui vẻ ngồi vào bàn. Nàng kể André nghe về hòn đảo Guernesey, về chuyện nàng đến thăm nhà văn Victor Hugo tại lâu đài Hauteville của ông trên đảo... Tất nhiên nàng không nói gì về mối tình rồ dại của nàng với Victor Hugo. Nàng kể về những tác phẩm của ông, về bộ tiểu thuyết đồ sộ ông đang viết và đặt tên là "Những người khốn khổ". Nàng kể về Hugo có một bà nhân tình già và hai người thường dạo chơi bên nhau ngoài bãi biển.

Stephanie còn kể về cuộc sống của nàng, đưa dần André vào khung cảnh gia đình nàng. Ăn xong họ dùng café trắng miệng. Stephanie pha còn André xay.

- Stephanie... - Chàng thì thầm - Bà cần phải hiểu - André từ từ đứng dậy, bước đến bên Stephanie, đặt cả hai tay lên hai bàn tay nàng - Tôi yêu bà hơn mọi thứ trên đời, nhưng...

- Nhưng sao?

André im lặng chưa trả lời.

- Nhưng sao, Trung úy André?

- Nhưng tôi không dám cầu hôn với bà, bởi bà sống cuộc sống giàu sang hết mức, trong khi tôi... Bà không thể ngờ tôi nghèo đến mức nào đâu. Nhiều hôm tôi sống thể ngờ tôi nghèo đến mức nào đâu. Nhiều hôm tôi sống hết sức khổ sở. Giữa hai chúng ta sự khác biệt quá lớn.

- Tôi hiểu. Nhưng vừa rồi ông bảo ông yêu tôi hơn mọi thứ trên đời. Đúng thế không nhỉ? Hay là tôi nghe lầm?

- Bà nghe không lầm đâu.

- Chính vì biết như thế nên tôi đến đây, André. Tôi sống và suy nghĩ đơn giản hơn ông tưởng rất nhiều.

- Nhưng sự thật là nếu lập gia đình thì tôi có bốn phận phải đảm bảo một cuộc sống đầy đủ cho vợ, con...

- Cách suy nghĩ đó làm ông do dự. Tôi giàu và về chuyện tiền nong ông khỏi phải lo gì hết...

Stephanie cảm thấy mình đang phải chiến đấu, một cuộc chiến khó khăn để giành lấy tình yêu, để đẩy lùi những quan niệm cổ hủ vẫn còn xâm chiếm đầu óc André.

- Tiền bạc chỉ là chuyện phụ. Nếu ông thật sự yêu tôi...

Cuối cùng nàng đã chiến thắng. André nói:

- Tôi yêu bà chứ, Stephanie... và tôi muốn bà thuộc về tôi. Là vợ tôi, Stephanie... tôi xin cầu hôn với em.

Trào nước mắt, Stephanie nép vào ngực André, như mong đợi được chàng che chở, bảo vệ. André thì thầm:

- Ôi, tình yêu của tôi. Ôi, Stephanie của anh...

Rồi chàng ôm chặt nàng trong vòng tay, ngẫu nhiên hôn lên môi nàng. Buông nàng ra, André thì thầm - Mặc ai muốn nói gì về anh thì nói, bởi chỉ cần mình em hiểu là đủ.

- Ôi, André. Anh ngốc lắm - Nàng thì thảo. Niềm sung sướng làm nước mắt nàng trào ra không sao ngăn lại được - André, em sung sướng biết chừng nào. Chúng ta sẽ hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.

Họ lại ôm ghì nhau, lại hôn nhau. Rồi họ lại nhì vào mắt nhau để nhận biết nhau đầy đủ hơn. Tình yêu đã đẩy họ lên niềm hạnh phúc diệu kỳ.

10 ngày sau, trong tấm áo dài trắng muốt, Stephanie đứng quan sát khách khứa để nhận biết ấn tượng ban đầu của họ về André de Bourdeilles. Mọi người đều biết Stephanie đã gặp André ở ngoài mặt trận, đã chữa lành vết thương cho chàng, đã cứu sống chàng. Stephanie thấy không cần giấu diếm điều đó và chính vậy lại làm giảm đi những lời giới thiệu.

Amélie hiền dịu thấy mến ngay chàng trung úy André thái độ dè dặt và cặp mắt chân thật.

Achille cũng thân mật ngay với André.

Bố chồng Stephanie coi André như một khách dự tiệc và ông thích những câu trả lời rành mạch và chính xác của chàng.

Bà Francoise mẹ chồng nàng thì thấy ngay Stephanie đã mê chàng trung úy trẻ tuổi và bà tán thành mối tình đó. Bà tỏ ra quý mến André và không đợi xong bữa tiệc, đã đề nghị giới thiệu chàng trai đứa cháu nội của bà André vui vẻ nhận lời và Stephanie âu yếm nhìn chàng hỏi chuyện hai con trai sinh đôi của nàng.

Agnès cũng tỏ thái độ thiện chí với mối tình của Stephanie. Riêng René thì tỏ ra khinh thường André và trò chuyện với chàng bằng giọng trịch thượng của một đại úy kỵ binh với một trung úy bộ binh Thấy vậy Stephanie thầm nghĩ "René rõ ràng ghét André".

Nàng nhìn hai người đàn ông đó và so sánh họ với nhau: một là người yêu đầu tiên và một là người yêu hiện giờ của nàng Họ là hai con người trái ngược nhau, René là một sỹ quan quý tộc, đẹp trai, tự tin, trong khi André giản dị, chân thật, khiêm tốn. Cả hai đều có phẩm chất đáng quý. René thì lộ liễu ra ngoài trong khi André thì giấu kín nó bên trong.

Sáng sớm hôm sau, Stephanie đến làm việc ở phố Vivienne như trước kia. Bố chồng nàng mãi mê công việc, như đã quên bằng bữa tiệc tối hôm qua.

Chiều hôm đó và những ngày tiếp theo, Stephanie hồi hộp theo dõi nhận xét của mọi người đối với André. Nàng thấy các bà, từ Francoise, mẹ chồng nàng, Agnès, Amélie, tất cả đều nói về chàng bằng những từ: duyên dáng, đẹp trai, chân thật.

Điều băn khoăn của nàng về thái độ gia đình chồng về André đã được giải quyết. Bà Francoise rất niềm nở và hai đứa con nàng cũng mau chóng quý mến chàng. Lúc ra về, khi ngồi trong cỗ xe ngựa, Stephanie nép vào người André thì thầm:

- Anh muốn bao giờ chúng mình làm lễ đính hôn?

- Tùy em - André đáp - Có lẽ nên đợi thêm chút thời gian để con em gần gũi anh hơn nữa và anh kết thân với chúng thật sự.

- Như thế này chưa đủ sao?

- Kể ra thì đủ rồi, nhưng anh vẫn thấy sờ sờ thế nào ấy. Trẻ con tinh lắm và chúng ta không dễ gì biết được trong đầu óc chúng nghĩ gì.

Việc tiến hành hôn lễ khá phức tạp. Đơn từ phải được gửi đến nhiều nơi, lấy vài con dấu, nhưng cuối cùng mọi thủ tục đã hoàn thành.

Stephanie làm lễ đính hôn và lễ cưới đơn giản, chỉ mời những người thân nhất, nhưng Amélie không chịu. Chị muốn cuộc hôn lễ này phải linh đình, trọng thể. Stephanie và André đều dòng dõi quý tộc và Amélie đã cùng với chồng thu xếp được cặp vợ chồng chưa cưới này tiếp kiến với đức Vua. Đơn thỉnh cầu được gửi đến quận công Bassano, chánh văn phòng của hoàng đế Napoleon III và quận chúa Essling, chánh văn phòng của hoàng hậu Eugénie.

Vậy là chỉ còn tám ngày nữa sẽ đến buổi lễ kiến long trọng đó. Một quan chức tùy tùng của nhà Vua giật chuông ngoài cửa ngôi nhà của phu nhân Dytteville, đem đến một lá thư và đợi trả lời ở ngoài phòng khách. Thư có in hình vương huy của vua nước Pháp, đòi Stephanie có mặt ở nhà lúc 16 giờ ngày hôm sau để nhận một lệnh chỉ vô cùng quan trọng. Stephanie xem xong lá thư, bảo Aimé:

- Chắc là có lệnh chỉ liên quan đến cuộc hôn nhân của tôi. Anh nói với họ là tôi sẽ ở nhà vào giờ đó để đợi lệnh.

Lúc Aimé trở vào, anh thấy Stephanie đang lờng lộn trong phòng như con thú trong cũi sắt. Nàng hét lên giận dữ:

- Anh đoán ra chuyện gì không? Hoàng gia có gì để nói với tôi đâu? Tôi đang bận tối mắt tối mũi, vậy mà còn thêm những chuyện rắc rối này nữa! Anh đang nghĩ gì vậy, Aimé?

Nàng hỏi bởi đột nhiên thấy nét mặt André đăm chiêu.

- Tôi không nghĩ gì cả.

- Anh nghĩ gì, đồ con lừa? - Nàng giận dữ giậm mạnh chân xuống đất.

- Tôi có cảm giác phu nhân Amélie de Resmont biết được người nào vào ngày mai sẽ đến đây và nhằm mục đích gì.

Hôm sau, đúng 16 giờ, một triều quan ở hoàng cung Tuileries đến nhà Stephanie, đem tới hai tấm huân chương quận công, một vì những chiến tích ở chiến trường Crimée và một ở Italia. Ông đề nghị nàng đeo những tấm huân chương đó khi vào bệ kiến đức Vua.

Nghe xong, Stephanie sửng sốt:

- Tôi không dám nhận những phần thưởng cao quý này. Tôi có công lao gì đâu? Tôi không xứng đáng...

Viên triều quan không nói gì, chỉ cúi đầu chào. Stephanie tiễn ông ta ra ngoài cửa. Nàng ra hiệu cho Aimé lát nữa vào với nàng. Stephanie mở hộp huân chương và dải đeo. Hai tấm huân chương gọi lại cho nàng bao kỷ niệm ngoài chiến trường: mùi chết chóc, súng đạn, những người bị dịch tả, những tử sĩ trên chiến trường.

Aimé đã bước vào, nhìn nàng:

- Bà chủ có tin gì thế?

- Huân chương! Tôi có công trạng gì đâu? Công trạng là của các sĩ quan, binh lính đã bỏ mạng ngoài chiến trường...

Một nỗi thương cảm trào lên và nàng bỗng òa khóc như thể trút ra bao nỗi hờn tủi đọng lại trong bấy năm qua. Nàng tựa đầu vào ngực Aimé nức nở. Anh để yên cho nàng khóc:

- Bà chủ khóc đi cho nhẹ bớt nỗi lòng.

Khi đã nguôi ngoai, nàng bảo Aimé:

- Anh đón xe đi, ta đến gặp Amélie! Tôi muốn thổ lộ với chị ấy.

Đến biệt thự Resmont, Stephanie chạy thẳng vào gặp Amélie, lấy hai hộp huân chương ra bày lên bàn.

- Chị nghĩ thế nào về chuyện này?

- Đây là...

- Huân chương, tôi biết. Nhưng tại sao người ta lại ban tặng huân chương cho tôi?

- Stephanie thân mến - Amélie nói bằng giọng trù mến - Khi Hoàng thượng được tâu trình về cuộc hôn nhân của chị, người ta đã hỏi quận công Rossano về chị. Quận công tâu với Hoàng thượng phu nhân André de Bourdeilles tương lai chính là phu nhân Dytteville! Nghe đâu Hoàng thượng đã reo lên "À, cô Phanie!" Thì ra chuyện về chị đã đến tai Người từ bao giờ. Người bèn yêu cầu xem lại hồ sơ công lao của chị. Những người xung quanh Người hết lời ca ngợi "cô cấp dưỡng Phanie dũng cảm". Kể cả Thống chế Canrobert và Thống chế Mac - Mahon có mặt tại triều lúc đó cũng phụ họa vào thêm. Rồi chồng tôi, anh Achille...

- Cả René de Guinchamp nữa chứ?

- Tất nhiên rồi! Hoàng thượng lấy làm lạ so một nữ chiến binh nhiều công trạng như vậy mà lại chưa được khen thưởng...

- Amélie! Nhưng ta hãy nhìn vào sự thật. Chị thừa biết tôi ra trận là để theo đuổi René, để yêu anh ấy.

- Nhưng rồi chị đã phục vụ rất tốt, cứu chữa thương binh, an ủi người hấp hối. Chị lại ghi nhớ được cách phòng thủ pháo đài Sebastopol, báo cáo tỉ mỉ với Bộ Chỉ huy Chiến dịch...

- Quả có vậy, nhưng những công việc ấy đâu có gì lớn lao?

Nàng nói và cất lại hai tấm huân chương vào hộp.

Ngày Stephanie vào bộ kiến trúc Vua và Hoàng hậu đã tới.

8 giờ, cỗ xe chở Stephanie đứng vào dãy xe tiến chậm chậm qua quảng trường Concorde, phố Rivoli, đến hoàng cung Tuilerie. Stephanie và André bước vào gian tiền sảnh rộng thênh thang, đầy những gia nhân mặc chế phục. Hai vợ chồng chưa cưới đi qua hàng rào danh dự đứng bất động như những pho tượng, lên bậc thang lớn để vào gian đại sảnh của cung điện.

Khi mọi người đã đông đủ, hai cánh cửa lớn ở cuối phòng mở ra. Hoàng đế Napoleon III, Hoàng hậu Eugenie cùng các hoàng tử, công chúa, các hoàng thân gần gũi với đức vua và các triều thần thân tín bước vào. Stephanie đeo trên ngực hai tấm bội tinh. Hoàng thượng dừng lại trước nàng. Stephanie cung kính khụy gối thi lễ. Vua đưa tay truyền nàng đứng dậy.

- Hình như trẫm đã gặp phu nhân rồi?

- Tâu Hoàng thượng, đúng thế.

- Ta nhớ hôm ở Soferino phu nhân đã đến bộ kiến ta và phu nhân đã bị ngắt xiù?

- Đúng thế, tâu Hoàng thượng.

- Ta đã hỏi thăm về phu nhân và hôm nay ta rất sung sướng được công khai tỏ lời cảm ơn phu nhân về lòng dũng cảm ngoài chiến trường. Eugenie...

- Tâu bệ hạ! - Hoàng hậu tiến lên, nói.

Stephanie lại cung kính khụy gối chào. Hoàng hậu Eugenie cũng đưa tay bảo nàng đứng dậy.

- Trẫm muốn giới thiệu với Hoàng hậu phu nhân Dytteville mà trẫm đã kể cho Hậu nghe.

- Quả là Hoàng thượng đã nói với ta về phu nhân - Hoàng hậu Eugenie nói - Ta rất sung sướng được tiếp phu nhân tại hoàng cung và nhân đây tỏ lời khen ngợi phu nhân.

Đức vua quay sang nhìn đám đông:

- Ta mừng cho phu nhân về cuộc hôn nhân với ông Bourdeilles, một trong những sĩ quan xuất sắc của ta.

André tiến lên, cung kính cúi rạp đầu chào. Đức vua nói tiếp:

- Hoàng hậu và trẫm chúc mừng hai khanh.

Nghi lễ giới thiệu bắt đầu. Công chúa Mathilse dừng lại trước mặt Stephanie và André:

- Ta rất mừng được đón tiếp phu nhân và ông Bourdeilles tại nhà riêng của ta trên đại lộ Courcelles.

Rồi đến ngài Công tước Morny dừng lại trước mặt nàng:

- Chào phu nhân. Tôi rất hân hạnh được gặp phu nhân trong ngày đầu tiên phu nhân đeo hai tấm huân chương cao quý này. Liệu tôi có hy vọng được phu nhân nhảy với tôi một bản nhạc như hôm ở lâu đài Fermondy không?

- Chào ngài Công tước! - Nàng thì thầm nói, trong lòng nghĩ "Mình sắp phải báo cáo đây".

- Cảm ơn phu nhân.

Thái độ niềm nở và tôn trọng của các thành viên hoàng gia đối với phu nhân Dytteville khiến toàn bộ khách khứa chú ý đến nàng. Mọi người đều muốn thấy mặt nàng và chào hỏi nàng.

Trong đại sảnh Hội đồng tướng lĩnh, dàn nhạc do nhạc sĩ Strauss chỉ huy mở đầu một bản nhạc dạo, rồi tối vũ khai mạc bằng một bản đối vũ nghi thức. Stephanie khâm phục nhan sắc siêu đẳng và thái độ quý phái hết sức của hoàng hậu Eugenie. Mái tóc hoàng hậu được quấn hờ hững, cài bằng hai trâm to bằng vàng gắn kim cương. Tấm áo trắng muốt của bà ôm lấy thân hình với những đường cong tuyệt mỹ.

Vua và hoàng hậu nhảy điệu nhạc mở đầu. Sau đó Stephanie nép trong vòng tay công tước Morny nhảy điệu waltz.

- Phu nhân thân mến! Chắc phu nhân ngạc nhiên thấy tôi im lặng trong thời gian qua?

- Tôi vẫn ngóng đợi Ngài! Nhưng Ngài đã dặn tôi không được đến biệt thự của Ngài.

- Tôi không dám cho xe đến đón bởi sợ làm phật lòng phu nhân. Tôi biết thời gian qua phu nhân rất bận và tôi biết cuộc bệ kiến của phu nhân hôm nay tại hoàng cung là...

Cặp mắt công tước nhìn nàng lạnh lùng và nghiêm khắc.

- Là không thể tránh được - Stephanie đỡ lời Ngài.

- Sức khỏe phu nhân tốt chứ?

- Thời gian nghỉ ngoài đảo đã nâng sức khỏe tôi lên bội phần - Stephanie cười đáp.

- Phu nhân thấy nhiệm vụ tôi giao như thế là xong chứ? Ông ta nhất định không chịu thay đổi ý kiến chứ?

- Ông ta không chịu về Paris. Ông ta yêu hòn đảo và việc lưu đây làm ông ta tăng thêm vinh quang. Tôi có thể khẳng định với ngài một điều: trong tập sách "Những người khốn khổ" sẽ không có một câu nào đùng đến nhà nước vương quyền. Điều đó tôi xin đảm bảo.

- Phu nhân đảm bảo?

- Đồng thời tôi cũng tin chắc tác phẩm đó sẽ gây dư luận vang động và trở thành bất hu, thưa ngài Công tước. Hugo là một thiên tài. Ông ta hoàn toàn đúng như Ngài nhận định và đã cho tôi biết.

- Bà phục tài ông ta?

- Hoàn toàn.

- Tôi tin chắc thế nào ông ta cũng tán tỉnh bà.

- Đúng thế - Stephanie mỉm cười - Tán tỉnh mạnh mẽ, nhưng không đạt kết quả.

- Tôi cũng tin là như thế. Than ôi, bà là loại phụ nữ độc ác biết chừng nào. Nhưng xin phép bà cho tôi được nói rằng tất cả nam giới ở đây, kể cả tôi, đều ghen với chàng trung úy trẻ tuổi kia đã chinh phục được trái tim bà.

Điệu waltz kết thúc. Hai người chào nhau rồi Stephanie lần đầu tiên nhảy với André. Họ nhìn nhau không nói gì rồi chia tay nhau. Trước mặt vua và hoàng hậu, không đôi nào được giữ nhau đến hai điệu nhảy.

Các điệu nhảy polka, waltz tiếp nối nhau. Những bộ quân phục sĩ quan, triều quan sang trọng quần quýt với những tà váy phồng của các công nương mệnh phụ.

Đúng nửa đêm, dàn nhạc ngừng chơi. Vua, hoàng hậu cùng những người tháp tùng rời khỏi bậc đi xuống vòng quanh gian tiền sảnh gặp gỡ mọi người. Tất cả đứng thành hai hàng trên lối đi của nhà vua. Các bà các cô cố ngẩn cổ hy vọng được vua và hoàng hậu chú ý, nhìn họ hoặc ban cho họ một lời. Hoàng thượng nhìn thấy Stephanie đứng ở hàng ba bên cạnh André de Bourdeilles. Ngài dừng lại. Đám khách giãn ra để khỏi tránh luồng mắt vua.

- Trăm hy vọng tối hôm nay phu nhân dễ chịu. Trăm tỏ lời chúc mừng Trung úy. Ông đã làm nhiều người phải ghen đấy.

Hoàng hậu Eugenie nở nụ cười niềm nở hơn lần trước. Vua và hoàng hậu đi tiếp. Sau khi đi trọn một vòng, hai vị dừng lại trước cánh cổng thông sang gian phòng của đệ nhất tổng đài. Vua Napoléon III đưa mắt một lượt chào đám khách khứa, hoàng hậu Eugenie cũng khuyu gối xuống chào mọi người. Tấm váy phồng của bà tạo thành một hình tròn rất đẹp.

Cánh cửa đã khép lại. Dàn nhạc tiếp tục chơi. Bây giờ mọi người được phép nhảy liên tục với một đối tượng. Stephanie chỉ nhảy với André. Chàng nhảy không giỏi nhưng nàng sung sướng được dẫn dắt chàng, trong khi tỏ ra như mình bị chàng dẫn dắt. Cặp mắt họ cũng như đôi chân và tấm thân họ, nhịp nhàng với nhau một cách tuyệt vời.

Rời khỏi hoàng cung Tuileries, lúc ngồi trên xe, Stephanie nép người vào chàng thì thầm:

- André! André! Em sung sướng quá! Tối vũ hội đêm nay đúng là không thể nào quên. Hai tấm huân chương lúc trước em thấy quá nặng, bây giờ lại nhẹ bỗng. Em đó khủng khiếp, còn anh?

- Anh cũng hơi đói.

- Em vẫn còn chóng mặt do nhảy nhiều quá.

- Và nghe thấy nhiều lời ca ngợi nữa chứ. Hôm nay em được mọi người coi là hoa khôi của đêm hội đấy. Em đẹp tuyệt vời.

- Em đẹp là vì anh, André, chỉ để một mình anh nhìn thôi - Nàng nói và chìa môi cho chàng.

Nàng nhìn thấy miệng André bên trên miệng mình, cặp môi cong, đỏ thắm, ướt như một trái cây. Hàm răng chàng trắng muốt. Nàng hít hơi thở của chàng, nghe trái tim mình đập mạnh và thấy hai cánh tay chàng ôm ghì mình. Nàng nhắm mắt lại thì thầm:

- André...

- Stephanie... Stephanie... - Giọng chàng chìm vào một cái hôn thắm thiết.

18
RENÉ ĐAU KHỔ

Stephanie khoác tay chồng ra khỏi nhà thờ Saint Thomas d'Aquin. Lễ cưới đã xong. Có mặt cả đức Vua. Hoàng hậu không đến được, cử công chúa Anna Marat đến thay.

Stephanie thu xếp lịch công việc của hai vợ chồng để họ có nhiều thời gian bên nhau. Cuộc sống thật hạnh phúc. Khó có đôi nào sánh bằng. Sang mùa xuân, Stephanie có thai. Nàng nghỉ ba tuần liền tại lâu đài Chaulonniere với André. Khi chàng phải tiếp tục làm việc, nàng đến sống ở lâu đài Fermondy với hai vợ chồng Resmont: Achille và Amélie. Hai vợ chồng nàng gặp nhau mỗi tuần một lần vào Chúa nhật. Lâu đài Fermondy gần Paris nên André có điều kiện lui tới dễ dàng.

Ngày tháng trôi qua. Lá vàng bắt đầu rụng. Đã sang cuối tháng 8. Một buổi sáng Stephanie thấy mặt Amélie đăm chiêu. Chị đang lo nghĩ gì đó. Khi nghe hỏi, Amélie thú thật mới nhận được lá thư của Agnès.

- Thì đã sao?

- Tôi mời chị ấy đến đây...

- Vậy chị còn lo ngại chuyện gì?

Amélie không trả lời, chỉ cúi đầu xuống. Stephanie ngạc nhiên hỏi:

- Cả René cùng đi với vợ chứ gì?

- Đúng thế - Amélie trả lời rất khẽ.

Stephanie bèn cầm cả hai bàn tay bạn:

- Vậy có gì chị phải lo, Amélie? Chị thấy rõ tôi và André hòa thuận hạnh phúc. Chị không phải lo chuyện gì hết.

- Tôi sợ... cái lâu đài này...

- Sợ những kỷ niệm chứ gì? Chị nghĩ tôi đã gặp René tại đây và những kỷ niệm xưa có thể trở về? Đừng, đừng lo. Bây giờ tôi đâu còn như xưa? Tôi đã có chồng, một người tôi yêu. Chị đừng ngại gì hết. Bao giờ họ đến?

- Họ đang đợi tôi trả lời.

Vài ngày sau, vợ chồng René và Agnès đến. Stephanie không ngờ gặp René tại đây lại khiến nàng bàng hoàng như thế. Thì ra Amélie lo là có lý. Chính tại đây nàng và René đã gặp nhau lần đầu và tình yêu "sét đánh" đã dẫn họ đến chuỗi thời gian hạnh phúc. Không chỉ René mà cả Stephanie cũng không sao quên được những kỷ niệm đó. Nàng bắt gặp René nhiều lần đứng thẩn thờ nhìn khung cửa sổ gian phòng nàng đã ở đó hoặc chân cầu thang lớn, nơi chàng và nàng lần đầu tiên gặp nhau.

Sáng hôm sau, lúc Stephanie chuẩn bị cuộc dạo chơi buổi sáng với hai con trai của nàng và bé Quille con của Amélie thì René xuất hiện trên đỉnh cầu thang lớn.

- Phu nhân có cho phép tôi cùng đi với phu nhân không? - René hỏi.

Chàng mặc quân phục sĩ quan, đúng hệt như hôm hai người lần đầu gặp nhau. Bao kỷ niệm xa xưa bỗng vụt trở lại. Stephanie lặng đi. Ba đứa trẻ nghe thấy thế vỗ tay reo hò thích thú. Chúng mến René và rất muốn có chàng cùng đi. René tự hào về vẻ điển trai của mình, từ từ bước xuống thang gác. Stephanie thấy rõ cặp đùi của chàng chuyển động trong hai ống quần. Nàng nhìn René và như xuyên thấu áo quần bên ngoài, thấy rõ tất thân chắc nịch, cân đối của chàng bên trong.

Nàng chưa kịp trả lời thì René đã đến sát bên nàng, âu yếm nâng bàn tay nàng lên, đặt một cái hôn. Stephanie rùng mình, cố lấy giọng điềm tĩnh nói:

- Chúng tôi, cả các cháu lẫn tôi đều rất vui thấy ông bà đến lâu dài. Tuy nhiên nếu ông định đi dạo với chúng ta thì phải đi tất cả các buổi sáng.

- Tôi xin tuân theo mọi mệnh lệnh của phu nhân.

Lúc họ đi ngang qua dãy nhà ngan, Aimé xuất hiện tay cầm sợi dây buộc cổ con chó Colosse, một con chó bergie to lớn và hung hãn, nhưng lại rất hiền lành với mấy đứa trẻ và Stephanie.

Con chó chồm lên sủa ầm ĩ.

- Khôn nào, Colosse! Nằm xuống.

Con chó ngoan ngoãn nghe lời. Nàng bước tới vuốt ve con chó, đưa bàn tay cho nó liếm. Nàng nói với René:

- Ông cũng chìa bàn tay ra.

René tuân theo, chìa bàn tay. Con chó ngáp ngừng. Nàng nói:

- Bạn ta đấy!

Con chó bèn nhìn René, đánh hơi chàng rồi thè lưỡi liếm bàn tay chàng.

- Tốt lắm! Bây giờ đứng lên, Colosse!

René mỉm cười:

- Phu nhân có tài chinh phục mọi thứ.

- Con chó khôn lắm.

Nàng nói tiếp với con Colosse:

- Đi dạo.

Con chó chạy đến chỗ ba đứa trẻ và họ ra khỏi cổng lâu đài. Họ đi chậm chậm. Đột nhiên René nói rất khẽ:

- Tôi rất đau khổ, Stephanie!

Nàng không quay đầu lại, làm như không nghe thấy, kêu lên:

- Quille! Không được chạy nhanh như thế, cháu sẽ ngã đấy!

Bé Quille đứng lại chờ Armand, Charles và con Colosse.

- Tôi rất đau khổ, Stephanie - René nhắc lại.

- Tại sao, thưa ông Guinchamp?

- Hãy gọi tôi là René và đừng xưng hô long trọng nữa. Ở đây không có ai.

- Agnès là một phụ nữ tuyệt vời. Chị ấy có phẩm chất hết sức quý giá.

- Tôi biết. Nhưng cô ấy sợ có thai, lúc nào cũng lẩn tránh. Trong khi em đã có hai đứa và sắp có thêm đứa thứ ba...

Họ im lặng.

- Agnès cũng có thai đấy chứ. Nhưng không may...

- Hai lần có thai rồi nhưng đều sảy. Các bác sĩ bảo cô ấy không sinh con được. Agnès đúng là người bạn đời tuyệt vời! Anh không thể chê trách cô ấy điểm nào được. Nhưng... Em hiểu anh định nói gì chứ, Stephanie?

Stephanie im lặng. René nói tiếp:

- Stephanie! Anh không thể quên em. Lúc nào anh cũng nghĩ đến em, mơ thấy em.

- Tôi thì quên anh rồi, René. Tôi không còn nghĩ đến anh nữa. Tôi yêu chồng tôi hiện giờ. Tôi yêu anh ấy ban ngày, yêu anh ấy ban đêm, anh hiểu chứ? Ban đêm tôi còn yêu André hơn cả ban ngày. Anh thừa biết rồi. Tôi cần ân ái, và André làm cho tôi thỏa mãn.

- Cậu ta làm tình giỏi hơn anh à?

- Đấy đúng là câu hỏi của đàn ông. Thật ra chẳng nên đặt câu hỏi như thế. Nhưng anh đã hỏi, tôi xin trả lời. Đúng! André làm tình giỏi hơn anh bởi tôi yêu anh ấy và chỉ nghĩ đến anh ấy. Còn anh, anh chưa bao giờ thật sự vì ai. Anh chỉ nghĩ đến bản thân anh. Còn André nghĩ đến tôi, mong muốn làm cho tôi sung sướng. Bây giờ tôi mới hiểu ra nhiều vấn đề. Khi anh yêu tôi, anh gợi lên ở tôi lòng thèm khát, thật ra anh chỉ nghĩ đến anh. Mỗi khi tôi lấy Armand và bây giờ lấy André, tôi mới hiểu rằng tôi không cần đến anh. Với tôi anh không còn tồn tại nữa.

René nắm bàn tay Stephanie, kéo nàng quay đầu về phía chàng, hỏi giọng phũ phàng:

- Cô đi Italia làm gì?

- Để gặp anh.

- Vậy là cô yêu tôi!

- Đúng, bây giờ tôi yêu anh, tôi muốn được gặp anh, được ân ái với anh.

- Tôi tin là như thế - René nói bằng giọng tự tin và hãnh diện.

Stephanie nhìn mặt René và thấy chàng vô cùng đẹp trai. Nàng bình thản nói:

- Nhưng sang đó tôi gặp André và yêu anh ấy. Bây giờ ta chỉ nên giữ tình bạn.

- Em có thể quên hết mọi thứ sao, Stephanie?

- Quên thì không, nhưng tôi không ân hận gì hết. Quan hệ giữa anh và tôi chỉ còn là những kỷ niệm của dĩ vãng, tôi đã khóa kỹ nó trong đáy hòm. Tôi yêu André và anh ấy là tất cả đối với tôi.

Aimé đánh xe đến gặp họ để chở hai bé Charles và Armand về cho Noémie. Chị trông trẻ thì đón bé Quille về phòng trẻ. Stephanie cùng René quay về nhà. Mọi người đã đợi họ trong phòng ăn để điểm tâm. Lúc nhà bếp bưng hoa quả lên, Stephanie quay sang Agnès:

- Chị có thích cái tên con trai là Maurice không?

- Có - Agnès ngạc nhiên.

- Bởi tôi đặt tên con trai sắp tới của tôi là Maurice và tôi sẽ rất sung sướng nếu chị nhận làm mẹ đỡ đầu của nó.

- Stephanie! Chị thật đáng mến. Tôi rất sung sướng được làm mẹ đỡ đầu của cháu. Tôi không ngờ lại có được niềm vinh dự ấy.

- Tôi đã nghĩ chuyện này từ lâu - Stephanie nói - Nếu tôi chẳng may không còn ở đây nữa, chị sẽ thay tôi làm mẹ nó. Nếu Achille bằng lòng, anh ấy sẽ là cha đỡ đầu của con tôi và sẽ trông nom nó.

- Xin sẵn sàng, Stephanie. Tôi rất vui được làm cha đỡ đầu con thứ ba của cô - Achille vui vẻ nói - Nhưng...

- Nếu nó là gái chứ gì? André và tôi đã định sẽ đặt tên nó là Valentine. Nhưng tôi tin lần này sẽ sinh con trai, là Maurice chứ không phải là Valentine.

Bé Maurice de Bourdeilles ra đời ngày 21 tháng 12 năm 1860. Hoàng hậu gửi tặng cháu tám lắc được Đức

Giáo hoàng ban phước. Agnès gắn tấm lace quý giá ấy vào một sợi dây chuyền bằng hổ phách mà chị đã tìm chọn kỹ càng. Theo mê tín thì hổ phách tránh cho trẻ không bị sài vật.

Bên cạnh André, sống vì chồng và chàng cũng sống vì vợ, Stephanie cảm thấy trong thời gian mới cưới họ vô cùng hạnh phúc. Tuy nhiên chẳng bao lâu nàng vẫn trở lại bản chất của nàng, với Stephanie de Boisnaudin. Một phụ nữ hoạt bát, năng động, ưa mạo hiểm, ham đấu tranh, luôn muốn làm một thứ gì đó để sống đầy đủ nhất.

Đối với André, nàng có tình yêu, tình yêu trọn vẹn, André là người tình nàng thấy mặt tất cả các buổi tối, ân ái tất cả các ban đêm, một người tình quan tâm đến nàng, đoán được những nhu cầu vợ và cố gắng thỏa mãn các nhu cầu đó.

Thường buổi sáng, khi rời nhau để ra khỏi giường, Stephanie thăm thì sung sướng:

- Hẹn đến tối, anh yêu.

Nhiều lúc, nỗi sung sướng trào lên, nàng nằm sấp áp người lên người chàng, áp môi vào môi chàng, thì thào:

- Hẹn tối nay, anh lực lưỡng của em, tình yêu say đắm của em.

Biết tính vợ, André ghì chặt nàng như muốn làm nàng nghẹt thở rồi mới buông ra, đứng dậy mặc quần áo đến sở chỉ huy quân sự.

Stephanie biết nhiều mặt hoạt động kinh doanh của công ty Dytteville, nhưng nàng chỉ biết thông qua bố chồng. Nhiều tháng nay Stephanie có cảm giác là nàng còn chưa nắm được việc kinh doanh của công ty ở phố Vivienne. Đôi lần nàng ngó ý muốn biết thì ông Georges, bố chồng nàng bảo "Con cứ yên tâm, công việc kinh doanh của chúng ta đang tiến triển tốt". Nhưng một lần nàng đến Sở Địa chính thành phố Paris thì phát hiện ra những bất động sản của công ty đang bị công ty khác lấn át dữ dội. Nàng chợt hiểu bố chồng đã cố thủ và không còn đủ sức theo kịp thời đại. Trong khi đó Hyppolyte quá hời hợt và non nớt. Giá Armand còn sống thì không thể có tình trạng như thế này.

Stephanie vội vã nắm lấy toàn bộ công việc. Điều đầu tiên nàng chợt nhận ra là phải tìm một sản phẩm mới để nàng nắm chắc nó. Nàng nghĩ đến chocolate và café, đến chất quinine tiết ra từ vỏ cây quinquina, đến chất ether và chloroferme dùng trong chiến tranh Crimée và chiến tranh Italia. Cuối cùng nàng nghĩ đến kền là thứ đảo Nouvelle - Calédonie có rất nhiều. Tân Calédonie! Tại đó nàng sở hữu khá nhiều đất đai và hầm mỏ. Kền! Kền! Stephanie cảm thấy mình đã phát hiện ra một thứ gì sẽ đem lại tiền bạc như nước.

Stephanie đem chuyện này ra bàn với bố chồng. Ông Georges hoàn toàn tán thành. Ông không ngờ con dâu lại năng động đến như vậy. Nói đến những vùng đất xa xôi là nói đến gỗ quý, kền, tàu bè, biển, đến những chuyến đi dài ngày.

Vì nàng không thể rời Paris, tốt nhất là nàng đến gặp viên chủ nhà băng cỡ lớn Vaudiere và thông qua ông ta tiếp xúc với những người khác.

Trong thời gian qua, Aimé và Noémie đã thiết lập quan hệ gần gũi và Noémie sinh được một đứa con trai bụ bẫm, đặt tên là Joseph. Chuyện rắc rối bắt đầu nảy sinh khi Aimé tuyên bố đứa con anh phải được nuôi

và dạy tại quê nhà ở Vendée giống như anh, vợ anh và cả bà chủ nữa.

- Không. Phải để nó ở đây, và cả những đứa con sau này của hai anh chị nữa - Stephanie nói gần như ra lệnh.

- Không, thưa bà chủ - Aimé không chịu - Tôi không muốn con tôi nhiễm lối sống xa hoa ở đây.

Stephanie cúi gắt đầu lên cũng vẫn không lay chuyển được ý chí của Aimé. Noémie đành chuẩn bị đem con về quê Vendée để giao cho ông bà ngoại của nó nuôi dạy. Nhân dịp này, Stephanie cũng về quê kiểm tra công việc của điền trang và lâu đài của nàng.

Đến nơi hôm trước, 8 giờ sáng hôm sau Stephanie đã thấy viên quản lý Eugène đợi ngoài thềm. Nàng cùng bác ta không nói một lời, đi thẳng ra trại lợn. Nàng rất hài lòng thấy trại bố trí chu đáo và đàn lợn tăng nhanh.

- Tôi rất vui, bác Eugène ạ. Chiều nay chúng tôi sẽ đi Fontenay. Tôi muốn bác làm cho tôi bản kê khai thật nhanh.

Tối hôm đó nàng đi nằm với tâm trạng phấn khởi. Mọi công việc đều chạy, cả ở Paris, cả ở đây. Và nàng nghĩ đến André, thì thào vào chỗ trống bên cạnh "Mong chóng đến ngày gặp lại anh, anh yêu!" Sau mấy ngày kiểm tra và vạch ra những hướng phát triển cho điền trang ở Vendee, Stephanie trở về Paris. Về đến nơi nàng thấy yêu chồng hơn nhiều. Ban ngày nàng vẫn là một phụ nữ năng động, thông minh, kiên quyết, nhưng ban đêm nàng biến thành người đàn bà thụ động, sung sướng hưởng niềm khoái lạc được chồng ôm ấp. André không ngờ vợ mình lại hích "cam chịu" đàn ông như vậy.

Đầu mùa đông nàng nhận được tin cậu Faverolle của nàng qua đời, người cậu đã từ đưa cháu vì không chịu sống theo đường đàn ông vạch ra. Stephanie bỗng được thừa hưởng một số lớn cổ phiếu của công ty kênh đào Suez. Thoạt đầu nàng coi thường, nhưng mẹ chồng nàng, bà Francoise cho biết sau khi kênh Suez được khai thông, tàu thuyền không phải đi vòng châu Phi nữa, những cổ phần của công ty sẽ tăng lên rất nhiều.

Lấy có được hưởng số gia tài thừa kế một cách bất ngờ đó, Stephanie cấp một số vốn cho vợ chồng Aimé. Và nàng chia một số cho André. Stephanie hoàn toàn hạnh phúc. Giới tài chính và kinh doanh rất kính nể nàng.

Tháng 5, dân Paris được biết người Anh và người Tây Ban Nha trong tháng 12 và tháng giêng đã đưa quân lên đất Mexico, tranh chấp quyền lợi với Pháp tại đó. Cuộc xung đột được mệnh danh là "Sự kiện Mexico". Stephanie rất lo lắng cho một cuộc chiến tranh sẽ lại nổ ra. Nàng theo dõi báo chí, tự mình xét đoán lấy, hoặc bàn bạc riêng với André. Bởi nàng biết nếu chiến tranh xảy ra, André sẽ tình nguyện ra trận, chàng đang khao khát vinh quang.

Khác với mọi lần trước, nàng cũng không hỏi đến tình hình ở Achille và René. Trong khi André sùng bái đức Vua thì Achille và René không tán thành đường lối đối ngoại "mạo hiểm" của Napoléon III. Nhưng đến một buổi tối, André về nhà báo cho vợ biết chàng đã đăng ký tình nguyện sang Mexico.

Hoảng hốt, Stephanie năn nỉ chồng hãy nghĩ đến bé Mauric. Nhưng André đã quyết tâm và Stephanie biết không thể ngăn được chồng, nếu như chàng biết rõ mọi tin tức.

Stephanie hồi hộp theo dõi cuộc chiến tranh bên kia đại dương. Nàng cảm thấy mình quá bất lực. Nàng không thiết gì việc kinh doanh nữa. Ngày nào nàng cũng mong tin cuộc xung đột quân sự bên đó chấm dứt. Nhưng ngày 15 tháng 6 báo Moniteur đưa tin về thất bại của quân Pháp. Nàng hoảng hốt thấy cuộc chiến tranh Mexico xem chừng kéo dài và vô cùng lo lắng. Nàng nhớ lại cuộc chiến tranh Crimée và thấy như hiện ra trước mắt bao thảm cảnh: nạn dịch tả, những thương binh không được cứu chữa, những xác chết ngổn ngang rên bãi chiến trường, đói, rét, mọi thứ đều thiếu: lương thực, áo quần, thuốc men...

Stephanie thầm nghĩ, mình phải xin bộ kiến Hoàng thượng, xin đức Vua quan tâm đến cuộc sống và những điều kiện của chiến sĩ ngoài chiến trường. Mà lần này trong số chiến sĩ đó có thể có cả André của nàng.

Nhưng Hoàng đế Napoléon III rất bận và rất khó xin được bộ kiến Ngài. Hoàng hậu Eugénie thì mỗi tuần chỉ nhận tiếp khách có một ngày. Stephanie chưa kịp thảo đơn tâu xin được gặp thì một hôm Agnès bảo nàng:

- Tôi vừa nghe một tin khiến tôi rất buồn. Trong mùa hè năm nay, chúng ta sẽ gửi sang Mexico 25,000 quân sĩ. Họ sẽ phải sống ở một vùng đất hết sức nóng nực. Trời Mexico quanh năm như thiêu đốt, trong khi trang bị quân đội của chúng ta lại ít ỏi...

Trong khi Agnès nói, Stephanie không nghe thấy gì hết, tai nàng ù lên và nàng chỉ nghĩ đến cánh đồng Dobroudja, thời tiết khắc nghiệt nơi đó và bệnh dịch tả... Và nàng chợt nhớ đến câu nhận xét của Aimé "Cuộc chiến tranh Mexico là một cuộc chiến tranh của Hoàng hậu Eugénie!".

Hôm sau Stephanie gửi đơn xin gặp Hoàng hậu. Nàng thầm nghĩ "Phụ nữ dễ thông cảm nhau! Đây là chiến tranh, tất Hoàng hậu sẽ hiểu đó là thế nào!"

Hai tuần sau, Stephanie nhận được giấy mời của Hoàng hậu. Nàng đến Hoàng cung và được dẫn vào phòng tiếp khách phụ. Lát sau, cửa sang phòng tiếp khách chính mở ra. Đột nhiên Stephanie thấy hết tầm trách nhiệm của bước đi này. Vậy ra nàng chưa biết gì về công việc chuẩn bị cho cuộc chiến tranh, về những ý đồ của Hoàng thượng và Bộ Chỉ huy Tối cao. Nàng sẽ nói gì với Hoàng hậu. Cánh cửa phòng khách xanh lam đã mở. Một tiếng nói vọng ra:

- Mời phu nhân Bourdeilles!

Nàng bước lên, cố giữ cho tim khỏi đập mạnh. Nàng khụy chân cung kính chào lần thứ nhất, lần thứ hai rồi lần thứ ba. Tiếng Hoàng hậu Eugénie dịu dàng cất lên:

- Ta hài lòng được thấy phu nhân có mặt tại đây. Ta có thể làm gì giúp phu nhân được đây?

- Tâu Lệnh bà, tôi muốn tâu trình với Người về chiến tranh.

- Về chiến tranh? - Hoàng hậu đưa mắt nhìn về phía các mệnh phụ tháp tùng. Họ đều có vẻ ngạc nhiên. Hoàng hậu nói tiếp - Phu nhân đứng lên. Phu nhân hãy nói rõ hơn ta nghe. Về chiến tranh nghĩa là sao?

- Tâu Lệnh bà, tôi đã được chứng kiến bao nhiêu người chết.

- Hoàng thượng và ta đều biết phu nhân dũng cảm như thế nào ngoài chiến trường trong hai cuộc chiến tranh vừa qua. Phu nhân lại từng bị bắt làm tù binh và giam trong pháo đài Sebastopol, đã phải chịu bao gian

nan, khổ ải. Và phu nhân đã tìm cách trốn ra được, trở về với đội ngũ.

- Vâng, đúng thế, tâu Lệnh bà.

Hoàng hậu Eugénie có vẻ lúng túng, chưa biết nên xử trí ra sao.

- Vậy hôm nay phu nhân đến gặp ta có điều gì cần yêu cầu ta?

Stephanie hoảng hốt. Nhưng nàng trấn tĩnh được và nói một hơi:

- Tôi tâu với lệnh bà điều lo lắng của tôi. Tại chiến trường Mexico, cái nóng sẽ nung đốt và cần làm cách nào để ngăn ngừa được bệnh dịch lan tràn. Cần có biện pháp để chiến binh ta ở ngoài đó có đủ lương thực thực phẩm, thuốc men, người chữa trị và thuyền bè đến đúng lúc để không bỏ sót lại thương bệnh binh nào.

Stephanie thấy hoàng hậu Eugénie nhún vai và những ngón tay bà quặp chặt vào tay vịn ghế. Stephanie chợt hiểu chỉ qua một câu vừa rồi, nàng đã lên án toàn bộ khâu tổ chức chiến tranh của Đức vua. Vậy là mình lỡ lời. Mình sắp bị Hoàng hậu quát cho một trận và tống cổ ra ngoài. Nàng vội vã nói khẽ:

- Tâu Lệnh bà, in Lệnh bà rộng lượng tha tội. Tôi rất khao khát được bệ kiến Hoàng thượng. Nhưng hôm nay tôi quỳ dưới chân Lệnh bà để tâu với Lệnh bà những nỗi băn khoăn của tôi. Tôi xin tâu Lệnh bà rằng chiến tranh không phải là những bản báo cáo. Tôi đã mắt thấy tai nghe mọi thứ. Tôi chẳng có gì khác ngoài rượu mạnh để rửa các vết thương. Chúng tôi không có phương tiện gì để sơ tán thương binh. Chỉ có 10 cái cáng trong khi cần hàng ngàn cái. Chỉ có hai cỗ xe chuyên chở trong lúc lẽ ra cần hàng trăm cỗ. Hàng ngàn hàng vạn con người chịu đựng thương tích bệnh tật trên những tấm nệm rơm bẩn thiu...

Stephanie thấy toàn thân như bốc lửa, giọng nàng nghẹn lại:

- Tôi ao ước Hoàng thượng và Hoàng hậu hiểu được tình trạng thiếu thốn đến mức thảm hại các phương tiện... Đây, cổ tôi hiện đang đeo kỷ vật của Pompette, một nữ cấp dưỡng dũng cảm đã hy sinh trên pháo đài Malakoff.

Stephanie giật chiếc lắc cổ hình Đức mẹ Đồng trinh đeo ở cổ chìa ra cho Hoàng hậu. Bà đưa tay, nâng nàng đứng lên rồi đỡ tấm lắc. Hoàng hậu nói:

- Hỡi Đức mẹ Đồng trinh! - Bà làm dấu thánh - Ta cầu nguyện Chúa ban sự yên tĩnh cho linh hồn người đàn bà ấy trên thiên đường.

Hoàng hậu đưa tấm lắc trả lại cho Stephanie.

- Tâu Lệnh bà, với người đàn bà, người bạn thân thiết đó của tôi, thế là đã yên. Mong linh hồn chị ấy được yên ổn nơi đất Chúa. Nhưng còn bao nhiêu người khác... cần...

- Ta sẽ tâu với Hoàng thượng - Hoàng hậu ngắt lời Stephanie - Điều phu nhân tâu với ta làm ta sửng sốt...

"Sửng sốt!" Stephanie hoảng hốt nghĩ. Hai chữ đó Hoàng hậu nói ra với ý nghĩ gì vậy? Hoàng hậu nói tiếp:

- Ta rất sung sướng được khẳng định với phu nhân rằng Hoàng thượng lúc nào cũng chăm lo đến điều kiện

sinh hoạt và chiến đấu của binh sĩ ngoài chiến trường. Người đã ra lệnh cho bộ chỉ huy ngoài chiến trường à không được để đơn vị quân đội nào phải sống quá tám ngày trên vùng cao nguyên nóng bức của Mexico...

"Tám ngày!" Thiếu mọi điều kiện, thiếu mọi phương tiện tối thiểu để chống đỡ thời tiết khắc nghiệt thì chỉ tám ngày cũng đủ đánh gục những tấm thân cường tráng nhất. Mà đâu phải chỉ có tám ngày? Stephanie vẫn lắng nghe Hoàng hậu nói tiếp.

- Hoàng thượng và ta yêu quý các chiến sĩ không kém gì phu nhân và lo lắng không kém gì phu nhân. Ta sẽ tâm giao với Hoàng thượng về những điều phu nhân nhắc nhở...

Stephanie thầm nghĩ "Mình nói thêm làm gì nữa? Hoàng hậu sẽ không hiểu được gì hết. Và đây đâu phải lỗi của Người".

Nàng ngước mắt lên, nhìn một lượt các mệnh phụ tháp tùng vị nữ chúa. Trông họ ngoan ngoãn và ngu ngốc làm sao! "Vậy là ta có nói thêm chắc cũng chẳng ích gì. ta phải nghĩ cách khác thôi".

Nàng quỳ xuống cảm ơn Hoàng hậu rồi xin cáo lui. Hoàng hậu mỉm cười gật đầu. Một mệnh phụ đưa nàng ra ngoài...

André xưa nay tán thành mọi hành động của vợ, nhưng lần này rất ngạc nhiên trước sự táo tợn của nàng. Chàng cầm tay vợ, kéo lại gần, ôm nàng âu yếm nói:

- Anh rất hiểu tấm lòng của em, nhưng anh không tin em bề kiến Hoàng hậu lại có tác dụng gì. Chiến tranh là như vậy và vì vinh quang của Tổ quốc, chúng ta sẵn sàng chịu đựng mọi khó khăn gian khổ, kể cả hy sinh. Tuy nhiên Hoàng hậu sẽ tâm giao với Hoàng thượng. Điều đó thì anh tin hơn, bởi Hoàng hậu Eugenie vốn là người có ý thức bổn phận rất cao. Bà đã hứa với em thì bà sẽ làm.

- Thật không, André? Anh tin là như thế chứ? - Stephanie khẽ hỏi - Ôi, nếu vậy thì em cũng còn đôi chút hy vọng.

- Em đúng là đáng quý, Stephanie! Và điều em tâm giao với Hoàng hậu là chính xác. Chỉ có điều...

Tuy André chưa nói hết câu, nhưng Stephanie hiểu được ý chàng.

Sau đấy hoàng gia không tiếp riêng Stephanie lần nào nữa. Nhưng hai vợ chồng nàng nhận được thiệp mời đến dự dạ hội trong hoàng cung Tuileries. Trong thiệp, ngài chánh văn phòng của Đức vua còn nó rõ rằng hai vợ chồng André và Stephanie được bố trí trong đội ngũ nhảy bản đối vũ long trọng đầu tiên.

Tối hôm vũ hội, khi Hoàng đế Napoléon III cùng Hoàng hậu Eugénie từ gian phòng của Đệ nhất Tổng đài bước ra gian đại sảnh, Ngài dừng lại trước mặt Stephanie, mắt nhìn soi mói vào phần ngực hở ra ở cổ áo của nàng, chìa tay cho nàng.

- Trẫm rất cảm động nghe Hoàng hậu nói lại về những điều Stephanie lo lắng cho các chiến sĩ của chúng ta. Đây cũng là những điều trẫm ngày đêm lo lắng.

Hoàng hậu khẽ gật đầu, ý bảo Stephanie rằng "Thấy không, ta đã truyền đạt những lời của phu nhân lên

Hoàng thượng!"

- Trẫm đang nghĩ đến khanh - Hoàng thượng quay sang André.

Stephanie rùng mình. Mấy tiếng từ miệng Đức vua thốt ra như mũi dao đâm thấu tim nàng. Stephanie bỗng linh cảm trước một mối nguy hiểm đang đe dọa nàng. Vậy là chuỗi dây xích đã rõ: nàng tâu với Hoàng hậu. Hoàng hậu nói lại với Vua. Vua chú ý đến André. Ôi, André là người nàng hoàn toàn không muốn mất.

- Trẫm đang nghĩ đến khanh!" Chỉ một câu ngắn ngủi đó từ miệng vị Hoàng đế khiến nàng run rẩy. Nhưng Stephanie vội vã tự trấn tĩnh "Cuộc chiến tranh chắc chắn không thể kéo dài. André sẽ không phải ra trận. Chưa đến lượt chàng thì chiến tranh kết thúc rồi. Bởi Hoàng thượng có muốn gì đâu? Ngài chỉ muốn kênh đào Panama, muốn có một kênh đào khác giống như kênh đào Suez!"

20
COMPIÈGNE

Giữa lúc Hoàng đế Napoléon III cùng triều thần kéo đến nghỉ tại lâu đài Compiègne là nơi Ngài rất thích, thì một hôm Aimé đem đến cho Stephanie một chiếc phong bì to màu xanh gần xi và mang huy hiệu của Hoàng cung Tuileries.

"Theo lệnh chỉ của Hoàng thượng, Chánh văn phòng Hoàng cung xin hân hạnh báo ông và bà Bourdeilles biết hai vị được mời đến nghỉ tại Compiègne sáu ngày, từ 14 đến 21 tháng 11. Yêu cầu phúc đáp, ký tên: Quận công Bassano".

Stephanie đưa tấm thiệp cho chồng:

- Vậy là Hoàng thượng mời em đến bộ kiến Người!

André sửa lại câu nói của nàng:

- Đây là thiệp mời hai ông bà Bourdeilles.

- Thì cũng vậy thôi! - Stephanie hét lên, bởi lòng nàng trào lên bao niềm hy vọng - Anh gọi Nôemie cho em và bảo Aimé đóng ngựa vào xe. Em phải đến gặp Amélie hỏi kinh nghiệm của chị ấy. Năm ngoái hai vợ chồng chị ấy cũng được mời đến nghỉ sáu ngày tại Compiègne.

- Em nên đến hỏi chị Agnès thì hơn. Hai vợ chồng René và Agnès năm nào chẳng đến đó.

- Thậm chí mỗi năm đến vài lần, anh nói đúng. Nhưng anh gọi Nôemie cho em mau lên.

Khi Agnès nhìn thấy tấm thiệp màu hồng, chị lẩm bẩm:

- Mừng cho chị, Stephanie! - Nhưng sau khi nhìn kỹ ngày tháng, Agnès nói thêm - Chị có để ý thấy đây là tuần nào không?

- Có chứ, tuần từ ngày 14 đến ngày 21 tháng 11.

- Đây là tuần đặc biệt nhất - Agnès nói khẽ - Tuần tương bình nhất trong cả năm của cung điện Compiègne. Chị không nhớ à? Ngày thánh Eugénie là ngày 15, cũng là ngày thánh của Hoàng hậu.

- Ôi! - Stephanie thở dài.

- Sao? Chị không thích à?

- Sẽ phải chi tiêu những khoản lớn để may mặc.

- Đúng thế. Nhưng tôi có hai tấm áo choàng mới may chưa mặc lần nào, trong hai tấm đó một có cổ lông thú quý. Tôi xin đưa để chị dùng. Tôi còn đưa chị thêm một số trang sức bằng kim cương và ngọc trai. Cho nên chị sẽ không phải may sắm gì nhiều lắm đâu. Và xin nói là nếu chị gặp khó khăn gì thì cứ cho tôi biết.

Hai anh chị được quyền đem theo hai gia nhân, một là hầu phòng của chị và một là đầy tớ của anh André. Aimé và Nôemie lại là vợ chồng, chị đem họ theo hầu càng thuận tiện.

Stephanie mỉm cười biết ơn:

- Tôi không ngại tốn kém đâu. Thật ra chồng tôi chỉ biết một nửa số tiền tôi chi phí. Đây là vấn đề nhiều lúc làm tôi buồn, tôi thường tránh không kể hết với André.

- Tại sao lại thế? - Agnès giương cặp mắt thơ ngây nhìn bạn.

- Bởi André có thói đa nghi, lại nhiều tự ái. Chồng tôi luôn khổ tâm thấy không đưa được vợ nhiều tiền đủ cho vợ chi phí. Anh ấy còn mặc cảm vì thấy tôi giàu.

- Ôi, giữa vợ chồng với nhau, chuyện tiền bạc đâu có quan trọng gì?

- Khốn, nhưng tính André đã thế rồi, Agnès.

- Thì chồng tôi cũng có tiền bạc gì đâu? René chỉ có đồng lương sĩ quan. Mọi chi phí đều là tiền của tôi - Agnès nói giọng nghiêm trang - Tôi biết tôi không đẹp, không khéo léo. Mẹ René muốn anh ấy lấy tôi chỉ vì tôi giàu - Stephanie ngạc nhiên, không ngờ Agnès tình ý như thế - Nhưng tôi nghĩ rằng tuy anh ấy không yêu tôi say đắm theo kiểu nam nữ, nhưng anh ấy rất quý tôi và đáp lại tôi rất yêu và biết ơn René đã chịu lấy tôi.

Stephanie nhìn bạn một lúc lâu. Agnès vẻ mặt tươi cười tỏ ra hạnh phúc. Tuy nhiên Stephanie vẫn hỏi giọng tâm tình:

- Chị hạnh phúc chứ, Agnès?

- Rất hạnh phúc. Từ ngày gặp René, tôi chỉ nghĩ đến anh ấy. Tôi sống vì anh ấy. Tôi đã chờ anh ấy suốt bao nhiêu năm trời, tin tưởng chắc anh ấy sẽ lấy tôi. Bây giờ nguyên sự hiện diện của René bên cạnh cũng đủ làm tôi vô cùng hạnh phúc. Chỉ cần nhìn René, nghe anh ấy nói là lòng tôi đã rộn ràng. Ôi, giá tôi có thêm cho anh ấy được đứa con nữa thì tôi hạnh phúc hoàn toàn. Stephanie, chị hãy cầu nguyện giúp tôi, để tôi có một đứa con với René.

- Chị sẽ sinh con, Agnès. Tôi tin như thế, và tôi sẽ cầu nguyện Chúa phù hộ cho chị.

Agnès xúc động nói tiếp:

- Tôi biết trước đây René có yêu một cô gái nhưng cô ấy đã chết. Chồng tôi không bao giờ kể chuyện đó với tôi, nhưng tôi nghe lỏm thấy mẹ anh ấy nói với con trai, lúc René đang điều trị vết thương tại lâu đài chúng tôi. Hôm ấy tôi đang ngồi lọt thỏm trong ghế bành thì hai mẹ con bước vào. Họ không nhìn thấy tôi. Mẹ anh ấy bảo con trai "Nó đã chết rồi, con còn quyền luyến nó làm gì nữa?" Tôi không muốn nghe lỏm, bèn đứng dậy. Tôi thấy René đầm đìa nước mắt.

- Sau đấy? - Stephanie hỏi, trong lòng xót xa.

- Tôi thấy René gọi tên tôi. Tôi biết lúc đó René đau đớn và bất lực, cần có chỗ dựa dẫm. Mẹ anh ấy nhìn

con trai rồi nhìn tôi. Bà nghĩ tôi đã nghe rõ câu bà vừa nói lúc trước. Bà giảng giải cho tôi hiểu, "nó" đây là một con chó. René rất yêu con chó ấy, bây giờ con chó chết rồi. Tôi bỗng linh cảm là anh ấy rất ghét mẹ. Nhìn bộ mặt thảm hại của René, tôi bèn bước đến gần, ôm anh ấy để an ủi. René buông tay bà mẹ, tựa hẳn vào người tôi như để tìm chỗ dựa. Chính hôm ấy, sau khi bà mẹ đi ra, René cầu hôn với tôi.

Bỗng nhiên Agnès nói thêm:

- Chị tha lỗi cho tôi, Stephanie. Tôi đã bắt chị phải nghe chuyện riêng tư trong gia đình tôi.

- Trái lại thì có. Stephanie. Tôi rất thông cảm và biết ơn chị đã tin cậy tôi và thổ lộ ra những chuyện đó. Vả lại chúng ta là bạn bè, chị kể về René và tôi kể chị nghe về André. Hai anh sao mà khác tính nhau thế. Thôi, chiều nay chúng mình còn gặp lại nhau ở nhà Amélie kia mà.

Lúc chui vào xe, Stephanie không nhìn Aimé. Chuyện Agnès kể về René gợi cho nàng biết bao suy nghĩ. Bao kỷ niệm về chiến tranh Crimée trở về. Nàng nghĩ đến René, rồi nghĩ đến Boris. Nàng như còn nghe văng vẳng bên tai giọng nói tha thiết của Boris "Anh yêu em vô cùng, Stephanie!" Bây giờ Boris ở đâu, sống ra sao? Chàng là người duy nhất dám hy sinh mọi thứ, kể cả tính mạng vì Stephanie.

"Anh yêu em vô cùng, Stephanie!" - Câu nói đó văng vẳng bên tai nàng mãi cho đến lúc cỗ xe đậu lại trước cửa nhà nàng. Stephanie đau đớn thầm nghĩ "Hay là Boris không còn sống nữa?"

Viên quan phụ trách lâu đài Compiègne niềm nở đón tiếp hai vợ chồng André và Stephanie Bourdeilles, dẫn họ vào một căn hộ gồm hai phòng đồ đạc sang trọng, toàn kiểu dưới thời vua Louis XIV.

7 giờ tối, toàn thể những khách quý tộc được mời đến cung điện Compiègn đều tập trung trong gian phòng lớn, gọi là "Phòng bản đồ" vì có treo rất nhiều bản đồ vùng rừng Michel. Đột nhiên có tiếng hô:

- Hoàng thượng ngự giá!

Tiếng váy áo sột soạt. Phụ nữ dạt sang một bên. Nam giới dạt sang một bên. Hoàng đế Napoléon III cùng Hoàng hậu Eugénie bước vào. Quận công Bassano và Công chúa Essling giới thiệu với hai vị chúa tể những người khách mà hai ngài chưa biết.

- Ta hy vọng các con của phu nhân vẫn khỏe mạnh? - Hoàng hậu nói với Stephanie.

- Trẫm sung sướng được tiếp khách tại cung điện này - Hoàng thượng nói với André.

Phần giới thiệu đã xong, đoàn người, đi đầu là Hoàng đế và Hoàng hậu, kéo sang phòng ăn. Được xếp ngồi đối diện với Đức vua, Stephanie thấy Ngài chốc chốc lại nhìn nàng. Stephanie lâu nay quên bẵng, không nghĩ đến cuộc chiến tranh ở Mexico, nhưng hôm nay nhìn thấy Đức vua, nàng lại trào lên niềm hy vọng được tâu với Hoàng đế về những bản khoản của mình.

Stephanie hy vọng nhà vua sẽ tiếp chuyện nàng, hỏi ý kiến nàng một cách giản dị thân tình như giữa hai người lính. Nàng để ý thấy nhà vua nhìn nàng hơi mỉm cười rồi quay mặt đi. Stephanie càng ôm hy vọng sẽ được Ngài cho bộ kiến riêng.

Bữa ăn kết thúc, cả đoàn người đứng dậy đi sang phòng tráng miệng, uống cafe. Miệng tươi cười, Hoàng đế Napoléon III thoải mái như một người quý tộc bình thường, trò chuyện thân mật với mọi người, khen những phụ nữ đẹp và những bộ quần áo may cắt khéo. Một cách tình cờ Ngài bước đến gần Stephanie. Đám khách giãn ra.

- Trăm sung sướng được tiếp phu nhân tại Michel, phu nhân thân mến. Xin phu nhân cho phép trăm được nói rằng cuộc gặp lần này làm trăm vui hơn mọi cuộc gặp trước với phu nhân.

- Tôi còn nhớ rõ những lần bệ kiến trước, tâu Bệ hạ.

- Phu nhân có thích đồng quê, rừng núi, săn bắn không?

Nàng ngập ngừng chưa biết trả lời ra sao.

- Không à? - Đức vua ngạc nhiên - Nhưng phu nhân cũng thích đi dạo ngoài trời chứ?

- Tâu bệ hạ, vâng - Nàng sung sướng nghĩ sẽ tâu với Hoàng đế những điều nàng ôm ấp.

Vua Napoléon III gật đầu, nhìn những tấm huân chương nàng đeo trên ngực, nhìn cổ áo nàng khoét rộng để lộ làn da trắng muốt. Rồi độ nhiên Ngài nghiêm giọng nói:

- Trăm rất ngạc nhiên và xúc động khi nghe Hoàng hậu thuật lại những lời phu nhân hôm ở Hoàng cung Tuileries.

Hai người lúc này đứng đối diện nhau. Các vị khách kín đáo lui ra. André còn đang hút thuốc trong phòng hút. Stephanie đợi nghe Đức vua nói "Chúng ta còn sẽ nói tiếp chuyện đó, phu nhân nghĩ sao?" Nhưng Ngài lại không nói vậy, mà chỉ mỉm cười tiếp:

- Trăm hy vọng những ngày phu nhân ở đây sẽ dễ chịu.

- Tâu bệ hạ, thiếp coi đây là kỷ niệm đẹp nhất trên đời.

- Phu nhân sẽ còn nhiều kỷ niệm khác tại đây cũng lý thú nữa.

Đức vua đi tiếp với nụ cười bí hiểm trên môi. Và Stephanie lại tiếp chuyện với những người khác hâm mộ nàng. 10 giờ, nhạc sĩ Waldteufel ngồi vào đàn piano. Tiếng nhạc nổi lên và những cặp nhảy đầu tiên bắt đầu quay cuồng trong điệu waltz. 12 giờ đêm, Hoàng đế Napoléon III và Hoàng hậu Eugénie cáo lui, để đám khách ở lại hoàn toàn tự do tiêu khiển.

- Một buổi tối tuyệt vời! - Stephanie nép vào người chồng thì thầm - Hoàng thượng đã bắt chuyện với em. Em tin Ngài sẽ còn tiếp chuyện em nữa.

- Rất có thể, em yêu của anh, nhưng... em là một trong mấy phụ nữ đẹp nhất đêm nay, Hoàng thượng đã nhận thấy như thế.

- Anh nhận thấy à?

- Lúc ngồi ăn, Người chốc chốc lại ngắm em.

- Anh điên rồi, André - Stephanie cười vang - Em yêu anh. Em hạnh phúc. Anh hãy ôm em thật chặt vào. Chặt nữa.

André ôm chặt vợ và đặt cặp môi lên môi nàng, mắt nhìn thẳng vào mắt nàng thì thầm:

- Nếu em phản bội anh, dù với Đức vua đi nữa, anh sẽ giết em.

- Anh yêu em đến thế kia à?

- Yêu đến mức có thể giết em được.

André ghì chặt như muốn làm Stephanie ngạt thở. Rồi đột nhiên chàng buông vợ, vẻ mặt đau khổ. Stephanie định lắc chuông gọi Noémie. André vùng lên lại ôm nàng vào vòng tay, thì thầm:

- Không, không! Tối hôm nay đã có quá nhiều người, cả đàn ông lẫn đàn bà nhìn em, ngắm em...

Rồi chàng ôm ghì lấy vợ, hôn tới tấp lên mặt, gáy, cổ nàng, giọng chàng khản đặc lại:

- Không cần Noémie! Hôm nay anh sẽ tự tay cởi áo quần cho em.

Lúc André ôm vợ để cởi thắt lưng nàng, Stephanie tựa đầu vào hõm vai của chồng rồi thò tay cởi thắt lưng cho chồng. Trong lúc André cởi khuy áo cho nàng, nàng cởi khuy áo cho chàng.

Hôm sau là lễ thánh Eugénie, Hoàng hậu tiếp toàn thể khách khứa trong phòng khách lớn. Thái tử Louloub đọc bài chúc mừng mẹ, rồi khách khứa lần lượt đến cung kính cúi chào và chúc sức khỏe bà.

Từ mấy hôm trước, khắp các địa phương trong nước Pháp cũng như nhiều quốc gia trên thế giới điện và hoa tới tấp gửi đến chúc mừng Hoàng hậu. Hoa chất đầy phòng ngủ của bà. Giờ ăn nhẹ, khi Stephanie còn đang trò chuyện với đám khách nữ giới về thời trang, về gia đình, con cái, về văn chương nghệ thuật, nàng đã bắt đầu thấy ngán.

Nàng thầm nghĩ "Ngồi mãi với các bà vô công rồi nghề để nói những chuyện phù phiếm ngán lắm rồi. Mình sẽ dạo chơi ra ngoài".

Nghĩ thế, câu chuyện của nàng trở nên nhạt nhẽo. Nàng nghĩ đến Đức vua, tự nhủ thầm "Mình phải tâu với Hoàng thượng, cho dù Ngài không muốn nghe, bốn phận của mình là phải nói".

9 giờ tối, sau bữa ăn là lúc Stephanie bắt gặp nhiều lần Đức vua nhìn mình, cuộc bắn pháo hoa ngoài vườn bắt đầu. Stephanie hy vọng Hoàng thượng sẽ vờ nàng vào gặp riêng, nhưng không thấy gì. Ngài không đến gần nàng mà chỉ mỉm cười từ xa. Ngài chỉ trò chuyện với đám khách nữ. Họ đang khao khát cầu cạnh Đức vua, để xin một đặc ân hoặc để ngủ với Ngài.

Khi vua và hoàng hậu rời đám vũ hội, toàn bộ khách khứa kéo nhau ra đoàn xe để đến thăm lâu đài Pierrefonds, một lâu đài cổ xưa đã được trùng tu lại. Nhà văn Prosper Mérimée dẫn đường và giải đáp

mọi câu hỏi của khách tham quan.

Stephanie khoác tay André, chăm chú nghe những lời giới thiệu. Nàng ít quan tâm đến lịch sử, đến những thứ gì cổ kính, nhưng được dạo chơi ngoài trời, được ở bên André, nàng thấy sung sướng. Nàng vuốt ve gáy chàng. Đột nhiên nàng cảm thấy như có ai nhìn mình. Nàng ngoái đầu lại, thấy Đức vua cùng Quận công Bacciochi. Nàng linh cảm hai người đó đang bình phẩm về nàng, nàng đã nghe nói Bacciochi là người chuyên dặt gái cho vua và nàng tin rằng hai người nói với nhau không ngoài chuyện đó. Nàng cũng nghe đồn vua Napoléon III là người dâm dục, làm tình không biết chán và với không biết bao nhiêu người đẹp trong triều.

Trong khi nói gì đó vào tai Hoàng thượng, Bacciochi nhìn Stephanie chăm chú. Nàng cảm thấy thích thú. Và nàng biết André cũng đã nhìn thấy. Lát sau, Bacciochi đến gần nàng. Ông ta đứng bên trái và Vua đứng bên phải nàng.

- Phu nhân hài lòng về chuyến tham quan này chứ?

- Tôi bệ hạ, thiếp rất hài lòng. Ông Mérimée đúng là một người hướng dẫn tham quan tuyệt vời.

- Trẫm rất mừng thấy phu nhân hài lòng. Trời hôm nay đẹp thật.

- Đẹp tuyệt vời, tôi bệ hạ!

Nàng nói và thầm nghĩ "Vua cũng cũng như mọi đàn ông khác đều giống nhau hết. Thoạt đầu khen trời đẹp, rồi phong cảnh đẹp và cuối cùng là cặp mắt đẹp, vân vân và vân vân..."

André bước đến bên vợ. Mắt chàng hơi cau lại, nhưng chàng trấn tĩnh được cơn ghen.

Đức vua điệu đà nắm bàn tay Stephanie đưa cho André:

- Trẫm trả lại bàn tay này ho khanh. Khanh có thích lâu đài cổ Pierrefonds này không?

- Lâu đài rất đẹp, tôi bệ hạ.

"Vua đã cầm tay ta, đây là bước tấn công đầu tiên. Dứt khoát Hoàng thượng sẽ tiếp riêng ta" - Stephanie thầm nghĩ.

Vua cùng Bacciochi lảng đi.

André không nói gì.

Stephanie biết chồng đang bức tức, nghi ngờ. Rõ ràng André đang nghĩ, Đức vua sẽ... Để trấn an chồng, Stephanie tựa người lên cánh tay chàng và nép sát vào chàng hơn thường lệ. Và trong lúc đi theo đoàn tham quan tiếp tục nghe Mérimée giới thiệu, nàng ôm chặt ngang lưng chồng và nhịp bước theo chàng để hai đùi cùng khít chặt vào nhau.

Tối hôm đó, trong lúc vũ hội, Vua Napoléon III mời nàng nhảy. Ngài đặt bàn tay lên ngang eo nàng, nhưng lại đưa bàn tay đó lần xuống hông, xuống đùi nàng, như thể dò xem hình dạng cơ thể nàng.

Đồng thời Ngài thì thăm với nàng những câu nói tầm thường:

- Phu nhân nhảy giỏi lắm... Tầm áo của phu nhân đẹp lắm...

Stephanie chỉ thỉnh thoảng liếc trộm vua như thể nàng không quan tâm đến điệu vũ mà đang mãi nghĩ chuyện khác. Nàng nói:

- Tàu Bê hạ, còn chiến tranh? Còn Mexico?

Khi quận công Bacciochi mời nàng nhảy, Stephanie đã cảnh giác. Nàng thầm nghĩ "Ông này sẽ đi xa hơn đây, thăm dò xem ta có chịu ngủ với Hoàng thượng không đây!"

- Thưa phu nhân thân mến, xin phu nhân cho phép tôi được nói với phu nhân một điều chắc chắn không làm phu nhân ngạc nhiên gì mấy.

- Mời ông.

- Phu nhân là người đẹp nhất trong đêm vũ hội.

- Đấy cũng là nhận xét của chồng tôi, thưa quận công! Tôi có điểm yếu là chỉ tin vào những điều chồng tôi nói. Tôi chỉ coi trọng những gì chồng tôi nghĩ về tôi.

- Xin phu nhân cho phép được nói rằng chúng tôi rất ghen với ông André Bourdeilles.

- Nhất định tôi sẽ nói lại điều này với chồng tôi, thưa Ngài. Tôi không giấu chồng tôi điều gì bao giờ. Tôi hy vọng nghe được câu nhận xét trên của quận công, chồng tôi rất sung sướng. Bao giờ tôi cũng kể lại với chồng tôi tất cả những gì người khác nói với tôi. Do đấy chồng tôi tin cậy tôi y hệt tôi tin cậy ông ấy.

Stephanie đã dùng những câu trên để báo cho "người dặt gái" biết "chủ nhân" của ông ta đừng hy vọng gì chiếm đoạt được thân xác nàng.

Sang ngày thứ tư, trời đổ mưa rào, không ai đi đâu được.

Họ nhân dịp đó nghỉ ngơi trong phòng riêng. Hoàng hậu Eugénie chơi bài và chọn ông Loulongeon đứng về phe bà. Phu nhân Metternich thì chơi trò "thợ xay bột", mỗi người cố dùng răng cắn một chiếc nhẫn đặt trong hậu bột cách nào để mũi không dính bột. Đám sĩ quan thì tranh luận về dải trang trí trên quân phục của lính Bắc Phi và cấp dưỡng của họ màu gì.

Một sĩ quan nói:

- Còn tùy thuộc trung đoàn nào. Nhiều khi người ta không dùng một màu nhất định mà pha trộn nhiều màu với nhau: xanh lam, đỏ, vàng, trắng...

- Chuyện ấy thì tốt nhất là hỏi ý kiến phu nhân Stephanie de Bourdeilles.

André lập tức về phòng nơi Stephanie nằm nghỉ, nhưng không thấy nàng ở đó. Chàng chạy đi khắp các

phòng tìm cũng vẫn không thấy.

- Thử đến chỗ Hoàng thượng xem sao - Hoàng hậu Eugénie đẩy các quân bài ra, đứng phắt dậy.

Lúc bà vào đến phòng chờ trước cửa phòng của Đức vua, bà nhìn thấy quận công Bacciochi đứng canh ngoài cửa. Hoàng hậu hiểu quá rõ thế nghĩa là sao. Bà cau mặt rồi bước nhanh vào. Thái độ cản lại của quận công Bacciochi càng làm tăng thêm nỗi nghi ngờ của hoàng hậu. Ông ta nói:

- Tâu Lệnh bà, Hoàng thượng đang bàn công việc với ngài Hausmann.

- Ông tin chắc là như thế chứ? - Hoàng hậu Eugénie hỏi - Bởi Ngài Hausmann vừa mới chia tay ta xong và hiện đang chơi billiards. Ông cho ta vào.

Bà gạt quận công Bacciochi sang một bên, đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến bàn giấy, thấy Hoàng đế Napoléon III và Stephanie đang ngồi hai bên bàn. Bà đứng lại, cặp mắt tóe lửa. Đức vua đứng lên. Stephanie thì khụy chân cung kính chào. Hoàng hậu quắc mắt nhìn nàng:

- Phu nhân đứng dậy. Phu nhân làm gì ở đây?

Vua đỡ lời:

- Phu nhân Bourdeilles đang tâu trình với trẫm về những điều khiến phu nhân lo lắng.

- Và bộ hạ đã an ủi theo cách của bộ hạ chứ gì? Phu nhân đã nói gì với ta đây?

- Hoàng thượng cho vời tôi đến bộ kiến và tôi vào phòng giấy của Hoàng thượng.

Eugénie quay sang quát Hoàng đế Napoléon III một câu khiến bà trở thành dân chợ búa, không còn là Hoàng hậu nước Pháp nữa.

- Ngôi nhà ở phố Rue du Bac chưa đủ cho bộ hạ sao? Rồi cả ngôi nhà ở phố Neuilly nữa?

Stephanie thầm nghĩ "Chắc hai ngôi nhà đó là nơi tiếp gái của Vua. Nàng nghe đồn đức vua còn có hàng chục nơi kín đáo kiểu như thế. Ngài luôn thay đổi địa điểm để tránh sự theo dõi của Hoàng hậu". Vua Napoléon III là người có nhu cầu tình dục mạnh mẽ, luôn không được thỏa mãn, trong khi Hoàng hậu thì mãi lo những chuyện phù phiếm, không đáp ứng được chồng.

- Eugénie! - Đức vua nói bằng giọng van vỉ - Xin em! Em nghi ngờ oan! Stephanie nhìn hai vợ chồng vua và hoàng hậu. Nàng nghĩ đến nàng và André.

- Lệnh bà nói như vậy là xúc phạm tôi. Hoàng thượng vời tôi đến đây chỉ để hỏi chuyện về cuộc chiến tranh Crimée.

Cơ thịnh nộ của Hoàng hậu bắt đầu dịu xuống thì đột nhiên mớ tóc của Stephanie tuột ra khỏi tấm khăn nàng quấn trên đầu. Thế là cơn thịnh nộ của lệnh bà lại bùng lên.

- Vậy cái gì đây? Hay những câu chuyện về chiến tranh làm cho tóc phu nhân xổ ra?

Không hề bối rối, Stephanie điềm tĩnh sửa lại tóc rồi nhìn thẳng vào mắt Hoàng hậu Eugénie, nói rành rọt:

- Khi Quận công Bacciochi đến tìm tôi, bảo Hoàng thượng đợi tôi trong phòng giấy của Người để nghe tôi tường trình, tôi đang nằm trên giường. Tôi vội vã mặc quần áo và chải tóc cho nên không quần được cẩn thận.

- Bà đóng vai kịch giỏi lắm, thưa phu nhân Bourdeilles.

- Tôi không đóng kịch, thưa Lệnh bà.

- Và Bệ hạ cũng chối bay chối biến chứ gì, tâu Bệ hạ?

Lúc này Napoléon III ngồi gục đầu như chó cụp tai. Ngài chỉ là một người đàn ông khốn khổ. Bản năng người phụ nữ mách bảo Stephanie rằng không nên để Vua nói câu gì. Tốt nhất là nàng tiến hành cuộc đấu: giữa hai người đàn bà với nhau.

Nàng nói:

- Hoàng thượng hỏi tôi về chiến tranh Crimée. Lệnh bà phải tin tôi, bởi tôi xin thề trên tấm lặc tôi đeo trên cổ mà Lệnh bà đã nhìn thấy hôm Lệnh bà cho tôi bệ kiến lần trước.

Hoàng hậu Eugénie lúng túng, nhìn Stephanie một lúc lâu rồi nói:

- Tôi tin lời phu nhân. Bây giờ phu nhân có thể về phòng.

Stephanie không nhúc nhích. Hoàng hậu Eugénie ngạc nhiên, dịu dàng nhắc lại:

- Phu nhân có thể về được rồi.

Stephanie nghĩ đến André. Chắc lúc này chàng đang tìm mình và chàng đã biếc mình đang ở đây. Đến lúc này mọi người đều biết điều đó và đều nhìn chàng là người chồng mọc sừng. Vì André, vì nàng, vì tình yêu giữa André và nàng, Stephanie thấy phải thoát khỏi các bẫy nàng bị sa vào này. Không ai sẽ còn tin Hoàng thượng và không ai còn tin nàng nữa. Nàng phải làm một cử chỉ nào đó để xóa hết những dư luận đó. Nàng nhìn thẳng vào mắt Hoàng hậu Eugénie như hai phụ nữ bình đẳng, ngang sức.

- Tâu Lệnh bà! Trung úy André de Bourdeilles và tôi yêu nhau thắm thiết. Và xin thú thật với Lệnh bà là chồng tôi rất ghen. Chàng luôn nghi ngờ tôi phản bội. Sự việc ngày hôm nay đến tai mọi người sẽ bị họ hiểu sai lệch, coi chồng tôi là người bị vợ cấm sừng và thành trò cười cho thiên hạ. André de Bourdeilles yêu tôi như tôi yêu chàng. Tôi mạnh dạn đề nghị Lệnh bà hãy xóa cho tôi mọi sự nghi ngờ.

- Phu nhân đòi tôi nói công khai ra chăng? - Hoàng hậu Eugénie kiêu hãnh nói - Phu nhân quên rằng phu nhân đang nói với ai rồi đấy!

Stephanie nói:

- Tôi chỉ đơn giản đề nghị - Nàng trở lên mặt giấy - Lệnh bà đọc những gì Hoàng thượng đã ghi bằng chính bàn tay của Người.

Vua Napoléon III đang cầm ba tờ giấy rời trên bàn đưa cho Hoàng hậu. Bà giật lấy bằng cử chỉ giận dữ rồi đọc thấy trên đó những địa danh như Cao nguyên Inkermann, cảng Varna... rồi những con số gạch xóa. Bà nghĩ một lát rồi nói, giọng dứt khoát:

- Thôi được. Ta sẽ cùng với phu nhân.

Thấy Hoàng hậu đi cùng Stephanie vào phòng khách lớn, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn.

Hoàng hậu lớn tiếng gọi:

- Ông André de Bourdeilles! Phu nhân vợ ông có một trí nhớ kỳ lạ. Ông xem đây này, bà ấy nhớ cả những con số của các trung đoàn, số thương binh, số tử sĩ ngoài mặt trận và vợ ông nhớ cả nhiều cái tên nữa. Hoàng thượng rất thán phục trí nhớ đó, đêm tôi quên hỏi Người về mẫu dải dính trên quân phục của binh lính Bắc Phi. Bây giờ chúng ta có thể hỏi phu nhân de Bourdeilles. Mời phu nhân ngồi xuống cạnh ta. Và mời cả ông André de Bourdeilles cũng lại đây nữa.

Stephanie bèn nói trước mặt tất cả triều đình về màu của dải dính trên quân phục của từng trung đoàn Bắc Phi.

Tối hôm đó khi về phòng riêng, André cầm bàn tay vợ, nói:

- Bây giờ anh cần em nói sự thật!

- Sự thật ư? Rất đơn giản. Anh yêu quý, anh đoán đúng đấy.

- Hoàng thượng muốn ngủ với em?

- Đức Vua cũng chỉ là một người đàn ông. Người đã tán tỉnh em như đã tán tỉnh, gạ gẫm bao nhiêu phụ nữ khác. Nhiều bà nhiều cô đã chấp nhận ngủ với Người. Nhưng em thì nửa đùa nửa thật đẩy Người ra. Em yêu cầu Hoàng thượng ngồi vào sau bàn giấy và ghi những địa anh, những tên người, những con số rồi em bắt đầu kể với Người tất cả những điều em tha thiết muốn tâu. Đúng lúc đó thì Hoàng hậu vào, Lệnh bà làm ồn lên, nghi em ngủ với ông chồng của Lệnh bà. Nhưng cuối cùng bà phải công nhận rằng Hoàng thượng không thể ghi đặc ba trang giấy đồng thời lại cưỡng ép được một người phụ nữ ngồi bên kia bàn giấy.

André im lặng một lúc rồi nói:

- Anh tin lời em... Nhưng khi biết em đang trong đó rồi ngoài cửa lại có thằng cha khốn kiếp Bacciochi... mọi người nhìn anh là thằng chồng bị vợ cấm sừng... Anh rất khổ tâm... Cho mãi đến lúc Hoàng hậu cùng em bước ra khỏi phòng khách và Lệnh bà nói với anh, anh mới yên tâm và nghĩ rằng em bị rơi vào một cái bẫy.

- Đúng thế. Nhưng hôm nay em đã bảo vệ được danh dự của em cũng như của anh.

- Tuy vậy anh vẫn lo. Anh đã thấy em ở Solferino, anh biết mọi người tôn trọng em. Nhưng anh lo, bởi đây lại là Vua!

- Ôi, anh chồng ngốc nghếch của em! - Stephanie ôm đầu André áp vào cặp vú nàng - Anh không phải lo gì hết. Anh không phải nghi ngại gì hết. Em yêu anh, chỉ yêu mình anh. Bây giờ thì anh yên tâm chưa? Ôi, André! Em yêu anh biết chừng nào!

21
PHÁI BỘ SAILLARD

Trong lúc ngủ, Stephanie cong mình lại, nép vào người chồng, tìm hơi ấm ở chồng, nhưng đột nhiên nàng choàng tỉnh dậy. André không ở bên cạnh nàng. Stephanie sức nhớ chàng đã rời Paris cách đây hai ngày. Đã hai đêm nay nàng ngủ một mình, không được ôm chàng và được chàng ôm ấp.

Nàng nhớ lại cách đây ba tuần, hôm ấy André về nhà hơn hờ như trẻ con.

- Stephanie! Anh được cử tham gia phái bộ Saillard. Phái bộ hòa bình! Em không phải lo lắng gì hết. Bọn anh sang đó chỉ để đàm phán chuyện rút quân và trả tiền bồi thường.

Stephanie hốt hoảng. Nàng biết sau vụ tán tỉnh nàng không được ở Compiègne, Đức Vua rất uất và bây giờ Người trút nỗi căm thù lên đầu chồng nàng. Sứ bộ Saillard là một mẹo để Đức Vua đẩy chồng nàng vào nơi nguy hiểm. Tuy chiến tranh Mexico đã kết thúc trên thực tế, nhưng đầu phải hai bên đã hoàn toàn vui vẻ.

Tuy chiến tranh Mexico đã kết thúc trên thực tế, nhưng đầu phải hai bên đã hoàn toàn vui vẻ.

Đêm hôm đó, khi André đã giải thích cặn kẽ cho vợ hiểu. Chàng thuật lại buổi bệ kiến Hoàng thượng lúc ban ngày. Chàng được dẫn vào phòng giấy của Đức vua trong Hoàng cung Tuileries. Hoàng thượng đã thân mật vỗ vai chàng, khen ngợi chàng đủ thứ rồi báo chàng biết Người đã sắp xếp chàng vào phái bộ Saillard.

- Chính tay Hoàng thượng đã ghi tên anh vào bản danh sách các thành viên trong phái bộ. Sau đấy các thành viên khác lục tục kéo vào. Hoàng thượng đã đích thân giới thiệu anh với Bá tước Saillard. Bá tước bảo đã nghe thấy danh tiếng anh và rất vui được có anh tham gia phái bộ của ông ta...

Ôi, André ngây thơ đâu có biết đấy là một âm mưu của Đức vua. Từ hôm ở Compiègne về, Stephanie đã hồi hộp lo lắng chờ nhà Vua thi hành một biện pháp nào đó để làm hại chồng nàng. Thì ra bây giờ đây. Nhưng không thể ngăn chặn được, nàng đành giữ kín trong lòng và không nói gì với chồng. Buổi chia tay nàng vẫn tỏ thái độ tin tưởng chàng sẽ trở về đem theo vinh quang và chắc chắn sẽ được thăng cấp.

Để thoát khỏi nỗi cô đơn và lo lắng cho tính mạng chồng, Stephanie lao vào hoạt động kinh doanh sôi động. Ngày nào nàng cũng đến làm việc ở phố Vivienne. Ngoài ra nàng cũng tự bắt mình phải giao du. Ngày nào nàng cũng đến thăm Agnès. Agnès hồi này rất yếu, từ sau lần sinh thứ hai. Trong vòng 2 năm Agnès sinh liền hai con gái đặt tên là Catherine và Juliette. Chính qua Agnès mà Stephanie biết được rằng từ Paris sang Mexico nếu biển lặng cũng phải mất 32 ngày.

Vậy là André đã đi được sáu tuần lễ rồi. Chuyến tàu nào sang đó Stephanie cũng viết thư gửi cho chồng. Tối tối, trước khi đi ngủ, bao giờ nàng cũng lấy lịch ra tính ngày, xem hôm nào sẽ nhận được thư chồng, bởi cũng như nàng, André viết rất đều đặn.

Bây giờ nàng đã có hai đứa con với chàng: Maurice và bé gái Valentine. Nàng viết thư cho chàng là khi chàng về, nàng sẽ sinh thêm đứa con thứ ba cho chàng.

Lá thư đầu tiên André viết lúc rời cảng nước Pháp lên tàu đầy nhớ thương vợ con và có phần bi quan. Nhưng lá thư thứ hai lời lẽ đã khác hẳn. André tỏ ra rất phấn khởi. Vua nước Mexico cùng phái bộ Saillard đóng ở hoàng cung Mexico tại Chapultepec... Một lâu đài đầy đủ tiện nghi và sang trọng... Thư André rất dài, chàng kể về những cánh rừng rậm xanh ngắt, những đồng cỏ mênh mông của xứ Mexico. Stephanie đâu có quan tâm đến những thứ đó.

Rồi André báo tin cuộc đàm phán được chuyển đến Cuernavaca, cung điện mùa hè của vua Maximilen và chàng cũng chưa nhắc đến bao giờ xong việc trở về. Trong tất cả các lá thư André chỉ nói nhiều đến phong cảnh hùng vĩ của đất nước Mexico mà không nói gì đến chiến tranh, trong khi chiến tranh vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt.

Biết chồng ở nơi xa chiến trận, nàng không phải lo gì mũi tên hòn đạn cho chàng, nhưng Stephanie vẫn chưa yên tâm. Nàng nhớ đến những trái bom của Bá tước Orsini đã suýt giết chết Hoàng đế Napoléon III. Chưa kể bên ấy hiện đang có Tướng Bazaine. Rất có thể ông bắt chàng ra chiến đấu. Thư nào Stephanie cũng viết câu hỏi "Bao giờ anh về? Anh chỉ cần nói áng chừng thôi cũng được, để em yên tâm. Em tính từng ngày mong anh..."

Đã sắp hết tháng 6.

Đám trẻ sắp theo Noémie đến nghỉ ở lâu đài Chaulonnière cùng với Francoise, mẹ chồng trước của nàng.

Aimé ở lại Paris với Stephanie. Nàng kiên quyết không đi đâu trong khi André chưa về. Nàng muốn ở lại ngôi nhà tại Paris để đợi thư chàng và đón chồng trở về.

Rồi nàng nhận được lá thư, sẽ là lá thư cuối cùng của André. Trong thư André viết:

"Anh sắp trở về với em, Stephanie! Sau đây tám ngày phái bộ sẽ nhổ neo. Chuyện ấy là nhất định không thể có sự thay đổi, trì hoãn nào hết. Lúc này anh muốn có đôi cánh! Anh sẵn sàng làm bất cứ thứ gì để về đến Paris thật mau. Anh muốn mình chạy trên mặt nước..."

Tám ngày! André viết lá thư ấy cho đến hôm nay đã được tám ngày. Nghĩa là hôm nay chàng đã ngồi trên tàu và tàu đã nhổ neo. Nàng đến Hoàng cung Tuileries tìm René để hỏi tên con tàu chở phái bộ Saillard về nước nhưng René không biết.

- Về mặt chính thức thì anh không biết gì hết. Nhưng hễ biết được tin gì cụ thể, anh sẽ báo em biết ngay.

Thình thoảng, khi hai người gặp nhau mà không có ai khác, René thường xưng hô thân mật với Stephanie để nhắc nàng rằng chàng chưa quên nàng, vẫn hy vọng nối lại mối tình ngày trước, lại được ôm ấp nàng trong vòng tay, ân ái với nàng như ngày xưa. René không nhắc đến dĩ vãng cũng không phàn nàn gì về sức khỏe của Agnès, không kêu ca mình cô đơn. Nhưng bằng cách xưng hô "anh em", chàng gợi lại cho Stephanie không biết bao nhiêu kỷ niệm giữa họ. Những lúc đó, giọng René trở nên triu mến, cặp mắt tha thiết và đầy khao khát.

- Xin cảm ơn, thưa ông Guinchamp - Nàng nói - Tôi thử đến cơ quan ngoại giao xem họ có biết không.

- Em muốn anh đi cùng không, Stephanie? Hoàng thượng đang nghỉ dưỡng bệnh bằng nước khoáng ở Vichy. Tuy anh phải trực ở đây nhưng đi đâu một lát vẫn được.

- Cảm ơn. Không cần. Nhờ ông gửi lời tôi thăm hỏi chị Agnès và chúc chị mạnh khỏe. Mai tôi sẽ đến thăm chị ấy, ông làm ơn nói hộ.

Bộ Ngoại giao cho biết có ba con tàu đang giương buồm về phía bờ biển nước Pháp. Phái bộ Saillard chắc ở trên trong ba con tàu ấy. Tàu thứ nhất sẽ cập bến nước Pháp sau đây chừng 10 ngày. Thấy nàng tỏ vẻ ngạc nhiên về sự "ước chừng" không chính xác gì ấy, người ta cho nàng biết Hải quân Bắc canh chừng tất cả tàu thuyền rời khỏi biển Mexico và đôi khi còn giữ lại để khám xét...

Hôm sau và những hôm sau đó, sáng nào Stephanie cũng đến Bộ Ngoại giao và Hoàng cung Tuileries để dò hỏi.

Đúng 10 ngày nay, sáng nào Stephanie cũng đến hỏi René ở đúng cái cửa sổ đó. Và cũng đúng 10 ngày nay, khi Stephanie hỏi, René không ngần ngại đâu lên. Cho đến hôm đó, lúc Aimé bước vào nhà, Stephanie chưa kịp hỏi thì anh ta đã nói ngay:

- Bá tước Saillard đã về đến Paris tối hôm qua cùng với một bộ phận của phái bộ - Aimé nói - Bốn thành viên khác của phái bộ trong đó có ông chủ đi chuyến tàu sau... có lẽ thế.

Máu trong huyết quản Stephanie như đông đặc lại. Nỗi kinh hoàng như nghiền nát tim nàng. Nàng thấy nghẹt thở.

- Sao lại "có lẽ thế"? - Nàng run rẩy hỏi.

- Bốn thành viên đó bị bệnh. Xứ Mexico nóng bức nên bốn người đó mắc kiết lỵ, người ta đang lo họ không sống nổi trong một chuyến vượt biển dài ngày như thế.

- Đúng là vất vả, nhưng...

- Bệnh kiết lỵ làm người ta rất mệt, bà chủ đã biết qua hồi chiến tranh Crimée.

Nàng lao đến Aimé, ôm vai anh, lắc mạnh rồi nhìn thẳng vào mắt anh, hét lên:

- Ở Crimée là dịch tả! Người ta nói như thế nào? Anh nói thật đi!

- Ở những nước nhiệt đới, bệnh kết lỵ là bệnh rất phổ biến, nhất là vào mùa này.

- Nói dối! Không phải như thế. Anh nói thật đi, Aimé! Nhưng trước tiên cho tôi biết, anh hỏi ai?

- Ông René de Guinchamp ở Hoàng cung Tuileries. Bá tước Saillard sợ bị lây bệnh nên không cho những người mắc bệnh ngồi cùng tàu với ông ta. Và lại Bá tước còn sợ đến cảng Saint Nazaire, cơ quan kiểm dịch không cho tàu có người mắc bệnh truyền nhiễm cập bến. Ông Bá tước còn nói, để bốn người đó ở lại Mexico có lợi hơn. Thổ dân ở đó có những thứ thuốc lá rất công hiệu.

- Ôi, anh làm tôi sợ quá. Vậy là ta đành đợi đến chuyến tàu sau?

- Đành vậy chứ biết làm sao?

Stephanie túm áo Aimé nhìn thẳng vào mắt anh, cố tìm xem đâu là sự thật. Nhưng Aíme không hề nao núng. Nàng lo lắng "Vậy là sao? Sự thật là thế nào?" Lát sau, một ý nghĩ lóe lên trong óc, nàng thét lên.

- Không phải kiết lỵ mà là sốt vàng da! Và chồng tôi đã chết! Anh không nỡ nói với tôi điều đó! Nhưng ông René de Guinchamp sẽ nói thật với tôi! Ông ấy biết và ông ấy sẽ cho tôi biết sự thật!

- Ông René de Guinchamp sẽ nói với bà chủ đúng như tôi đã nói. Bởi tôi truyền đạt đúng lời của ông René de Guinchamp: ông chủ mắc bệnh kiết lỵ của xứ nóng. Bá tước Siallard cũng sẽ không nói gì hơn với bà chủ.

Nàng quàng tay ôm chặt cổ Aimé. Đây là chỗ dựa duy nhất của nàng lúc này. Mọi thứ quay cuồng xung quanh nàng. Nàng không có nước mắt để khóc. Chỉ một ý nghĩ len lỏi trong óc nàng: chàng đã chết hoặc sắp chết! Chết tại nơi xa xôi! Nàng ngả đầu lên vai Aimé. Toàn thân nàng mềm nhũn, và nàng từ từ tụt xuống. Aimé còn cảm giác bà chủ anh giống như con tàu đang dần dần chìm xuống đáy biển. Aimé nhắc bổng bà chủ lên, đem về phòng nàng:

- Bà chủ! Bà chủ! - Anh đau đớn gọi.

Stephanie từ từ mở mắt, thều thào:

- Không! Không thể có chuyện ấy được!

Sau một lát, nàng lấy hết nghị lực nói:

- Đóng xe...

- Bà chủ...

- Đóng xe ngay. Tôi muốn đến Hoàng cung Tuileries...

Lát sau, khi bước lên xe, nàng nói:

- Đến biệt thự Lomanais.

Aimé vâng lệnh. René đi vắng. Agnès tiếp nàng. Stephanie nói đau đớn:

- Tôi biết rồi. Anh André đã chết!

- Chết? Vô lý! - Agnès tái mặt ngã phịch xuống ghế.

- Anh René không nói gì với chị sao?

- Không. Tôi tưởng anh André chỉ bị kiết lỵ.

- Sốt vàng! - Bây giờ thì Stephanie đã hoàn toàn tin chắc vào điều dự đoán.

- Nhưng bệnh ấy chữa được. Tại sao chị lại bảo anh ấy chết?

Bỗng nhiên Stephanie giật mình, thầm nghĩ: "Mà đúng. Rất có thể chồng mình còn sống! André còn sống! Mình lầm đấy thôi!"

Nàng ôm hôn Agnès rồi kể huyền thuyên. Nào Aimé đã hiểu lầm câu nói của René. Nào nàng vội hoảng hốt và đoán sai. Nàng bảo sẽ lên tàu...

Đúng lúc đó René về, tươi cười chào Stephanie. Chàng biết chắc André đã chết. Bệnh sốt vàng khó ai có thể qua khỏi. Nhưng chàng không đủ can đảm nói với Stephanie rằng chồng nàng không còn, rằng nàng sẽ không bao giờ gặp lại André...

Stephanie ôm hy vọng. Nhưng chuyến tàu tiếp theo cập bến hôm trước thì hôm sau viên thuyền trưởng đến tìm phu nhân Bourdeilles, báo tin chồng nàng đã chết. Do công lao, Trung úy André de Bourdeilles được phong Thiếu tá và được tặng thưởng huân chương Quang vinh. Hoàng đế đích thân quyết định việc thăng cấp, khen thưởng và đồng thời gửi thư chia buồn đến cho phu nhân Bourdeilles.

Aimé đưa tiễn viên sĩ quan của Hoàng cung ra cửa. Lúc quay vào, anh thấy bà chủ nằm bất động trên thảm trải sàn, người mềm nhũn.

Một tháng nay Stephanie nằm trên giường bệnh. Da xanh lợt, gầy còm chỉ còn da bọc xương, đầu cạo trọc, đôi chiếc mũ vải, nàng sống thoi thóp. Bác sĩ đã yêu cầu nàng phải cắt đi làn tóc vàng óng. Sau khi nghe tin André chết, nàng bị một cơn sốt não và bất tỉnh, trí nhớ hỗn loạn, lầm lẫn lung tung, tên người này nhầm sang tên người kia. Chỉ riêng Aimé là nàng gọi được đúng tên.

Bác sĩ không cho ai đến thăm nàng, ngoài Amélie. Toàn bộ tình hình sức khỏe của nàng đều do chị thông báo với mọi người. Tuy nhiên Stephanie cũng không nhận ra được chị. Đối với nàng, Amélie chỉ là người phụ nữ xa lạ không hề quen biết.

Sau ba tuần lễ Stephanie nằm trên giường bệnh, Amélie nghĩ rằng nếu René đến thăm, chàng có thể gọi lên trong trí nhớ Stephanie được đôi điều. Được bác sĩ chấp thuận René de Guinchamp đến bệnh viện.

Lúc René bước vào phòng bệnh, Stephanie quay mặt nhìn chàng một lúc lâu. Sau đấy cặp lông mày nàng nhú lại, như thể cố lục tìm trong trí nhớ xem đây là người nào. Đột nhiên nàng kéo chăn lên che kín cổ lộ vẻ sợ hãi. Nàng hỏi:

- Ông là ai?

- Tôi là René! René de Guinchamp đây mà, Stephanie!

Nàng nhìn René bằng cặp mắt nghi ngờ rồi đột nhiên hoảng hốt thét lên:

- Suzanne... Suzanne... Suzanne...

Hai vợ chồng Aimé và Nóemie vội chạy vào đứng sát bên cạnh nàng trấn an, cho nàng đỡ sợ hãi.

Amélie đi cùng René ra ngoài.

Stephanie dịu bớt cơn hoảng hốt, lại thở đều đặn. Thế rồi đột nhiên một cơn thần kinh nữa lại bùng lên. Toàn thân nàng run bần bật, chân tay co quắp. Nàng thét lên những tiếng rùng rợn, chen vào những lời không ăn khớp nhau. Áo rách tung, nàng giãy giụa vật lộn với một kẻ thù vô hình nào đó.

Tuần lễ sau, bệnh trạng của Stephanie đỡ hơn. Bác sĩ đã cho phép thêm một số người đến thăm nàng thường xuyên. Ngoài hai vợ chồng René và Agnès, Amélie còn có mẹ chồng cũ của nàng, bà Francoise. Sau hai tháng, những cơn thần kinh của nàng bớt dần. Stephanie bây giờ ngoan ngoãn như đứa trẻ nhỏ. Nàng chịu ăn, chịu uống những gì người ta đem đến cho nàng.

Một đêm Stephanie thức dậy, dăm dăm nhìn vào ngọn đèn đêm tỏa ánh sáng yếu ớt khắp phòng bệnh. Nàng chăm chú nhìn bóng người thon dài nằm ở cạnh giường gần đó. Nàng gọi bằng giọng đã khá bình thường:

- Nóemie, Nóemie... - Thấy Nóemie ngạc nhiên nhìn mình, nàng nhẹ nhàng hỏi - Sao chị lại ngủ trong phòng tôi?

- Bà chủ... ồm.

- À, phải rồi. Tôi có bị ốm thật.

Sau đó nàng lại nhắm mắt thiếp ngủ yên tĩnh.

Hôm sau nữa nhiệt độ nàng trở lại bình thường. Nàng không sốt nữa. Khi Aimé bước vào phòng bệnh, Stephanie chăm chú nhìn anh rất lâu. Nàng uống bát sữa rồi hỏi bằng giọng mệt nhọc:

- Anh đã lo việc đem thi hài chồng tôi về nước chưa?

Aimé vốn có nghị lực, điềm tĩnh đáp:

- Rồi, thưa bà chủ.

- Đến bao giờ mới về đến Paris?

- Tôi không thể nói đích xác.

- À, phải rồi. Bọn phương Bắc lục soát các tàu thuyền...

Mọi khi Stephanie vẫn nằm co quắp nhưng hôm nay nàng đã nằm duỗi thẳng chân tay. Sáng hôm sau thức dậy, nàng lại hỏi Aimé:

- Thi hài chồng tôi sẽ về cùng với thi hài ba thành viên kia chứ?

- Tôi tin là như thế, thưa bà chủ.

- Bao giờ thì về?

- Tôi không biết.

- Anh đi hỏi ông René de Guinchamp xem. Chắc ông ấy biết. Và mời hai vợ chồng ông ấy đến đây với tôi. Tôi muốn gặp cả ông Achille và bà Amélie. Nói với bà Francoise là hãy đến với tôi hàng ngày. Cho tôi cái gương.

Thấy Aimé ngập ngừng, nàng nhắc lại:

- Đưa tôi cái gương.

Aimé lấy gương trên bàn trang điểm đưa Stephanie. Nàng soi gương, tháo mũ vải, đưa tay xoa trên mái đầu trọc lóc, rồi lại đội vào, lần này che kín cả hai tai.

- Anh cầm lấy - Nàng đưa gương cho Aimé - Tôi chưa muốn gặp các con tôi. Tôi không muốn chúng nhìn thấy tôi đầu trọc như thế này. Chúng sẽ sợ.

Trong ngày hôm đó Stephanie không nói thêm một lời nào nhưng cặp mắt nàng đã tỏ ra hiểu biết. Aimé thâm nghĩ có lẽ ban đêm ngủ được, sáng ra tỉnh táo nên bà chủ anh mới nói được ít câu.

Mỗi ngày Stephanie nói nhiều hơn. Nhiều lúc đang nói, không hiểu sao nàng đột nhiên im bật. Aimé cho rằng tại sức khỏe còn yếu, nói nhiều làm nàng mệt. Nhưng anh cũng thấy rõ bà chủ hết sức cố gắng để dần dần trở lại như ngày trước.

Cuối cùng đến một hôm Stephanie yêu cầu đưa các con nàng đến. Hôm sau chúng đến thăm mẹ, nàng hỏi các con chuyện học hành, giảng giải cho hai đứa lớn sinh đôi và bé Maurice rằng cha nó còn ở lại Mexico nhiều tháng nữa và các con cần luôn nghĩ đến cha. Nàng nhìn bé Valentine rất lâu. Bé được chị giữ trẻ bế. Khi nàng chìa tay đón con, nó khẽ nói:

- Không!

Nàng choáng váng, quay sang nói với bà Francoise:

- Mẹ cho các cháu về nhà ngay hộ con và bảo Aimé vào đây. Một mình anh ta thôi... Con rất mệt. Mẹ tha lỗi...

Khi Aimé vào, anh thấy bà chủ đầm nước mắt. Nàng nói khẽ:

- Anh thấy không, tôi đã đỡ nhiều rồi. Tôi đã khóc được! Hôm qua tôi muốn khóc mà không khóc được. Vậy là sự sống đang dần trở lại trong tôi.

Nàng im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Từ ngày mai, hằng ngày anh mang báo cho tôi. Bây giờ tôi có thể tiếp bất cứ ai muốn đến thăm. Tôi sẽ trò chuyện với họ theo cách của tôi. Có những chuyện tôi không muốn ai nhắc đến. Tôi cũng không muốn nhìn thấy những bộ mặt thương xót tôi. Còn bây giờ anh ngồi xuống và kể tôi nghe những chuyện gì đã xảy ra trong thời gian tôi ốm... Tôi bị viêm màng não phải không?

- Người ta gọi là cơn sốt não, thưa bà chủ.

- Thì cũng vậy thôi. Tôi cần phải tự kiềm chế. Chỉ với anh tôi mới cảm thấy thoải mái. Anh hãy kể đi, đừng bỏ sót chuyện gì nhé. Đức vua vẫn ở Vichy chứ?

- Hoàng thượng đã về Hoàng cung từ lâu rồi.

- Hôm nay là ngày bao nhiêu nhỉ?

- Ngày...

- Tháng nào? Tháng 7 hay tháng 8?

- Tháng 9, thưa bà chủ. Hôm nay là ngày 7 tháng 9.

- Vậy là tháng 9. Bây giờ anh kể đi.

- Đã xảy ra trận Sadowa.

- Đây là đâu?

- Nơi quân Phổ đã chiến thắng quân Áo, ngày 3 tháng 9. Trước đó quân Phổ đã thắng quân Italia tại Custozza, cuối tháng 6, ngày 24 hay 25, tôi không nhớ rõ. Hình như ngày 24.

- Chiến tranh Mexico kết thúc rồi chứ?

- Quân Pháp đang rút dần về nước, làm ba đợt.

- Ta sẽ nói đến André sau. Lẽ ra tôi phải chết đi mới đúng, nhưng xem chừng chết cũng không dễ. Vậy là năm nay ta không về quê Vendée được, Aimé.

- Tôi hiểu, thưa bà chủ. Tuy nhiên bà chủ cũng cần thay đổi không khí.

- Tôi biết! Để dưỡng bệnh! Tôi có thể đến lâu đài Chaulonnière, đến Anjou ở nhà gia đình Albamont, đến Picardie ở nhà gia đình Guinchamp. Tôi có quyền lựa chọn, nhưng tôi sẽ đến ở với ông bà Resmont. Lâu đài Fermondy là nơi tôi thích nhất, có Amélie, có bé Quille. Bà Françoise có thể đưa lũ trẻ cùng đến đó. Rồi anh và Noémie nữa. Nơi đấy lại gần Paris, đúng là nơi lý tưởng. Nhưng trước tiên tôi cần tập đi đã.

Aimé định ngăn lại, nhưng Stephanie gạt tay anh ra:

- Không, để tôi thử đặt chân xuống đất xem sao.

- Tôi chờ cho bà chủ.

Stephanie đứng lên sần một cách vất vả, nhưng không đứng vững. Nàng ngồi ngay xuống giường. Nàng nghĩ "Thì ra không đơn giản chút nào việc đứng dậy sau mấy tháng nằm liệt giường. Mình vẫn còn cần có người đỡ, nhưng chỉ ít hôm thôi mình sẽ đi một mình được".

- Anh cho tôi vịn vai anh.

Nàng đề hân người lên vai Aimé và lần được đến ghế bành.

- Tôi không thể đi thêm được nữa. Mô hôi ra như tắm rồi.

- Bà chủ nghỉ đi.

- Đưa tôi lọ nước hoa và khăn tay. Trong thời gian tôi nằm đây, chú Hippolyte làm những gì?

Aimé không biết.

- Tôi muốn gặp riêng chú ấy. Sáng mai anh mời chú ấy đến sớm. Chú ấy sẽ ăn điểm tâm với tôi ở đây.

Nàng lại cố bước những bước ngắn, bàn tay bấu chặt vào vai Aimé. Cố không đụng đến người Stephanie, anh để bàn tay phía sau lưng để đề phòng nàng ngã. Nàng lạnh lùng nói:

- Không cần.

Nhìn thẳng vào mắt Aimé, nàng nói thêm:

- Và đừng đem gậy chống đến cho tôi. Tôi sẽ quật nó vào lưng anh đấy.

- Tôi thấy bà chủ đi vững hơn tôi tưởng. Vậy là chúng ta thoát rồi.

Hai chữ "chúng ta" làm nàng cảm động. Một phút yếu đuối, nàng tựa hẳn lên người Aimé và hôn anh. Hai má đều đầm nước mắt chạm vào nhau.

- Trong vòng tám ngày nữa tôi sẽ tự đi được. Trong tám ngày nữa, anh sẽ chở tôi đến văn phòng công ty ở phố Vivienne. Tôi sẽ xem xét toàn bộ công việc. Sau đây hai tuần lễ chúng ta sẽ rời Paris để đi nghỉ! Tôi muốn anh mua cho tôi rượu bộ quinquina, bordeaux và thịt bò beefsteak loại thật đỏ vào... như chị Pompette và Tuboisquoi vẫn từng rán cho tôi ăn hồi đó.

Mọi việc được tiến hành đúng như nàng đã quyết định. Aimé dặn những người đến thăm Stephanie là không được nhắc đến chuyện tang tóc. Sáng sáng, anh đều đặn đem báo chí vào cho bà chủ và họ khôi phục lại thói quen ngày trước: cùng đọc báo và bình luận tình hình.

- Anh thấy không - Nàng nói, cặp mắt sưng húp và đỏ hoe - Lúc đi ngủ tôi khóc. Trong lúc ngủ tôi cũng khóc! Ban ngày tôi có thể kiềm chế, nhưng đến ngày hôm nay tôi vẫn không muốn ai nhắc đến anh ấy. Ôi, khủng khiếp biết bao! Tôi không thể chịu nổi khi nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ được gặp lại André nữa! Và sẽ không bao giờ tôi chịu đựng nổi ý nghĩ ấy. Tôi oán Thượng đế... Tại sao Thượng đế lại bắt công làm vậy?

Chính nỗi oán giận trời đất ấy tạo cho Stephanie nghị lực để vượt mọi khó khăn, trở lại cuộc sống, giúp nàng khô nước mắt, củng cố sức mạnh tâm hồn.

Mùa hè năm ấy Stephanie đến lâu đài Fermondy nghỉ với vợ chồng Resmont. Họ dành riêng cho nàng văn phòng nàng mỗi lần đến đây thường ở, bây giờ được Achille và Amélie gọi là phòng Stephanie. Tại đây nàng tiếp xúc với nhiều khách khứa đến thăm vợ chồng Resmont.

Vợ chồng René và Agne Guinchamp cũng đến nghỉ ở đây một tuần. Stephanie trò chuyện rất nhiều với Agnès và mỗi lần thêm tâm đầu ý hợp. Stephanie gặp lại một René dịu dàng, thông cảm sâu sắc với nỗi bất hạnh của nàng.

Hippolyte cũng đến một lần với vợ chưa cưới và Amélie nhận xét cậu ta vẫn còn mê bà chị dâu. Chỉ cần Stephanie muốn là lập tức nàng sẽ lấy lại danh hiệu "phu nhân Dytteville" ngay. Đầu tháng 11, Stephanie trở lại Paris và lại tiếp tục đọc báo các buổi sáng với Aimé.

Một hôm Aimé trở tờ báo nói:

- Ôi, ông Wensborg chết rồi này!

- Wensborg à? Phải rồi, tôi đã gặp ông ta vài lần ở Hoàng cung Tuileries cùng đi với bà vợ. Bà ta trông rất đẹp. Hình như bà ta quá trẻ so với chồng thì phải.

- Bà ta cũng trẻ hơn ông ấy khá nhiều.

- Ông nào?

- René de Guinchamp... Chuyện ấy ai cũng biết.

Aimé định bảo bà chủ rằng: vụ dan díu giữa René và phu nhân Wensborg ai cũng biết, chỉ bà chủ là cố tình không chịu biết. Anh ta nghĩ thế là không đúng. Bởi René kín đáo và chỉ rất ít người biết chuyện chàng dan díu với vị phu nhân trẻ đẹp kia. Nhưng Aimé nói ra điều đó nhằm hạ thấp phẩm giá René trước mặt Stephanie. Bởi anh rất ghét chàng. Mặt khác Aimé muốn ca ngợi André và không muốn bà chủ nhanh chóng quên André.

Anh thích thú thấy Stephanie đỏ mặt và cúi mặt xuống, nấp sau tờ báo mở rộng.

Stephanie phải trải qua một mùa đông nặng nề. Nàng nghĩ đến André, nhưng đồng thời lại nghĩ đến René. René thì dùng chiến thuật một mặt tỏ ra rất thương xót Stephanie, thông cảm với nỗi đau khổ của nàng, mặt khác nói bóng nói gió để nàng hiểu rằng chàng chỉ quý Agnès như quý một người bạn gái và quan hệ ân ái giữa hai vợ chồng hết sức nhạt nhẽo.

René hoàn toàn không nhắc gì đến Adelaide, vợ góa của Wensborg, nhưng Stephanie dò biết được đôi chút về mối quan hệ lén lút kia, đâm ghen với cô gái trẻ trung và xinh đẹp. Nàng thầm nghĩ "Mình chỉ cần vẫy tay là chàng lao vào mình ngay, bỏ tất cả mọi nhân tình khác. Nhưng mình không thể làm thế vì Agnès, vì mình và cả vì chàng nữa. Mình không thể lao vào một mối tình vụng trộm như vậy!"

Giữa lúc đang bối rối về tình cảm như vậy thì xảy ra cuộc triển lãm quốc tế tại Paris. Công ty Dytteville sôi động chuẩn bị tham gia vào triển lãm và Stephanie không còn thời giờ nghĩ đến những lúng túng của nàng về mặt tâm hồn. Công ty Dytteville có cả một gian hàng khá lớn trong triển lãm và Stephanie bỏ vào đấy mọi công sức, hy vọng thu hút sự chú ý của giới kinh doanh khắp các nước trên thế giới đến tham quan triển lãm. Stephanie cũng như phần lớn giới kinh doanh Pháp rất tự hào về thành công lớn lao của cuộc triển lãm quốc tế đầu tiên được tổ chức tại Paris, nâng cao uy tín nền kinh tế Pháp trên thị trường thế giới đến mức gần như đỉnh cao nhất.

Họ quên bằng đi mất là quân Phổ và quân Áo đang tập trung ở biên giới nước Pháp và đe dọa an ninh của Pháp.

Sang tháng 5 cuộc thương lượng diễn ra ở London được coi là thành công lớn của nước Pháp trên trường ngoại giao. Dân Paris nhảy lên sung sướng. Khắp nơi tổ chức hội hè vui chơi ăn mừng. Đến nỗi Rochefort phải viết lên báo rằng "Người ta bảo Paris là cái đầu của nước Pháp, nhưng giờ ở Paris người ta chỉ thấy cái chân" - ý nói đâu đâu cũng vũ hội, cũng nhảy nhót.

Vua chúa các nước lần lượt đến thăm nước Pháp để xem cuộc triển lãm đồ sộ chưa từng có này. Vua Nga cũng đến. Sau khi Ngài đến được hai ngày, Stephanie về nhà, sững sốt thấy giữa phòng khách bày cả một khu rừng thu nhỏ xanh mướt.

- Thưa bà chủ, phải ba gia nhân mới khiêng được "khu rừng" kia đến đây!

Stephanie nhắc tấm thiệp gài vào những cành lá xanh tươi. Nàng chưa biết nét chữ của chàng nhưng nàng đoán ra đó chính là thiệp cùng quà tặng của chàng. Nàng run lấy bầy. Hiện tượng đó không qua được mắt của Aimé.

Nàng lấy tấm thiệp trong phong bì ra đọc:

"Hoàng thân Boris Petrovich Piotsky hân hạnh được gửi lời chào và lòng ngưỡng mộ tới phu nhân André de Bourdeilles, kèm theo lời quả quyết rằng ông ta vẫn chưa quên những kỷ niệm."

- Buồn cười thay! Anh có thể đọc được đây là một trong những tên đao phủ Nga đã hành hạ tôi trong thời gian tôi bị bắt làm tù binh ở pháo đài Sebastopol. Tôi sẽ viết thiệp cảm ơn và mai anh đem đến cho ông ta

ở khách sạn Louvre. May mà ông ta để lại địa chỉ trên tấm thiệp.

- Thừa bà chủ, trong những trường hợp như thế này, bao giờ người gửi thiệp chẳng phải để lại địa chỉ.

Vậy là Boris còn sống và là hoàng thân kia đấy, lại đang có mặt ở Paris. Giấu đi nỗi xốn xang trong lòng, Stephanie không nhìn Aimé, chỉ nói:

- Anh đi với tôi vào đây.

Nàng ngồi vào bàn, lấy một tấm thiệp viết:

"Phu nhân André de Bourdeilles xin cảm ơn hoàng thân Boris Petrovich Biotsky về tặng phẩm đẹp tuyệt vời. Xin mời hoàng thân ngày mai quá bộ đến nhà vào giờ bữa ăn nhẹ"

Dưới nàng ký tên "Stephanie" bởi nàng như nghe thấy bên tai tiếng Boris gọi mình, như nhìn thấy cặp mắt chàng, cặp môi chàng, tấm thân trần của chàng. Ký tên xong, nàng thấy mình lờ lờ nhưng không dám viết tấm thiệp khác, bởi Aimé có mặt ngay bên cạnh đang nhìn nàng ra vẻ thản nhiên.

Lúc gần xi vào phong bì, Stephanie ân hận sao mình lại hẹn "ngày mai" như thế nàng quá nóng lòng muốn gặp chàng, như thế nàng không thể chờ thêm được vài ngày. Một niềm khao khát trào lên trong trí óc Stephanie. "Ngày mai!" - Nàng thấy mình hơi thiếu tế nhị nhưng không ân hận. Aimé mang phong bì đi ngay.

Boris! Bao hình ảnh trở lại trong ký ức Stephanie. Căn phòng giam đã được chàng biến thành phòng tình ái, ấm áp và thân tình, với chiếc đi - văng kiểu phương Đông, những tấm thảm, những chiếc gối, những tấm lông thú quý giá. Boris! Suýt nữa nàng đã sinh một đứa con cho chàng, đứa con bất hợp pháp... Nhưng Pompette đã có lý. Một nữ cấp dưỡng sinh đứa con ngoài giá thú là chuyện thông thường, nhưng Stephanie lại là "phu nhân Dytteville" thì chuyện quá đặc biệt! Mặc dù phu nhân Dytteville lúc đó làm cấp dưỡng cho trung đoàn lính Bắc Phi! Mùi hành cay xè nàng đã phải ngốn mấy kylo liền đến bây giờ nhớ lại Stephanie vẫn còn thấy lợm giọng.

Boris! Nàng nhớ lại hình dáng chàng, vạm vỡ, cân đối trong bộ quân phục sĩ quan Nga thẳng nếp! Stephanie nhớ y nguyên cả dáng đi của chàng và đặc biệt, vẻ cường tráng của thân thể chàng lúc chàng đến với nàng để bước vào cuộc ân ái... Nghĩ đến khối cây rừng thu nhỏ chàng cho gia nhân khiêng đến tặng trưa nay. Stephanie thềm được ngấm nó một lần nữa. Nó làm nàng cảm thấy như đang ở bên chàng.

Khắp nhà lặng lẽ. Hai vợ chồng Aimé và Noémie đã về phòng của họ tận đầu kia hành lang. Từ ngày Stephanie bị bệnh, hai con nàng Maurice và Valentine sống với bà Francoise. Nàng sống ở đây một mình và không ai bắt gặp được nàng. Nàng đốt ngọn đèn và từ từ xuống phòng khách...

Một cái hòm gỗ dài trên mét rưỡi được những bàn tay khéo léo đan đóng ghép những vỏ cây lên tạo ảo giác như một thân cây lớn, xung quanh là cả một khu rừng nhiệt đới thu nhỏ với những bụi rậm, những cây con và đủ thứ cỏ, hoa dại. Chưa bao giờ Stephanie thấy một thứ kỳ lạ như vậy. Nàng như nhìn thấy cặp mắt của Boris đang chăm chú nhìn, lựa chọn sắp xếp các chi tiết thảo mộc hoang dã ấy...

Sáng hôm sau, ý nghĩ đầu tiên của Stephanie lúc thức giấc là về chàng, Boris, về họ, về hai người với

nhau...

May thay tiếng gõ cửa của Aimé cắt đứt dòng suy tưởng của Stephanie. Nàng là ra về bình thản để Aimé khỏi nghi ngờ. Nhưng suốt buổi sáng hôm đó nàng chỉ toàn nghĩ về Boris. Nàng cố dùng những kỷ niệm của André để đánh bật những kỷ niệm về Boris. Trí óc nàng đâm hỗn độn, những hình ảnh chen lẫn nhau, xô đẩy nhau.

Nhĩ đến Boris làm gì? Chỉ vài ngày nữa chàng sẽ rời Paris. Đau khổ vì tình mãi làm gì? Nhớ lại những kỷ niệm xưa ích gì?

Stephanie đợi Boris.

Chàng bước vào. Trên ngực tấm áo quân nhân gắn đầy huân chương. Boris mập lên một chút, già đi một chút nhưng vẫn là Boris của ngày đó, vững vàng trong tuổi 40. Nàng thấy lại được dáng đi mềm mại hơi nhún nhảy của chàng, những điệu bộ, cử chỉ ăn khớp, nhịp nhàng đến mức kỳ lạ. Trong con người Boris, chất đàn ông, chất cường tráng kết hợp tài tình với chất dịu dàng. Stephanie từng người đi một chút vì xúc động.

"Tấm thân chàng vẫn y hệt ngày đó!" Stephanie thầm nghĩ và đỏ mặt vì bắt gặp mình thầm cười quần áo chàng ra.

- Hoàng thân không thay đổi chút nào hết, vẫn y hệt ngày đó! Tôi rất sung sướng được gặp lại hoàng thân.

Trên vẻ mặt Boris thoáng hiện lên vẻ thất vọng trước thái độ lịch sự và cách xưng hô có phần nghi thức của nàng. Stephanie nhận ngay ra điều đó. Nàng thấy mình không phải.

- Tôi có thay đổi chút ít - Boris nói khẽ rồi nâng bàn tay nàng, đặt lên đó một cái hôn trìu mến - Còn em, em đẹp hơn trước. Trái tim Boris đã tìm thấy Stephanie, nhưng hoàng thân Boris Petrovich thì xin kính cẩn chào phu nhân Bourdeilles.

- Anh đi với hoàng đế Nga?

- Anh vinh dự được tháp tùng Người, mặc dù không phải quan chức chính thức trong phái đoàn. Vợ anh có chút dòng máu hoàng tộc và rất thân với bà Sophie Troubetskoi.

- Em có biết bà ta. Em được giới thiệu với bà hôm ở Hoàng cung Tuileries. Bà là phu nhân công tước Morny và rất đẹp.

- Đẹp ư?... Và rất Nga nữa chứ!

- Anh nói như vậy ý là sao?

- Không có ý gì hết. Chỉ có điều vợ anh khá giống bà ấy. Em hãy kể về em đi, Stephanie.

Họ im lặng một lúc lâu. Tim Stephanie đập mạnh. Nàng bối rối nói:

- Anh đã tìm được em, có nghĩa là anh đã biết khá nhiều về em.

- Biết sơ qua, chẳng hạn em có hai đứa con sinh đôi và hai đứa nữa. Anh sẽ rất sung sướng nếu được gặp chúng.

- Các con em không sống với em. Nhà ở đây chỉ là một căn hộ. Nhà mẹ chồng em rộng rãi hơn nhiều. Đó là một biệt thự sang trọng và có vườn lớn. Thêm nữa, có chuyện hơi tế nhị: bốn đứa con em không cùng một cha mà em lại không muốn cho chúng xa nhau. Hoặc đem hai đứa trẻ sinh đôi về đây, hoặc để hai đứa con sau đến đó ở với hai anh chúng. Em đành chọn cách thứ hai.

- Em sống cô đơn lắm phải không?

- Không. Em luôn ra ngoài, tiếp xúc với mọi người. Ngoài ra ở cùng nhà với em hiện nay còn có Aimé, bạn thưở nhỏ của anh Charles em, mà em coi phần nào như anh ruột. Aimé làm quản gia cho em. Anh ta và vợ anh ta giúp đỡ em trong mọi công việc. Cả hai đều tận tụy, trung thành và em rất tin họ. Còn anh, anh đến Paris vui vẻ chứ?

- Vui lắm, nhất là...

- Nhất là sao?

- Là Paris có khuôn mặt của em.

- Hôm nào đó anh phải dẫn chị ấy đến dự bữa ăn tối với em. Em sẽ mời thêm một số bạn bè. Được không?

- Được, mặc dù anh bận vô cùng. Nga hoàng sẽ rời Paris vào ngày 11.

- Ngày 11?

Stephanie đỏ mặt. Nàng biết qua giọng nói và thái độ của nàng Boris đã nhìn thấy rõ nỗi buồn là sắp phải xa chàng. Nàng cố nói để lấp đi:

- Anh ở đây ít ngày quá nhỉ? Từ nơi xa xôi như thế mà lại chẳng nán được lâu lâu một chút.

Boris tỏ một cử chỉ, ý nói "Anh biết làm thế nào khác được". Chàng tiến lại gần nàng, nàng lùi xa. Boris thì thầm:

- Em sợ à, Stephanie?

Stephanie đứng lại. Boris đã đến sát bên nàng. Chàng cao hơn nàng hẳn một cái đầu. Cặp mắt, nụ cười chàng đều trĩu mến vờn buồn, như thể trách nàng

- Anh đã làm điều gì khiến em phiền lòng bao giờ chưa, Stephanie?

Boris nhẹ nhàng ôm nàng. Stephanie không cưỡng lại. Nàng tự buông thả. Vòng tay Boris khép lại và nàng ngửa đầu. Lúc cặp môi chàng sắp chạm vào cặp môi nàng, Stephanie bỗng quay đi để tránh

- Đừng, em xin anh, Boris
- Em yêu quý. Anh không sao quên được em. Anh vẫn ao ước lấy em, sống suốt đời với em

Vừa nói chàng vừa ghì chặt nàng. Stephanie thấy thân thể chàng đè nặng lên nàng. Nàng nhớ lại những lúc ân ái trong pháo đài Sebastopol, tấm thân chàng cũng đè nặng lên nàng. Cảm giác sung sướng biết bao... Stephanie ngửa mặt để tránh cái hôn và để bộ ngực vạm vỡ của Boris không đè lên ngực nàng. Boris bèn hôn lên cổ nàng và Stephanie nhớ lại cảm giác chàng cũng hôn lên cổ mình như thế này trong những đêm họ nằm trên tấm thảm phương Đông trong "phòng giam" của nàng tại Sebastopol, lúc hai người hoàn toàn khóa thân. Nàng vừa muốn áp chặt thêm thân thể vào chàng, vừa muốn đẩy chàng ra

- Tại sao em khóc, Stephanie?

Nước mắt rùng rùng trên má nàng nhưng Stephanie không nức nở. Nàng chỉ thở rất dài rồi nhìn chàng

- Em sẽ nói tại sao chúng ta không trở lại chuyện này nữa! Em khóc bởi anh chưa quên em. Em luôn nghĩ đến anh, Boris, vì em yêu anh. Em khóc còn vì vài ngày nữa anh lại đi và em phải xa cách anh hàng vạn dặm đường, chắc gì còn gặp anh trên cõi đời này nữa? Em khóc vì số kiếp không cho em được sống bên anh mãi mãi. Anh đã có vợ. Em hiện đang tự do, nhưng cho dù anh cũng tự do như em, em cũng không thể lấy anh vì em không thể sang sống ở bên Nga như mẹ anh được... Cho nên, dù em yêu anh đến mấy, dù anh yêu em không kém, em đề nghị chúng ta không nói thêm với nhau về những tình cảm ấy. Anh buông em ra và ngồi xuống. Ta dùng bữa nhẹ với nhau và hôm nào đấy anh cùng quận chúa vợ anh đến dự bữa ăn tối với em và một số bạn bè. À, vợ anh biết em không?

- Anh có kể về em cho cô ấy. Em là tù binh nữ duy nhất bị nhốt trong pháo đài Sebastopol

Stephanie mỉm cười buồn bã

- Và em sẽ giới thiệu với bạn bè của em, anh là cai tù của em hồi đó

Nàng lắc chuông. Nhưng không phải chị hầu phòng vào mà là Aimé

- Anh bảo chị Simone bưng bữa ăn nhẹ lên tiếp khách. Thưa ông Boris! Rất tiếc là tôi không có ấm trà samovar

- Vậy phu nhân có ấm trà kiểu Ăng - lê chứ?

- Đúng thế, thưa Hoàng thân

Aimé bước ra, không nhìn Boris, nhưng cặp mắt nông dân của anh đã nhìn thấy hết. Anh biết thái độ thần nhiên Stephaie và thái độ điềm tĩnh của vị khách Nga chỉ là đóng kịch. Aimé ra rồi, Stephanie trù mếu mỉm cười với Boris

- Anh hy vọng chuyện trở về Pháp hồi đó của em không đến nỗi gian nan quá

- Kể ra cũng không dễ dàng, nhưng em đã nhanh chóng trở lại cuộc sống bình thường, công việc kinh doanh, bạn bè giao tiếp...

- Sau đây đến cuộc chiến tranh Italia...

- Ôi, vậy là anh đã biết hết còn gì?

- Phu nhân công tước Morny là bạn thân của vợ anh và qua phu nhân Morny anh được biết Hoàng đế Napoléon III đã tặng thưởng em về những công lao trong hai cuộc chiến tranh Crimée và Italia

Stephanie bèn kể với chàng về André, về đám cưới giữa họ, về chiến tranh Mexico. Nàng kể tất cả những gì giúp nàng đẩy xa được tình cảm với Boris...

Biết ý, lúc chia tay, Boris không nói "ngày mai" và Stephanie cũng không đáp "vâng". Chàng đi rồi, Stephanie bước lên phòng miên man suy nghĩ. "Nên thế! Cũng có thể mình bỏ qua một dịp thuận lợi để hưởng hạnh phúc với chàng, dù chỉ trong vài ngày. Một dịp hưởng lại vị ngọt cặp môi chàng, sức nặng thân thể chàng... Nhưng ích gì đâu? Chỉ thêm đau khổ lúc xa nhau! Nhưng sao Boris không năn nỉ mình, không kiên quyết đòi mình? Bởi chàng là nam nhi, chàng phải chủ động! Nếu chàng quyết đòi bằng được, chắc hẳn mình sẽ phải chịu và phải chẳng như vậy cả hai cùng được hưởng lại những phút giây kỳ diệu đã hưởng một lần ở Sebastopol... "

Tuy kiên quyết không nghĩ đến Boris, không đến tìm chàng ở khách sạn Louvre, nhưng hình ảnh chàng vẫn cứ ám ảnh khiến nàng sa vào tâm trạng vô cùng dằn vặt, đau khổ

Khi biết bà chủ quyết định tổ chức bữa tiệc chiêu đãi hai vợ chồng hoàng thân Boris Petrovich Biosky, Aimé tỏ vẻ rất bức. Anh can Stephanie vì làm như thế có thể gây ra dư luận không tốt. Bất chấp lời khuyên của Aimé và bất chấp dư luận xã hội, Stephanie vẫn mời rất nhiều khách, tới 60 người

Phần vì muốn chiều Stephanie, phần vì tò mò muốn biết mặt vị hoàng thân nổi tiếng quý phái, khách được mời đều có mặt đông đủ

Stephanie rất hồi hộp gặp mặt vợ Boris. Chàng cùng vợ đến. Đi trước là hai gia nhân khiêng một lẵng hoa hết sức lớn, toàn hồng bạch! Stephanie chăm chú nhìn vợ của người yêu. Quận chúa vợ chàng có những nét tiêu biểu cho người miền cực Bắc: tóc vàng nhưng là thứ màu vàng rất nhạt gần như trắng. Da trắng nõn, cặp môi đỏ chót, mắt xanh như nước hồ mùa thu. Cô rất đẹp, một cái đẹp dịu dàng và cao quý, phù hợp với dòng dõi và cách giáo dục cô được hưởng trong triều đình Nga hoàng

Dáng điệu phu nhân Boris có một vẻ kiêu kỳ kín đáo. Cô ta biết mình đẹp và kiêu hãnh về dòng dõi hoàng tộc, đưa mắt nhìn xung quanh với vẻ tự tin, như thể thầm nghĩ: "Xem tầng lớp thị dân Paris sinh hoạt ra sao đây!"

Đến phần giới thiệu quan khách, Stephanie được biết tên cô là Natasa. Trái với điều nàng dự đoán, Natasa tỏ ra rất khâm phục Stephanie. Cô nhìn rất lâu hai tấm huân chương trên ngực nàng

- Thừa phu nhân - Natasa nói bằng giọng hết sức dịu dàng và tiếng Pháp của cô rất chuẩn - Tôi đã biết phu nhân được nhận những phần thưởng cao quý này bằng lòng tận tụy trên chiến trường. Tôi còn biết Hoàng đế Pháp đánh giá rất cao công lao của phu nhân và nói rằng phu nhân là người phụ nữ đặc biệt

Stephanie thấy cặp mắt của Boris và René đều nhìn chăm chăm vào mình. Quận chúa Natasa nói tiếp

- Chị bạn tôi, phu nhân công tước Morny đã cho tôi biết căn kễ về nước Pháp

Stephanie cố lấy giọng bình thản đáp

- Cảm ơn quận chúa quá khen. Hình như hoàng đế Nga sẽ rời Paris vào ngày 11 và quận chúa cũng như hoàng thân Boris sẽ đi theo Đức vua?

- Phu nhân nói đúng có một nửa. Quả là hoàng đế của chúng tôi rời Paris về Nga vào ngày 11, nhưng mới sáng nay tôi nhận được lệnh của Người: một số thành viên trong phái đoàn tháp tùng Ngài sẽ nán lại ở Paris làm nốt một số công việc Ngài chưa làm xong. Trong số ở lại Pháp một thời gian có Hoàng thân chồng tôi. Lẽ ra ngày 11 chúng tôi sang thăm nước Anh. Như thế này tôi sẽ phải đi một mình

"Vậy là Boris chưa đi?" - Stephanie thầm nghĩ, không biết nên buồn hay nên vui

Quận chúa Natasa nói tiếp

- Rất tiếc tôi đã có chương trình và không thể ở lại Paris với hoàng thân chồng tôi được. Sau khi sang Anh, tôi còn định đến Rome, sang Tây Ban Nha... Tội nghiệp Boris! - Cô nói và quay sang chồng - Anh sẽ ở lại đây làm nốt những việc hoàng thượng giao phó, anh yêu

Rồi quận chúa Natasa nhìn những người đứng vây quanh

- Tôi hy vọng các vị là bạn của chồng tôi, các vị sẽ giúp đỡ Hoàng thân Boris Petrovich sống những ngày tiếp theo ở Paris không đến nỗi buồn quá

Cặp mắt Natasa dừng lại ở nơi Agnès và cặp mắt cô ta như khẩn khoản. Agnès đỏ mặt mỉm cười quay sang nói với Boris

- Hoàng thân sẽ không phải buồn đâu - Agnès thật thà và vụng về nói - Chúng tôi hứa sẽ bù đắp vào sự vắng mặt của quận chúa bằng cách mời Hoàng thân đến nhà tôi, dự bữa ăn tối nào đó với chúng tôi

René đành phải lịch sự cúi đầu ý nói tán thành đề nghị của vợ. Nhưng Stephanie thấy mặt René tái nhợt, rõ ràng chàng đang tức giận. Cặp mắt và nụ cười trên môi chàng lộ rõ như thế. Nàng thầm nghĩ "Vậy là René đã bắt gặp Boris nhìn ta và ta nhìn chàng, Réne ghen! Anh thừa biết Boris là đối thủ đáng gờm nhất của anh"

Quận chúa Natasa đã lên tiếng, cô bảo chồng

- Boris, anh yêu. Anh nghe thấy rồi chứ? Vậy là tốt. Các vị có mặt ở đây đã biết anh phải nán lại Pháp một thời gian mà không có em bên cạnh và họ sẽ giúp anh để tạo cuộc sống của anh ở đây dễ chịu - Natasa quay sang mọi người - Xin cảm ơn trước tất cả các vị. Xin cảm ơn

Sau khi khách khứa đã ra về, Stephanie lên phòng riêng. Nàng cảm thấy thân thể rã rời. Nhưng một tia hy vọng lóe lên trong đầu. Boris chưa đi. Boris ở lại...

VƯƠNG QUYỀN CHUYÊN CHẾ

Nga hoàng rời Paris ngày 11, đến thăm Hoàng đế Guillaume đệ Nhất nước Phổ ngày 14 và ngay sau hôm đó phu nhân công tước Morny cùng quận chúa Biotsky, vợ Boris sang Anh.

Boris nhiều lần gửi lẵng hoa đến tặng Stephanie. Một hôm chàng đến ăn điểm tâm với nàng nhưng là một bữa ăn bạn bè và long trọng. Thái độ Boris mang tính chất dè dặt và bí ẩn thế nào đó, nàng không sao hiểu nổi. Hai ngày sau hai người gặp nhau tại nhà René de Guinchamp trong một bữa tiệc buổi tối có 25 thực khách. Boris dáng điệu trịnh trọng tuyên bố hân hạnh được đưa mỗi người một thiệp mời đến dự bữa tiệc tại nhà chàng tuần sau. Chàng nói với René:

- Nếu quý ông cho phép, tôi xin được mời phu nhân đến giúp tôi, bởi tôi rất ngu dốt về những tập tục của người Pháp.

Agnès đỏ mặt sung sướng không kịp chờ phản ứng của chồng, nói luôn:

- Stephanie sẽ giúp tôi một tay, chị vui lòng chứ?

- Tất nhiên rồi, Agnès! - Nàng thì thầm nói.

Stephanie rất bối rối. Ý đồ Boris ra sao? Tại sao chàng lại nhờ Agnès? Hay vì chàng tế nhị? Stephanie là phụ nữ góa chồng và chàng không muốn vì chàng mà nàng chịu mang tiếng? Tại sao cho đến hôm nay Boris vẫn chưa đến tìm mình? Chàng thừa biết mình khao khát chàng.

- Trưa mai tôi sẽ đến đây đón phu nhân, được không, thưa phu nhân Guinchamp?

- Vâng, tôi sẽ đợi hoàng thân.

Boris quay sang Stephanie:

- Tôi xin đón luôn cả phu nhân nữa, được không?

- Vâng, được - Nàng nói giọng y hệt như Agnès.

Hôm sau, Boris đem xe song mã đến đón phu nhân Guinchamp rồi đón phu nhân Bourdeilles, đưa họ đến thăm tòa biệt thự xa hoa lộng lẫy mà vợ chàng, quận chúa Natasa thuê trước lúc rời Paris để chồng sử dụng.

Boris giải thích cho hai người phụ nữ biết bữa tiệc sẽ có 60 thực khách và chàng muốn cách bài trí cũng như bày món ăn, tất cả đều theo đúng kiểu Pháp.

- Vậy chúng ta sẽ đập cốc? - Stephanie reo lên khiến Agnès ngạc nhiên chưa hiểu gì hết.

Boris cười nhắc lại:

- Đúng thế. Chúng ta sẽ đập cốc. Đó là phong tục trong các bữa tiệc Nga. Phải đập vỡ cốc mới vui. Tôi xin giới thiệu với hai phu nhân đầu bếp của tôi. Cậu ta tên là Leonid và nói tiếng Pháp rất kém.

- Tốt lắm. Anh ta sẽ lo nấu các món ăn Nga.

- Chính thế. Và cậu ta rất ngoan. Tôi chưa bao giờ phải quật roi lên lưng cậu ta. Hai phu nhân sai bảo bất cứ điều gì, cậu ta đều tuyệt đối tuân lệnh. Mọi thứ hoàn toàn do hai phu nhân. Muốn thay rèm khác, quét vôi lại, muốn bày những loại hoa gì, dùng đĩa nào, dao nào, nĩa nào, mọi thứ đều do hai phu nhân quyết định.

Boris nghiêng mình về phía Stephanie nói thêm:

- Xin hai phu nhân chú ý cho là sẽ cần rất nhiều ly, cốc để còn đập.

Chàng gọi Leonid lên, giới thiệu cậu ta với hai phu nhân. Hẹn họ sáng mai sẽ đến và bắt đầu làm việc. Lúc hai người phụ nữ bước lên xe song mã để Boris đưa về, chàng nói với Agnès:

- Chúng tôi xin đưa phu nhân lại nhà...

Câu nói đó nghe lịch sự, nhưng Stephanie thừa biết ý ngầm. Hai chữ "chúng tôi" có nghĩa là sau khi Agnès về đến nhà, trên xe sẽ chỉ còn Boris và nàng.

Cỗ xe song mã đỗ lại trước cổng biệt thự Lomanais. Agnès bước ra. Rõ ràng chị đã bị hoàng thân Nga duyên dáng chinh phục.

Bữa tiệc sắp tới nửa Pháp nửa Nga làm Agnès thích thú và chị lại được đóng vai trò chủ chốt! Lúc chia tay chị reo lên:

- Hẹn ngày mai! - Giọng Agnès hớn hờ như cô thiếu nữ sắp được dự buổi dạ hội đầu tiên trong cuộc đời.

- Xin phu nhân cho phép tôi đưa phu nhân đi dạo một lúc - Boris nói, lúc lên xe chỉ còn chàng và Stephanie. Khi xe lăn bánh được một quãng, chàng nói thêm - Ta sẽ trở lại tuổi sinh viên...

- Đúng thế, chúng ta sẽ tán gẫu, chơi đùa...

Boris ra một lệnh ngăn bằng tiếng Nga cho xà ích riêng của chàng rồi quay sang trò chuyện với Stephanie về cuộc triển lãm quốc tế vừa rồi, về cái đẹp của thành phố Paris. Nàng lắng nghe, không thể không nghĩ thầm trong lòng.

"Nhưng chàng làm sao vậy? Tại sao chàng không nói với mình về chúng ta, về khuôn mặt của mình như hôm trước chàng bảo ta "Anh đã yêu Paris vì Paris có khuôn mặt của em". Nhưng rõ ràng Boris đang rất vui. Mình thấy rõ. Giọng chàng hôm nay tươi tỉnh lạ thường. Chàng có điều gì đó phấn khởi, điều gì vậy?

Đột nhiên Stephanie nhìn ra ngoài, sửng sốt:

- Ta đang ở đâu thế này, Boris?

- Khu ngoại ô này gọi là Sablons. Anh muốn dành cho em một bất ngờ nhỏ.

Chàng nhắc bàn tay Stephanie đặt lên ngực mình.

- Anh đã làm gì để em bất bình bao giờ chưa? - Chàng nhắc lại câu đã nói với nàng hôm trước.

- Chưa bao giờ, Boris - Stephanie thì thầm nói, để yên bàn tay trong bàn tay chàng và ngả đầu lên vai chàng - Ôi, Boris, em yêu anh biết chừng nào và em muốn chúng ta cứ đi dạo như thế này mãi mãi...

Cỗ xe song mã lại đỗ trên một đường phố vắng vẻ, trước một ngôi nhà hai tầng, xung quanh là một vườn hoa nhỏ.

- Em hãy tin ở anh, Stephanie!

Nàng xuống xe và đi theo Boris. Phải chăng đây là cái bẫy chàng dăng ra để bẫy nàng? Nếu vậy thì nàng cũng vẫn sẵn sàng chui vào. Nàng đã sẵn sàng ân ái với chàng, sẵn sàng ban khoái lạc cho chàng cũng như nhận ở chàng mọi biểu hiện của tình yêu.

Boris mở cửa. Lối vào nhà trông tầm thường. Một cầu thang dẫn lên tầng hai không có gì đặc biệt. Khi đến trước một cánh cửa, Boris nói:

- Em mở ra, Stephanie. Và vào đi! - Giọng Boris rất khẽ và có vẻ bí hiểm.

Nàng ngạc nhiên nhìn chàng. Vẻ bí hiểm trong giọng nói của Boris làm nàng hơi sợ. Trong cặp mắt của Boris có vẻ gì triu mến nhưng lại lo âu. Boris nhắc lại:

- Em mở cửa ra và vào đi! Hãy coi đây là nhà của em.

- Không! - Stephanie hoảng hốt lùi lại - Em không dám, em không biết... em sợ...

Quả là nàng thấy sợ cánh cửa kia. Sợ vẻ vừa triu mến vừa lo âu của Boris mà nàng không giải thích nổi. Bỗng nhiên nàng thấy đôi mắt Boris y hệt như chàng từng nhìn nàng bao nhiêu lần ở Crimée! Hay là mình đang ở đây? Mình đang ở Sebastopol. Và cặp mắt kia là cặp mắt của tình yêu?

- Nêu vậy em nhắm mắt lại, Stephanie, đừng nhúc nhích. Anh sẽ vào cùng em. Nào, đưa tay anh dắt.

Nàng đưa tay cho Boris rồi nhắm mắt. Nàng líu ríu bước theo chàng. Nàng nghe thấy tiếng then sắt mở ra rồi đóng lại... Được vài bước, nàng nghe thấy tiếng Boris nói khẽ:

- Mở mắt ra, Stephanie.

Nàng mở mắt và ô kìa: phòng giam nàng trong pháo đài Sebastopol! Vẫn những cái gối nhồi bông ấy, những tấm thảm ấy, những tấm lông chồn quý ấy. Và ở góc phòng một phụ nữ bất động. Nàng chợt nhận ra: chính là Anna.

- Anna! - Nàng thì thầm, chưa tin vào mắt mình.

- Bà chủ! Bà chủ!

Chị nông nô chạy đến, phủ phục dưới chân nàng, hôn lên bàn chân nàng, miệng vẫn reo lên sung sướng:

- Bà chủ! Bà chủ!

Boris ra lệnh gì đó bằng cử chỉ, Stephanie không nhìn thấy nhưng nàng thấy Anna nhìn ông chủ rồi chạy vụt ra ngoài, đóng cửa lại.

Stephanie nhìn quanh gian phòng. Mọi thứ y hệt như phòng giam nữ tù binh Phanie Murlon ngày đó trong pháo đài. Vẫn bàn thờ và pho tượng Chúa, vẫn lửa cháy rùng rục trong lò sưởi xây kiểu bếp lò Nga. Vẫn mấy bông hoa tươi cắm trong chiếc cốc pha lê. Trên bàn trang điểm vẫn những dải lụa màu xanh lam, những chiếc lược Nga, mấy hộp kem dưỡng da, phấn, sáp môi, nước hoa. Hoàn toàn như ngày ấy. Boris không quên thứ gì hết.

- Boris... Boris... anh làm cái trò gì vậy? - Nàng thì thầm quay về phía chàng và nép vào người chàng - Boris... Tình yêu của em... Boris thân yêu của em...

Chàng ôm chặt nàng trong lòng, như che chở tấm thân mảnh dẻ của người tình bằng tất cả sức cường tráng nam nhi của chàng. Bây giờ Stephanie quên sạch tất cả mọi thứ, chỉ còn thấy người tình. Người đã qua bao năm tháng nàng khắc khoải mong chờ. Và từ hôm chàng đến Paris, nàng khao khát chờ mong. Đã có lúc nàng thầm trách chàng sao còn gìn giữ quá như thế đối với nàng. Sao chàng không dìu mình ngã xuống, buộc mình phải phục tùng, dâng hiến thân xác cho chàng?

Bây giờ Stephanie mới chợt hiểu. Tất cả những vẻ "bí hiểm" lâu này của Boris chính là để dẫn dắt đến giây phút này. Nàng nép chặt thêm vào Boris, thì thầm:

- Ôi, anh yêu của em, người tình của em...

- Stephanie! Vừa rồi anh đã trút bỏ cái lốt hoàng thân Biotsky và em đã trút bỏ cái lốt phu nhân Bourdeilles. Bây giờ chúng ta trở về với chiến trường Crimée, với pháo đài Sebastopol, với phòng giam có cô nữ tù binh người Pháp... Ôi, Stephanie, tình yêu của anh! Chúng ta lại được là của nhau, thuộc về nhau. Tấm thân em lại áp chặt tấm thân anh. Môi anh lại áp chặt môi em...

Dĩ vãng cách đây 12 năm đã trở lại. Stephanie thấy lại niềm cuồng si ngày đó, sự hoàn toàn buông thả ngày đó. Họ vẫn vừa ôm nhau, môi áp chặt vào nhau, cởi dần áo quần cho nhau. Họ điên cuồng trong ân ái. Cả thế gian biến mất, chỉ còn cặp người tình. Stephanie lại thì thầm những câu đúng như 12 năm trước, trong lúc nép vào vòng tay Boris - Yêu em đi, Boris... yêu em đi, như đêm hôm qua... như đêm hôm đó... yêu em đi. Boris, tình yêu của em...

Trong thành phố Paris đông đúc và náo nhiệt đến cực độ, nơi những người Paris thật sự bắt đầu chạy trốn. Stephanie chỉ còn là của Boris. Nàng yêu chàng bằng tất cả thân thể và tâm hồn. Boris khôi phục trong nàng nhu cầu tình ái vốn là bản chất của nàng. Chàng mới đúng là người đàn ông khiến bên chàng Stephanie cảm thấy mình yếu đuối và cuồng nhiệt. Chàng là người đàn ông mà mọi người phụ nữ đều ao ước, người đàn ông đẹp, cường tráng, đam mê, dịu dàng và dữ dội.

Stephanie chỉ viện ra một cái cớ cho bạn bè và bà mẹ chồng:

- Con không thể đi được. Con phải trông gian hàng ở triển lãm và con phải chờ để đón và tiếp những khách hàng quan trọng.

Stephanie trao các con cho Noémie, đề nghị chị đưa chúng đến lâu đài Chaulonniere. Nàng chỉ giữ lại Aimé. Khi anh biết mối quan hệ tình ái giữa Stephanie và Boris khởi đầu từ trong cuộc chiến tranh Crimée thì Aimé rất vui vẻ. Stephanie không hề ngạc nhiên. Nàng biết Aimé tán thành mọi thứ gì đẩy nàng ra xa René và sẵn sàng đồng lõa với nàng trong việc tạo ra sự xa cách ấy.

Sáng nào Aimé cũng đánh xe đến khu ngoại ô Sablons đón bà chủ để chở nàng vào nội thành, đến phố Vivienne, đến khu triển lãm, và buổi tối anh lại chở nàng về "phòng giam" tình ái, nơi nàng chờ người tình. Trong khi chờ Boris, nàng trò chuyện với Anna về chàng. Anna kể thao thao không bao giờ hết về ông chủ của chị ta, về lâu đài đồ sộ của ông chủ ở Kiev. Chị ta ca ngợi hết lời sự sang trọng xa hoa của tòa lâu đài này. Anna còn kể cho "bà chủ" nghe về rừng rú, làng mạc, dân cư dưới quyền Boris mà chàng không bao giờ chịu bán đi. Boris có hàng ngàn và hàng ngàn nông nô và họ là những đứa con trong khi chàng là cha là mẹ họ.

Nghe Anna kể, Stephanie mỉm cười hình dung ra Boris trong lâu đài ở Kiev và trong lãnh địa của chàng. Rất nhiều điều Anna kể về ông chủ của chị ta Stephanie không làm sao hiểu nổi, cũng như đối với Boris, nàng là người phụ nữ bí hiểm, kỳ lạ, có công việc kinh doanh và điều khiển kinh doanh.

Stephanie chờ một dịp thuận lợi nào đó để giảng cho Boris hiểu đầy đủ hơn về cuộc sống phương Tây, cuộc sống của nước Pháp, cuộc sống của nàng. Nàng muốn Boris gần nàng hơn. Nàng muốn tặng thêm cho Boris niềm thích thú được trở lại Paris, được sống ở Paris hàng tháng liền, bởi nàng muốn giữ chàng bên mình càng nhiều càng tốt. Nhưng nàng nhận thấy Boris không thể hiểu được những điều nàng nói.

Là một địa chủ đại quý tộc Nga, Boris quen coi nông nô như súc vật, chàng quen sai bảo, đánh đập họ. Chàng không thể hiểu nổi một người phụ nữ quý phái mà lại làm việc, nhất là công việc kinh doanh. Dần dần Stephanie hiểu ra rằng không thể làm cho Boris gần được cách suy nghĩ của người phương Tây. Nàng đành bằng lòng quan hệ tình ái say đắm trong lúc họ gần gũi làm tình. Một hôm, Stephanie thì thầm vào tai người tình:

- Boris của em. Hai chúng ta cần hiểu nhau hơn. Anh phải đến gian hàng của em, anh phải ở lại đó, anh phải suy nghĩ phần nào giống như em. Boris yêu quý, em rất cần anh yêu tất cả những gì của em, yêu em đúng như em hiện giờ. Em muốn có thể nói mọi chuyện với anh, như thể chúng ta không bao giờ xa nhau.

Boris ôm chặt nàng, hơi ngẩng đầu lên nói:

- Anh sẽ trở lại đây với em, Stephanie. Anh thề là như thế. Em cũng sẽ thề là một ngày nào đó em sẽ đến Kiev. Anh muốn biết mọi thứ về đất nước em, nhưng anh cũng muốn em biết mọi thứ về đất nước anh. Em bảo em muốn anh nhìn thấy cuộc sống của em để nghĩ đến em nhiều hơn. Anh cũng muốn em nhìn thấy cuộc sống của anh để không bao giờ quên anh. Em hãy thề đi, Stephanie. Hãy thề bằng miệng em trên miệng anh đi.

Hai cặp môi áp vào nhau, họ mấp máy không ra tiếng.

- Em thề với anh...

- Anh thề với em...

Quận chúa Natasa ở Anh trở về, dừng lại Paris bốn ngày rồi đi thăm Tây Ban Nha, không làm đảo lộn gì cuộc sống của Stephanie và Boris. Quận chúa về đây để tiếp đại công tước Marie nước Nga và quận chúa Oscar nước Thụy Điển mà cô có dịp được gặp tại Kiev. Sau đấy quận chúa lại đi Italia, thăm Venise, Rome và Naples, bỏ mặc chàng Boris tội nghiệp và thân yêu còn bận thu xếp nốt những việc Nga hoàng giao phó tại Paris.

Stephanie được mời đến dự một số cuộc chiêu đãi đó. Chia sẻ phần cách sống của người Nga, nàng ngạc nhiên thấy rằng họ sống và nghĩ theo cách rất lạ. Từ ngày đó Stephanie hiểu thêm Boris, đồng thời Boris, do khả năng thích ứng kỳ lạ của dân tộc Nga, đã dần dần tiếp thu cách sống của người Paris.

Bây giờ Boris đến thăm Stephanie nhiều lần trong tuần tại khu triển lãm. Chàng thích thú đứng trong gian hàng và hiếu kỳ quan sát cách Stephanie tiếp khách hàng, trình bày cho họ thấy những phẩm chất, những mặt hàng của công ty Dytteville, đặc biệt là các loại gỗ quý chuyên chở từ các miền nhiệt đới, trong đó có hòn đảo Nouvelle Calédonie^[1]. Nhờ nàng, Boris thấy được mặt hấp dẫn của công việc kinh doanh ngang với sức hấp dẫn của cơ thể người tình.

- Em là ai, người tình của anh? - Một hôm khi họ ở bên nhau ở khu ngoại ô Sablons, Boris đã hỏi nàng như vậy - Em luôn thay hình đổi dạng như mặt biển. Em dịu dàng như tuyết, em cương nghị đồng thời mềm mại như sợi mây mà em đẹp hơn cả ánh mặt trời.

- Em chỉ là người được anh yêu, Boris. Em không muốn là thứ gì khác.

- Em cũng muốn thành người phụ nữ kinh doanh - Chàng nói và giơ ngón tay đe nàng - Em yêu cả kinh doanh...

- Ôi, đó là chuyện ngày mai, Boris. Lúc này chỉ có anh và em.

Họ chỉ có hai người với nhau, đúng thế.

Stephanie tiếp tục từ chối mọi tặng phẩm Boris năn nỉ nàng nhận. Nàng không muốn nhận nữ trang, lông thú quý, đồ chơi - ten, những bộ đồ bằng vàng và sơn mài. Nàng không muốn lấy gì hết và cố gắng giải thích cho người tình hiểu rằng nàng không thể đeo những thứ đó ra cho người khác thấy.

- Nhưng anh sẽ để lại thứ gì cho em được, Stephanie? - Boris khẩn khoản nói.

- Anh để lại cho em kỷ niệm về Boris... kỷ niệm về anh! Thế chưa đủ sao? Em chỉ cần mỗi thứ đó.

- Em hãy sang Nga với anh...

- Anh phải hiểu. Điều đó không thể được. Và lại chính anh cũng không muốn em đi với anh. Mà sang bên đó em sẽ sống ra sao? Em sẽ vô công rồi nghề.

- Thôi được, anh sẽ lại sang đây với em vậy, Stephanie - Chàng đứng dậy, đi về phía pho tượng Chúa - Anh sẽ sang. Anh chờ trước Chúa. Nếu không anh sẽ chết vì em.

Stephanie từ từ bước đến bên chàng, nép người trong vòng tay chàng, thì thầm:

- Em sẽ đợi anh, Boris. Khi nào anh về Nga, anh để lại pho tượng kia, em sẽ thắp nến thường xuyên, sẽ thay hoa tươi trên bàn thờ kia, sẽ nhớ đến anh. Thứ đó em có thể cho mọi người thấy mà họ không biết đó là kỷ vật tình ái của anh.

- Stephanie, anh sẽ tặng em một pho tượng Chúa khác, đẹp hơn, có gắn hồng ngọc, bích ngọc và các loại đá quý khác...

- Không, em chỉ cần pho tượng này. Trị giá của nó chính là ở trong lòng em, bởi nó là của chúng ta. Hai chúng ta đã cùng ngắm nó. Không ai thấy được giá trị của nó bằng em. Chỉ em mới thấy được.

Thời gian cứ trôi. Đã sắp đến lúc mọi người trở về Paris: Bà Francoise, các con nàng, vợ chồng Resmont, vợ chồng René và Agnès Guinchamp. Cả quận chúa Natasa, vợ Boris cũng từ Italia trở về Pháp để dừng lại ở đây vài tuần lễ. Cuộc sống chỉ có hai người với nhau của Boris và Stephanie sắp chấm dứt. Sau khi mọi người trở về Paris, họ sẽ chỉ gặp gỡ nhau ở mức độ, còn phải tính đến "những người khác".

May thay quận chúa Natasa luôn hết sức bận rộn các buổi chiều. Phu nhân Morny muốn khai thác cô, luôn bám cô. Các buổi tối họ đều có các buổi chiêu đãi, tiệc tùng. Stephanie có thể đến đó và gặp Boris. Nàng không ưa vũ hội nhưng trước ngày vợ chồng Boris và Natasa về nước, trong một cuộc chiêu đãi, nàng đã nhảy với chàng.

Rồi đến ngày Stephanie đem pho tượng Chúa đi. Họ phải thối tắt ngọn nến thắp trên bàn thờ suốt ngày đêm. Hai người nhìn nhau mãi, trong lòng thầm nghĩ, việc tắt ngọn nến kia phần nào cũng báo trước tình yêu giữa họ chấm dứt.

Stephanie nói:

- Sao chúng mình lại khóc nhỉ? Anh còn quay lại Paris kia mà... Anh nhất định phải trở lại đây... chúng tay hãy thối tắt ngọn nến kia và gỡ pho tượng xuống. Em sẽ tự tay gói nó lại và chúng ta phải bình tĩnh. Chúng ta sẽ luôn nghĩ đến lúc gặp lại nhau. Cần phải tin rằng chỉ nay mai thôi chúng ta lại được gặp nhau.

Nàng tháo chiếc nhẫn trên bàn tay đưa chàng.

- Anh cầm lấy thứ này. Đây là nhẫn thời con gái của em. Nó là của riêng một mình em. Anh giữ lấy nó, chừng nào anh còn yêu em...

- Anh sẽ yêu em mãi mãi, Stephanie...

- Boris, chúng ta phải chia tay thôi. Tất cả những điều em có thể nói với anh lúc này là "Em yêu anh... Em yêu anh... em yêu anh" anh đưa bàn tay cho em và hai cặp môi chúng ta hãy chạm vào nhau lần cuối cùng.

Họ chạm môi vào nhau dịu dàng, âu yếm. Rồi họ thối tắt ngọn nến trên bàn thờ, gỡ pho tượng Chúa. Stephanie bọc pho tượng vào tấm khăn san của nàng, không nhìn Boris, nàng đi ra cửa:

- Stephanie!

Nàng đi không ngoái đầu lại, giống như ngày nào nàng trốn khỏi pháo đài Sebastopol.

Trong lòng đau đớn, hai mắt hoa lên, Stephanie lảo đảo như người say rượu, mang đi hình ảnh chàng trong trái tim nàng. Nàng khóc, nhưng không phải lúc này mà sau đây, khi nàng trở lại giao tiếp với bạn bè thân thích khác. Ngày ngày nàng nhìn lên pho tượng Chúa. Nàng thả nến để ngày nào cũng có một ngọn đang cháy trên bàn thờ. Nàng thay hoa tươi hàng ngày. Và nàng khẩn lời yêu thương đến Boris.

Về đến nhà, nàng bảo Aimé:

- Bày thứ này lên mặt tủ. Đây là quà tặng của hai ông bà Biotsky.

- Ta bày ở đâu đây? - Aimé hỏi - Trong phòng khách chăng, thưa bà chủ? Để mọi người đều nhìn thấy?

- Đúng thế, tại phòng khách.

- Món quà đẹp quá.

- Đây là pho tượng Chúa phổ biến ở khắp nước Nga.

Một vẻ nghi ngờ hiện lên trong ánh mắt Aimé nhưng anh không nói gì. Stephanie thấy trong lòng đột nhiên trống rỗng khủng khiếp. Nàng vội vã bảo Aimé đóng xe. Trong lúc chờ đợi nàng thả nến và đặt hoa tươi lên trước pho tượng Chúa.

Aimé chở nàng đến biệt thự Resmont, nhưng cả nhà Resmont đều đi vắng. Nàng đến gia đình Albaont cũng không thấy ai. Nàng đến nhà cha mẹ chồng hy vọng gặp Hippolyte, nhưng cậu đã rời Paris sáng nay và không nói đi đâu. Ông Georges, bố chồng nàng cũng đi vắng. Stephanie không ngồi lại đợi ông về mà ra thẳng xe.

Nàng cố tự đấu tranh bản thân để không nghĩ đến Boris. Cổ họng nàng khô khốc, tim nàng nghẹn lại.

- Tối nay có chuyến tàu nào đi Tour không nhỉ?

- Có. Vào 9 giờ 45, thưa bà chủ. Và tàu đến Tour vào lúc quá nửa đêm.

- Hay lắm. Vậy ta về nhà chuẩn bị một chiếc hòm và hai túi xách. Đêm nay ta sẽ ngủ lại thành phố Tour. Vì không thể đến lâu đài Chaulonniere lúc đêm khuya được.

Stephanie muốn rời khỏi Paris trước Boris. Nàng không thể ngồi lại đây mà nghĩ đến lúc Boris ra ga, lên tàu. Nàng phải rời Paris ngay tối hôm nay.

Đến Chaulonniere, Stephanie gặp đông đủ: Hippolyte, bà Francoise, Noémie, hai đứa con sinh đôi Armand và Charles, hai đứa con sau Maurice và Valentine. Thấy mẹ, các con nàng reo hò sung sướng.

Ba ngày sau, cả gia đình kéo về Paris. Stephanie giới thiệu với mọi người pho tượng Chúa, quà tặng của

hoàng thân Boris Petrovich Biotsky. Mọi người trầm trồ khen ngợi pho tượng đẹp và gần nhiều đá quý. Riêng René sa sầm nét mặt. CHàng biết như vậy là Stephanie đã đan dúi với Boris trong những ngày qua. Giữa lúc đó, chàng, mối tình đầu của nàng, lại bị nàng hờ hững xua đuổi. Niềm kiêu hãnh đàn ông của René bị xúc phạm mãnh liệt.

Stephanie đọc được những ý nghĩ diễn ra trong đầu René. Nàng đoán, nếu không có ai, chỉ hai người với nhau, chắc chắn René sẽ xỉ vả nàng hết lời.

Stephanie nóng lòng đợi tin tức Boris. Nàng nhận được lá thư đầu đón, lá thư của một người đàn ông 40 tuổi viết cho người tình mà chàng yêu say đắm, người duy nhất chàng thật sự yêu. Sau khi suy nghĩ, cân nhắc, Stephanie lấy giấy bút viết thư trả lời. Nàng viết rằng nàng yêu chàng. Nàng chờ chàng và tin rằng chàng sẽ trở lại với nàng. Stephanie tin Boris cũng như đã từng tin Armand và André.

Trong thâm tâm, Stephanie coi Boris là chồng mình, cũng như Armand và André. Boris là người mà nàng luôn nghĩ đến và che chở nàng khỏi René là người nàng nhận thấy tuy tỏ thái độ cam chịu nhưng vẫn vô cùng nguy hiểm.

Thư từ trao đổi giữa Stephanie và Boris tiếp tục đều đặn, hàng ngày nàng đều đốt nến trên bàn thờ, thay hoa tươi và khấn Thượng đế phù hộ cho chàng, cho tình yêu giữa họ. Mọi thứ đó vẫn diễn biến đều trong năm 1867. Nhưng sang 1868, tình hình có nhiều phức tạp. Stephanie gặp một loạt khó khăn: bệnh tật của con cái, kinh doanh vấp phải nhiều trở ngại.

Tình hình chính trị cũng có nhiều rối ren: nước Pháp dưới quyền chuyên chế của Hoàng đế Napoléon III ngày càng bị cô lập. Hai chữ "chiến tranh" bắt đầu được nhắc đến trên miệng của nhiều người. Stephanie hốt hoảng "Lại chiến tranh nữa sao?"

Nàng tìm đến Achille để hỏi. Anh cười chua chát nói:

- Đúng đấy. Nước Phổ đang muốn gây chiến. Chỉ cần một bài diễn văn hiếu chiến của vua Guillaume là lập tức thị trường chứng khoán rồi loạn ngay và trị giá các cổ phiếu sẽ sụt một cách thảm hại.

- Nhưng bao giờ? Bao giờ xảy ra chiến tranh? - Stephanie lo lắng hỏi.

- Biết bao giờ? Chỉ biết nước Pháp càng ngày càng sa sút và cô độc. Quân Phổ hung hăng và phen này cả Nga cũng đứng về phía Phổ.

"Cả nước Nga" - Nàng choáng váng nghĩ.

- Chúng ta đang cố kéo dài - Achille nói - Chỉ sang năm chúng ta sẽ hoàn thành kênh Suez và lúc này, càng đẩy lùi thời gian nổ ra chiến tranh càng tốt. Theo tôi, cũng phải vài năm nữa.

"Vài năm" - Nàng tự nhủ và nghĩ đến Boris. Vậy là chàng còn có điều kiện sang Paris. Ta lại gặp chàng và hai ta lại được hưởng hạnh phúc. Phải vài năm nữa kia mà.

Boris báo cho nàng biết mùa hè chàng sẽ sang Pháp., nhưng chưa đến mùa hè nàng nhận được lá thư mang lại cho nàng nỗi thất vọng ghê gớm. Boris cho biết Nga hoàng không muốn cho những người hoàng tộc sang Pháp, nhất là để dự lễ kỷ niệm 100 năm ngày sinh của Napoléon Đệ nhất, kẻ thù của nước Nga. Boris hy

vọng sang năm chàng sẽ tham gia phái đoàn của vua Nga dự lễ khánh thành kênh đào Suez.

"Sang năm" - Stephanie đau đớn nghĩ thầm. Một năm ấy dài bằng cả thế kỷ.

Nàng biết làm cách nào bây giờ?

Chẳng lẽ lặp lại sự mạo hiểm hồi chiến tranh Crimée?

Bay ngay sang với người tình?

Stephanie suy nghĩ suốt mấy tiếng đồng hồ rồi thở dài ngao ngán "Giá như ta trẻ lại được 10 tuổi thì ta đi ngay. Nhưng bây giờ ta đi sao được? Còn công việc kinh doanh, còn con cái?"

Tất cả các báo chí đều đăng lễ khánh thành vĩ đại kênh đào Suez mà vinh quang thuộc về nước Pháp và nền vương triều Napoléon III. Nàng đọc tỉ mỉ các bài báo nêu tên phái đoàn các nước cùng tên những nhân vật quan trọng tham gia phái đoàn ấy. Nàng thấy có tên hoàng thân Boris Petrovich Biotsky.

Ít hôm sau, Stephanie nhận được lá thư người tình. Chàng nói rất ít đến nghi lễ cực kỳ long trọng kia mà dành phần lớn nói về tình cảm của chàng đối với nàng.

"... Đã từ lâu anh tính kế sang với em. Gần đây anh tiến hành xoay một chân trong đại sứ quán Nga tại Paris, tiện cơ để nghiên cứu công nghệ đường sắt, kỹ thuật nông nghiệp của nước Pháp. Em yêu của anh! Lúc nào anh cũng nghĩ đến em. Lúc nào anh cũng khao khát được hôn em, ôm chặt tấm thân em, được cùng em mê mê trong cuộc ân ái. Ôi, trước Chúa nhân từ, em mới chính là vợ anh... "

Một niềm sung sướng tràn ngập khiến Stephanie thấy người hăm hập như lên cơn sốt. Boris! Cuộc sống! Tình yêu! Stephanie nhìn thấy mọi thứ xung quanh đều đẹp lên bội phần. Bây giờ nội dung cuộc sống của nàng chỉ còn là chờ Boris. Nàng tính sẽ đưa chàng đến cảng Le Harve xem những con tàu của công ty, đến Vendée thăm lâu đài và điền trang của nàng. Stephanie hy vọng sẽ gắn chàng vào với việc kinh doanh của công ty Dytteville, với cuộc sống của nàng.

Cuộc trưng cầu dân ý ngày 18 tháng 5 năm 1870, các thành thị đều chống lại Hoàng đế Napoléon III nhưng nông dân ủng hộ Ngài. Kết quả cuối cùng 1,572,000 phiếu chống nhưng 7,359,000 phiếu ủng hộ. Vương triều Napoléon III vững mạnh hơn bao giờ hết. Tại thị trường chứng khoán cổ phiếu loại 3% tăng từ 67 franc lên 70 franc.

Vậy là triển vọng hòa bình nhiều hơn. Diễn biến tại các triều đình khác ở châu Âu cũng củng cố thêm lòng tin của Stephanie. Hòa bình đồng nghĩa với Boris và tình yêu!...

Tháng 6 Stephanie về thăm lâu đài Vendée, sau đó nàng đến lâu đài Fermondy nghỉ, định ở lại đó ít lâu. Đêm hôm đó nàng đang ngủ say thì tiếng ồn ào và tiếng chân người chạy rầm rập ngoài hành lang làm nàng thức giấc. Chuyện gì vậy? Stephanie sửng sốt.

Nàng vội choàng tấm áo ngủ ra ngoài, cầm ngọn đèn chạy xuống thang gác. Ngoài phòng khách các ngọn đuốc thấp sáng trưng và nàng nghe tiếng khóc nức nở... Amélie! Và tiếng Achille dỗ vợ.

Tại sao Achille lại ở đây? Chắc anh ấy phi ngựa đến đây để báo tin gì quan trọng lắm. Nhưng tin gì mà Amélie khóc?

- Anh muốn hôn hai mẹ con em trước khi lên đường - Tiếng Achille nói.

"Lên đường? Achille đi đâu? Tập trận gì chẳng?" Stephanie ngạc nhiên. Nàng tiến lên vài bước và nhìn thấy lưng Achille. Anh đang ôm chặt vợ trong vòng tay. Amélie gục đầu vào vai chồng, hai vai chị rung lên.

- Chào Achille! Có chuyện gì vậy? - Stephanie lo lắng hỏi.

- Chiến tranh!

Hai chữ ấy như ngọn roi quất vào giữa mặt nàng. Không! Không thể có chuyện ấy được! Lại những xác chết ngổ ngang trên bãi chiến trường? Lại những thương binh gào thét, rên rỉ trong các trạm cấp cứu chật kín và bẩn thỉu? Chiến tranh! Chiến tranh với ai?

- Không! Không thể có chuyện ấy được. Họ điên cả rồi sao? Tại sao lại chiến tranh? - Stephanie đau đớn nói.

- Do một thông điệp của Ngài Bismark^[2] vừa gửi tới, giống như một lời lăng mạ chúng ta, một trái bom. Tôi không hiểu rõ lắm. Nhưng cô sẽ thấy nội dung bức thông điệp ấy trên báo tôi đem đến kia kìa.

Stephanie nhìn theo bàn tay Achille và thấy một cuộn báo. Nàng nghĩ đến Boris! Vậy là chàng không đến Paris được nữa.

- Sao mà đột ngột thế! - Nàng bối rối nói.

- Hình như không phải đột ngột đâu. Nhưng thôi, tôi phải đi bây giờ. Tôi bị điều đến quân đoàn sông Rhin.

Stephanie nhắm mắt lại.

- Ôi, thế là lại chiến tranh!

- Khắp Paris đang bùng lên nổi phản nộ. Đâu cũng thấy người ta la hét "Đả đảo quân Phổ" Và họ hát quốc ca Marseillaise vang động trên đường phố.

- Em sẽ chờ anh, Achille! - Amélie thì thầm, giọng nghẹn ngào.

- Mai tôi sẽ đi Paris! - Stephanie nói.

- Không, đừng. Có họa điên mới đến đó, Stephanie...

- Tôi sẽ về Paris sáng mai! - Nàng nói rồi hấp tấp trở về phòng, cầm theo một tờ báo.

Hai vợ chồng Achille và Amélie đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn theo bóng Stephanie khuất sau cửa phòng khách.

- Cô ấy điên rồi! Nhưng không thể thay đổi ý kiến của cô ta được đâu.

Stephanie hầu như khỏa thân, nằm trên giường đọc bản thông điệp đăng trên một tờ báo nàng mượn của Achilles. Nàng chỉ thấy đó là một thông điệp ngoại giao, lời lẽ cứng cỏi, khô khan, không hề thấy đó là "một cái tát", "một sự lãng mạ nước Pháp" như Achilles nói.

Vậy là Boris sẽ không sang với nàng được nữa.

"Mai mình sẽ về Paris, Stephanie thầm nghĩ - mình sẽ tìm hiểu thêm tình hình và rất có thể lại một lần nữa mình lao vào cơn bão tố... "

SỰ SỤP ĐỔ CỦA VƯƠNG TRIỀU

Đến Paris, Stephanie đi thẳng đến biệt thự Lomanais. Cửa bên ngoài đóng, nàng chỉ gặp mấy gia nhân. Họ không biết gì hết. Nhưng nàng cần phải gặp René. Chàng lại sắp ra trận và nàng thấy phải gặp chàng, nhìn chàng, nghe chàng nói. René sẽ nói gì với mình đây, Stephanie chưa biết, nhưng nàng thấy nhất thiết phải gặp René.

Nàng lục lọi trong xắc tay lấy ra ít tiền lẻ đưa người gia nhân.

- Khi nào ông chủ về, nói giúp tôi là tôi rất cần gặp ông chủ.

Trên đường về nàng chỉ nghĩ đến hai người: Boris không đến được với nàng nữa và René thì sắp ra trận.

Hôm sau, để thấy được không khí chung, Stephanie đi bộ ra thị trường chứng khoán và dọc theo các đại lộ xanh. Chỗ nào cũng thấy dân Paris tụ tập, hô vang những khẩu hiệu "Đả đảo Phổ!" "Vương triều Pháp muôn năm!"

Nhưng nàng cũng bắt gặp một đám biểu tình giương biểu ngữ "Đả đảo chiến tranh!"

Hôm sau, khi Aimé chở nàng đến phố Vivienne, nàng bảo anh:

- Đừng đợi tôi. Anh đánh xe về nhà trước. Tôi muốn đi bộ để thấy khung cảnh đường phố. Thật ra nàng đuổi Aimé về để đến biệt thự Lomanais. Nàng muốn gặp René nhưng lại tự thanh minh với bản thân rằng René hầu cận cạnh hoàng đế, chắc có nhiều tin tức.

Stephanie đi theo những đường phố bồng bồng sát khí, dọc theo phố Sebastopol. Nàng đến biệt thự Lomanais nhưng René vẫn chưa về.

10 giờ tối hôm đó chuông ngoài cửa reo lên làm nàng giật mình "René!" - Nàng vội khoác lên người tấm áo choàng mặc nhà, hấp tấp chạy xuống thang gác. Vừa đi nàng vừa xỏ tay vào ống tay áo và thắt đai lưng. Nhưng đó là tên gia nhân của René.

- Thưa phu nhân, ông chủ đã đi rồi.

- Đi rồi? - Cổ họng nàng tắc lại.

Nàng giật vội chiếc phong bì trong tay tên gia nhân, bóc ra đọc:

Phu nhân thân mến,

Xin cảm ơn phu nhân đã đến nhà tôi, nhưng tôi xin nói ngay rằng tôi chỉ tranh thủ về qua nhà trong lúc đoàn tàu chưa chạy. Vài ngày nữa Agnès sẽ về đây cùng với các cháu. Tôi tin rằng phu nhân vốn can đảm sẽ giúp cho vợ tôi trấn tĩnh lại. Tôi sẽ viết thư cho phu nhân ngay khi có thể gửi thư được. Rất thân mến.

René de Guinchamp.

Tên gia nhân đã đi rồi, Stephanie đọc lại lá thư ngắn ngủi. Nàng cảm thấy René có những ý ngầm gì đó giữa những dòng chữ. Tại sao chàng lại yêu cầu mình giúp đỡ Agnès? Phải chăng chàng còn muốn nhắn gửi mình "Cả em nữa, hãy đợi anh! Anh rất đau khổ và anh rất cần đến em!"?

Ngày 18 tháng 7 vua Napoléon III cùng thái tử mới 14 tuổi bước lên đoàn tàu hỏa để ra mặt trận. Ngài trực tiếp chỉ huy binh đoàn sông Rhin. Stephanie được biết Hoàng đế đang bị sỏi bàng quang, đã mừng mủn nhưng Ngài không chịu mổ.

Và lần này, vua ra trận, quyền chấp chính tạm giao vào tay Hoàng hậu Eugénie.

Liên sau đấy những tin thất bại được đưa về. Cả thành phố náo động. Được tin Agnès đã về Paris, Stephanie vội vã đến biệt thự Lomanais. Nàng bắt gặp một Agnès xanh lợt, mắt đỏ hoe. Bất chấp mọi lời an ủi của nàng, Agnès vẫn không trấn tĩnh thêm được chút nào.

Cho đến buổi sáng hôm đó, Stephanie đến thăm Agnès như thường lệ và gặp Madeleine ở đó. Madeleine có người anh họ làm Bộ trưởng Công chính nên biết rõ tình hình. Chị bước vào với bộ mặt sừng húp.

- Phải rời khỏi Paris thôi, Stephanie! Vua đã bị bên địch bắt làm tù binh. Hoàng tử vừa mới nhận được điện tín từ mặt trận gửi về.

- Không thể có chuyện ấy, Madeleine! - Stephanie kêu lên - Vua không thể là tù binh được!

Madeleine nói bằng giọng uất ức:

- Tại Sedan, Stephanie! Trận chiến đấu bắt đầu vào lúc 4 giờ sáng. Đến 6 giờ, Thống chế Mac Mahon bị thương. 12 giờ trưa, làng Bazeilles bốc cháy. 1 giờ đơn vị lính Bắc Phi đột phá vào trận địa địch, bị bộ binh địch tiêu diệt không còn một mống. 3 giờ chiều, Vua ra lệnh treo cờ trắng trên tòa nhà của Ngài trong thành phố Sedan.

- Tin của chị có chính xác không đấy, Madeleine? Tôi nghe khó tin quá. Làm sao có thể thảm hại đến mức đó được?

- Chị đã thấy tôi đưa tin không chính xác bao giờ chưa, Stephanie?

- Chưa. Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?

- Mai tôi rời khỏi đây.

- Sao lại thế? Nếu như Hoàng đế bị bắt làm tù binh...

- Đúng thế.

- Thì có nghĩa chiến tranh đã kết thúc!

- Không đâu! Chiến tranh sẽ tiếp diễn. Trong vòng 15 ngày nữa, quân Phổ sẽ tiến vào Paris. Ta đi thôi, Stephanie.

Choáng váng trước cái tin khủng khiếp kia, Stephanie im lặng.

Nàng thét lên đầy uất giận:

- Tôi không đi đâu hết! Tôi sẽ viết thư cho bà Francoise yêu cầu bà ở lại lâu đài Chaulonniere với đám trẻ. Agnès cùng hai đứa con chị ấy đến đó lánh nạn. Lúc này chị ấy đang chờ chúng ta. Chị và tôi hãy lên đó. Liệu cách nói thế nào để Agnès khỏi hoang mang quá. Chồng chị ấy, anh René, rất có thể cũng bị bắt làm tù binh cùng Hoàng đế.

Lúc này Stephanie chỉ nghĩ đến René. Hiện chàng ra sao? Chết? Bị thương? Bị bắt làm tù binh? Hay chàng thoát được? Bao giờ mình mới có tin tức về chàng?

- Tôi không biết làm gì nữa - Nàng thì thầm - Chúng ta vẫn phải giữ được bình tĩnh trước mặt Agnès.

Agnès nằm trên giường xanh xao, rầu rĩ, hai mắt đỏ ngầu như người sốt cao. Hai môi khô khốc.

Stephanie cố lấy giọng dịu dàng nói:

- Agnès thân yêu. Chị phải tìm thầy thuốc khác. Ông này chữa bệnh cho chị xem chừng không được tích cực lắm. Chị mệt mỏi quá đấy mà. Cần về thôn quê, hít thở không khí trong lành. Mà như thế cũng có lợi cho các cháu. Chúng hồi này cũng xanh xao quá.

- Không tình trạng của tôi khác - Agnès cố nở một nụ cười rầu rĩ - Tôi không thể làm gì khác ngoài nghỉ ngơi. Nếu đi đường sẽ rất nguy hiểm.

Stephanie giật mình. Nàng khẽ nói:

- Chị định nói là...

- Đúng thế. Tôi có thai. Tôi hy vọng kỳ này sinh con trai. Tôi muốn có đứa con trai... Gia đình sẽ hạnh phúc biết bao nhiêu.

Stephanie thương xót nhìn bạn gái chân thật và khờ khạo với hai đứa con gái gầy gò xanh xao. Nàng hoảng sợ nghĩ đến lúc quân Phổ kéo vào Paris, bao vây thành phố, chiếm đóng thành phố và có thể sẽ phá trụi thành phố hoa lệ này.

- Ôi, tin mừng đấy, Agnès! - Madeleine bước đến giường trườn mền cầm tay Agnès - Chị hạnh phúc quá đấy!

- Tin này anh René đã biết chưa? - Stephanie hỏi.

- Biết. Chính vì vậy mà lúc ra đi, chồng tôi rất lo co tôi. Sau lần sinh cháu Catherine, bác sĩ đã khuyên tôi không nên có thai nữa. Sau đó tôi lại sinh thêm cháu Juliette. Tôi thấy khỏe ra đôi chút đã mừng vì vậy nên mới... Chỉ chị là có thể hiểu được tâm trạng của tôi.

Bây giờ Stephanie đã hiểu tại sao trong thư gửi cho mình, René lại khẩn khoản nhờ mình giúp đỡ vợ chàng như vậy. Đột nhiên, nàng cảm thấy như mình bị lừa. Nàng giận dữ nói:

- Tin tức rất tồi. Hoàng đế bị cầm tù. Cần phải rời khỏi Paris thôi. Bọn Phổ sẽ kéo đến đây.

Madeleine cố cười để trấn an Agnès:

- Mai tôi sẽ chạy loạn tại vùng gần Bordeaux! Nếu chị muốn, tôi sẽ đưa chị đến lâu đài Chaulonniere. Chỉ mấy tháng đầu vất vả, sau đấy cái thai đã lớn thì không vất vả gì nữa.

- Cảm ơn, Madeleine! Nhưng tôi không thể đi được. René nghĩ tôi vẫn ở Paris. Nếu có chuyện gì nguy hiểm, anh ấy sẽ đến đây đón tôi.

- Đón chị? Không đâu, Agnès. Chị phải nhìn thẳng vào sự thật. Quân Phổ kéo đến Paris. Paris thành bãi chiến trường. Sáng nay tôi cùng Stephanie thấy dân Paris lũ lượt chạy loạn. Hiện xe lửa còn chạy nhưng chỉ vài hôm nữa, đường sắt sẽ thôi hoạt động.

- Tôi hiểu, Stephanie. Nhưng chị thì sao? Madeleine đi, vậy chị có đi không?

- Tôi ở lại! - Nàng nói giọng đanh thép.

- René nói đúng, anh ấy bảo chị là người can đảm hiểm có. Vậy tôi xin chị một điều...

- Điều gì, Agnès?

- Chị ở đâu tôi sẽ ở đó. Lúc nào tôi cũng được ở bên cạnh chị. Đấy cũng là điều chồng tôi mơ ước.

- Nhưng tôi không có thai!

- Không sao, tôi cần phải ở bên chị, Stephanie!

Lúc ngồi vào cỗ xe của Madeleine, chị nói với Stephanie:

- Hay tôi hoãn chuyến đi vài ngày để chờ thuyết phục thêm Agnès?

- Không nổi đâu. Chị cứ đi ngày mai, đừng lần lữa. Nếu như chị nhìn thấy quang cảnh nhốn nháo ở ga Đông, chắc chắn chị đi ngay từ hôm nay ấy chứ - Stephanie nói - Tôi chỉ đề nghị một điều là chị chịu khó viết thư đều đặn cho tôi biết tin.

Hôm sau, 8 giờ sáng Aimé chở Stephanie đến thị trường chứng khoán. Trên những tờ thông báo chính thức, nhân dân Paris sững sốt đọc thấy tin quân đội Pháp đã đầu hàng và bị bắt. Vua Napoléon III cũng bị bắt làm tù binh tại thành phố Sedan. Toàn dân đổ ra đường xôn xao bàn tán, chưa biết nên làm thế nào bây giờ. Một dòng người kéo về quảng trường La Concorde và Cung điện Bourbon.

Một người nào đó nói ra miệng hai chữ "truất ngôi" và thế là đám người ùa theo, reo ầm cả lên. Bây giờ là thời những kẻ thù của chế độ quân chủ. Dòng người càng đi càng đông. Tại quảng trường La Concorde cảnh sát kỵ binh đứng dàn thành hàng, cấm dân chúng không được lên cầu. Ba tiểu đoàn đội canh giữ cung điện Bourbon. Stephanie rùng mình. Nàng linh cảm sắp nổ ra cuộc khởi nghĩa.

- Aimé! Tôi cảm thấy không khí như hồi năm 1848...

Đột nhiên, một đoàn người đông đúc hét vang:

- Yêu cầu truất ngôi vua! Ta kéo đến tòa thị chính đi! Nền cộng hòa muôn năm!

Người ta khôi phục lại truyền thống. Chế độ cộng hòa mấy lần trước đều được công bố tại tòa thị chính thành phố.

Stephanie vẫy Aimé:

- Ta đến Hoàng cung Tuileries đi! Tôi hy vọng Hoàng hậu đã trốn ra khỏi đó. Nếu chưa, đám người kia sẽ tóm được Lệnh bà, họ sẽ giết Lệnh bà mất. Anh thấy cờ vân pháp phới trên đỉnh Hoàng cung Tuileries chưa?

- Tôi thấy. Chắc Hoàng hậu đã chạy trốn.

Hai người nắm chặt tay nhau cho khỏi lạc, đi nhanh đến quảng trường Carroussel. Tiếng dân chúng gào hét vang động: Đả đảo vương triều! Giết chết con mẹ Tay Ban Nha ấy đi! Chế độ Cộng hòa muôn năm! Đả đảo vương triều! Đả đảo chế độ quân chủ!"

"Mong Lệnh bà chạy thoát được!" - Stephanie thầm nghĩ. Nàng nhớ lại quang cảnh nhiễu loạn 1848, nhớ lại hình ảnh cha nàng bị chết, anh Charles bị chết và bao nhiêu thảm cảnh đau buồn khác xảy ra ngày đó. Bây giờ cũng vậy, cũng vẫn những bộ mặt căm giận ấy, những tiếng gào hét ấy... Paris sẽ đầy chiến hào, người ta sẽ dựng lên các ụ chướng ngại khắp nơi...

Từ khi chế độ quân chủ sụp đổ, Stephanie sống trong tâm trạng nơm nớp. Paris và nước Pháp cộng hòa bị cuốn vào những ảo tưởng phi lý. Stephanie tuy tinh táo và Aimé thậm chí còn sáng suốt hơn nàng cũng như hầu hết mọi người dân khác đều hy vọng sẽ xảy ra một sự việc gì cứu nguy cho nước Pháp. Người ta đoán Anh và Nga sẽ can thiệp vào nội bộ nước Pháp bên cạnh Phổ. Mọi người ôm những ảo tưởng điên rồ và họ ngừng mọi công việc tổ chức phòng thủ.

Stephanie bảo Aimé:

- Tôi không thích kiểu này. Đây là một sai lầm. Một quốc gia bị xâm chiếm không đời nào ngừng việc vũ trang các thành lũy, đào các chiến hào, củng cố cá tuyến phòng thủ, trong khi hiệp định đình chiến chưa được ký kết. Tôi có linh cảm tình hình đang rất xấu. Aime, tôi nghĩ thấy có mùi gì đó.

- Bà chủ ân hận là đã không rời khỏi Paris? Nhưng nếu bà chủ rời đi, bà chủ sẽ có cảm tưởng là bà chủ bỏ trốn.

Stephanie nhếch mép cười cay đắng. Aimé nói đúng. Nếu thành phố Paris bị quân thù phong tỏa, nàng muốn cùng chịu chung với mọi người số phận đó. Nàng tự nhủ rằng nàng ở lại Paris vì Agnès không chịu đi, nhưng trong thâm tâm, nàng biết rằng bản thân mình không muốn đi.

- Tình hình đó không thể tồi tệ hơn hồi sau trận thất bại ở Waterloo. Hồi đó quân kozak Nga đóng trại ngay trên đại lộ Champ - Élysees! Tôi sẽ trông nom biệt thự Dytteville, phố Vivienne và bọn Phổ khốn kiếp kia sẽ thấy tôi vẫn đứng vững.

Chỉ ba ngày sau, mọi ảo tưởng đã tan biến. Không người dân Paris nào còn hồ nghi là quân địch tiến vào đây sẽ không gặp trở ngại nào. Báo chí kêu gọi toàn dân cầm vũ khí để chống trả và người ta đắp lại các công sự.

Stephanie khoác tay Aimé đi thăm phố xá đang tấp nập chuẩn bị bảo vệ Paris. Nàng nói:

- Tôi chẳng cần đi đâu. Mấy đứa con tôi hiện đang sống an toàn với bà Francoise. Tôi dám đương đầu với Bismark và vua Phổ.

Trong lúc đi đường nàng ít nghĩ đến Agnès và ít nghĩ hơn đến René. Victor Hugo đã rời Bruxelles để trở về Paris cùng với bà nhân tình già Juliette Drouet. Stephanie ngạc nhiên khi nghe tin đó, nàng không hề xúc động. Tình yêu điên dại ngày đó giờ chỉ còn là kỷ niệm, mờ nhạt và nhiều lúc nàng tưởng đó là câu chuyện ai bịa ra, không có thật. Stephanie không có ý định gặp ông, nhưng ngày nào tên ông cũng xuất hiện trên báo chí.

Thái độ chính trị của Victor Hugo làm Stephanie sửng sốt. Ông kiên quyết đứng ngoài lề. Ông tuyên bố "Tôi về Pháp không phải để đánh đổ chính phủ lâm thời mà để ủng hộ nó".

Victor Hugo tiếp rất nhiều người nhưng không hề cam kết điều gì. Đối với nước Pháp cũng như đối với toàn thế giới, ông chỉ muốn là nhà văn, nhà thơ của nền cộng hòa, người ca ngợi tự do.

- Ông ta đang chờ! - Agnès vừa nói vừa gấp tờ báo.

- Chờ gì?

- Chờ chiến tranh kết thúc, một hiệp định đình chiến, chờ thành lập một chính phủ khác không còn... là chính phủ lâm thời nữa.

Và Stephanie nghĩ Hugo tính rất cẩn thận.

Ngày 11 tháng 9 người ta đồn đội tiên phong của quân địch đã đến lâu đài Chateau Thierry.

Bố chồng nàng, ông Georges Dytteville lập tức chuyển ra cảng Le Havre, để lại văn phòng công ty ở Vivienne cho con dâu hoàn toàn trông coi. Thật ra tại đây cũng chẳng còn việc gì để nàng làm.

Ngày 12, quân tiên phong của quân Phổ đến Provins.

Nhưng ngày 13, từ sáng sớm, cả thành phố Paris đã mừng quýnh. Toàn dân và toàn thể quân nhân xuống đường diễu hành qua các đại lộ. Nóemie từ hôm nghe được tin đó đã nóng lòng muốn ra đường để xem binh lính, tự vệ diễu hành và tướng Trochu, chủ tịch "Chính phủ Vệ quốc". 300,000 người đến xin nhận vũ khí để chiến đấu chống lại quân Phổ. Lần này có Nóemie đi cùng, Stephanie đành phải nhường cánh tay Aimé cho chị ta khoác.

Đoàn quân "Vệ quốc" mặc đủ thứ trang phục khác nhau. Họ hát vang bài Quốc ca Marseilles. Stephanie quay sang Aimé và thấy anh trào nước mắt. Anh buồn bã nói:

- Họ không nhận tôi.

Aimé chỉ còn một tay nên tuy anh năn nỉ, người ta cũng không chịu giao vũ khí cho anh.

Đoàn quân tiên phong của quân Phổ vẫn đang tiến gần tới Paris. Người ta thấy rõ chúng chuẩn bị phong tỏa thành phố. Và Stephanie nhớ lại quang cảnh thành Sebastopol bị quân Đồng minh bao vây như ngày nào. Paris cũng sẽ như vậy. Nạn đói sẽ hoành hành. Nhưng cho đến hôm nay dân chúng Paris vẫn tập nập, sôi động. Các đoàn biểu tình, diễu hành đã chuyển sang hô khẩu hiệu:

- Công xã muôn năm!

Tại sao lại "công xã" trong khi nền cộng hòa đã được thiết lập? - Stephanie tự hỏi. Lúc nàng cùng Aimé trở về sau cuộc đi bộ xem xét vào buổi sáng, họ nhìn thấy Nóemie thò tay ra ngoài cửa sổ vẫy vẫy. Tay chị cầm chiếc phong bì. Aimé cùng Stephanie vội vã chạy vào nhà:

- Thưa bà chủ, có thư gửi cho phu nhân Guinchamp!

- Nhưng tôi và chồng chị đều đói lắm rồi. Có gì cho chúng tôi ăn thì mang đến đây.

Stephanie mở phong bì. Những tấm ảnh phóng to một lá thư. Đó là thư của René. Vì là thư được viết chữ li ti để buộc vào chân chim bồ câu nên người ta phải chụp phóng to lên. Tuy vậy Aimé vẫn phải dùng kính

lúp để đọc.

- Ông Guinchamp ra sao? - Stephanie hỏi. Thì ra nàng nóng lòng đợi tin René hơn là nàng tưởng.

Nóemie vui vẻ nói:

- Ông Guinchamp nói về bà rất nhiều, thưa bà chủ. Agnès có mặt ở đó nói luôn.

- Để tôi đọc cho chị nghe. Stephanie "*Em nói với chị Stephanie rằng anh rất biết ơn chị ấy đã chăm nom cho em*" Chồng tôi không bị xây xát chút nào và may mắn thay, thoát khỏi cuộc bao vây ở Sedan, chạy đến được binh đoàn 15 của tướng La Motte tại thành phố Orleans. René còn nói thêm "*Gửi Stephanie hộ anh lời chào yêu mến và biết ơn*".

Stephanie xúc động không dám nhìn Aimé. Nàng khẽ nói:

- Chị có viết thư cho anh ấy, nói tôi xin cảm ơn lời chào quý hóa đó.

- Phu nhân Guinchamp và bà chủ viết đi, tôi sẽ chịu vất vả đem đến cho ông Guinchamp tại thành phố Saint Lazerre.

Agnès cầm bút viết rồi đưa bút cho Stephanie:

- Chị viết đi, Stephanie.

Tôi rất sung sướng được tin ông thoát nạn. Ngày nào tôi cũng trò chuyện với Agnès về ông. Chị ấy khỏe và chúng tôi luôn nhớ đến ông.

Thân mến.

Phanie.

- Tại sao chị ký tên "Phanie"? - Agnès hỏi.

- Bởi hồi tôi ở mặt trận, người ta gọi tôi bằng cái tên đó. Hiện chúng ta cũng trong thời chiến. Tôi nghĩ dùng cái tên đó mới thích hợp.

Stephanie thấy Agnès thoáng nhăn mặt.

Lương thực thực phẩm khan hiếm rất nhanh. Khí đốt cũng phải hết sức dè sẻn. Những đàn bò, đàn cừu, đàn dê trữ sẵn trong rừng Boulogne thừa thốt dần. Người ta bắt đầu nói đến "tích kê" bánh mì và thức ăn.

Dân chúng đã bắt đầu giết chết chó mèo để ăn thịt.

Họ giết cả ngựa. Cuộc sống của dân chúng Paris bây giờ tập trung trước cửa hàng lương thực thực phẩm. Họ gõ xoong âm ỉ trên các đường phố. Trông ai nấy đều gầy còm, xanh lợt và nhiều người đi không vững.

Agnès nhận được lá thư thứ hai của chồng. Trong số thư chị gửi theo những chuyến không khí cầu chuyển thư, chỉ vài lá đến được tay René. Sức khỏe của Agnès ngày càng đuối dần khiến Stephanie rất lo ngại.

Đường phố Paris liên tiếp có những đám tang. Số người chết vì đói ngày càng nhiều.

- Lúc nào tôi cũng thấy rét - Agnès lần nào cũng đáp như vậy. Hy vọng ít lâu nữa chúng ta sẽ có củi để sưởi. Cái thai đang hành hạ tôi. Nó ăn tôi và tôi thì không thấy đói.

- Chị phải cố gắng ăn chút ít vậy.

- Tôi có linh cảm tôi không sống được, Stephanie. Nhưng tôi rất muốn trước khi chết được nhìn thấy René, được sinh cho anh ấy một thằng con trai. Anh ấy sẽ sung sướng lắm đấy. Chị biết không, Stephanie thân mến, đàn ông họ có những nhu cầu chúng ta không có. Tôi mong giữ cái thai. Mong nó sống, cho dù tôi phải chết.

- Chị không được nghĩ như thế, Agnès! Chị phải cố mà sống, vì anh ấy, vì đứa con, và vì tôi nữa, bởi tôi sẽ phải bàn giao chị cho anh ấy.

Tuyết phủ kín Paris. Mới tháng 11 mà nhiệt độ đã xuống -10°. Đã đói, bây giờ Paris lại chịu thêm rét. Cây cối trên đường phố đều bị dẫn trụ để dùng làm củi đốt sưởi. Ghế vườn hoa từ lâu đã không còn chiếc nào. Hàng ngày Agnès cùng Stephanie đi kiếm củi về đốt. Mỗi ngày họ lại phải đi xa hơn. Agnès dẫn cây còn nằng bó lại.

Bây giờ tiếng đại bác nổ suốt ngày đêm. Suốt buổi sáng ngày 5 tháng Giêng, súng đại bác nổ không lúc nào ngớt. Agnès mỗi lúc một yếu sức. Ba người, Stephanie, Aimé và Nóemie luôn thay nhau túc trực bên cạnh chị. Hai đứa con gái chị sợ hãi nép trên chiếc đi - văng ở góc phòng.

Aimé đi tìm thầy thuốc và bà hộ sinh mấy tiếng đồng hồ rồi chưa thấy về. Nhìn nét mặt Nóemie, Stephanie biết tình trạng Agnès vô cùng trầm trọng. Nàng nháy chị hầu phòng ra ngoài.

- Thế nào, Nóemie? - Stephanie khẽ hỏi.

- Thưa bà chủ, phu nhân Guinchamp không còn chút sức lực nào nữa.

- Sao vẫn chưa thấy Aimé về?

Stephanie quay vào nói với Agnès. Hai tiếng đồng hồ sau Aimé mới về. Vẻ mặt và giọng nói của anh chỉ trấn an được Agnès. Anh bảo hai bác sĩ sẽ đến, khi nào họ ngơi tay ở bệnh viện.

- Mơ hồ quá - Stephanie uất giận khẽ nói.

Aimé quay lại nhìn bà chủ và nàng thấy dường như anh muốn nói "Thì bà chủ đi mà tìm họ!"

Cả ba người đành xúm quanh Agnès, tự đỡ đỡ vậy. Agnès bấu chặt bàn tay Aimé trong lúc Stephanie lau mồ hôi cho chị và Nóemie thoa vaseline lên bụng Agnès.

- Cho thêm củi vào lò sưởi. Phu nhân Guinchamp đổ mồ hôi nhưng người rất lạnh.

Aimé lại quay đầu lại.

- Chỉ còn vài thanh nhỏ để dành lúc nào thật cần thiết.

- Anh phá cỗ xe ngựa ra, hay chặt thứ gỗ nào đó, bàn ghế chẳng hạn. Lúc này phu nhân Guinchamp đang cần.

Lát sau Aimé đem mấy cái chân bàn vào và ngọn lửa khê bùng lên. Agnès quẩn quại kêu thét. Chị cố rặn nhưng đứa trẻ không chui ra được. Lát sau Agnès thôi không gào nữa, nằm rên rỉ như người hấp hối. Stephanie và Nóemie chỉ còn nắm trong tay những mảnh thịt nhầy nhụa. Họ không biết đứa trẻ làm người mẹ ngạt thở hay người mẹ làm ngạt thở đứa con.

- Nóemie! Nóemie! - Stephanie hoảng hốt gọi. Nàng thấy Agnès hình như không còn hơi thở nữa.

Stephanie áp miệng vào miệng bạn, thổi vào. Nàng hì hục thở giúp cho Agnès, cho đứa trẻ, quyết cứu cho bằng được người phụ nữ bất hạnh đang hấp hối.

Mỗi khi Agnès lấp bấp gì đó, Nóemie cúi sát xuống cố nghe. Trong khi Stephanie reo lên:

- René... René... - Đó là câu cuối cùng Agnès thốt lên trước khi lịm đi bất tỉnh.

Chị định gọi chồng hay gọi con trai? Stephanie không biết nữa. Nàng tiếp tục hà hơi vào miệng cho Agnès.

Sáng hôm sau một bác sĩ đến, khám cho sản phụ, cho biết đứa trẻ có thể sống được.

- Phải cho nó ăn khá một chút.

- Tôi cũng vẫn nói thế. Cám ơn bác sĩ, ông lấy bao nhiêu? - Stephanie hỏi.

- Không cần. Tôi chỉ định nói với phu nhân là đứa bé cần được chăm sóc chu đáo, nhất là phải cho ăn sữa.

Stephanie đang ngủ tự nhiên choàng thức giấc vì xung quanh đột nhiên im lặng một cách kỳ lạ. Suốt từ ngày 5 tháng Giêng đến nay, Paris liên tục bị pháo kích, vậy mà vừa rồi đột nhiên mọi tiếng nổ ngừng cả lại. Nàng ngồi phắt dậy, lắng nghe. Chỉ có tiếng tích tắc của đồng hồ treo trên tường.

Nàng đứng dậy, với ngọn đèn đêm soi. Đúng 12 giờ đêm. Thật ra quá mất vài phút. Lo lắng, nàng chạy sang gõ cửa phòng hai vợ chồng Aimé.

- Nóemie! Nóemie!... Không thấy tiếng đại bác nữa!

- Vâng, đúng thế, thưa bà chủ.

- Chính vì thế mà chúng tôi thức giấc - Tiếng Aimé nói - Thì ra chúng ta quá quen với tiếng nổ liên tục. Bây giờ đột nhiên không thấy nữa, chúng ta lại thức giấc! Có chuyện gì vậy không biết?

- Hay quân Phổ ngừng phong tỏa? - Nóemie đột nhiên reo lên.

- Đâu có chuyện ấy được? Vua Phổ vừa mới đăng quang lên ngôi Đại đế Đức* tại cung điện Versailles! Họ đang ăn mừng, chẳng lẽ họ lại ngưng cuộc phong tỏa để ăn mừng? Vô lý!

Lúc này phòng vợ chồng mới mở. Nóemie hiện ra, nét mặt hớn hởi:

- Đúng thế đấy, thưa bà chủ! Để tôi chạy ra phố xem sao.

Lát sau Nóemie chạy vào sung sướng nói:

- Người ta bảo ông Jules Favre đã gặp ông Bismar để bàn về chuyện đình chiến!

Sáng hôm sau thì họ được tin chính xác. Hai bên Pháp - Phổ bắt đầu ngồi vào bàn thương lượng điều kiện đình chiến. Và để cuộc thương lượng tiến hành, hai bên tạm ngừng mọi hoạt động quân sự từ 12 giờ đêm. Trên tám áp - phích ghi rõ:

Trong suốt thời gian hai bên ngồi thương lượng, việc pháo kích Paris sẽ tạm ngừng.

Hôm sau nữa, thông báo của chính phủ nói:

... Cuộc phong tỏa thành phố Paris đã kéo dài 4 tháng 12 ngày. Cuộc pháo kích kéo dài trong một tháng... số thương vong tăng lên hơn gấp ba... Trong suốt thời gian đó không một ngày nào chúng ta ngã lòng... Kẻ địch đã khâm phục nghị lực và lòng dũng cảm của nhân dân Paris...

Chiều hôm đó, hiệp định đình chiến được ký kết, bao gồm 11 điều khoản. Nhờ bộ chỉ huy quân Phổ đóng tại cung điện Versailles, một cơ quan bưu chính được thành lập, làm nhiệm vụ chuyển thư không gấn xi qua lại giữa Paris và các tỉnh.

Stephanie không biết nên nói với René thế nào về cái chết của Agnès. Trong lá thư đầu tiên, nàng không hy vọng đến tay chàng, Stephanie chỉ viết rằng sinh nở của vợ chàng vô cùng vất vả. Đứa bé trai mới sinh mà nàng gọi là "Bé" cùng hai chị của nó đều khỏe mạnh, bất chấp những khó khăn về lương thực và củi sưởi. Agnès rất yếu.

Sau đó nàng viết thư đến lâu đài Chaulonniere, đến Vendée, đến cảng Le Harve cho bố chồng, đến Amélie và Madeleine. Trong ngần ấy lá gửi đi, nàng chỉ hy vọng một vài lá đến tay người nhận. Gửi thư xong, Stephanie luôn sống trong tâm trạng hồi hộp đợi chờ. Nàng chỉ đi ra phố với Aimé sau khi người đưa thư đi qua nhà mà không đem gì đến.

Một buổi sáng tiếng chuông ngoài cửa làm nàng giật mình. Nàng không đợi ai ở Paris, và lại cũng không có ai quen biết còn ở lại đây. Một bác nông dân cao lớn, vạm vỡ đứng chặt cả khung cửa. Nàng nhận ra bác giám mã ở lâu đài Fermondy.

- Xin kính cẩn cúi chào phu nhân Bourdeilles! - Bác ta nói.

- Bác ở chỗ phu nhân Resmont đến phải không? bà Amélie và bé Quille thế nào? Bà ấy có nhận được tin của ông Achille không?

- Bà Amélie và bé Quille vẫn bình thường. Tôi được lệnh đem thư đến cho phu nhân.

Stephanie gỡ xi găng. Mọi thứ đều ổn. Achille hiện ở binh đoàn sông Loire. René không ở cùng với Achille nữa.

- Vậy chàng ở đâu? Hay ở Bordeaux, nơi các chính khách tập tụ, nơi Victor Hugo ngồi trên lưng ngựa được lâu...

Stephanie tiếp tục đọc thư. Amélie báo những tin tức về bên nhà chồng trước của nàng, gia đình Dyttville. Hò quân Đức kéo đến, cả gia đình rời khỏi lâu đài Chaulonniere, đến tránh tại Vendée. Bà Francoise hiện nóng ruột chờ tình hình yên ổn một chút là sẽ đem lũ trẻ về Paris.

Stephanie yên tâm về gia đình, cảm thấy được thoải mái ở lại Paris và đón ngày giải phóng tại đây.

Cuối thư Amélie mời Stephanie đến chỗ chị để "an toàn" hơn, chờ hòa ước được ký kết và chờ kết quả của cuộc bầu cử.

Nàng nhìn người chuyển thư. Bác ta nói:

- Bà chủ tôi đưa tôi toàn bộ giấy tờ thông hành cho phu nhân và hai ông bà Aimé Becave. Phu nhân chỉ cần xin chữ ký và con dấu của tòa thị chính nữa là xong. Bà chủ tôi dặn mời cho bằng được phu nhân và chở cả ba người đến lâu đài Fermondy.

Stephanie cần môi suy nghĩ:

- Bác có thể chở hai đứa trẻ nhỏ được không?

- Nếu phu nhân ra lệnh - Bác ta nói, xoay xoay chiếc mũ rơm.

- Đây là hai con gái của ông Guinchamp, cả hai đều rất ngoan. Chúng tôi có tất cả năm người với một đứa trẻ sơ sinh. Nếu đi cả sẽ rất khó khăn và rất có thể không đến nơi được. Cho nên bác hãy chở hai cô bé đi trước, chúng tôi đi sau.

- Vâng, thưa phu nhân. Vậy xin phu nhân xin giấy tờ đầy đủ và sáng mai tôi đợi ở biệt thự Resmont vào 6 giờ sáng. Tôi để xe ở đó.

- 6 giờ kém 15 chúng tôi sẽ có mặt.

Bác nông dân đi rồi, Stephanie chạy xuống bếp:

- Noémie! Tôi gửi hai đứa trẻ gái đến lâu đài Fermondy. Sáng mai chúng ta đi. Bây giờ chị đi với tôi đến tòa thị chính xin xác nhận.

Việc xin xác nhận vào giấy thông hành không đến nỗi khó khăn gì mấy. Aimé hỏi:

- Bà chủ nhất định không đi đâu, cứ ở lại Paris chẳng?

- Tại nếu đi đông quá sẽ rắc rối. Hay anh muốn đi?

- Vợ chồng tôi theo bà chủ. Bà chủ ở đâu, chúng tôi ở đó. Dù ông René Guinchamp nhận được thư của bà chủ hay không thì khi đến Paris ông ấy sẽ tìm bà chủ đầu tiên, thưa bà chủ.

Aimé đã đoán trúng tim nàng. Đúng là nàng chờ René. Về đây, thế nào chàng cũng tìm đến nàng đầu tiên để hỏi tin tức vợ chàng. Stephanie trào lên một nỗi đua đón. Nàng đã không bảo vệ được Agnès... Không cứu được chị thoát khỏi cái chết. Nhưng nàng còn làm cách nào khác được? Nàng đã làm tất cả những gì có thể.

Stephanie và Aimé ngồi trong xe ngựa, đưa hai chị em Catherine và Juliette đến cổng Neuilly. Tại đây người ta bán không thiếu thứ gì, chỉ phải cái đắt ghê gớm.

Sang đầu tháng 2 trời đã bớt lạnh, nhưng rất ẩm. Hai đứa trẻ gái con của Agnès đi đã được sáu ngày. Ngày nào Stephanie và Aimé cũng ghé qua biệt thự Lomanais. Chị hầu phòng Felibienne ở đó đưa nàng lá thư chị ta mới nhận được sáng nay. Stephanie giật lấy phong bì, vội vã bóc.

- Thư này gửi cho bà chủ - Chị hầu phòng nói.

- Vậy ta phải đưa a? Hay đem ra nghĩa trang?

- Ý cháu không phải định nói thế - Chị hầu phòng nói và lấy khăn tay lau nước mắt.

Thư này René viết từ lâu. Chàng không nhận được tin tức gia đình nên rất lo không biết ba mẹ con Agnès sống ra sao. Chàng dặn vợ nên gặp phu nhân Bourdeilles thường xuyên để dựa dẫm. René còn cho biết hình như Achilles bị bắt làm tù binh.

Stephanie từ từ gấp lá thư lại.

- Cậu con bà chủ thế nào, thừa phu nhân?

- Khỏe mạnh.

- Tội nghiệp quá! - Chị hầu phòng nghẹn ngào nói - Gia đình đang đầm ấm, thế mà bây giờ tan đàn sẻ nghé...

- Ta rất thương phu nhân Guinchamp! Nếu có thư nữa, chị đem sang cho ta ngay nhé.

- Vâng, thưa phu nhân.

Vài ngày sau Stephanie nhận được lá thư nữa của René. Nàng run rẩy mở ra. René đã biết vợ mình và hai con gái chàng sang ở với Stephanie. Chàng yên tâm và sung sướng, tin rằng vợ con chàng sẽ thoát khỏi nạn đói và rét trong thành phố Paris bị phong tỏa. Chàng đang sống tại Bordeaux, gần Hội nghị Quốc gia và dặn vợ có thể viết thư đến đó. Chàng tin chẳng bao lâu nữa sẽ được về thăm vợ con.

Vậy là René không nhận được lá thư nàng gửi hôm ký kết đình chiến và chàng chưa biết đã có con trai.

Stephanie miên man nghĩ đến René. Chàng sẽ trở về Paris. Bây giờ chàng góa vợ, tự do, cũng như nàng góa chồng và cũng tự do. Hai người có thể quan hệ thoải mái với nhau. Ôi, René! Chàng là người nàng yêu đầu tiên và vẫn là người nàng không thể quên.

Stephanie viết ngay thư cho Amélie, báo địa chỉ René de Guinchamp và đề nghị Amélie làm cái công việc quá khó khăn đối với Stephanie là báo cho René biết tin vợ chàng đã chết.

Bưu điện chuyển thư rất thất thường nên Stephanie phải viết liên tiếp. Nàng hy vọng đến tay người nhận được một trong hai lá thư đó. Nàng chưa nhận được thư nào của bà Francoise. Tất nhiên đó chỉ là do bưu điện.

Một hôm Aimé ra bưu điện trung tâm bỏ thư về. Mặt anh trông không bình thường.

- Có chuyện gì vậy? - Stephanie hỏi.

- Biểu tình ở phố ngục Bastille.

- Bọn ngu ngốc ấy muốn kỷ niệm năm 1848 đấy mà. Nhưng sao họ không đợi đến lúc quân thù rút khỏi thành phố Paris đã?

- Họ không định đợi.

- Và họ biểu tình! Họ đòi gì vậy?

- Họ đòi có một chính phủ nhân dân, khuynh tả một cách dứt khoát hơn. Thưa bà chủ, hôm này là ngày cuối cùng của chúng ta. Ngày mai quân Phổ sẽ tiến vào Paris.

- Mồng 1 tháng 3! Tôi biết. Tôi không muốn nhìn thấy bọn chúng kéo vào đây.

Nhưng tình hình không diễn ra như vậy. Quân Phổ chưa kéo vào thì ngày 3 quân Đức đã rút khỏi Paris. Cuộc sống dần dần ổn định. Stephanie muốn đến phố Vivienne. Vài ngày nữa nàng cho mở lại văn phòng kinh doanh và mọi thứ lại như ngày trước.

Stephanie và Aimé khoác tay nhau đi trên đường phố. Nghe nàng ngỏ ý định mở lại văn phòng kinh doanh, Aimé không phản đối. Họ càng đến gần khu vực những đại lộ xanh, họ càng thấy nhiều người tụ tập, vẻ mặt phần nộ.

- Có chuyện gì vậy, Aimé?

- Dân Paris đã quá mệt mỏi vì những thiếu thốn, gian nan trong thời gian Paris bị phong tỏa. Đến nay họ lại thấy những điều khoản trong hiệp định đình chiến quá nặng nề cho nước Pháp: bồi thường chiến tranh 5 tỷ, nhượng những vùng đất bị chiếm cho Đức và còn nhiều điều khoản tai hại nữa mà bà chủ và tôi chưa biết đấy... Bà chủ không thấy những điều khoản đó vượt quá sức chịu đựng của một dân tộc hay sao?

- Nhưng không thể có cách nào khác.

- Tôi không đủ sức tranh cãi chuyện đó. Nhưng tôi muốn nói với bà chủ chính vì nguyên nhân đó mà người ta biểu tình trên phố xá, người ta phần nộ. Bởi nhiều người không chịu chấp nhận sự bại trận. Họ muốn tiếp tục cuộc chiến đấu.

Họ lặng lẽ đi thêm một quãng đường nữa.

Một nỗi lo sợ đè lên trí óc, Stephanie nghĩ đến René, đến cuộc Hội nghị quốc gia, đến hòa bình nhục nhã đó. Một số không chấp nhận. Nàng nghĩ đến Ủy ban Trung ương được thành lập từ tháng 2, do các quận của thủ đô Paris cử đại biểu lên, để bảo vệ bằng bất cứ giá nào nền cộng hòa đang bị đe dọa. Một số người tự xưng là "Phái Công xã". Một số khác chống lại và gọi họ là "bọn công xã rởm!" Nước Pháp bị chia đôi. René đang ở Bordeaux, nàng ở Paris, không được tin tức gì về chàng. René sẽ đi theo Hội nghị quốc gia theo chính phủ... nhưng nếu lại xảy ra xung đột thì sao?

Đến gần phố Abukir, Stephanie và Aimé thấy những tiếng gào thét "Nền Cộng hòa Muôn năm!"

- Ôi, dừng! - Stephanie đứng dừng lại, kêu lên đau đớn - Quân Phổ mới rút hôm qua, hôm nay đã xuất hiện các đám biểu tình! Vậy là không bao giờ yên ổn chẳng? Tôi muốn ngủ yên, tôi không muốn suy nghĩ gì hết.

Nàng ngừng lại rồi lẩm bẩm nói tiếp:

- Người Pháp đánh lẫn nhau... nội chiến! Tôi không muốn tin vào chuyện đó, Aimé! Không thể được, ít nhất thì cũng không phải vào lúc này.

Aimé nhún vai tỏ ý mình chịu.

Một đám biểu tình khác hô vang:

- Đả đảo Thiers!

- Đả đảo Trochu!

- Tổng cổ bọn ngoại quốc!

Tiếng vỗ tay vang lên. Stephanie cũng let đẹt vỗ theo. Bỗng nhiên nàng ngưng lại. "Tổng cổ bọn ngoại quốc!" Nhưng tổng cổ bằng cách nào? Quân đội đâu? Vũ khí đâu? Làm sao tổ chức được quân đội trong khi toàn thể bộ máy quân sự của đất nước đã bị đập tan? Đành phải chờ Phải đoàn kết, phải tiến hành lại từ đầu.

Ngày nào họ cũng nghe thấy những tiếng gào thét, những tiếng hô khẩu hiệu như vậy. Mỗi ngày lại có thêm nhiều người giận dữ. Phải ái quốc và phải không nhượng bộ dành vị trí trên đường phố và tranh cướp đồng minh.

Vẫn không có tin tức gì của René. Cứ viết mãi cho chàng, Stephanie đâm cáu kỉnh trước tình hình hỗn độn kia. Chỉ cần có một cái cờ rất nhỏ là cả đám biểu tình lớn thành hình, hô vang khẩu hiệu "Đả đảo hoà ước!" Người ta gọi "Trochu, Favre và bè lũ!" Bây giờ người ta gọi những người ở Bordeaux là "lũ phản bội!"

Lại một quả bom nữa bùng nổ khi có tin Hội nghị Quốc gia từ Bordeaux chuyển về đóng tại cung điện Versailles. Versailles chứ không phải Paris như nhiều người hy vọng. Bởi "Hội nghị Quốc gia không thảo luận giữa nơi đang có ấu dả!"

Stephanie bảo Aimé:

- Chúng ta đang ngồi trên thùng thuốc súng. Chỉ cần một tia lửa nhỏ là bùng lên thành đám cháy.

Trong thâm tâm, nàng ân hận đã không rời Paris. Nhưng cũng trong thâm tâm, nàng lại thấy không khí sôi động ở thủ đô lúc này hấp dẫn nàng. Luôn nhớ lời Armand hồi còn sống đã kể cho nàng nghe về những thống khổ của thợ thuyền bị bóc lột, tuy cả Armand và nàng đều là nhà tư bản nhưng một mặt nàng duy trì kỷ luật lao động rất nghiêm khắc, nàng vẫn không quên những khoản tiền thưởng, những biện pháp giảm nhẹ tình trạng đói nghèo của người lao động. Nàng đã tạo hãng Dytteville thành một hãng kinh doanh tốt. Công nhân gặp hoàn cảnh đặc biệt, cưới xin, sinh nở, đau ốm, chết chóc, nàng đều có trợ cấp đặc biệt dành cho họ. Nàng còn cho họ vay thêm với lãi suất chỉ mang tính tượng trưng.

Trong suốt thời gian Paris bị quân địch bao vây, phong tỏa, nàng vẫn trả lương đều đặn cho nhân viên và công nhân của hãng. Tuy nền dân chủ có quá nhiều điều quá đáng, nhưng nàng vốn mến hoàng đế Napoléon III. Nàng quý những người cộng hòa nhưng rất lo họ quá vụng dại trong việc quản lý xã hội.

Stephanie về nhà trong tâm trạng bối rối. Nhìn thấy đứa trẻ đang ngủ say, miệng ngậm ngón tay cái, nàng mỉm lòng. Tội nghiệp Agnès. Chị ao ước sinh đứa con trai cho René, vậy mà sinh xong thì chị không sống được nữa.

- Thằng bé trông xinh quá, thừa bà chủ - Aimé triu mến nói.

- Lớn lên chắc nó giống bố nó.

Nàng thoáng thấy Aimé nhìn mặt. Stephanie biết Aimé rất ghét René. Ngay thời kỳ nàng dấn dúi với Boris, Aimé còn tỏ vẻ tán thành phần nào, chỉ vì anh ta muốn Stephanie không yêu René.

Những tin tức ở Versailles đưa đến làm Stephanie càng sốt ruột. Nàng rất lo cho René. Nếu xảy ra nội chiến, chắc chắn René sẽ đứng về phía chống đối công xã và liệu chàng có an toàn được không?

Hôm đó Stephanie đang ở dưới bếp cùng với hai vợ chồng Aimé và Nóemie thì nghe chuông reo ngoài cửa. Nàng định chạy ra nhưng Aimé ngăn lại:

- Bà chủ để tôi ra xem ai.

Lát sau Aimé vào, nói lạnh nhạt:

- Bà chủ có thể ra được rồi...

Nghe giọng nói của Aimé, Stephanie tim đập mạnh. Nàng tin đó chính là chàng, là René. Quả vậy, chàng đã đứng đó. Không chịu nổi nỗi tủi thân trào lên, Stephanie lao đến nép vào vòng tay chàng. René đến đúng vào lúc nàng mong chàng nhất!

- René! René! - Nàng thì thào.

Nhưng đột nhiên nàng giật mình nhận ra René không ôm nàng mà vẫn buông thõng hai tay, không đáp lại tình cảm bột phát của nàng. Stephnie vội lùi lại. René nhìn thẳng vào mắt nàng, hỏi rất khẽ:

- Agnès đâu?

Bây giờ nàng đã hiểu. Lúc này nàng nép vào người René là một cách cho chàng biết Agnès không thể nhìn thấy hai người, nghe thấy hai người được nữa.

- Agnès đâu? - René nhắc lại câu hỏi.

- Anh đã có một đứa con trai.

René vẫn nhìn thẳng vào mắt Stephanie. Nàng không dám quay mặt đi. René trều mền đặt hai bàn tay lên hai vai nàng. Mắt chàng mờ đi:

- Cô ấy chết rồi phải không?

- Vâng, René. Em xin cam đoan với anh rằng...

- Anh biết em đã làm tất cả những gì có thể được để giúp cô ấy, để cứu cô ấy. Anh vô cùng biết ơn em...

- Cả Aimé và Nóemie cũng cùng với em...

René từ từ quay lại nhìn hai người đó:

- Tôi cảm ơn hai anh chị cũng như đã cảm ơn phu nhân Bourdeilles. Khi được biết vợ tôi sống cùng ba

người, tôi rất yên tâm...

- Anh lại đây! - Stephanie cầm tay René kéo đến bên chiếc nôi - Tên nó cũng là René như bố nó. Ý Agnès muốn đặt tên con trai như thế.

René chăm chú nhìn con:

- Lúc sinh, cô ấy đau đớn lắm không? Phu nhân hãy nói đi... Agnès có đau đớn lắm không? Tôi đã không yêu cô ấy nhiều lắm.

René nắm chặt bàn tay Stephanie. Chàng không định khóc, nhưng nước mắt cứ trào ra. Giọng chàng nghẹn ngào:

- Lần này sinh con, Agnès rất đau đớn, vất vả. Chị ấy yếu đến mức không rặn được. May mà chị ấy sinh được một đứa con trai cho anh. Thế là chị ấy đã thỏa nguyện...

- Mộ cô ấy chôn ở đâu?

- Nghĩa trang nhà thờ Père - Lachaise. Em không còn cách nào khác. Em không có cơ nào để xin chôn chị ấy trong khu phần mộ của dòng họ.

René nhìn Stephanie và nàng biết lúc này chàng đang nghĩ về Agnès, về những năm chung sống với vợ. Chàng đang nhớ lại khuôn mặt nhạt nhẽo nhưng tâm hồn tinh khiết của Agnès. Stephanie biết chàng đang hối hận, tự trách mình là đã vô ơn với vợ, đã ích kỷ.

Thấy vậy, Stephanie nói rất khẽ:

- Cho đến giây phút cuối cùng, Agnès vẫn yêu anh tha thiết. Chị ấy để lại cho anh đứa con trai này và đã thỏa nguyện. Anh đã tạo cho chị ấy hạnh phúc. Chị ấy luôn luôn nhắc đi nhắc lại với em như thế. Rằng chị ấy rất sung sướng và biết ơn anh đã lấy chị ấy... Anh không có điều gì phải trách cứ anh cả.

René cúi đầu nhắm mắt lại. Khi chàng mở mắt nhìn Stephanie, một nụ cười buồn vô tận khẽ nở ra trên cặp môi mím chặt. René nói rất khẽ, giọng xúc động:

- Cảm ơn em, Stephanie. Cảm ơn em đã an ủi anh. Cảm ơn em đã thấu hiểu cho anh bằng trái tim của người phụ nữ. Cô ấy khi còn sống đã là người bạn đời tận tụy, và chỉ nghĩ đến anh, đến một mình anh...

- Chỉ một mình anh, đúng thế, René. Agnès suốt đời kể cả đến bây giờ vẫn yêu anh, chỉ yêu một mình anh. Em tin là như thế... Chị ấy sinh ra và tồn tại trên thế giới là dành riêng cho anh...

René đưa tay lên trán, rồi như tự đấu tranh, thốt lên:

- Stephanie! Anh không thể ở lại với em. Anh đã gần như bỏ trốn để lên đây. Anh không thể làm khác được. Lúc này chắc người ta đang tìm anh. Anh phải đi...

- Tại sao anh đi? Tại sao anh ở Versailles?

- Bởi vì đang xảy ra cách mạng. Thiers muốn đưa hết dân Paris đi để đem quân từ bên ngoài tấn công vào thành phố, đập tan cuộc nội loạn.

- Nhưng trong thành phố còn có những đơn vị quân đội vẫn trung thành?

- Họ sẽ kéo ra ngoài. Thiers đã ra lệnh lúc 3 giờ. 50 phút sau ông ta đến Versailles. Các bộ trưởng đều phải tập trung tại trường sĩ quan. Bọn anh sẽ đi theo họ để bảo vệ họ.

Có nghĩa họ đã bỏ mặc Paris chỉ còn toàn những người cách mạng. Cảm thấy mình quá cô đơn, Stephanie khẽ nói.

- Anh lại đi... lại đi nữa...

- Tại sao em không rời khỏi đây, Stephanie? Tại sao? Các con em hiện ở đâu?

- Ở lâu đài Vendée. Bà Francoise và gia đình Dytteville cũng đang ở đó.

- Em thì ở lại Paris?

- Tại anh giao phó Agnès cho em. Agnès không chịu đi đâu. Chị ấy muốn ở lại đây để chờ anh. Đến khi cuộc phong tỏa bắt đầu bụng chị ấy to quá rồi không thể đi đâu được nữa.

René ôm nàng vào vòng tay. Chàng ôm chặt nàng. Stephanie phó mặc cho chàng. Nàng thấy đột nhiên rã rời, không muốn gì nữa, nhưng hạnh phúc vô bờ. Vậy là một cái ôm đã đền bù lại cho nàng mọi nỗi gian nan khổ cực thời gian qua.

- Thôi, anh phải đi...

Vòng tay René thít chặt, chàng áp miệng lên miệng Stephanie và họ đắm đuối trong một cái hôn da diết.

- Anh phải đi. Nhưng em hãy rời khỏi Paris càng sớm càng tốt. Paris bây giờ không còn an toàn nữa. Anh đi...

René! Từ lúc chàng đi Stephaine chỉ nghĩ đến chàng. René đã nói nàng phải rời Paris. Paris không còn an toàn nữa. René! Stephanie theo dõi chàng trong tâm khảm trên con đường đến cung điện Versailles. René! Đường chim bay chàng chỉ cách nàng 10 cây số. René! Tên chàng in đậm trong tim nàng, những kỷ niệm về chàng làm Stephanie rạo rực.

Agnès đã chết. Nàng đã làm mọi cách nhưng không cứu nổi. Vậy là bây giờ René tự do. Chàng có thể thuộc về nàng. Nghĩ đến đó Stephanie thấy người nóng ran. Nàng hình dung chàng đang ôm chặt nàng trong vòng tay, đang say sưa hôn nàng, áp cả tấm thân cường tráng, cân đối lên người nàng.

Mình phải đến Versailles! Không, mình sẽ rời Paris đến lâu đài Fermondy. Tại đấy có Amélie. Nơi đấy chỉ cách cung điện Versailles 20 cây số. René có thể đến dễ dàng, thậm chí hàng ngày, ngủ đêm tại đó rồi sáng hôm sau đến nơi chàng phục vụ.

Đêm nàng trần trọc và trời bên ngoài mới rạng sáng Stephanie đá tung chăn, chạy sang gõ cửa vợ chồng Aimé.

- Aimé! - Nàng đập cửa gọi to - Dậy, ta đến tòa thị chính ngay bây giờ. Tôi cần xin giấy thông hành. Hôm nay chúng ta sẽ rời Paris.

15 phút sau, ăn vội vã mẩu bánh mì với xúc xích xong, hai người ra cửa. Aimé bước dài chân để theo kịp Stephanie đang chạy. Họ đến bờ sông Seine thì thấy một ụ cát chặn đường lên cầu.

- Cái gì thế này? - Nàng hét lên.

- Chào người đẹp - Một người đàn ông trạc 30 tuổi đáp, anh ta cầm súng.

- Nhưng có chuyện gì vậy?

- Bọn tôi đã chiếm tòa thị chính. Bọn khốn kiếp bỏ chạy hết đêm qua rồi.

Nàng đưa mắt về phía tòa thị chính. Đầy những người mặc quần áo đen, kiểu quần áo của lực lượng vệ quốc phái Công xã. Từ lúc quân đội chính phủ rút đi, thành phố Paris rơi vào tay phái Công xã và trở thành một cái bẫy chuột cho tất cả những người dân nào chưa kịp ra khỏi thành phố.

Paris dưới quyền kiểm soát của Công xã đứng lên chống lại chính quyền hợp pháp ở Versailles. Stephanie thầm nghĩ, như thế này làm sao họ cho mình đến với "kẻ thù"!

- Vậy là bây giờ thì còn ta với ta, sao còn cần ụ cát?

- Để đề phòng những kẻ chưa chịu đồng tình với Công xã! - Người đàn ông nói, nhìn chăm chăm vào Stephanie.

- Tôi muốn đến tòa thị chính được không?

- Đến đâu mà chẳng được. Bây giờ Tự do!
- Gia đình tôi đang mong tôi đến. Họ ở tỉnh...
- Ôi, vậy thì phải đợi vài hôm. Ủy ban quốc gia mới bắt đầu làm việc. Còn bao nhiêu thứ quan trọng gấp vạn lần việc cấp giấy cho nhà chị đi thăm gia đình.
- Thôi được, để họ ổn định xong tôi sẽ đến.

Trong lòng thất vọng, nhưng nàng vẫn cười, khoác tay Aimé. Trên đường về họ thấy đường phố đầy những đám người tụ tập bàn tán. Nhiều đám hò hét vang động.

- Bà chủ đừng vội nản. Chúng ta sẽ tìm được cách để đến lâu đài Fermondy. Chỉ có điều bà chủ lưu ý, là bây giờ Paris đã nằm trong tay những người biểu tình chống lại chính phủ Versailles. Thấy họ tụ tập, reo hò, vỗ tay, bà chủ cũng cứ vỗ tay hò theo họ cho tôi.

- Ôi, Aimé! - Stephanie đau đớn nói - Hôm nọ tôi đã mừng chiến tranh kết thúc, là đình chiến. Bây giờ lại sinh ra nội chiến. Người Pháp đánh nhau với người Pháp.

- Biết làm sao được. Phái Công xã có lý của họ - Aimé nói.

- Tôi biết. Họ muốn bảo vệ đất đai của nước Pháp. Tôi cũng muốn giúp họ lắm chứ. Nhưng bao nhiêu thứ cản chân tôi. Tất cả những người tôi yêu mến đều thuộc phía bên kia. Phu nhân Bourdeilles, công ty Dytteville không thể đứng về phía Công xã. Giá như tôi sống đơn độc, giá như tôi mới 20 tuổi, chắc chắn tôi đã đi theo phái Công xã. Điều ấy tôi chỉ có thể tâm sự với một mình anh, Aimé. Chỉ anh hiểu được tôi

Hôm sau, "nhân danh dân tộc", Ủy ban Trung ương đứng lên nắm quyền. Không muốn ban hành luật hạn chế tự do báo chí, họ vẫn bắt đóng cửa một loạt tờ báo bất đồng ý kiến với họ. Họ tiến hành bắt bớ rất nhiều người vì nguyên nhân chính trị và họ quyết định triệu tập Hội nghị Đại biểu Nhân ân của Công xã Paris vào ngày 26 tháng 3. Ủy ban trung ương gồm 30 thành viên, hầu hết đều theo khuynh hướng cực tả.

Stephanie nói:

- Ta đợi bầu xong hội nghị đại biểu hãy quay lại tòa thị chính xin giấy thông hành. Biết đâu những người ôn hòa thắng phiếu và tình hình sẽ dịu xuống.

Ngày 26, phái cách mạng đoạt được đại đa số phiếu bầu.

- Vậy là Paris lại rơi vào tình trạng bao vây và phong tỏa lần nữa - Stephanie đau đớn nói.

- Biết làm sao được, thưa bà chủ - Aimé an ủi nài - Chúng ta đã vượt qua được lần phong tỏa trước, lần này chúng ta cũng sẽ vượt qua được.

Đúng như Stephanie dự đoán, Paris Công xã mang bộ mặt quân sự. Chiến sĩ của lực lượng vệ quốc mặc binh phục đen, chiếm đầy phố xá. Tuy nhiên nhiều chiến sĩ vẫn mặc y phục màu sắc khác. Paris đỏ rực màu cờ đỏ. Các chị cấp dưỡng quàng khăn đỏ, đầu các mũi súng cũng buộc dải lụa đỏ. Ngay cả chân đạp trên xác người chết cũng màu đỏ.

Mỗi khi ra phố, Stephanie đều quàng khăn đỏ thắt thắt lưng đỏ. Nàng luôn nghĩ đến René, nóng lòng được gặp chàng. Nhưng nàng chưa dám lên tòa thị chính, mặc dù nghe nói họ đã bắt đầu cấp giấy thông hành. Công xã ngày nào cũng đưa ra những sắc lệnh, những thông cáo. Tường nhà khắp Paris chỗ nào cũng dán đầy giấy.

Công xã bắt bớ loạn xạ, hơi một chút là bị nghi ngờ, Công xã với lòng yêu nước tuyên bố chống lại chính phủ Versailles và đòi để nhân dân quyết định vận mệnh nước Pháp. Stephanie đến gia đình bên chồng. Cửa ngoài đóng chặt nhưng nàng mở khóa vào, lấy áo quần của các con, nhét đầy vào một ba lô. Nàng cho vào đấy thêm một số áo quần khác. Aimé đeo ba lô lên vai.

Họ đến một ngôi nhà có treo cờ đỏ.

- Tôi đem đến đây một số thứ hy vọng để các vị dùng. Áo quần trong này đều còn tốt.

- Tên chị là gì, nữ công dân? - Một phụ nữ trẻ ngồi sau bàn đột nhiên hỏi. Trên bàn đầy hồ sơ tài liệu.

Lần đầu tiên được gọi là "nữ công dân", Stephanie đỏ mặt, lúng túng. Người phụ nữ trẻ đứng dậy bước đến.

- Tôi là Murlon! - Stephanie lấy cái tên Pompette đã đặt cho nàng - Stephanie Murlon.

- Còn tôi là Elizabeth Dimitrief.

- Người Nga?

- Người quốc tế.

Người phụ nữ trả lời giọng đầy tự hào. Chị trạc chỉ 20 tuổi, nét mặt xinh đẹp và dễ mến. Cặp mắt vững chãi, đáng đi quý phái.

- Chào Stephanie Murlon! Chị không sợ đổ máu chứ?

Stephanie mỉm cười. Nàng mà sợ chết ư?

- Đây không phải là chuyện cười - Elizabeth nghiêm nghị nói.

- Tôi không cười, tôi chỉ nhớ lại - Stephanie nói.

- Nhớ lại cái gì?

- Chiến tranh.

- Cuộc chiến tranh nào? - Elizabeth hỏi luôn

- Chiến tranh Crimée và chiến tranh Italia - Tôi phục vụ ở trung đoàn lính Bắc Phi, làm cấp dưỡng - Nàng nói.

"Dimitrief!" Stephanie thầm nghĩ. Nàng có nghe thấy cái tên này ở đâu rồi. À, đúng rồi, chính chị này đã thành lập "Hội phụ nữ phòng thủ Paris và cứu trợ thương binh". Nàng đã đọc mấy bài Dimitrief viết đăng trên báo.

- Chị hãy đi với chúng tôi, Stephanie Murlon!

- Tôi sẽ đi theo các người.

- Bao giờ ta bắt đầu nào?

- Hiện giờ tôi đang vướng gia đình, con cái. Tôi sẽ đến đây khi nào tôi có thể đến.

- Tùy chị thôi. Chúng tôi không ép buộc ai - Nói xong, Dimitrief quay lại ngồi vào bàn.

Lúc cùng Aimé bước ra ngoài, Stephanie băn khoăn suy nghĩ. Nàng dính chặt với phía Versailles nhưng đồng thời nàng lại có cảm tình với phái Công xã, với những người yêu nước, tận tụy quên mình này. Từ hôm đó, buổi chiều nào nàng cũng đến trụ sở ủy ban quận V giúp việc. Elizabeth nhanh chóng nhận thấy Stephanie sắp xếp giấy tờ tài liệu ngăn nắp, chữ viết rất đẹp và là người hiểu biết rộng.

Công việc mới mẻ này cuốn hút Stephanie và nàng dần dần thành thành viên của Quốc tế, bên cạnh Elizabeth Dimitrief. Nhận xét khiến nàng thất vọng. Do yêu nước Pháp mà nàng đến đây tham gia, đâu phải nàng là người Quốc tế? Càng làm việc nàng càng cảm nhận ra lời tiên đoán của René là đúng. Paris sẽ thành nơi đấu tranh giữa chính phủ và phái cách mạng. Nàng giật mình, rất có thể một người nào đó sẽ nhận ra nàng là ai và khi đó họ sẽ nghĩ nàng là "gián điệp" của chính quyền Versailles!

Quả như vậy. Hôm đó Stephanie vừa bước vào cửa một nhà thờ bị biến thành câu lạc bộ và tượng Chúa bị quàng một tấm khăn đỏ thì một phụ nữ đến bên nàng nói nhỏ:

- Chào phu nhân Dyteville.

Nàng lạnh sống lưng, quay lại nhìn người đàn bà. Nàng chưa nhận ra ai. Nàng biết người này. Bà ta đi vào trong và lát sau ba thành viên đi ra chăm chú nhìn nàng. Nguy rồi, Stephanie thầm nghĩ. Nhưng không kịp chạy đâu nữa. Một thanh niên tiến đến gần:

- Đi theo tôi, nữ công dân!

- Tại sao?

- Tên bà là gì?

- Stephanie Murlon.

- Có thật thế không?

Y hết cuộc hỏi cung hôm nào ở pháo đài Sebastopol.

- Ông hãy hỏi chị Dimitrief, tôi làm việc cho Ủy ban quận V với chị ấy tất cả các ngày. Tôi ở bộ phận cứu trợ thương binh.

Thấy giọng nói của nàng bình thản và tự tin, người thanh niên nhìn nàng một lúc rồi nói:

- Thôi được. Để xem! Đi theo tôi.

Stephanie hoảng hốt. Y hệt ở Sebastopol, nhưng ở đó nàng còn có Boris che chở, nàng còn gây ấn tượng cho viên đại tá công tước Nga, còn ở đây không có ai.

- Tôi biết một người đàn bà báo với ông. Hãy cho tôi đổi chất với bà ta.

Người thanh niên đeo băng đỏ đưa nàng vào bên trong, gặp người đàn bà lúc này.

- Bà biết tôi? - Stephanie hỏi đột ngột.

- Vâng, thưa phu nhân Dytteville.

- Tôi là Stephanie Murlon và tôi không hề biết bà.

Nàng nhìn vào mắt bà ta. Nàng không sao nhận ra đã gặp bà này ở đâu.

- Ông cậu của phu nhân là ông Faverolle đã mất. Chị hầu phòng của ông Faverolle tên là Clemence. Phu nhân tên thời con gái là Stephanie Boisnaudoin...

Stephanie thản nhiên như không.

- Đúng! Đây là tên thánh của tôi. Nhưng tôi không phải là người bà biết. Bà hãy để Ủy ban nhân dân quận V hỏi Elizabeth Dimitrief sẽ rõ ngay tôi là Murlon.

- Ôi, nếu vậy tôi nhầm rồi. Tại cặp mắt bà rất giống cặp mắt phu nhân Dytteville.

- Vậy ta đến Ủy ban quận V chứ? Mời các ông.

Ba người thanh niên ngập ngừng. Stephanie nói luôn:

- Bà hãy đi theo tôi gặp chị Dimitrief! Cả ba ông nữa.

Họ đến ủy ban quận V, trước mặt Elizabeth Dimitrief, Stephanie nói ngay:

- Chị hãy nói cho họ biết tôi là ai?

- Nữ công dân Murlon! - Elizabeth ngạc nhiên nói, nhìn mấy người dẫn nàng tới.

- Xin lỗi, tôi lầm - Người đàn bà ngượng ngùng nói.

- Tôi giống người bà quen, có vậy thôi! - Stephanie độ lượng nói.

Sau khi họ đi rồi, Elizabeth hỏi nàng:

- Có chuyện gì vậy?

- Người ta nghi tôi là gián điệp của Versailles!

- Vậy à? Vớ vẩn!

- Elizabeth! Tôi hoàn toàn tin cậy chị nên tôi mới nói thật. Đúng là tôi giàu, giàu lắm! Nhưng tôi mến chị, mến mục tiêu chiến đấu của chị, nên tôi tự nguyện đến đây bằng tất cả trái tim tôi.

Sau đấy Stephanie kể toàn bộ cuộc đời mình cho Dimitrief nghe.

- Tôi rất cảm động về lòng tin cậy của chị, nữ công dân Murlon! Tôi biết nhiều người cũng giàu có nhưng đi theo cách mạng và sẵn sàng hy sinh đến giọt máu cuối cùng vì cách mạng. Bản thân tôi...

Sau buổi đó Stephanie thấy tình trạng mỗi ngày một thêm nguy hiểm.

Ủy ban Trung ương của Công xã ngày càng mở rộng diện bắt bớ và rất nhiều người rõ ràng bị bắt oan. Tình trạng vô chính phủ ngày càng trầm trọng.

Một hôm, Stephanie còn trên giường đang dùng điểm tâm với Aimé ngồi trên ghế, thì Noémie hốt hoảng đẩy cửa bước vào - Tôi đã báo mà, thưa bà chủ. Vậy là chiến tranh bắt đầu. Họ đã đem quân ra lúc 3 giờ sáng hôm nay.

- Chị nghe ai? Lại bác gác cổng dưới nhà chứ gì?

- Vâng. Bác ta luôn nắm được tình hình.

- Nhưng chị đừng hốt hoảng lên như thế. Chiến tranh tất yếu phải nổ ra thôi. Nhưng không kéo dài đâu. Chiều nay ta sẽ biết thêm tin tức.

3 giờ chiều cũng như mọi người dân Paris, Stephanie được tin lực lượng vệ quốc của Công xã đã thất bại thảm hại và bỏ chạy về Paris. Khu vực Versailles được quân đội nhà nghề bảo vệ đã trở thành pháo đài bất khả xâm phạm.

Stephanie hy vọng phái Công xã sẽ phải cử đại biểu gặp chính quyền Versailles để thương lượng. Nhưng không. Công xã không chịu nhận đã thất trận. Họ tăng cường thêm khủng bố, bắt bớ rất nhiều người mà họ cho là "khả nghi". Không khí thành phố Paris hoảng loạn đến cực độ.

Ủy ban Trung ương của Công xã ra sắc lệnh trong đó viết:

... Hết chính phủ Versailles hành quyết một tù binh nào của Công xã. Công xã sẽ giết số con tin gấp ba lần...

Sắc lệnh còn ghi:

... Tất cả những kẻ nào bị tình nghi quan hệ với Versailles sẽ bị tổng giam...

Stephanie nóng lòng muốn ra khỏi Paris nhưng chưa ra nổi. Nàng than thở với Aimé:

- Đúng như anh đã nói: đây là một cuộc thử sức! Phái Công xã có được những gì? Vũ khí, đạn dược cạn dần. họ chỉ còn các ụ chướng ngại và như chúng ta thấy...

- Họ sẽ chiến đấu đến cùng, thưa bà chủ. Cho nên bà chủ cẩn thận giữ mồm giữ miệng.

- Họ là những kẻ duy tâm, sống theo lý tưởng. Loại người đó vô cùng nguy hiểm. Họ sẵn sàng đi vào chỗ chết vì tín điều của họ và cũng vì tín điều đó, họ giết người không run tay. Tình trạng này làm tôi nhớ đến những cỗ xe chất đầy xác người bị hành quyết thời Robespierre.

Stephanie thôi không nghĩ đến Paris nữa, bởi nàng thấy rõ không thể thực hiện nổi. Nàng cũng tránh ra ngoài mà hàng ngày chỉ đến Ủy ban quận V giúp đỡ Dimitrief trong việc cứu chữa thương binh, bởi nàng có mối cảm tình đặc biệt và lòng tin cậy tuyệt đối ở người phụ nữ xinh đẹp, chân thành và dũng cảm này.

Sang đầu tháng 5, quân đội Versailles chiếm được các pháo đài Issy, Clamart và Vanves. Paris bị thu hẹp dần, giống như miếng da lừa trong tiểu thuyết hoang đường của Balzac. Bây giờ Paris chỉ còn là những ụ chướng ngại, những đê chắn làm bằng bao cát. Trên phố Rivoli và trên quảng trường La Concord, người ta đào một hào chiến đấu rất rộng và dài.

Stephanie nói:

- Quân cách mạng chuẩn bị đường phố để kháng cự. Mỗi nhà sẽ là một pháo đài và họ cố giữ từng tấc đất.

- Miễn là họ không cắt mất đường chúng ta đi đến phố Vaugirard, thưa bà chủ - Aimé nói.

Phố Vaugirard là nơi có phụ nữ nuôi giấu được một con dê cái và Stephanie đã đặt với bà ta hằng ngày bán sữa dê cho đứa con trai của René và Agnès.

Ngày 21 tháng 5, tiếng đạn đại bác nổ nhiều đến nỗi người ta thấy những đám cháy mọi nơi, Stephanie tự nhủ "Chắc ngày mai là xong!" Đêm hôm đó nàng mơ thấy toàn ác mộng.

Hôm sau, để Aimé ở nhà, nàng cùng Noémie đến phố Vaugirard. Người phụ nữ có con dê cái sống trong tận cùng tầng một của tòa nhà, gần phố Garrancière. Từ nhà nàng đến đó không xa nhưng vẫn phải thương lượng, năn nỉ để họ cho leo qua những ụ chướng ngại.

- Để ngày mai thôi, thưa bà chủ. Không thể đi tiếp được nữa đâu - Noémie van vể.

- Mai tôi và chị sẽ đem theo thằng nhỏ. Tôi cam đoan với chị, nếu cần để làm họ thương xót, tôi dám cầu cho thằng bé khóc thét lên đấy.

Họ mua được sữa dê đem về nhà. Người đàn bà có con dê hứa sẽ bán cho họ tất cả mọi ngày. Khi thấy Stephanie tỏ vẻ lo ngại cho số phận con dê, người đàn bà nói:

- Bao giờ tôi cũng để nó bên cạnh. Đêm tôi nhốt nó ngay trong phòng tôi ngủ.

Nghĩ đến tình hình còn khó khăn hơn, Stephanie tự xác định phải lên hết gân cốt để đối phó. Bây giờ điều nàng quan tâm hơn cả là kiếm được sữa đều đặn cho thằng bé con René và Agnès.

Cuộc sống của nó bây giờ là trung tâm chú ý của nàng. Nàng bất chấp đạn pháo nổ, bất chấp lửa cháy, hàng ngày tìm bằng được sữa để nuôi nó.

Lúc trời sẩm tối, đột nhiên đạn pháo ngừng nổ. Sự im lặng bỗng dầy đặc đến nỗi nàng run sợ. Nàng đâm quen với tiếng nổ và rất cần chúng. Sau một đêm tương đối yên tĩnh, mờ sáng hôm sau phái Versailles lại pháo kích.

Stephanie tung chăn dậy, bước ra cửa sổ. Trời bên ngoài mờ sáng. Vài tia sáng đỏ phía chân trời báo hiệu một ngày đẹp trời. Đạn đại bác lại tuôn xuống thành phố đã nát bươm. Nàng cố gắng nghe xem khu vực nào chiến sự diễn ra ác liệt nhất.

Nàng nghe văng vẳng thấy tiếng nổ ở một nhà thờ nào đó. Nàng xuống bếp, hỏi Aimé:

- Anh đoán thế là sao?

- Họ đang tiến về phía đồi Montmartre. Đã gần đến trường quân chính ngay sau lưng chúng ta rồi.

Thấy Stephanie ngạc nhiên nhìn mình, Aimé nói thêm:

- Lúc súng bắt đầu nổ tôi đã mò ra bờ sông nhìn và thấy rõ. Tôi nghĩ hôm nay bà chủ không thể đến phố Vaugiraud được đâu.

- Để xem!

Stephanie cùng Nóemie không sao vượt qua nổi đại lộ Saint Germain. Xem chừng quân đội chính phủ Versailles đã có mặt ở ga Motparnasse, cung điện Bourbon, tòa nhà tử sĩ. Người ta còn đồn quân chính phủ đã chiếm được cả khu vực Batignolles, ga Saint Lazare, và phái Công xã đã bắn chết tất cả các con tin và tù nhân của họ trong các trại giam.

- Hôm nay dành cho thằng bé uống nước đường và thịt ninh vậy. Thiếu sữa một ngày cũng chưa đến nỗi nào.

Hai thầy trò trở về trên những đường phố gạch đá ngổn ngang.

Chiều hôm đó, mây đen kéo đến, trời u ám như sắp sang mùa đông. Mưa lấm tấm, kiểu mưa dầm mùa thu. Stephanie buồn bã nhìn những dòng nước mưa chảy trên mặt kính. Nàng không còn sức lo nghĩ nữa. Nàng chỉ còn biết chờ Công xã thất bại, quân chính phủ Versailles kéo vào, giải thoát cho họ.

Chập tối hôm đó, tiếng đạn pháo ngừng bật giống như tối hôm qua.

3 giờ sáng trận pháo kích mới lại tiếp diễn, cũng dữ dội như hôm trước. Trời vẫn mưa. Stephanie nghĩ miên man đến René, đến các con của nàng, đến Madeleine nhưng không nghĩ về thứ gì hẳn hoi. Nàng hết thấy sợ, nàng không thấy đói nữa.

Khoảng 5 giờ chiều Stephanie thấy đạn pháo của chính phủ Versailles bắn tập trung vào khu Bastille, Menilmontant, Belleville.

- Vậy là điềm tốt - Nàng tỉnh táo hẳn lên. Hy vọng đêm mai sẽ khá hơn.

Cuộc pháo kích ngừng lại ban đêm, đến 3 giờ sáng lại tiếp tục.

- Hôm nay là ngày 25 tháng 5! - Câu đầu tiên Stephanie nói khi thức giấc - Hôm nay thì không hy vọng mua được thứ gì. Các cửa hiệu sẽ đóng cửa hết. May mà nhà còn khoai và đồ hộp.

Một linh tính báo hiệu, Stephanie chạy ra ngoài cửa sổ.

- Bà chủ đừng thò đầu ra. Nguy hiểm lắm đấy! - Aimé nói.

- Tôi chỉ ghé mắt thôi, không sao đâu. Ô, kìa! Bọn họ chạy trốn và vứt vũ khí xuống đường. Quân chính phủ đang đuổi theo. Ôi, ta có thể cứu phái Công xã không nhỉ?

Nàng chợt nghĩ đến Elizabeth Dimitrief. Lúc này chị ta trốn ở đâu? Nàng hình dung ra người con gái với cặp mắt cương nghị, sẵn sàng "tử vì đạo", vì Quốc tế! Nếu như lúc này Elizabeth chạy đến đây, nàng sẽ ra đón chị, giấu chị trong nhà. Và nếu quân chính phủ Versailles đến bắt Dimitrief, nàng có thể bảo lãnh cho chị. Bởi nàng là phu nhân Dytteville kia mà!

Nửa giờ sau, nàng lại ra cửa ngóng xem. Nàng hét lên:

- Quân chính phủ! Họ đang qua cầu! Một toán quân khác đến gặp họ, chắc là sau khi chiếm được phố Thái tử. Aimé, anh nhìn kìa, họ đang đi về phía nhà mình.

Aimé vội vã kéo bà chủ vào:

- Họ sẽ bắn đấy.

Mà đúng thế, Stephanie đã thấy quân chính phủ tiến rất chậm, mắt dò xét. Bất cứ vật gì động dậy họ đều bắn.

- Ta đi xuống bếp, thưa bà chủ, dưới đó an toàn hơn. Còn tôi, tôi sẽ đến phố Vaugirard.

- Khoan, để xem thế nào đã.

- Thằng bé đói, khóc mãi. Nước thịt nó không chịu ăn. Còn đường thì hết đã ba ngày rồi.

- Để tôi cùng đi với anh! Tôi lên nhà thay áo!

- Không. Bà chủ ở nhà với Noémie! Ra đường lúc này nguy hiểm lắm.

- Nhưng anh cũng đừng vội đi.

Nhưng Stephanie chỉ giữ Aimé được nửa giờ. Cuối cùng nàng đành để anh đi. Ở lại nhà, nàng hồi hộp chờ đợi. Khoảng nửa giờ sau nàng bắt đầu ân hận. Giá mình đi với Aimé thì phải. Mình sẽ bế đứa trẻ theo. Mình sẽ vẫy khăn trắng. Sẽ có người nhận ra mình là ai.

Stephanie ra cửa nhìn theo. Không thấy Aimé đâu. Nhưng nàng nhìn thấy quân đội Versailles đang giữ hai người đàn bà và một người đàn ông. Nàng quay vào bếp. Đột nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu "Khéo trong số đàn ông kia có Aimé!"

Stephanie vội chạy ra cửa sổ nhìn. Đúng rồi. Chính là Aimé. Một người lính chính phủ đang dẫn ba người kia vào sát tường, lục soát khắp người họ.

"Họ tìm vũ khí. May mà Aimé không mang theo vũ khí!" - Stephanie thầm nghĩ.

Một người đàn bà quý xuống ôm chân người lính lạy van. Một người bị gọi nhưng không đứng lại bị người lính bắn chết ngay. Tiếng súng trường nổ liên tiếp "Chắc họ bắn những người bỏ chạy!" - Stephanie thầm nghĩ. Nàng vẫn theo dõi Aimé. Bọn lính đã xé toang ống tay áo bên tay cụt của anh. Tên lính khác đẩy anh ngã sấp xuống vệ hè. Một tên khác chĩa súng như định bắn anh.

Như phát điên, Stephanie vội chạy ra mở cửa, băng ra ngoài đường. Nàng lao đến, nằm xuống, lấy người che cho Aimé, mắt nhìn tốp lính đang dàn hàng ngang, nhìn mấy người sĩ quan:

- Ông này không làm gì hết! Ông ấy ở trên nhà kia với tôi! Ông ấy xuống phố để mua sữa cho đứa bé, có vậy thôi... Tôi xin thề với các ông...

- Cút đi! - Viên đại úy quát, kéo Stephanie lên định đẩy đi - Đưa tay tôi xem nào!

Stephanie không hiểu để làm gì, nhưng nàng cũng ngoan ngoãn chìa hai bàn tay trắng trẻo.

- Cút đi, kéo chúng tôi bắn đấy.

Stephanie quay sang, nắm chặt hai vai Aimé, gào lên:

- Ông này không làm gì hết. Ông ta cũng theo phái Versailles, giống như tôi, giống như các ông...

- Bước! - Viên đại úy lại quát nàng.

Stephanie hoảng hốt đưa mắt nhìn xung quanh xem có thể cầu cứu ai được không. Mắt nàng chăm chăm nhìn người đàn ông đứng bên cạnh Aimé. Ông ta nói:

- Tên này hai bàn tay đen đui. Bắn thôi.

- Không phải! Bàn tay đen là do ông ấy cầm vào nôi có bò hóng, chỉ có vậy thôi. Nhưng bàn tay đen thì sao?

- Những kẻ có bàn tay đen đui bắn vào chúng tôi. Bàn tay đen vì khói thuốc súng.

- Không. Đây là bò hóng, không phải khói thuốc súng! Ông ấy cụt tay, làm sao bắn được?

Viên đại úy không nói gì, lạnh lùng ra lệnh cho tốp lính:

- Dàn hàng ngang, chuẩn bị bắn!

Stephanie hoảng hốt. Tốp lính đã đưa báng súng lên vai. Nàng lao xuống ôm chặt Aimé. Anh cố đẩy bà chủ ra nhưng không được.

Stephanie hét lên:

- Ông ấy đã chiến đấu ở Crimée, đã mất một cánh tay ở đó! Đây là một người lính. Chồng tôi cũng là sĩ

quan như ông, cũng là đại úy như ông. Ông biết thiếu tá Guinchamp không? Ông biết đại úy Resmont không? Ông biết trung úy Bourdeilles không?

Nàng nói liên hồi và mắt nhìn chăm chăm vào lưỡi kiếm chỉ chực bổ xuống.

- Bắn! - Viên đại úy hô.

Stephanie vội đẩy Aimé sang một bên. Mấy người dân bị bắt đang ngã đổ xuống. Nàng thoáng nghĩ đến trận đánh chiếm pháo đài Malokoff, đến Pompette cũng trúng đạn và ngã xuống như mấy người kia. Họ là thợ thuyền của thành phố Paris. Không cần biết họ có phải Công xã không, nhưng vì họ là thợ thuyền... Hôm đó tất cả những ai có bàn tay chai sạn đều bị tàn sát như vậy...

Mấy tên lính dùng lưỡi lê hất Stephanie và Aimé đứng dậy.

Hai người đứng lên.

- Không giữ tù binh làm gì! Trận đánh hôm nay không nên có tù binh! - Viên trung úy trẻ quát lên.

- Nhưng đây là phế binh sau chiến tranh - Viên đại úy khẽ khàng nói. Hay tạm giải về trại giam rồi tính sau! Còn bà thì đi đi!

Aimé giơ cao tay, bị tốp lính giải đi. Stephanie đi theo sau, nước mắt ràn rụa. Một đoàn tù binh nữa nhập vào. Aimé đi lẫn trong đoàn tù binh đông đảo ấy. Stephanie không nhìn thấy anh ta nữa. Đoàn tù binh lại nhập với đoàn khác và bây giờ Stephanie rất khó bám theo Aimé.

Lòng đau như cắt, nàng lao đảo theo đoàn tù binh...

Khoảng 7 giờ tối, René thở hồng hộc, giật mạnh dây chuông ngoài cửa nhà Stephanie. Cửa đóng chặt. Chàng đập mạnh liên tiếp nhưng không thấy ai ra mở. Chàng chạy xuống dưới cổng, tìm bà quản lý ngôi nhà.

- Tôi là Guinchamp! Bà không nhận ra tôi sao? Cả nhà phu nhân Bourdeilles đi đâu rồi?

- Quân chính phủ Versailles đã bắt phu nhân và ông Aimé đi để bắn.

- Bắn? Vô lý! Nhưng tại sao?

- Thưa ông, tôi không biết. Bà Nóemie còn ở nhà, trên ấy. Bà ấy vừa mua sữa về cho đứa trẻ.

-Tôi đập cửa mãi không thấy ai ra mở.

- Bà ấy chỉ mở nếu tôi gọi. Tôi có ám hiệu riêng với bà ấy.

- Vậy bà lên làm ám hiệu hộ tôi.

Nóemie, mắt đỏ hoe thút thút kể lại cho René nghe. Aimé xuống phố mua sữa thì bị quân đội bắt. Bà chủ đứng trên này nhìn thấy bèn chạy ra xin cho Aimé. Nhưng cuối cùng họ vẫn không thả mà giải Aimé đi, bà chủ cũng đi theo.

- Họ chỉ là tù binh thôi - René nói.

- Nhưng tù binh cũng đều bị giết, thưa ông chủ. Họ muốn giết hết tất cả những ai còn ở lại Paris những ngày qua - Nóemie òa khóc - Tội nghiệp Aimé! Tội nghiệp bà chủ!

René nắm tay Nóemie:

- Đừng khóc nữa! Tôi cam đoan sẽ tìm ra họ và đưa họ về.

Không phải René không biết cuộc thanh trừng tàn khốc đang diễn ra trong thành phố Paris. Quân đội chính phủ không giữ tù binh. Nhưng chàng biết vẫn có một số trại giam được bố trí trong công viên Luxembourg, các trại lính và một số trường học. Nghĩa là không phải ai bị bắt cũng đều bị giết. Nhất là những người có bàn tay trắng trẻo và mới chỉ ở diện nghi ngờ, chẳng hạn không có giấy tờ lại chưa tỏ thái độ khiêu khích nào. Mặc dù hy vọng mỏng manh, nhưng René vẫn lao đi trong thành phố Paris cực kỳ hỗn loạn tìm người tình.

Đến công viên Luxembourg René nghe thấy những loạt đạn. Những người bị bắt chỉ được đem xét xử qua loa là bị giải ra vườn bắn. Loạt đạn chàng nghe thấy là loạt đạn cuối cùng ngày hôm đó. Một số đã được xét xử nhưng sáng mai mới bị đem ra giết.

René sục vào túp lều vải để giam giữ. Các tù binh nằm ngời ngời ngang trên mặt đất ướt sũng nước mưa,

quần áo đầy bùn. Họ đã gần như biến thành đất nhão.

René vừa đi vừa gọi:

- Bourdeilles! Becave!

Gần sáng, mệt rũ rời, trong lòng tuyệt vọng, chàng lão đảo quay về công viên Luxembourg, bước vào lâu đài, nơi bộ chỉ huy quân đội Versailles đóng. Chàng bước qua những xác người nằm ngổn ngang, đi vào cửa lâu đài. Chàng gặp tướng Ladmiraault.

- Thừa tướng quân... thừa tướng quân - Chàng thều thào nói.

- Gì vậy, ông Guinchamp? Có chuyện gì à? Mệt quá phải không?

- Thừa tướng quân, quân ta...

- Quân ta sao?

- Đã bắt lầm...

- Lầm lẫn là không thể tránh khỏi. Ông Guinchamp đây là cách mạng và chiến tranh.

- Phu nhân Bourdeilles...

- Tôi không biết bà ấy!

- Phanie, thừa tướng quân, Phanie ở chiến trường Crimée! Cô cấp dưỡng của trung đoàn lính Bắc Phi.

- Thung đoàn số 3, đánh chiếm pháo đài Malakoff phải không?

- Vâng, chính cô ấy, nay là phu nhân Bourdeilles, thừa tướng quân.

- Vậy thì phải tìm ngay. Bà ấy sẽ rất có ích cho chúng ta.

- Tôi đã tìm suốt cả đêm qua.

- Vẫn phải tiếp tục tìm. Ông tăng thêm biện pháp... Tìm cho bằng được người phụ nữ quý hóa ấy! Tôi sẽ ra những mệnh lệnh cần thiết.

Các phái viên của bộ chỉ huy được gửi đi khắp các nơi có giam giữ tù binh. Chiều hôm đó vẫn chưa thấy Stephanie và Aimé đâu. René quay về nhà nàng, chia xe niềm hy vọng với Noémie. Hôm sau nữa, cuộc tìm kiếm tiếp tục. Vẫn không đem lại kết quả nào.

Sau khi nghỉ qua đêm gần nhà ga xe lửa Passy, Stephanie và Aimé trong đoàn tù binh trên đường đến cung điện. Versailles. Họ bước loạng choạng, mỗi một, đói và khát.

Lính áp giải quát:

- Đi chệch khỏi hàng là bị bắn chết ngay!

Chốc chốc lại một tiếng súng nổ, một người ngã xuống. Đến Versailles, đoàn người thưa hẳn đi. Stephanie rất bồn chồn về đứa trẻ. Nàng lo Nôemie một mình nhiều lúc sẽ không biết lo liệu ra sao. Nhưng nàng không thể bỏ Aimé. Anh đã trở thành người thân thiết, tin cậy nhất của nàng. Nhiều lúc nàng cảm thấy nếu thiếu Aimé, nàng không sống nổi.

Đã ba ngày nàng và Aimé sống trong trại tù. Tù binh lần lượt bị đem ra xét xử và hầu như không ai trở về.

Hôm đó một sĩ quan vào cùng với lính canh. Khi điểm danh đến tên nàng, tên lính gọi:

- Bourdeilles!

Nàng giơ tay.

Viên sĩ quan nói:

- Bà theo tôi!

- Còn ông kia là Becave, người đi cùng với tôi.

Viên sĩ quan lạnh lùng nói:

- Tôi được lệnh chỉ mời bà.

Stephanie bấu chặt cánh tay Aimé. Viên sĩ quan ra hiệu, tên lính canh bước đến, cố tách hai người ra nhưng không được. Stephanie hét lên:

- Becave và tôi. Hai chúng tôi ở cùng một nhà, cùng bị bắt một lúc. Yêu cầu nếu giết, xin giết cả hai! Và nhờ ông nói hộ với thống chế Mac - Mahon rằng tôi là Phanie! Mac - Mahon, ông hiểu chưa? Ông Becave đây cũng bỏ lại một cánh tay ở chiến trường Crimée.

Viên sĩ quan nhìn nàng một lúc lâu:

- Thôi được. Hai người theo tôi.

Nàng khoắc chặt tay Aimé. Họ vào tòa lâu đài, qua hành lang dài, đến một gian phòng rộng. Một số sĩ quan ngồi sau chiếc bàn dài. Nàng thầm nghĩ "Họ lại hỏi cung đây. Chắc là tòa án".

Viên chủ tọa phiên tòa ngồi giữa, nói:

- Tướng Ladmirault yêu cầu thả bà, thừa phụ nhân Bourdeilles.

Nàng quay sang nhìn Aimé.

- Cả ông Becave nữa chứ?

Viên chủ tọa phiên tòa lắc đầu:

- Trong mệnh lệnh của tướng quân Ladmiraault chỉ có tên bà.

- Tôi từ chối! Xin cho tôi gặp tướng quân.

- Không được, thưa bà.

- Vậy ông cho mời thiếu tá Guinchamp đến đây. Tôi tin rằng chính thiếu tá Guinchamp đã báo cho tướng quân Ladmiraault biết tôi bị giam giữ. Tôi sẽ không đi khỏi đây một mình. Tôi chỉ đi nếu ông Becave được thả và cùng đi với tôi.

Các sĩ quan ngồi xét xử đưa mắt nhìn nhau, rồi họ chụm đầu thì thầm. Nhìn mặt họ, Stephanie biết là mình đã thắng.

- Thưa phu nhân. Phu nhân chịu trách nhiệm về ông Becave?

- Như chịu trách nhiệm về bản thân tôi.

Viên chủ tọa phiên tòa thì thầm trao đổi thêm với các sĩ quan khác trong hội đồng xét xử một lát rồi nói:

- Hai người được tự do!

- Cảm ơn. Nhưng ông cấp giấy thông hành cho chúng tôi?

- Bà không tin lời tôi?

- Tôi tin ông. Nhưng còn bao nhiêu sĩ quan binh lính khác ở Paris! Tôi không muốn bị họ bắt lại và đem đến đây lần nữa.

- Điều đó bà không ngại.

- Dù sao ông cũng cấp cho hai chúng tôi giấy tờ gì đó để làm căn cứ.

Viên sĩ quan chủ tọa phiên tòa nhún vai. Bà tù binh này đòi hỏi quá mức! Nhưng nghĩ đến mệnh lệnh của tướng Ladmiraault, ông ta bèn sai người đem giấy thông hành đến để ông ta ký.

- Bà là Bourdeilles?

- Phu nhân Stephanie de Bourdeilles. Còn kia là ông Aimé Becave.

- Xin bà cầm lấy. Xin lỗi là chúng tôi đã bắt giam lầm bà và ông.

Một chiếc xe nhà binh chở nàng và Aimé về nhà. Aimé lấy chìa khóa ra mở. Họ vào nhà, Aimé khẽ gọi Nôemie. Chị dưới bếp chạy lên, sững người lại, mắt trợn lên:

- Bà chủ và anh đây mà!
- Ôi, em sợ quá. Em tưởng hai người là ma hiện hồn...
- Không. Bà chủ và anh đều chưa chết đâu.

Stephanie hỏi:

- Chị có thấy ông René de Guinchamp đến đây không?
- Ngày nào ông Guinchamp cũng đến. Ông bảo đang làm việc ở Versailles.
- Versailles!
- Ông Guinchamp vừa ở đây, mới đi được khoảng 15 phút. Ông bảo ngày mai lại đến tìm bà.

Để mặc Nóemie ôm chặt Aimé khóc thút thít, Stephanie lên gác. Việc đầu tiên là nàng vào phòng bé René. Đưa trẻ ngủ ngon lành trong nôi.

Vậy là mai nàng sẽ gặp René... René của hôm nay, Agnès không còn nữa rồi. Chàng đã từng yêu mình say đắm và sẽ yêu mình. Ôi, giá như chàng có mặt ở đây lúc này! Trong niềm sung sướng thoát khỏi nhà tù, thoát khỏi cái chết, giá được ôm chàng, nép vào vòng tay chàng, hôn chàng, vuốt ve thân thể chàng và được chàng vuốt ve lại...

Đêm đó Stephanie suy nghĩ miên man. Ta nên giữ thái độ thế nào với René? Có nên lấy chàng chính thức không? André không còn nữa. Ta đang tự do. Ta yêu René đến mức nào? So với Boris? Nàng thầm nghĩ, có lẽ ta yêu Boris hơn, nhưng Boris đã có vợ, Boris ở tận bên đất Nga xa xôi... Chỉ nên coi Boris là người tình, người tình tuyệt vời. Ta lấy René và sẽ được công khai đi với chàng, công khai âu yếm nhau trước mặt mọi người, công khai cùng chàng chung sống dưới một mái nhà...

Hôm sau, khi Nóemie báo cho René de Guinchamp biết bà chủ đang ở trên nhà với bé René, chàng lao chạy lên thang gác. Chàng khóc rồi lại cười, lại khóc, luôn miệng gọi tên nàng. Chàng ôm chặt nàng vào vòng tay. Và Stephanie nép vào người chàng.

- Em phải đi thôi. Em nghỉ một lúc đi để lấy sức.
- Để em nghỉ vài ngày rồi chúng ta sẽ đến Fermondy với Amélie.
- Em không định về lâu đài Vendée à?
- Rồi sẽ về đó, nhưng chưa phải bây giờ... Em vừa viết thư cho bà Françoise, để mẹ chồng em đưa các cháu lên lâu đài Fermondy gặp em ở đó. Thư em chưa gửi. Anh đem đến Versailles gửi bưu điện cho em. Có con dấu quân sự, chắc thư sẽ được chuyển nhanh và không bị thất lạc.
- Em ở Fermondy anh có thể hàng ngày đến thăm em, Stephanie.

- Chính vì vậy mà em quyết định đến đó. Fermondy cách Versailles có 20 cây số... Mấy hôm nữa cả bốn người chúng ta sẽ lên đường đến Fermondy: Con, em, Aimé và Noémie.

Hai người ôm chặt nhau, nhìn nhau. Stephanie chờ René trách nàng liều thân để cứu Aimé, người mà chàng rất ghét. Nhưng René không trách cứ gì hết, chỉ say đắm nhìn nàng nói:

- Không ai có thể làm như em đã làm, Stephanie!

- Em không thể làm khác được, René. Anh đã giao phó vợ anh cho em... - Nàng tưởng René đang nghĩ đến vợ.

- Anh đã nói chuyện rất nhiều với Noémie - René dịu dàng nói - Anh biết tất cả những gì em đã làm vì Agnès, vì bé René, con trai anh. Nhưng vừa rồi anh định nói đến Aimé. Chuyện vừa qua càng chứng tỏ em đã làm đúng như bốn phận của em phải làm. Em không thể làm khác. Anh hiểu chứ, Aimé là một phần còn lại trên đời của anh trai em, Charles. Và anh hiểu rằng ai yêu em, phải yêu cả Aimé. Anh nói như vậy có đúng không, Stephanie yêu quý của anh?

- René! - Nàng xúc động thì thầm - Lời anh vừa nói cao quý và bao dung biết bao nhiêu. Anh đúng là thông cảm với em...

Nước mắt ướt đầm, Stephanie gục đầu vào vai René, tìm lại tư thế của nàng với chàng ngày xưa. Và cũng như ngày ấy, Stephanie hôn lần lượt lên cổ chàng, má và lên râu mặc dù cằm chàng được cạo nhẵn thín, nhưng vẫn đâm vào má nàng đôi chút. Nàng tìm môi chàng và thì thầm vào miệng chàng:

- René của em!

- Chúng mình đừng bao giờ xa nhau nhé, Stephanie! Đừng bao giờ. Anh có đứa con trai là công của Agnès, của em, của Noémie và của Aimé...

Trước khi rời khỏi thành phố Paris, Stephanie muốn dạo chơi thoải mái, không phải sợ hãi gì trong thành phố đã được giải phóng. Nàng muốn trông thấy những thương tích trên mình Paris và muốn nhìn thấy hoàng cung Tuileries bị cháy rụi.

Khoác tay Aimé, nàng ngấm lại bộ khung của tòa cung điện, những bức tường ám khói đen, không còn mái, những cửa sổ và cửa ra vào trống huếch trống hoác, nhìn thấy cả trời xanh.

Tim thắt lại, Stephanie nhớ lại cảnh tượng gian phòng Tướng lĩnh, nơi diễn ra bao cảnh vũ hội xa hoa tốn kém, Hoàng đế Napoléon III và hoàng hậu Eugénie oai vệ và duyên dáng... . Bao nhiêu khuôn mặt quý tộc, bao nhiêu hình ảnh quý phái, tiếng nhạc waltz, ponka và những cặp nam nữ thanh lịch nắm tay, ôm lưng nhau nhảy nhót... Cả một thời thanh xuân đã trôi qua... André không còn nữa... René vẫn còn đó khỏe mạnh, đam mê...

- Tội nghiệp biết bao!

Nàng quay sang người vừa thốt lên câu nói đó. Nàng trông quen quen nhưng chưa nhận ra ai. Ông ta thở dài, nhìn công vào cung điện, khẽ nói như để mình nghe, để nàng nghe:

- Tất cả tan tành chỉ trong có 24 tiếng đồng hồ. Họ đổ dầu hỏa, xếp các thùng thuốc súng và thế là chỉ cần châm một ngọn đuốc, lửa bén dần rồi lan ra khắp các bức tường, biến tất cả thành hoang tàn. Nửa đêm, chiếc đồng hồ lớn gõ 12 tiếng cuối cùng trước khi ngọn lửa bén tới. Hết như trong tiểu thuyết vậy...

Thế rồi trước lúc 1 giờ chừng vài phút, nóc tròn của gian phòng Tướng lĩnh nổ lên một tiếng khủng khiếp, lửa bốc cao ngùn ngụt. 300 mét lửa chấm dứt ba thế kỷ lịch sử. Ba thế kỷ, đúng là ngày tận thế! Tận cùng của cả một thế giới...

Ông khách vẻ nặng nhọc tỳ lên cây can, đầu cúi thấp, lưng còng, rầu rĩ lắm bấm thêm những gì nữa, rồi lặng lẽ chậm chạp đi về phía phố Rivoli! Rivoli! Stephanie như còn nhìn thấy đã xe song mã, tứ mã sang trọng, lấp lánh vàng son đậu cọc theo đường phố những buổi tối chiều dài... Lần đầu tiên nàng vào đây, có André bên cạnh... Ôi, không gọi lại dĩ vãng nữa...

Aimé cũng có những ý nghĩ như nàng, bởi nàng nghe thấy anh khẽ nói:

- Ông già kia nói đúng. Quả đúng là chấm dứt một giai đoạn lịch sử 300 năm. Kết thúc cả một thế giới... Nhân loại sẽ không bao giờ trở lại cái thời đó nữa...

- Ta về thôi, Aimé - Nàng nói - Quang cảnh buồn quá. Ngày mai chúng ta rời khỏi đây rồi.

Họ lặng lẽ đi tiếp. Họ về nhà. Bước qua cổng ngoài, họ nhìn thấy ngựa của René buộc ở sân.

- Ông chủ đã đến - Aimé nói như thể René đã là chồng nàng và Stephanie đã là phu nhân Guinchamp.

Nàng ngạc nhiên sững người lại, nhìn Aimé. Anh không nói gì, chỉ khẽ cúi đầu, mở cửa rồi tránh sang một bên cho Stephanie bước vào.

HẾT TẬP 2

^[1] Còn gọi là Tân thế giới

^[2] Nhờ Bismark vua Phổ Guillam me thống nhất được nước Đức và lên ngôi

Table of Contents

1 - STEPHENIE TRỞ LẠI PARIS
2 - STEPHANIE VÀ GIA ĐÌNH NÀNG
3 - STEPHANIE VÀ RENÉ
4 - DẠ HỘI TẠI LÂU ĐÀI VAUDIERES
5 - MICHEL VÀ HYPPOLYTE
6 - VỤ MƯU SÁT ORSINI
7 - SỰ KIÊN ITALIA
8 - STEPHANIE VÀ CÔNG TƯỚNG MORNÝ
9 - ỦY BAN GUINCHAMP
10 - ĐÈO TRÊN NÚI MONT - CENIS
11 - ĐƯỜNG RA TRẬN
12 - TRONG GIAN NHÀ KHO CỦA TUBOISQUOI
13 - ANDRÉ DE BOURDELLES
14 - GẶP LẠI CÔNG TƯỚNG MORNÝ
15 - STEPHANIE ĐẾN GUERNESEY
16 - STEPHANIE VÀ VICTOR HUGO
17 - ANDRÉ VÀ STEPHANIE
18 - RENÉ ĐAU KHỔ
19 - CHIẾN TRANH MEXICO
20 - COMPIÈGNE
21 - PHÁI BỘ SAILLARD
22 - CUỘC SỐNG TIẾP TỤC
23 - CUỘC TRIỂN LÃM NĂM 1867
24 - VƯƠNG QUYỀN CHUYÊN CHẾ
25 - THÔNGIỆP EMS
26 - SỰ SỤP ĐỔ CỦA VƯƠNG TRIỀU
27 - PARIS BỊ PHONG TỎA
28 - ĐÌNH CHIẾN
29 - CÔNG XÃ
30 - VERSAILLES CHỐNG LẠI PARIS
31 - TẬN THẾ

[\[1\]](#)

[\[2\]](#)